

Tình Yêu Khác Thường

Contents

Tình Yêu Khác Thường	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	24
9. Chương 9	27
10. Chương 10	30
11. Chương 11	34
12. Chương 12	37
13. Chương 13	40
14. Chương 14	42
15. Chương 15	45
16. Chương 16	48
17. Chương 17	51
18. Chương 18	55
19. Chương 19	58
20. Chương 20	60
21. Chương 21	63
22. Chương 22	66
23. Chương 23	69
24. Chương 24	72
25. Chương 25	75
26. Chương 26	79
27. Chương 27	84
28. Chương 28	87
29. Chương 29	92
30. Chương 30	96
31. Chương 31	98
32. Chương 32	101
33. Chương 33	104
34. Chương 34	107
35. Chương 35	108
36. Chương 36	111
37. Chương 37	114
38. Chương 38	117
39. Chương 39	120
40. Chương 40	123
41. Chương 41	126

42. Chương 42	130
43. Chương 43	132
44. Chương 44	135
45. Chương 45	138
46. Chương 46	141
47. Chương 47	143
48. Chương 48	146
49. Chương 49 (hết Chính Văn)	149
50. Chương 50	152
51. Chương 52	155
52. Chương 53	159
53. Chương 54	161
54. Chương 55	165
55. Chương 56 (hết)	168

Tình Yêu Khác Thường

Giới thiệu

Nghe nói,Trình tự yêu bình thường sẽ là: Nắm tay – Hôn – Ở chung với nhau, cứ lần lượt như thế. N

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-khac-thuong>

1. Chương 1

Chương 1: Lam sắc yêu cơ.

Edit Lăng Tử Nhi

Beta: Mạc Vô Tuyết

Tống Sơ Nhất cảm thấy mình nhất định là bị ảo giác rồi, nếu không, tại sao cô lại nhìn thấy Thẩm Hàn chứ?

Năm năm, Thẩm Hàn xuất hiện vô số lần trong mộng của cô, nhưng lại chưa từng xuất hiện lấy một lần khi cô tỉnh táo.

Đuổi theo anh, hỏi anh một tiếng có khỏe hay không, dù sao thì bọn họ cũng đã từng rất yêu nhau mà.

Nhưng anh có được xem là có quan hệ với cô không đây?

“Tống Sơ Nhất, tôi đời này chỉ sai lầm đúng một chuyện, đó chính là yêu cô.” Giọng nói của Thẩm Hàn quanh quẩn bên tai, Tống Sơ Nhất trong thoáng chốc còn như thể nghe được tiếng nghiêng răng của anh.

Thẩm Hàn khẳng định là không muốn gặp lại cô!

Tổng Sơ Nhất ngửa đầu, neho mắt lại. Sau khi chia tay với Trần Hàn, cô liền đường thành động tác này, dường như chỉ có như vậy nước mắt mới không chảy xuống.

Lý trí nói với Tổng Sơ Nhất rằng, cô đừng nên sống cùng quá khứ, hai chân cô cũng bắt đầu đi tới chỗ cánh cửa – nơi bóng dáng đường như quen thuộc kia biến mất.

Đó là một quán bar, bên trong là ánh sáng mờ mờ, chỉ có mấy ngọn đèn sáng yếu ớt, hơi khói, mùi rượu tràn ngập, còn có mùi vị của son phấn, nước hoa, nam nam nữ nữ mập mờ khẽ cười khẽ nói. Một nơi mỹ mê phóng đảng như thế, không phải là chỗ cho những người như Tổng Sơ Nhất bước vào, cô ngập ngừng, ánh mắt xuyên qua vầng sáng mờ nhạt, ý đồ muốn tìm người đàn ông mà cô nhớ thương.

Sau khi Trần Dự Sâm tiến vào quán bar, anh gọi một ly lam sắc yêu cơ rồi ngồi vào một góc, không muốn bị phụ nữ đến quấy rầy. Anh lẳng lặng uống, thứ chất lỏng lạnh lẽo theo cổ họng chảy xuống, giống như những nhát dao cứa vào thực quản, không hiểu sao ngực trái anh đột nhiên đau nhói. Ly thủy tinh trong suốt bóng loáng, thân ly tròn tròn mềm mại hợp lòng người cùng thứ rượu màu xanh nhạt lỏng lách giống hệt với người trong trí nhớ kia, nặng nề ở trong lòng hân triền miên quán quít.

Lam sắc yêu cơ —— em là người tôi yêu nhất, hy vọng chúng ta sẽ vĩnh viễn khắc ghi đoạn tình yêu xinh đẹp này.

Bên tai vang lên tiếng cười ngả trớn, mấy gã đàn ông ở bàn bên cạnh đồng thời đi về phía cửa quán bar, Trần Dự Sâm ngẩng đầu nhìn lên, bàn tay cầm ly rượu nắm chặt lại, ‘đát’ một tiếng, ly thủy tinh trong suốt vỡ thành từng mảnh vụn, hỗn hợp rượu màu xanh nhạt cùng máu tươi rỉ ra từ lòng bàn tay tạo thành một màu sắc lạnh lẽo.

Ở cửa quán bar là một cô gái tổ nhan như tuyết, áo sơ mi cổ tròn đơn giản, váy dài với hai màu lam, trắng làm chủ đạo lay động dưới ánh đèn, ở cô có một loại thanh lệ phong tình rất khác những phụ nữ đẹp đẽ trong quán bar này.

“Một mình sao? Uống một ly nhé?”. Sau khi gã đàn ông đi phía trước mở miệng nói, mấy gã đàn ông phía sau cũng nhao nhao lên.

Loại cảnh này chẳng hề hiếm lạ, có thể thấy được ở khắp nơi trong quán bar, Trần Dự Sâm rũ mắt xuống, làm như không thấy. “Tôi không uống rượu.”, giọng nói mềm mại tinh tế có chút khiếp sợ vang lên.

Trần Dự Sâm mím môi, anh cảm thấy cơ thể mình có chút nóng, lại có chút nóng nẩy, cũng không có cách nào không chế lửa nóng trong người.

“Tôi quán bar sao có thể không uống rượu chứ?” tiếng đưa đẩy vang lên, sau đó là tiếng ho khan bởi một thứ chất lỏng trôi xuống cổ họng.

Trần Dự Sâm phun ra một vòng khói, trên mặt là nụ cười yếu ớt.

Đến quán bar chẳng lẽ không phải là đến uống rượu tìm vui, sao có thể không uống rượu chứ? Được đàn ông truy đuổi như vậy, chắc chắn sẽ đáp ứng thôi.

“Buông tôi ra.” thanh âm run run mà mềm mại, giống như mấy chiếc lá vàng trong gió lạnh.

“Một hồi mà cứng cũng không muốn bọn anh buông cứng ra, có phải cứng cảm thấy hơi nóng không, cởi một ít quần áo ra đi.” Giọng nói của gã đàn ông có chút hưng phấn.

Rượu mà mấy tên này vừa cho cô gái kia uống đã bị bỏ thuốc, mí mắt Trần Dự Sâm giật giật, cuối cùng cũng ngẩng đầu nhìn lên.

Gò má cô gái đỏ bừng, mồ hôi ướt đầm, đôi mắt yêu kiều hoảng loạn dường như sắp khóc, tuy áo lót đã được che bởi hai cúc áo nhưng một mảng tuyết trắng vẫn bị lộ ra.

Trần Dự Sâm đột nhiên đứng dậy sải bước đi tới.

“Tại sao bây giờ mới đến, anh chờ em rất lâu rồi.” Hất một bàn tay bẩn thỉu ra, Trần Dự Sâm nhẹ nhàng ôm lấy bả vai của Tổng Sơ Nhất, ánh mắt bề ngễ quét về phía ba gã đàn ông.

Ánh mắt so đo quyền cước lại càng khiếp người, đường nét gương mặt Trần Dự Sâm rõ ràng nhưng không mất đi sự nhu hòa, rất đẹp nhưng lại lộ ra sự hung hãn nguy hiểm, tựa như mãnh thú, lạnh lùng và tàn bạo.

Hiệp lộ tương phùng, dũng giả thắng [1]! Một chân lý không bao giờ thay đổi, Trần Dự Sâm dễ dàng mang Tống Sơ Nhất đi.

[1] Gặp nhau trên đường hẹp, kẻ dũng sẽ là người chiến thắng.

Đêm hạ rất thoải mái, gió nhẹ nhàng thổi tới còn khiến gò má hơi lạnh, thế nhưng thân thể lại dường như hơn nóng, cánh tay khoác trên bả vai giống như một mỏ hàn khiến Tống Sơ Nhất hô hấp khó khăn. Cô ngẩng đầu nhìn lên, trước mắt đột nhiên khuấy lên một dòng nước xoáy, trong dòng nước xoáy ấy là khuôn mặt anh tuấn của Thẩm Hàn, Tống Sơ Nhất cúi đầu cười, một bàn tay không thành thật đưa lên trên.

“Thẩm Hàn, là anh sao?”.

Cánh tay mà Trần Dự Sâm khoác trên bả vai cô chợt căng thẳng, anh dùng sức hung ác bóp một cái, dường như muốn vụn gãy bả vai của cô.

“Thẩm Hàn, anh làm đau em rồi, nhẹ một chút.” Tống Sơ Nhất nỉ non.

Ký ức trong đêm hôm đó đột nhiên ủa về, cũng đã từng có một thanh âm ngọt ngào, mềm mại giống hệt thế đau đớn nói với anh —— anh làm đau em rồi, nhẹ một chút. Trần Dự Sâm có cảm giác trái tim đã chết của mình đột nhiên nhảy loạn. Tay anh nhẹ nhàng xoa gò má mịn màng của Tống Sơ Nhất, sau đó chuyển qua vành vai rồi từ từ đưa xuống phía dưới...

Tống Sơ Nhất ngửa đầu nghênh đón hân, khuôn mặt hơi cong. Ngón tay Trần Dự Sâm vuốt ve mái tóc của cô từ trên xuống, dễ dàng chạm vào sống lưng tinh tế của cô. “Thẩm Hàn.....” Tống Sơ Nhất khẽ gọi lần nữa, âm cuối hơi kéo dài, mềm mại dịu dàng, đánh thẳng vào lồng ngực Trần Dự Sâm.

oOo

Khi Tống Sơ Nhất tỉnh lại, hoàng hôn đang rực rỡ, nửa bầu trời tràn đầy sắc hồng, nồng đậm như lửa, ngay cả mặt đất bên trong căn phòng cũng được bao phủ bởi một tầng hồng sa.

Sương cốt khắp người kịch liệt đau nhức, tâm lại giống như được ngâm trong nước nóng, cực kì dễ chịu, cảm giác này giống như sáng sớm sau hôm cô phóng túng cùng Thẩm Hàn vậy. Tống Sơ Nhất đứng trước cửa sổ, suy nghĩ tới cảnh tượng quen thuộc mà xa lạ tới quá, đầu tiên gò má còn hơi ửng hồng, sau đó lại trở nên tái nhợt.

Trí nhớ dừng lại ở lúc cô đang uống rượu, có mấy gã đàn ông khinh vũ (khinh thường vũ nhục) cô, sau đó lại có một người đàn ông nữa tới đưa cô đi. Tống Sơ Nhất cố gắng hình dung lại bộ dạng người đàn ông ấy, thế nhưng lại chỉ mơ hồ nhớ được khí thế bình tĩnh tự nhiên của anh. Phòng là phòng trọ của cô, trên người cô mặc váy ngủ, cơ thể vẫn nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ, ga giường cũng rất chỉnh tề không nhìn ra uế tích.

Tống Sơ Nhất run rẩy tìm kiếm quần áo cô mặc tối qua.

Trong căn phòng không thu hoạch được gì, trong phòng vệ sinh cũng sạch sẽ. Tống Sơ Nhất tuyệt vọng, lúc nhìn thấy quần áo tung bay ngoài ban công mới thở phào một hơi.

Xem ra cô chỉ là say rượu thôi, không xảy ra chuyện gì, cô còn có sức giặt quần áo chính là minh chứng tốt nhất.

Tại sao đồ đến bất tỉnh nhân sự mà cô vẫn trở về phòng trọ được, cô không có thời gian để suy nghĩ, Tống Sơ Nhất đột nhiên nhớ tới hôm nay cô có một chuyện vô cùng quan trọng phải làm.

Cô và Tiểu Tào – nhân viên ở bộ phận bán cao ốc quốc tế Kim Đinh đã hẹn hôm nay sẽ cùng nhau ký một hợp đồng mua bán bất động sản.

Lúc này, ở chỗ bán cao ốc đã hết giờ làm, Tống Sơ Nhất vừa vội vàng cầm bảng giá nhà trên bàn trà lên, vừa tìm số điện thoại di động của Tiểu Tào để gọi.

Tiểu Tào căn bản không quan tâm đến việc cô ta không đi ký hợp đồng, bởi vì, hôm nay có người nhìn trúng căn hộ mà cô muốn mua, hợp đồng cũng đã ký xong.

“Chúng ta dù sao cũng đã hẹn nhau rồi, cô sao có thể như vậy chứ?” Bàn tay cầm điện thoại của Tống Sơ Nhất hơi run run.

“Tôi xin lỗi, khách hàng nhìn trúng căn hộ đó, tôi cũng không có cách nào. Nếu không thì như vậy đi, căn hộ đó là Trần tiên sinh mua, cô tới đây thương lượng với anh ta là được.” Tiểu Tào nói lấy lệ.

Biết đó là những lời nói lấy lệ, nhưng Tống Sơ Nhất vẫn không từ bỏ.

oOo

“Tống Sơ Nhất, người mua căn hộ đó là Trần Dự Sâm tiên sinh.” Tiểu Tào thấy Tống Sơ Nhất đến thật, không thể không nói ra danh tính của người mua hoành đao đoạt ái [2] đó.

[2] Dùng biện pháp mạnh, dùng bạo lực để cướp tình yêu (Lăng Nhi: ủa mà mình yêu thì có liên quan gì ở đây nhỉ?!)

Trần Dự Sâm mặc một chiếc áo sơ mi cắt may tinh tế, cúc áo bằng ngọc trai cũng phần nào nói lên thân phận bất phàm, chiếc quần màu lam đậm bao lấy hai chân thon dài, áo quần bảnh bao, ngạo khí bức người, là một tinh anh tài giỏi đẹp trai.

“Trần tiên sinh, căn hộ kia là tôi nhìn trúng trước.”

Thanh âm của Tống Sơ Nhất trong veo mà mềm mại, lúc này bởi vì hơi thở không đều mà có chút suy yếu, không nói ra lời.

Trần Dự Sâm bất vi sở động [3], lạnh lùng nói: “Nhìn trúng thì phải ra tay, muộn rồi thì chỉ có thể tự trách mình thôi.”

[3] Bất vi sở động: không có động tĩnh, không bị thuyết phục. Nói xong, anh xoay người nghênh ngang mà đi.

Tống Sơ Nhất ngây ra như phỗng — tức giận, cũng rất lo lắng. Tống Sơ Nhất muốn có một ngôi nhà của riêng mình từ rất nhiều năm rồi.

Kể từ khi mẹ cô đột nhiên nhảy lầu tự sát qua đời, ngay sau đó lại chia tay với Thẩm Hàn, cô tựa như cây lục bình [4] không có rễ phiêu đảng khắp nơi, thật vất vả mới gom đủ số tiền để trả tiền mua nhà. Sau ngàn chọn vạn chọn, đối với căn hộ ở cao ốc quốc tế Kim Đỉnh này vừa thấy đã yêu, thật lòng yêu quý, còn vô số lần tưởng tượng ra cảnh mình được ở trong căn nhà đẹp ấy.

[4] Lục bình còn gọi là bèo tây, lộc bình, hay bèo Nhật Bản, là một loài thực vật thủy sinh, thân thảo, sống nổi theo dòng nước, thuộc về chi Eichhornia của Họ Bèo tây (Pontederiaceae).

Bước vào cửa, phía bên phải là một chiếc tủ đứng cố định trên tường, phía trên là vài chiếc móc treo quần áo, sau khi về nhà cởi áo khoác ra là có thể trực tiếp treo lên. Phía dưới là ngăn tủ để giày, ngăn để giày có thể để đủ các loại giày dép cao thấp khác nhau, rồi sẽ có một cái ghế cao, cô có thể ngồi trên đó thay giày. Trong phòng khách treo một chiếc đèn kính màu Magnolia (Hoa Mộc lan), đóa hoa trên đèn to lớn với năm cánh hoa, thanh nhã lại sáng ngời.

Trong phòng ngủ có một cái cửa sổ sát đất, chiếc giường ở bên cạnh trải đệm dày, vào mùa đông khi có ánh mặt trời mà nằm trên đó thì quả thật rất giống một con mèo lười biếng nằm phơi nắng.....

Cô đã coi căn nhà kia như là vật trong túi, ai ngờ giữa đường lại nhảy ra một tên Trình Giáo Kim chứ.

“Tống Sơ Nhất, nếu không cô xem thử những căn nhà khác một chút đi?” Trong mắt Tiểu Tào hiện lên tia đồng cảm, người ta dù nghèo nhưng để có căn nhà hợp ý lại không dễ chút nào.

Tống Sơ Nhất đi chân trần, giày cao gót cầm trên tay, cái trán ướt đẫm mồ hôi, vừa nhìn là biết bởi vì kẹt xe mà chạy bộ tới đây.

Tống Sơ Nhất mở miệng lắc đầu.

Nhà khác? Nhà khác cũng sẽ có diện tích tầng lầu, giá cả, hoàn cảnh môi trường hợp ý cô như vậy sao?

Có lẽ những gì cô thích cô đều không chiếm được, không giữ được, tựa như Thẩm Hàn vậy.

Trong lòng lạnh lẽo, cơ thể lại hơi nóng, mồ hôi trên trán chảy vào mắt, ê ẩm, giọt nước từ trong mắt trong suốt chảy xuống, cũng không biết là nước mắt hay là mồ hôi.

Tiểu Tào chột dạ đưa mắt nhìn.

Đây là lần đầu tiên Trần Dự Sâm đến đây xem nhà, buổi trưa hôm nay mới tới được, nhìn mấy căn nhà của cao ốc quốc tế Kim Đỉnh đều không hài lòng, vì muốn làm ăn với anh, cô ta liền cho anh xem căn nhà mà Tống Sơ Nhất nhìn trúng, thật không ngờ Trần Dự Sâm cũng thích nó.

Tống Sơ Nhất là đi vay tiền mua nhà, lại ép giá, còn Trần Dự Sâm là trả toàn bộ, không cò kè mặc cả, cô ta đương nhiên là phải bắt lấy anh rồi.

Thật ra căn nhà mà Tống Sơ Nhất nhìn trúng chỉ khoảng hơn 60 m², không xứng một chút nào với hình tượng tinh anh của Trần Dự Sâm, anh thoát nhìn cũng không giống như là mua không nổi một căn nhà lớn.

Cơ thể của Tống Sơ Nhất hơi lắc lư.

Năm đó cô buông tha cho Thẩm Hàn là bất đắc dĩ, bây giờ sao phải vậy chứ?

Không! Cô không muốn để vuột mất một lần nữa, đó là căn nhà của cô, nhà của cô.

Tống Sơ Nhất chạy như điên ra ngoài nhưng đâu còn thấy bóng dáng Trần Dự Sâm nữa.

“Tống Sơ Nhất!” Lương tâm Tiểu Tào Tào trỗi dậy, đuổi tới: “Hôm nay đã tan sở rồi, hồ sơ bất động sản ngày mai mới có thể lập được, Trần tiên sinh cũng đưa địa chỉ của anh ta cho tôi rồi, nếu không cô tìm anh ta nói chuyện một chút, hồ sơ bất động sản trước khi được lập còn có thể sửa lại.”

Đây là tia hy vọng cuối cùng, Tống Sơ Nhất dĩ nhiên sẽ không từ bỏ.

Hết chương 1.

2. Chương 2

Chương 2: Đã từng yêu sâu sắc.

Edit by Lăng Tử Nhi.

Trần Dự Sâm ở tại khách sạn Lam Hải, trong một phòng cực kỳ trang nhã và sang trọng. Sàn hành lang được trải một tấm thảm dày nhập khẩu từ New Zealand, rất mềm mại, giẫm lên có cảm giác như là đang đi trên mây. Tống Sơ Nhất liếc thấy hành lang kim quang lờ lờ, lại nhìn dáng vẻ của mình, cô cắn răng hít một hơi thật sâu, uốn ngực đi về phía trước.

Sau khi chuông cửa vang lên, Tống Sơ Nhất nói ngắn gọn: “Phục vụ phòng.”

Cửa phòng mở ra, Tống Sơ Nhất nghĩ, xem ra Trần Dự Sâm cũng không phải là người khôn khéo, chưa biết người tới là ai mà đã mở cửa.

Cô sai rồi, Trần Dự Sâm nhìn cô, anh biết người tới là cô.

Ánh mắt trong trẻo lạnh lùng của Trần Dự Sâm dừng trên khuôn mặt xanh xao của Tống Sơ Nhất, một lát sau, anh thản nhiên xoay người, một câu cũng không nói.

Thái độ yên lặng này của anh, ngay cả cau mày mắng cô quấy rầy còn không bằng, mười mấy lời mở đầu mà Tống Sơ Nhất đã nghĩ ra trên đường đi đều chết non.

Trần Dự Sâm trở về phòng, Tống Sơ Nhất sững sốt một chút rồi cũng cất bước đi vào theo.

Trừ căn phòng của Thẩm Hàn, đây là lần đầu tiên cô bước vào không gian của một người đàn ông, mặc dù chỉ là khách sạn, không phải nhà, nhưng mùi hương nam tính vẫn vô cùng rõ ràng.

Tống Sơ Nhất không được tự nhiên, nhưng chỉ chốc lát sau lực chú ý liền dời sang nơi khác.

Căn phòng rất lộn xộn, khắp nơi đều là bản thảo. Trên bàn café tròn, trên ghế sofa bằng da thật, thậm trí trên mặt đất cũng có, muốn đi vào mà không giẫm lên bản thảo thì rất khó khăn.

Tổng Sơ Nhất hoài nghi Trần Dự Sâm chính là dùng khinh công để đi qua, cô không có loại công lực này, chỉ có thể hơi ngồi xổm xuống, nhặt chúng lên để đi vào.

Bản thảo vương vãi khắp nơi đều là những bản thảo thiết kế công trình kiến trúc, nhìn bên ngoài có cao ốc chọc trời, có hội trường lộng lẫy, cũng có kế hoạch trang hoàng nhà ở. Tổng Sơ Nhất ngắm nghía, theo bản năng sắp xếp những tờ bản thảo theo trình tự.

Trần Dự Sâm nhìn động tác của Tổng Sơ Nhất, ánh mắt sắc bén như dao thẳng tắp ghim tới khiến cô cảm thấy sợ hãi... Lúc cô mở miệng muốn nói chuyện thì Trần Dự Sâm nhàn nhạt lên tiếng:

“Tôi chỉ ở thành phố G một năm, một năm sau sẽ phải rời khỏi, nếu cô muốn ngôi nhà đó thì cũng không phải là không thể.” Anh ngừng lại, hô hấp của Tổng Sơ Nhất cũng dừng lại theo. “Tôi rất thích ngôi nhà đó, hãy để tôi sống ở đó một năm.”

Anh nói là mình mua nhà, sau đó cho anh ở không một năm, một năm sau mình mới có thể sống trong căn nhà đó sao? Tổng Sơ Nhất hơi nhíu mày. “Tôi không ở chùa, sau khi cô mua nhà thì chắc sẽ phải trang hoàng lại đúng không? Phí trang hoàng đó, tôi trả.”

Tiền thuê nhà một năm, nhiều nhất là hai vạn đồng, có thể sửa sang thành cái dạng gì đây? Tổng Sơ Nhất cau mày thật chặt.

“Tôi coi như là mua căn nhà đó một năm rồi bán rẻ lại cho cô, sửa sang lại căn nhà tất nhiên là không thể làm ầu.” Có vẻ như biết được những suy nghĩ ở trong lòng Tổng Sơ Nhất, Trần Dự Sâm nói tiếp.

Nghe không tệ, nhưng cô rất muốn có một căn nhà của riêng mình, cô không muốn đi thuê phòng trọ nữa, chân mày nhíu chặt của Tổng Sơ Nhất cũng không hề thả lỏng.

“Cô cũng có thể đến ở cùng, giúp tôi xử lý việc nhà. Cô thấy đấy, tôi vô cùng căm ghét việc thu dọn đồ đạc, dĩ nhiên, tôi sẽ không để cô làm không, dọn dẹp phòng ốc do cô phụ trách, còn nấu cơm, làm canh cứ để tôi.” “Anh biết nấu cơm á?” Tổng Sơ Nhất kinh ngạc không thôi, cô luôn cảm thấy nấu cơm là chuyện khó khăn nhất trên đời, lớn đến như vậy, cô ngu ngốc ở trong phòng bếp nấu cơm còn sống ấy chứ đừng nói đến việc nấu mấy món canh.

“Thử một lần cô sẽ biết.” Khuôn mặt lạnh lùng của Trần Dự Sâm chợt hiện ra nụ cười, ánh mắt có chút mơ màng, cũng không biết là đang nghĩ đến vui về gì.

Điều kiện trao đổi này thật tốt, sau này cô sẽ không cần phải ăn sủi cảo ngâm nước ngược đãi dạ dày của mình nữa. Nhưng mà... căn hộ kia chỉ có hơn sáu mươi mét vuông, một phòng ngủ, một phòng khách, một phòng bếp, một phòng vệ sinh, không thể sống hai người được.

“Phòng khách có thể đặt làm một chiếc ghế sofa, ban ngày làm ghế, ban đêm làm giường, tôi chỉ cần một góc ở phòng khách để để bàn làm việc với máy tính thôi, buổi tối tôi ngủ ở ghế sofa là được rồi, cô cứ ngủ ở phòng ngủ, ban ngày hay ban đêm cô đều có thể khóa cửa phòng.” Trần Dự Sâm chậm rãi nói.

Có vẻ rất ổn thoả, nhưng mà... dù sao thì cô cũng là một cô gái, sao có thể ở chung với một người đàn ông xa lạ chứ?

“Cô sợ tôi lừa dối cô sao?” Lại lần nữa nhìn thấu suy nghĩ trong lòng cô, khóe miệng Trần Dự Sâm nhếch lên, tươi cười nói: “Tôi nghĩ, người lo lắng bị cướp sắc phải là tôi mới đúng.”

Rất có lý, anh suất sắc như vậy, muốn dạng phụ nữ nào mà chẳng có, làm sao có thể coi trọng sắc đẹp mờ nhạt của cô đây.

Tổng Sơ Nhất do dự. “Tôi có thể đưa hộ chiếu của tôi cho cô.” Trần Dự Sâm xoay người, đi tới chỗ đặt hành lý ở góc phòng.

Bóng lưng cao lớn rắn rỏi, bước chân trầm ổn, phong thái phóng khoáng, tất cả đều rất quen thuộc, Tổng Sơ Nhất buột miệng kêu lên: “Thẩm Hàn.....”

Cơ thể Trần Dự Sâm thoáng khựng lại, anh chậm rãi ngồi xổm xuống mở vali, lấy hộ chiếu ở trong ra, xoay người ném về phía Tống Sơ Nhất.

“Nhìn kỹ đi, đừng gọi tôi bằng cái tên của một người đàn ông khác nữa.” ‘Ba’ một tiếng, hộ chiếu rơi xuống đất, Tống Sơ Nhất ngơ ngác quên mất là phải đón lấy.

Sao có thể giống nhau như vậy? Bóng lưng Thẩm Hàn đối với cô rất quen thuộc, năm đó mỗi lần hẹn hò xong, trở về phòng ngủ, Thẩm Hàn đều chờ cô lên lầu rồi mới rời đi, cô đứng trước cửa sổ đưa mắt nhìn bóng lưng anh biến mất, tấm lưng ấy đã khắc sâu tận trong trí óc cô, tuyệt đối không thể nhận lầm.

Nhưng mà... gương mặt đó rõ ràng không phải là của Thẩm Hàn, mặc dù, nhìn kỹ cũng có nét tương tự, nhưng dù thế nào thì cũng không phải anh ấy.

“Tôi đồng ý với đề nghị của anh.” Tống Sơ Nhất trong nháy mắt hạ quyết tâm.

oOo

Sửa đổi hợp đồng mua nhà gặp phải phiền toái, Trần Dự Sâm là trả toàn bộ, Tống Sơ Nhất là trả góp, hơn nữa, giá mà Tống Sơ Nhất trả ột mét vuông so với Trần Dự Sâm kém tới ba trăm đồng, bộ phận bán cao ốc đồng ý đổi tên, nhưng với điều kiện Tống Sơ Nhất phải trả toàn bộ số tiền như giá mà Trần Dự Sâm đã trả.

Chênh lệch gần hai vạn đồng, Tống Sơ Nhất có thể cắn răng chấp nhận, nhưng cô không có khả năng trả toàn bộ số tiền một lúc, cô đã dùng toàn bộ số tiền cô tích góp được rồi.

“Không thể tìm mượn người thân hay mấy người bạn học được sao?” Trần Dự Sâm cau mày, đôi mắt tràn ngập sự châm chọc.

Tống Sơ Nhất không có người thân, mẹ của cô khi còn sống cũng chưa từng đề cập đến người thân của mẹ, còn ba, cô không có ba.

Cô thôi học đại học, cho nên bạn học đều mất liên lạc.

Cũng không phải là mất hết liên lạc, còn có một người, là Quý Phong, chỉ cần cô mở miệng, anh ta nhất định sẽ mượn tiền cho cô, cũng có điều kiện kinh tế để cho cô mượn.

Nhưng cô không muốn mượn tiền Quý Phong, cô không muốn dính dáng gì với anh ta.

“Thực sự không có chỗ để mượn tiền sao?” Trần Dự Sâm hỏi tiếp, đôi mắt càng lạnh hơn, hồi lâu, lại lạnh nhạt nói: “Tôi cho cô mượn, viết giấy nợ cho tôi, lãi suất như của ngân hàng.”

Tống Sơ Nhất đồng ý.

Cô không muốn mượn tiền Trần Dự Sâm, nhưng mà cô rất muốn căn nhà kia, trong tiềm thức của cô, giữ được căn nhà là đã giữ được hạnh phúc, cũng là có thể giữ lại được tình cảm đã mất của cô với Thẩm Hàn.

Ngôi nhà là căn hộ này, làm xong thủ tục là có thể đến lấy chìa khóa, đứng ở trong căn phòng thô chưa sửa chữa, Tống Sơ Nhất muốn rơi lệ.

Trần Dự Sâm chính là một kiến trúc sư, nhưng anh chỉ thiết kế những công trình lớn, Tống Sơ Nhất cũng chẳng trông cậy gì vào anh, chính cô năm đó cũng học học thiết kế, mặc dù không tốt nghiệp nhưng để kể cái chỗ ở nhỏ nhắn này của bản thân thì cũng dư sức.

Rốt cuộc là Tống Sơ Nhất tô tô vẽ vẽ rất nhiều tờ giấy, nghĩ Trần Dự Sâm sẽ ở lại trong một năm thì cũng xem xét cho anh thưởng thức một chút, cô cầm bản vẽ mà mình vừa vẽ xong đưa cho anh nhìn.

Trần Dự Sâm nhìn rất cẩn thận, ánh mắt chuyên chú, hồi lâu sau mới gật đầu một cái, hỏi: “Cô muốn trùng tu bằng cách nào?”

Toàn bộ việc dọn dẹp, trang trí và nhân công, vật liệu đều được gói gọn trong một gói đặt; một nửa gói sẽ được công ty trang trí thiết kế theo yêu cầu của chủ nhà; nửa gói còn lại sẽ được công ty gửi nhân viên xuống làm theo yêu cầu và trả lời, phòng chủ cần mua tất cả các vật dụng cần thiết.

Đây là gói giải pháp tiết kiệm nhất lại có thể sử dụng vật liệu tốt nhất, nhưng chủ nhà phải tốn rất nhiều thời gian và công sức chạy đi mua vật liệu xây dựng, ban đầu Tống Sơ Nhất chính là muốn đặt trọn gói như

vậy, với lại cô đã đi làm ba năm ở công ty mà chưa nghỉ ngày nào, có đến hai tháng ngày nghỉ, vừa vặn có thể xin công ty cho nghỉ phép vào thời gian này.

“Tôi sẽ đặt làm trọn gói ở công ty trang trí.” Tống Sơ Nhất nói “Đặt trọn gói cũng tốt, mình có thể tự quản lý vật liệu, cũng có thể tốn rất ít tiền mà mua được vật liệu chất lượng tốt.” Trần Dự Sâm đồng ý, Tống Sơ Nhất đang muốn nói với anh rằng anh cứ ở tạm khách sạn, sửa sang xong rồi thì gọi điện thông báo cho anh đến ở, thì Trần Dự Sâm nói: “Trùng tu lại căn nhà tôi cũng muốn tham gia, tôi sẽ đi mua vật liệu cùng cô, còn cô đến Lam Hải ở cùng tôi đi.”

Anh hơi ngừng lại rồi nói tiếp: “Coi như là trải nghiệm trước cảm giác sống chung đi, cô ngủ trong phòng ngủ, tôi sẽ ngủ ngoài phòng khách.”

Anh ở trong Lam Hải, căn phòng gồm phòng bếp, phòng vệ sinh, phòng ngủ và phòng khách. Hôm đó thấy ghế sofa rất dài, rất mềm mại, ngủ ở đó mặc dù không thoải mái, nhưng chắc cũng không quá khó khăn đâu nhỉ? Tống Sơ Nhất do dự một chút rồi đồng ý.

Trần Dự Sâm muốn giúp Tống Sơ Nhất dọn nhà, cô lại lắc đầu: “Quần áo của tôi rất ít.”

Quần áo cô bốn mùa chỉ chừng mười bộ. Bởi vì không biết nấu ăn, cũng vì tiết kiệm tiền cho nên dụng cụ nhà bếp và đồ điện gia dụng đều không được mua, trong nhà chỉ có một cái bát lớn và một ấm điện đun nước, bình thường nếu cô không ra ngoài ăn thức ăn nhanh thì cũng nấu nước úp mì ăn liền, sủi cảo thì luộc trong ấm điện.

Giường là vật dụng của chủ nhà, đồ vật thuộc về cô đều ở trong một thùng giấy các-tông đã dán lại.

Trần Dự Sâm rút cuộc là vẫn đi theo Tống Sơ Nhất đến phòng trọ của cô, lúc anh ôm lấy thùng quần áo thì liếc nhìn cô một cái, như vô tình nói: “Sao cô lại sống khổ cực như vậy? Bạn trai cô không nuôi cô sao?”

Sống Sơ Nhất lắc đầu, thì thầm nói: “Tôi và anh ấy chia tay nhau lâu rồi.”

“Chia tay rồi thì không yêu nữa ư?” Trần Dự Sâm cười, một nụ cười lạnh lẽo.

Tống Sơ Nhất không chú ý tới, cảm xúc của cô đang đắm chìm trong những ngày triền miên với Thẩm Hàn, sự đau khổ hiện lên khuôn mặt nhợt nhạt của cô.

“Yêu một lần, đã không còn sức lực để yêu thêm lần nữa.”

“Yêu một lần đã không còn sức để yêu thương, cô nói thật giống nhiều chuyện tình khác.” Thanh âm của Trần Dự Sâm bén nhọn, tựa như một con dao xẹt qua tấm sắt, “Chẳng lẽ cô chỉ có một bạn trai?”

“Tất nhiên.” Tống Sơ Nhất bật thốt lên, nói xong lại ngẩn ngơ.

Thật ra Quý Phong cũng có thể coi là bạn trai của cô, ít nhất, ở trong mắt Thẩm Hàn là như vậy.

Hết chương 2.

3. Chương 3

Chương 3: Giật mình như mộng.

Edit by Lăng Tử Nhi.

Beta: Mạc Vô Tuyết.

Sau khi theo Trần Dự Sâm vào phòng của anh trong khách sạn Lam Hải, Tống Sơ Nhất vẫn còn ngơ ngác, thất hồn lạc phách.

“Tôi đi mua thức ăn.” Trần Dự Sâm bỏ lại những lời này rồi mở cửa ra ngoài, tiếng đóng cửa rất vang, tựa như đang phát tiết cái gì đó.

Tống Sơ Nhất nâng mí mắt, khẽ run rẩy trước cửa phòng, yếu ớt đứng lên đi vào phòng sắp xếp quần áo.

Không thể nghĩ, cô không thể bởi vì uất ức mà vào bệnh viện tâm thần được.

Trần Dự Sâm xách mấy túi đồ trở lại, một túi lớn là thịt cá hải sản và rau củ, mấy túi lớn còn lại là... Tống Sơ Nhất hơi trợn mắt nhìn vật mà anh lấy ra.

“Mặt ong này mỗi ngày sáng tối pha một muỗng với nước ấm để uống, kem dưỡng da này thì dùng sau khi tắm, còn cái này đủ dùng để xoa bóp khi nhàn rỗi không có việc gì.....” Đồ vật bày đầy bàn café, xong xuôi, Trần Dự Sâm liếc Tống Sơ Nhất một cái, ánh mắt chán ghét xem thường, “Cô phải chú ý hình tượng của mình, đừng để bạn bè của tôi thấy được, cho là tôi đang sống cùng một người dân tị nạn châu Phi.”

Tống Sơ Nhất giận đến tím mặt, vốn không có ý bảo anh mua đồ, cô dù sao vẫn còn nợ tiền anh, định nói anh sau này đừng mua nữa, giờ thì mặc kệ.

“Tôi đi nấu cơm, cô đói bụng thì ăn chỗ trái cây ăn vặt này trước đi.” Trần Dự Sâm đi mất.

Nếu anh không xướng cái vẻ mặt lạnh lùng và âm thanh của người chết ra, Tống Sơ Nhất sẽ cảm kích không dứt, lúc này, cô hậm hực xé một túi đồ ăn vặt ra, bật tivi lên.

Trong phòng bếp tiếng vang không ngừng, không lâu sau tràn ra một mùi hương thơm ngát, vị giác và thính giác rời khỏi tiết mục trên tivi, Tống Sơ Nhất do dự một chút rồi đứng dậy đi vào phòng bếp.

Nồi hấp bốc hơi nóng nghi ngút, một mùi thơm mê người, Tống Sơ Nhất làm như không nghe thấy, ánh mắt của cô rơi vào trên tay Trần Dự Sâm.

Trần Dự Sâm cắt dưa chuột, động tác thuần thục, giống dưa chuột xanh ngắt được cắt thành từng miếng mỏng đồng đều như đang phân tích một tác phẩm nghệ thuật, đôi tay cắt dưa chuột kia ưu nhã thon dài, trắng nõn sạch sẽ, quen thuộc như thế... Tống Sơ Nhất cảm thấy trời đất quay cuồng, toàn thân mệt mỏi.

“Làm sao vậy?” Trần Dự Sâm như là có đôi mắt sau lưng, đặt dao xuống, xông lại đỡ lấy cô.

Anh không phải là Thẩm Hàn, đừng tìm kiếm hình bóng Thẩm Hàn ở trên người anh nữa, Tống Sơ Nhất không chế lại cảm xúc của mình, dùng sức đẩy anh ra, bình tĩnh nói: “Không sao.”

Bữa cơm tối rất phong phú, trứng ngỗng vàng ruộm, chocopan cá bạc, ức gà nướng mật ong... tất cả đều cực kỳ tinh xảo. Phối thêm đồ sứ Thanh Hoa càng làm món ăn thêm đẹp mắt, sắc – hương – vị như làm tăng cảm giác thèm ăn của con người, Tống Sơ Nhất nuốt nước miếng ừng ực, không chút khách khí cầm muỗng lên bắt đầu ăn.

Trần Dự Sâm ăn rất ít, thỉnh thoảng nhìn Tống Sơ Nhất, trong mắt thoáng qua sự ấm áp và vui vẻ.

“Anh thật lợi hại.” Ăn cơm xong, Tống Sơ Nhất chân thành khen ngợi.

“Không lợi hại không được, bạn gái của tôi ở trong bếp rất ngốc nghếch, ngay cả đập trứng cũng không biết, tôi chỉ có thể học để làm cho cô ấy ăn.” Trần Dự Sâm cười.

Cô ở trong phòng bếp cũng là một đứa ngốc, Thẩm Hàn cũng từng nói, anh ta học nấu ăn là vì muốn nấu cho cô. Tống Sơ Nhất cảm thấy rất đau đầu, trong đầu rất hỗn loạn.

“Cô động một chút là sắc mặt tái nhợt, đầu rịn đầy mồ hôi, cơ thể cô quá yếu, cần bồi bổ thật nhiều.” Trần Dự Sâm đứng lên đi tới bên cạnh Tống Sơ Nhất, cánh tay đặt sau lưng cô, muốn ôm cô nhưng cuối cùng chỉ là gác lên trên ghế dựa.

Tống Sơ Nhất thương cảm một hồi, tại sao người nói những lời này lại không phải là Thẩm Hàn?

Trong lòng hậm hực, Tống Sơ Nhất cũng không dọn dẹp rửa mặt, đứng dậy đi vào phòng ngủ ngã lên giường.

Đêm nay Tống Sơ Nhất có một giấc mơ rất dài, trong mơ hình ảnh cô và Thẩm Hàn yêu nhau từng chút từng chút một hiện lên, sau đó dừng lại ở lần gặp mặt cuối cùng, Thẩm Hàn quỳ gối nắm lấy tay của cô cầu xin: “Sơ Nhất, rời khỏi Quý Phong, quay lại có được không? Mặc dù anh quay lưng lại với gia đình, không có gia đình giúp đỡ nhưng anh vẫn có thể kiếm tiền cho em sống một cuộc sống thật tốt, hãy tin anh, em xem, đây là tiền anh kiếm được nhờ những công việc bán thời gian sau giờ học những ngày qua, có một ngàn đồng, chúng ta sẽ không phải lo lắng sinh hoạt phí của tháng sau nữa, chờ tốt nghiệp là có thể tìm một công việc toàn thời gian để làm, thu nhập của anh sẽ cao hơn, tiền anh kiếm được sẽ nhiều hơn, nhà, xe anh cũng có thể có được.”

Ngực liên tục không ngừng đau nhói, Tống Sơ Nhất đau đến không muốn sống.

Sau khi bình minh, có nhiều đau đớn hơn nữa cũng phải dè xuống, ánh mặt trời màu vàng hoa mỹ ló lên từ phía chân trời, Tống Sơ Nhất thức dậy xuống giường.

Mở cửa phòng ra, khi thấy bàn ăn đã được dọn dẹp sạch sẽ, ở trên còn bày một lọ hoa cúc vàng nở rộ, Tống Sơ Nhất hơi sửng sốt.

Trần Dự Sâm ở trên ghế sofa nheo mắt nhìn Tống Sơ Nhất: “Lần sau không được như vậy nữa, phải dọn dẹp sạch sẽ xong rồi mới được ngủ.”

Nhân viên trang trí nói có thể tìm Trần Dự Sâm ở chi nhánh công ty trang trí, tối hôm qua không biết là anh ra ngoài còn liên lạc ở trên mạng, ngay cả tài liệu trùng tu cũng lấy được, công việc ngày đầu tiên bọn họ phải làm chính là đích thân đi mua gạch lát nền, xi măng và cát.

Cả đêm mơ mộng, khi đi dưới ánh mặt trời, trái tim của Tống Sơ Nhất vẫn bị bao trùm trong bầu không khí nặng nề, sắc mặt tái nhợt, buồn bã.

“Chà hai má cho đỏ lên chút đi, có tinh thần một chút, đừng giống ma nữ như vậy.” Trần Dự Sâm ác độc nói.

“Có lẽ thật sự là ma nữ đó.” Tống Sơ Nhất chầm chọc đáp lại anh, bây giờ cô thật sự không chịu nổi dáng vẻ phong độ nhanh nhẹn của anh, nói chuyện sắc mùi thuốc súng.

“A, vậy chẳng phải chúng ta là người – quỷ tình cảm chưa dứt sao?” Trần Dự Sâm cũng không tức giận, nhún vai cười lạnh nói.

Bị chọc tức, Tống Sơ Nhất tức giận, không thêm để ý đến anh, bước nhanh tới trạm xe buýt.

“Đợi chút, chúng ta không ngồi xe buýt, công ty sẽ cho người đưa xe tới đây cho tôi.” Trần Dự Sâm túm cô lại.

Bọn họ không đợi bao lâu, một chiếc Bentley Arnage lái tới.

Không ngờ một kĩ sư mà công ty cũng trang bị xe, còn là một chiếc xe tốt như vậy. Tống Sơ Nhất âm thầm ngạc nhiên, sau khi ngồi lên ghế phụ còn ngỡ ngàng quên cả thắt dây an toàn.

Thân thể mê hoặc của Trần Dự Sâm ở bên cạnh áp lại, hơi thở khác thường phả vào mặt, cả người Tống Sơ Nhất cứng đờ.

“Đây không phải là đang ngồi xe buýt, nhớ thắt dây an toàn vào.” Anh không có dáng vẻ lạnh lùng, thanh âm sát bên tai, mang theo ý tứ trêu chọc thẳm thì nói: “Có phải là đợi đàn ông lấy lòng không?”

“Anh nhắc nhở một tiếng không phải là được rồi sao?” Tống Sơ Nhất hỗn hển.

“Tôi chỉ nói chuyện, đâu có động tay động chân gì, làm sao có cơ hội hôn người đẹp chứ?” Tay của Trần Dự Sâm lướt qua mu bàn tay của Tống Sơ Nhất, Tống Sơ Nhất như bị điện giật run lên, vô cùng tức giận trừng Trần Dự Sâm.

Hơi thở của Trần Dự Sâm lại trở lên lạnh lẽo, ngừng lại, như muốn nói cái gì đó, cuối cùng vẫn im lặng, xe Bentley hoà vào dòng xe đông đúc. Tống Sơ Nhất cảm thấy gò má của anh rất lạnh lùng, u ám, xem ra hết sức tức giận.

Có rất nhiều thương hiệu gạch, chủng loại cũng không ít, có cả gạch men sáng bóng như được tráng kính, phòng khách, phòng ngủ và ban công, phòng vệ sinh, phòng bếp đều không giống nhau, Tống Sơ Nhất nghe đến ù cả tai, đầu óc choáng váng, cũng không biết mua loại nào thì tốt, Trần Dự Sâm cực kỳ kiên nhẫn, đi từng nhà từng nhà một, sau khi so sánh hàng hóa của mười mấy nhà mới quyết định, rồi để người bán giao hàng. Anh lại đi đến thị trường bên cạnh mượn hai công nhân nam, để bọn họ đi theo xe giao hàng, giúp chuyển gạch vào trong nhà.

“Có vẻ như anh rất có kinh nghiệm.” Tống Sơ Nhất không nhịn được hỏi.

“Bạn gái của tôi rất muốn có một căn nhà của riêng mình, lúc tôi không có tiền mua nhà thường hay đi dạo ở thị trường vật liệu trang trí.” Trần Dự Sâm nhàn nhạt nói.

Bạn gái của anh thật hạnh phúc, Tống Sơ Nhất muốn hỏi vì sao bạn gái anh lại không đến thành phố G nhưng anh đã bước đi lên phía trước.

Mua gạch men xong thì mua cát và xi măng, buổi trưa hai người tùy tiện ăn cháo trứng muối ở bên ngoài xong liền chạy tới căn nhà mới.

Gạch men, cát và xi măng đã được đưa vào trong nhà, nhân viên công ty sửa chữa đang trộn cát và xi măng.

“Bây giờ mọi người sửa nhà, phòng ngủ, phòng khách đều sử dụng sàn gỗ, tại sao cô Tống lại muốn dùng gạch men vậy?” Một công nhân cười hỏi.

Tại sao lại muốn dùng gạch men? Tống Sơ Nhất có chút hoảng hốt.

Năm đó, mẹ của Thẩm Hàn phản đối bọn họ qua lại, buộc anh chia tay với cô, anh cắt đứt với gia đình, không có gia đình giúp đỡ, chỉ có thể mua nhà bằng toàn bộ tiền của mình. Thẩm Hàn nói, lúc vừa mới bắt đầu làm việc chắc chắn mức lương không cao, tiết kiệm không được bao nhiêu tiền, mua trước một căn nhà nhỏ, sàn nhà bằng gạch men sẽ rẻ hơn sàn gỗ, vừa có thể tiết kiệm tiền, vừa thuận lợi cho việc con của họ ở trên đất nghịch ngợm muốn phá hự, chờ thêm mấy năm đến lúc con của họ lớn, bọn họ cũng tiết kiệm được nhiều tiền hơn, sẽ đổi căn nhà lớn, sàn nhà sẽ là sàn gỗ trải thảm Cashmere.

Lời nói còn văng vẳng bên tai, nhưng cảnh còn người mất, cô và Thẩm Hàn đã chia tay.

Trở lại khách sạn thì đã là năm giờ chiều, tâm tình của Tống Sơ Nhất vô cùng kém, ôm một chiếc gối rồi úp mặt vào, không nói gì ngồi trên ghế sofa, Trần Dự Sâm cũng không nói, đi vào phòng bếp nấu cơm.

Món ăn trong bữa tối ít hơn hôm qua nhưng lại ngon hơn, lá sen thạch anh tương canh giò heo, cá Nộn Săng hấp hoa cúc, đến khi Tống Sơ Nhất cảm giác thức ăn lấp đầy cổ họng rồi, cô mới buông đũa.

Ăn cơm xong, cô lười biếng không muốn di chuyển, đứng lên liền đi về phòng ngủ.

“Vừa ăn xong mà ngủ sẽ biến thành siêu mập đấy, đừng ngủ, xuống lầu đi dạo chút đi.” Trần Dự Sâm kéo cô lại.

Phụ nữ làm đẹp vì ‘người’, cô mập hay gầy không ai để ý, như vậy thì có gì đáng sợ? Đôi môi của Tống Sơ Nhất giât giât, không thoát được, chỉ có thể để Trần Dự Sâm kéo ra khỏi cửa.

Vườn hoa của khách sạn không lớn nhưng hòn non bộ [1], đài phun nước, cây và hoa đều không thiếu, ánh đèn thành phố bị cây cối ngăn cách rất xa, trên bầu trời chỉ có vầng trăng lưỡi liềm, ở trong cảnh phồn hoa lại có chút tịch liêu [2].

[1] Non bộ là nghệ thuật xây dựng, sắp đặt, thu nhỏ, đưa những ngọn núi to lớn ngoài tự nhiên vào trong các vườn cảnh (giả sơn) để phục vụ mục đích thưởng ngoạn trong cuộc sống.

[2] Tịch liêu: tịch mịch và cô liêu (Yên lặng và đơn côi)

Hai người mới biết nhau vài ngày cũng không có gì để nói, lẳng lặng một trước một sau mà đi.

“Dự Sâm.” Có người đi về phía bọn họ, là một người đàn ông đẹp trai, cao gầy.

Tống Sơ Nhất nhận ra, đây là người mà buổi sáng đưa xe tới đây cho Trần Dự Sâm.

“Mặt trước toà cao ốc trung tâm đã thiết kế xong chưa?” Người đàn ông hỏi, đưa cho Trần Dự Sâm một điều thuốc.

“Chưa xong, cậu gấp cái gì, mấy ngày nữa sẽ đưa cho cậu, gần đây tôi rất bận.” Trần Dự Sâm không nhìn được nói, hơi tiến về phía trước để người đàn ông này giúp anh châm lửa.

“Bận gì thế?” Người đàn ông mỉm cười nhạo báng, ánh mắt liếc về phía Tống Sơ Nhất, đôi mắt hoa đào như có như không trêu đùa.

“Cô ấy không giống chúng ta, Lữ Tụng, tôi cảnh cáo cậu, đừng có trêu chọc cô ấy.” Trần Dự Sâm hung dữ nói.

“A.” Người đàn ông kêu Lữ Tụng cười hì hì, nhướn mày nói: “Không giống tôi hay không giống cậu? Tôi nghĩ cái này phải phân biệt một chút mới được.”

“Mặc kệ là không giống ai, dù sao cậu cũng đừng chọc đến cô ấy, thu lại mấy thủ đoạn mê hoặc phụ nữ của cậu đi.” Giọng nói của Trần Dự Sâm lạnh hơn, làn khói mơ hồ khắc sâu ngũ quan của anh, lộ ra cảm giác thơm mát, bóng đêm nặng nề cũng không giấu nổi vẻ tuần tú ấy.

Hết chương 3.

4. Chương 4

Chương 4: Nguy cơ ngầm.

Edit: Lăng Tử Nhi.

Beta: Mạc Vô Tuyết.

“Chào cô, tôi là Lữ Tụng – người cộng tác với Dự Sâm.” Lữ Tụng đi đến chỗ Tống Sơ Nhất, ý cười phơi phới, ánh mắt hoa đào sáng rực.

“Tống Sơ Nhất.” Tống Sơ Nhất có chút xa lạ vươn tay.

Diện mạo của Lữ Tụng nhả nhận, tuần tú, bàn tay lại rất lớn, khi bắt tay với anh ta, bàn tay nhỏ bé của Tống Sơ Nhất gần như bị nắm trọn.

Buổi đêm giữa mùa hạ vốn vô cùng oi bức, thế nhưng trong nháy mắt, Tống Sơ Nhất lại cảm thấy lạnh thấu xương.

“Cô đi dạo trong hoa viên một chút đi.” Trần Dự Sâm kéo tay Tống Sơ Nhất ra rồi kéo Lữ Tụng đi vào khách sạn: “Đi theo tôi xem bản thiết kế.”

“Không phải chứ? Tôi bắt tay với cô ấy thôi mà cậu cũng ghen hả?” Sau khi vào thang máy, Lữ Tụng buồn cười hỏi Trần Dự Sâm.

“Cậu còn ít phụ nữ sao?” Trần Dự Sâm không đáp hỏi ngược lại, ánh mắt khinh bỉ nhìn chằm chằm vào bàn tay vừa cầm tay Tống Sơ Nhất của Lữ Tụng, tựa như trên đó có vi khuẩn.

“Phụ nữ của tôi có nhiều hơn nữ tôi vẫn có thể mang lại hạnh phúc cho họ, không giống cậu.” Lữ Tụng nói được phân nửa thì dừng lại, có chút áy náy vỗ trán một cái: “Người anh em, cậu đừng để ý, là tôi lảm nhảm.”

Đám bạn bè tụ tập một chỗ thường kêu mấy cô gái đến bầu bạn, chỉ có Trần Dự Sâm là lạnh lùng không cho phụ nữ đến gần mình, mọi người cho là giới tính của Trần Dự Sâm có vấn đề, liền kêu MB [1], ai ngờ Trần Dự Sâm cũng không cần MB, bạn bè liền bắt đầu nói, Trần Dự Sâm có thể là bị bắt lực.

[1] MB = money boy, đàn ông vì tiền có thể bán thân cho gay.

Tin đồn truyền tới tai Trần Dự Sâm, anh không tức giận cũng không cãi lại, lại vẫn luôn không có bạn gái, mọi người liền cho rằng tin đồn là thật, cho rằng anh đúng là bị bắt lực.

Bàn ăn trên phòng chén đĩa bừa bãi, Lữ Tụng ngạc nhiên không thôi.

“Hai bộ chén đĩa! Tống Sơ Nhất lại ở dưới khách sạn, không rời đi, Dự Sâm, cậu ở chung với cô ấy hả?”

Trần Dự Sâm không đáp, mở máy vi tính ra cho Lữ Tụng xem bản thiết kế, còn mình thì đi dọn dẹp mặt bàn.

Trong phòng bếp có tiếng chén đĩa va chạm, Trần Dự Sâm rửa chén, Lữ Tụng ngồi không yên.

Trần Dự Sâm sẽ không rơi vào lưới tình chứ? Sao lại sống chung với phụ nữ vậy?

Trần Dự Sâm anh tuần tài năng, hấp dẫn rất nhiều phụ nữ, nhưng suy cho cùng anh vẫn là bị bắt lực, cuộc tình này có thể dài lâu ư?

Khi thấy trên giường trong phòng ngủ chỉ có một chiếc gối, trên ghế sofa cũng có một chiếc gối thì Lữ Tụng càng thêm bất an.

Xem ra Trần Dự Sâm thật sự là bị bắt lực, sống chung với Tống Sơ Nhất mà không dám chung phòng.

Khi Lữ Tụng mới quen Trần Dự Sâm, Trần Dự Sâm gầy như một cái xác không hồn biết đi, Lữ Tụng không hỏi nhưng cũng đoán được anh khi đó là vừa mới thất tình.

Gần bốn năm trôi qua, anh ta nhìn Trần Dự Sâm từng bước từng bước chậm rãi thoát khỏi bóng ma, bây giờ thật sự không muốn nhìn Trần Dự Sâm ngã xuống một lần nữa.

Lữ Tụng hồi tưởng lại dáng vẻ của Trần Dự Sâm, vừa rồi ở dưới ánh trăng thấy không quá rõ ràng, chỉ cảm thấy cặp mắt của cô tựa như thủy tinh, vô cùng thuần khiết, rõ ràng là không có trang điểm, nhưng ánh mắt như gợn ra hình ảnh, đậm nhạt có hồn, khiến người ta bị cảm dỗ đến tê dại.

Người con gái như thế mặc dù không phải mỹ nhân tuyệt sắc (người quá đẹp) nhưng anh ta có cảm giác, đó chính là loại hình mà Trần Dự Sâm thích nhất.

Có lẽ, anh ta phải làm gì đó vì Dự Sâm thôi.

Tống Sơ Nhất đi lại mấy vòng, cảm thấy hơi mệt nên ngồi xuống cạnh đài phun nước, đến khi nhìn thấy Lữ Tụng rời khỏi mới chậm chạp trở về phòng.

Cô không muốn đi vào vòng giao tiếp của Trần Dự Sâm, những người mà anh qua lại đều thuộc tầng lớp tinh anh (phần tốt đẹp nhất), đó cũng không phải là nơi mà một cô gái như cô có thể đi vào.

Bàn ăn đã được dọn dẹp vô cùng ngăn nắp sạch sẽ, chén đĩa cũng đã được rửa, Tống Sơ Nhất có chút áy náy, chợt nhớ thức ăn trong hai ngày nay quá tốt, không thể xa xỉ như vậy nữa, nếu không, tiền lương hàng tháng của cô cũng không đủ để ăn uống mất.

“Cô không cần chia đều phí sinh hoạt ra đâu, hôm trước nhìn bộ dạng phân loại bản thảo thiết kế của cô, có vẻ là cũng hiểu biết về công việc này đúng không? Buổi tối rảnh thì phụ giúp tôi là được, dự án đơn giản một chút tôi sẽ giao cho cô thiết kế.” Trần Dự Sâm tùy tiện nói chuyện, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào bản thiết kế trong máy vi tính.

“Tôi không làm được đâu.” Tống Sơ Nhất khẽ lắc đầu.

Mặc dù đoạn thời gian cô ở bệnh viện tâm thần được Quý Phong giúp che giấu, không để lan truyền với thầy cô giáo và các bạn, thậm chí còn giúp cô thông đồng với trường học làm bằng tốt nghiệp, nhưng cô vốn không có thiên phú về thiết kế nên việc học cực kỳ vất vả, lại thiếu mất một năm cuối, cho nên muốn tìm một công việc liên quan đến thiết kế thật sự không dễ, khi đó tìm rất lâu mới tìm công việc hiện giờ là làm tiếp tân ở một công ty nhỏ.

“Cô không phải là làm thiết kế sao?” Trần Dự Sâm ngừng thao tác, xoay người ngạc nhiên nhìn Tống Sơ Nhất: “Tôi nhìn dáng vẻ phân loại những bản nháp kia của cô, rõ ràng là học thiết kế.”

“Tôi...” Tống Sơ Nhất hơi hé miệng, khàn giọng nói: “Tôi học thiết kế nhưng giữa chừng thì thôi học, không tốt nghiệp.”

“Cô không tốt nghiệp?” Trần Dự Sâm ngồi thẳng người, ánh mắt sắc bén: “Vì sao?”

Bởi vì... bởi vì khi đó mẹ cô qua đời, ngay sau đó lại bắt đầu chia tay với Trầm Hàn, hai chuyện này đồng thời đã kích, khiến cô ban ngày thần trí hoảng hốt, ban đêm ngủ không yên, trường học và giáo sư thấy tình hình của cô không ổn, liền khuyên cô nghỉ học. Quý Phong đưa cô đi tìm rất nhiều bác sĩ nhưng tình hình vẫn không được cải thiện, cuối cùng bắt đầu phải đưa cô vào bệnh viện tâm thần, cô ở trong bệnh viện tâm thần một năm thì xuất viện, không có tiền đi học nhưng cũng không muốn dùng tiền của Quý Phong, cô liền đi tìm việc làm.

Máy điều hoà tê tê chuyển động, rèm cửa sổ bay lên lại rơi xuống, Tống Sơ Nhất cúi đầu chuyên chú đếm số, khi đếm tới một ngàn thì hơi nước trong mắt đã hóa thành từng giọt lệ, chậm rãi trượt xuống, im lặng lên mu bàn tay.

Đôi môi Trần Dự Sâm mở ra rồi khép lại, hồi lâu sau mới đứng dậy đi vào phòng tắm.

Lúc trở ra, anh nói với Tống Sơ Nhất: “Tôi đã xả nước nóng, cô đi vào tắm nước nóng, đi ra uống thêm một cốc sữa nóng nữa sẽ có một giấc ngủ ngon.”

Tống Sơ Nhất gật đầu rồi nói cảm ơn, cầm áo ngủ đi vào.

Lòng bi thương của cô được ngâm trong nước nóng sống lại, khi Tống Sơ Nhất ra khỏi nhà tắm, nước ấm làm dịu làn da trắng mịn, lộ ra làn da nhu mỹ nóng bỏng.

Trần Dự Sâm nhìn cô một cái, trong mắt dấy lên ngọn lửa, nhưng sau đó lại tắt ngúm, cười khổ một tiếng.

“Uống sữa rồi hãy đi ngủ.” Anh nói xong, bỗng nhiên đứng lên đi ra ngoài.

Trần Dự Sâm ngồi bên đài phun nước, đúng cái chỗ mà Tống Sơ Nhất vừa ngồi, lấy ra thuốc lá ra rồi châm lửa.

Anh bắt đầu hút thuốc từ khi học cao trung, trong thời kỳ nổi loạn, lên đại học lại bỏ thuốc vì biết cô không thích đàn ông hút thuốc, sau đó... Anh sờ gò má mình, những ngày sau đó, không có những chất kích thích của rượu và nicotin đã khiến anh không thể chịu nổi.

Khói tỏa một vòng, nụ cười ngọt ngào trước kia của cô ở sâu trong ký ức hiện lên trước mắt anh.

Khi đó cô mặc dù nghèo khó nhưng lại thông minh tinh nghịch, bừng sáng như ánh mặt trời, không giống như bây giờ, giữa hai lông mày luôn đọng đầy lo lắng, trong mắt cũng ngập tràn hơi nước, từng giọt lệ có thể lăn xuống bất cứ lúc nào.

Đài phun nước ngừng lại, những ngọn đèn đêm đồng loạt tắt, ánh trăng lạnh như nước, cảm giác đau lòng tăng lên, run rẩy, vĩnh viễn không vơi cạn.

Đêm nay, Tống Sơ Nhất không mơ thấy Trần Hàn mà mơ thấy người mẹ đã mất của mình.

Chiếc xe hơi đi vào con đường tắt cũ kỹ, rất hẹp, gạch nứt loang lổ, nhà lầu rất thấp, mẹ cô nhảy xuống từ tầng bốn, vốn là sẽ không chết, nhưng đúng lúc đó lại rơi vào cống thoát nước ở chân tường, bác sĩ nói, mẹ cô chỉ ngất đi, sau đó nước bắn đi vào xoang mũi quá nhiều mà chết.

Cô không thể tha thứ ình, hôm đó nếu cô ở nhà thì đã có thể ngăn mẹ lại, hoặc là trở về sớm phát hiện rồi đưa mẹ tới bệnh viện, mẹ sẽ không chết.

Hôm đó... Khi mẹ cô đang hấp hối, cô và Thẩm Hàn vừa tìm được một phòng mướn rất rẻ, hai người mừng rỡ, đi mua một cái giường lớn, những thứ khác cũng chưa mua, ở trên chiếc giường lớn đó mà ôm hôn, thét chói tai.

Hết chương 4.

5. Chương 5

Chương 5: Gặp lại bạn cũ

Edit: Fleur

Beta: Mạc Vô Tuyệt.

Ngày hôm sau khi Tống Sơ Nhất rời giường sắc mặt trắng bệch, cảm như nhon hơn, vùng da dưới cổ nhợt nhạt tựa như bóng ma.

“Hôm nay không cần ra ngoài, ở nhà nghỉ ngơi cho tốt.” Trần Dự Sâm nhìn cô, chân mày nhíu thành chữ xuyên (chữ xuyên:).

Tống Sơ Nhất cúi đầu ừ một tiếng, thân thể như đi trên mây, muốn cũng không ra ngoài được, cửa hàng gạch men nói phải ba ngày sau mới có thể lát nền, tường và trần nhà, si măng trắng, keo dán gỗ, sơn lót cũng không cần mua ngay.

Lò rượu trên bàn đang chưng sữa túi màu vàng, bên cạnh là một bát cháo trắng nóng, thức ăn kèm là dưa chuột xanh giòn và cải trắng muối, còn có một nồi hầm cách thủy.

Tổng Sơ Nhất cầm bát cháo, Trần Dự Sâm ngăn cô lại: “Ăn tổ yến trước đi.” Anh mở nồi, để tổ yến trước mặt cô, lại đưa thìa cho cô: “Sữa vừa chưng xong, cháo vừa tắt lửa còn quá nóng, ăn tổ yến rồi ăn chúng sau.”

Tổ yến trơn nhẵn mềm mại, nuốt một thìa tổ yến vào, Tổng Sơ Nhất cảm thấy như có khí ấm chạy khắp cơ thể, cảm thấy cả người thoải mái, hai má đỏ hồng.

“Hiệu quả nhanh như vậy, xem ra giới thiệu trên mạng không tồi, về sau sẽ ăn hàng ngày.” Trần Dự Sâm tâm tình tốt lên, giọng nói tràn đầy niềm vui.

Tổng Sơ Nhất cảm thấy khác thường, ngẩng đầu nhìn Trần Dự Sâm.

Trần Dự Sâm ho khan một cái, lông mi rủ xuống che phủ ý tứ trong mắt, một lát sau ngẩng đầu nói: “Ăn tổ yến cảm thấy khá lên chứ? Chút nữa tôi đưa cô tài liệu, dự án trùng tu quầy bar.”

“Một phương án đổi một bát tổ yến? Tôi thấy anh không phải kiến trúc sư mà là gian thương.” Nghi ngờ trong lòng Tổng Sơ Nhất biến mất, Trần Dự Sâm đối tốt với cô là có mục đích, như vậy cũng tốt.

“Cô nói không sai.” Trần Dự Sâm nhún vai, cười: “Tôi không chỉ là kiến trúc sư mà còn là gian thương, tôi có ba mươi phần trăm cổ phần công ty Trung Đầu.”

“Hả?” Tổng Sơ Nhất ngạc nhiên, công ty Trung Đầu là một công ty kiến trúc có danh tiếng. Không ngờ Trần Dự Sâm còn trẻ lại có thành tựu lớn như vậy.

Như là nhìn ra nghi vấn trong mắt cô, Trần Dự Sâm tự giễu cười: “Đàn ông không có tiền không giữ được người con gái mình yêu, không cố gắng làm việc không được.”

“Trong mắt chỉ có tiền thì phụ nữ tới làm gì. Người ta không yêu anh mà là yêu tiền của anh.” Tổng Sơ Nhất không cho là đúng, nói tiếp: “Không lẽ bạn gái của anh là người như thế?”

Trần Dự Sâm không đáp, ánh mắt như dao găm xoáy vào Tổng Sơ Nhất: “Cô không yêu tiền sao?”

“Giữa tiền và người yêu, tôi chắc chắn sẽ chọn người.” Tổng Sơ Nhất nói như chém đinh chặt sắt.

“Kỹ thuật diễn của cô rất cao, nói như thật.” Trần Dự Sâm cười lớn.

Đó vốn là sự thật, Tổng Sơ Nhất thẹn quá hóa giận, định mở miệng phản bác nhưng đột nhiên lại thôi.

Năm đó khi cô nói chia tay với Thẩm Hàn, lý do đưa ra chính là bởi vì Thẩm Hàn cắt đứt quan hệ với gia đình cán bộ cấp cao, chỉ còn là một tên nghèo hèn không có cha mẹ đứng sau, cô không thể đi theo anh chịu khổ, trong khi đó Quý Phong có thể cho cô cuộc sống giàu có xa xỉ, anh ta cũng rất yêu cô.

Sau khi im lặng ăn sáng xong, Tổng Sơ Nhất cũng không nghỉ ngơi mà cùng Trần Dự Sâm tham khảo các thiết kế sau khi ra trường, phác thảo thiết kế đầu tiên cho căn phòng của mình.

Khi đi học, Tổng Sơ Nhất chỉ là một sinh viên bình thường, lại bỏ học một năm, đó còn là năm quan trọng nhất, hơn nữa vài năm nay cũng không quan tâm đến thiết kế, sau khi tham khảo tư liệu cô cho ra một bản phác thảo, đưa cho Trần Dự Sâm xem trước.

“May là cô đưa cho tôi xem trước, nếu làm xong mới xem thì thật uổng công. Trước tiên tôi sẽ cho cô xem tư liệu thiết kế của các công trình nổi tiếng để bù lại kiến thức chuyên ngành của cô.” Trần Dự Sâm liến tục lắc đầu.

“Tất cả đều không ổn sao?” Tổng Sơ Nhất có chút tổn thương.

“Đúng, tất cả đều không ổn, nếu bản thiết kế này được tung ra danh tiếng sẽ mất hết. Kiến trúc sư phải đi đầu xu hướng, quầy bar lại là đỉnh cao xu hướng, quan trọng là phải kích thích thị giác...” Trần Dự Sâm thao thao bất tuyệt, bất gặp ánh mắt mê man của Tổng Sơ Nhất thì thở dài: “Chờ sửa sang xong xuôi tôi đưa cô đi mở rộng tầm mắt.”

“Sau khi sửa sang căn phòng, tôi phải đi làm rồi.” Tổng Sơ Nhất tiếc hận, có thể bổ sung kiến thức chuyên ngành là có thể đến gần Thẩm Hàn thêm một chút, rất tốt nhưng cô không thể.

“Lương tháng của cô không cao đúng không? Nhìn cô không đến hai lạng thịt kia, quần áo là hàng vỉa hè phải không? Tiết kiệm nhiều năm mới được một khoản như vậy, công việc này cũng không cần nữa. Đến công ty của tôi, học tập một thời gian để tìm lại kiến thức, một năm có thể trả hết nợ.”

Không đợi Tống Sơ Nhất trả lời, anh nói tiếp: “Nên như thế, bằng không không biết đến bao giờ cô mới trả hết tiền cho tôi.”

Nợ thì phải trả, đó là hiển nhiên, cô lại càng không thể chỉ trích việc chủ nợ coi thường mình, Tống Sơ Nhất không nói được gì, rầu rĩ quay về phòng tiếp tục nghiên cứu.

“Ngồi trước máy tính cả buổi rồi, đừng ngồi nữa.”

Lại bị xem thường, Tống Sơ Nhất nổi giận nói: “Tôi đây một thân nợ nần không mua quần áo, cũng không có tiền mua.”

“Trước tiên cứ ghi nợ, tôi sẽ giữ lại hóa đơn, không tính lãi với cô.” Trần Dự Sâm cười to.

Dù không tình nguyện, Tống Sơ Nhất vẫn ra khỏi khách sạn cùng Trần Dự Sâm.

Cách khách sạn Lam Hải không xa là tòa cao ốc thương mại lớn nhất thành phố G, dưới tầng ngầm là siêu thị, tầng một bán trang sức, tầng hai là trang phục nữ, trang phục nam trên tầng ba..... Tầng thượng là nhà hàng xoay tròn.

Trần Dự Sâm đi vào thang máy ngắm cảnh.

“Chỉ một tầng, tại sao không đi cầu thang?”

“Lên tầng thượng ăn cơm trước, vừa rồi chỉ lo nói chuyện mà quên nấu cơm, bây giờ đã hơn mười một giờ, mua đồ xong thì quá muộn.”

Tống Sơ Nhất nghe vậy không khỏi nhú mày, dĩ nhiên cô chưa từng ăn ở nhà ăn xoay tròn nhưng cũng biết giá rất đắt.

Trần Dự Sâm biết cô sợ tốn tiền, cũng không khuyên bảo, thang máy vừa tới, kéo cô đi vào nhấn số.

“Đồ ăn ở những nơi này đủ một tháng sinh hoạt phí của người bình thường, tiêu tiền thật vô nghĩa.” Tống Sơ Nhất nói nhỏ, hai tay không được tự nhiên kéo vạt áo.

Đến những nơi như nhà ăn xoay tròn, quần áo trên người khiến cô thấy bối rối.

“Quần áo của cô dù giá rẻ nhưng mặc rất đẹp, không hề kém hàng hiệu. Tôi rút lại lời nói vừa rồi, chúng ta không cần đi mua quần áo.” Trần Dự Sâm nhìn ra cô đang bất an, vỗ vỗ tay, cười hỏi: “Chất liệu không tốt lắm nhưng kiểu dáng mới mẻ, mua ở vỉa hè nào để tôi bảo Lữ Tụng mang bạn gái đi mua.”

“Tự tôi mặc đó.” Được khen ngợi, Tống Sơ Nhất rất vui vẻ, khẽ ngẩng đầu, ánh mắt sáng lên.

“Không tồi, tôi đang nghĩ có nên cho cô đi học thiết kế thời trang thay vì học kiến trúc không đây, như vậy tiền của tôi có thể thu về nhanh hơn.” Trần Dự Sâm vuốt cằm ra vẻ suy nghĩ sâu xa.

“Gian thương.” Tống Sơ Nhất không kìm được nở nụ cười, trừng mắt với Trần Dự Sâm.

“Sơ Nhất.” Khi giọng nói của Quý Phong vang lên, trên mặt Tống Sơ Nhất vẫn còn mang theo ý cười vui vẻ.

“Quý....Quý Phong.” Tống Sơ Nhất vốn định gọi học trưởng Quý, nhưng nhìn thấy người quần áo phẳng phiu bên cạnh Quý Phong thì vội sửa lại.

Đây không phải là trường đại học, gọi là học trường không thích hợp lắm, tuy gọi Quý Phong thì hơi thân thiết, nhưng cũng không thể gọi là Quý tiên sinh.

“Không ngờ có thể gặp em ở đây.” Sau khi Tống Sơ Nhất ra khỏi trại an dưỡng, Quý Phong liền mất liên lạc với cô, bốn năm nhung nhớ, đột nhiên gặp lại cảm xúc vô tận.

“Em xin lỗi.” Tống Sơ Nhất cúi đầu, cô biết mấy năm nay Quý Phong vẫn tìm mình, nhưng trong lòng cô vẫn có Thẩm Hàn, không thể chấp nhận tình cảm của anh ta, chỉ có thể trốn tránh.

“Thấy em như vậy anh yên tâm rồi.” Tầm mắt Quý Phong lướt qua Trần Dự Sâm, chờ Tống Sơ Nhất giới thiệu.

Giới thiệu Trần Dự Sâm như thế nào làm Tống Sơ Nhất có chút khó xử, sau khi do dự liền nói: “Vị này là Trần Dự Sâm tiên sinh của công ty Trung Đầu, bây giờ em đang đi theo anh ấy học thiết kế.”

“Anh chính là Trần Dự Sâm?” Sau khi Tống Sơ Nhất giới thiệu xong, người đàn ông bên cạnh Quý Phong đi đến, hai tay cầm tay của Trần Dự Sâm mà lắc: “Tôi lại có thể gặp thần thoại của giới kiến trúc, thần long thấy đầu không thấy đuôi Trần Dự Sâm. Xin chào Trần tiên sinh, tôi là Tưởng Thứ Hữu của công ty Long Thịnh.”

“Rất vui được gặp anh.” Trần Dự Sâm khách sáo nói, nhưng trong mắt không hề có ý cười.

“Trần Dự Sâm rất nổi tiếng sao?” Tống Sơ Nhất nhỏ giọng hỏi Quý Phong.

“Với thiết kế đặc biệt của anh ta, công ty Trung Đầu đánh bại hơn mười công ty khác, giành được mảnh đất trung tâm thành phố G, em nói xem anh ta có nổi tiếng không?” Quý Phong cũng hạ giọng, sự lo lắng khi vừa gặp mặt liền biến mất. Vừa rồi thấy Tống Sơ Nhất cùng Trần Dự Sâm vừa nói vừa cười, anh ta còn tưởng rằng Tống Sơ Nhất có bạn trai mới, mình vuột mất cơ hội rồi chứ.

Hết chương 5.

6. Chương 6

Chương 6: Yêu như thủy triều.

Edit: Fleur

Beta: Mạc Vô Tuyết.

Cơm trưa tất nhiên là bốn người cùng ăn.

Bài trí của nhà ăn xoay tròn hiển nhiên không phải bàn, nhất là nhân viên phục vụ. Người đẹp mặc sườn xám màu đỏ lộ ra bắp đùi trắng nõn thon dài khiến người khác cả hoa mắt.

Đồ ăn còn chưa chọn ra nhưng đĩa trái cây đã được mang ra, hoa quả đầu mùa đất đỏ giống như bức vẽ trên đĩa thủy tinh, đỏ xanh vàng trắng tràn trề sức sống.

Không hề xa hoa trụy lạc, không có xanh vàng rực rỡ, tất cả đều thanh nhã thoải mái. Tống Sơ Nhất có thể thích ứng hơn mình nghĩ, cô hơi nghiêng mình dựa vào ghế, cúi đầu thì thầm nói chuyện với Quý Phong.

Bốn năm không gặp sẽ có nhiều chuyện để nói, Quý Phong sau khi tốt nghiệp liền vào làm trong công ty của dòng họ, hiện giờ là phó tổng giám đốc. Quý gia kinh doanh một chuỗi siêu thị, sau lại đặt chân vào bất động sản. Mấy năm nay Quý Phong mang đến cho dòng họ rất nhiều lợi nhuận, Quý thị phát triển không tồi.

Tống Sơ Nhất trải qua rất nhiều việc nhưng cũng chỉ kể lại đơn giản.

“Vì sao em lại quen Trần tiên sinh?” Quý Phong hỏi.

Tầng lớp của Tống Sơ Nhất thấy thế nào cũng không thể giao thiệp cùng Trần Dự Sâm.

“Anh ta mua căn phòng mà em nhìn trúng...” Tống Sơ Nhất kể lại sơ qua, không nói đến việc tiền mua phòng là vay của Trần Dự Sâm, nếu nói ra Quý Phong nhất định sẽ trả nợ thay cô, tình cảnh hai người sống chung cũng không nhắc đến, cũng không phải cảm thấy xấu hổ mà là không muốn giải thích nhiều.

Quý Phong cảm thấy có gì đó không đúng.

Mặc dù công ty Trung Đầu mới chỉ khởi nghiệp vài năm, trụ sở chính ở thành phố Z, nhưng lần này nhận thiết kế trung tâm Cao ốc thành phố G giá trị cũng vài tỷ, người phụ trách công trình ít nhất phải ở thành phố G một năm. Để công việc thuận lợi, Trung Đầu đã dự định xây một toà nhà bốn tầng tại mảnh đất xanh hóa ở trung tâm Cao ốc, tầng một là trung tâm thương mại, tầng hai là văn phòng, tầng ba là nhà ở

của nhân viên quản lý, tầng bốn là phòng dành cho nhân viên cấp cao. Chắc chắn Trung Đầu sẽ an bài một căn cho Trần Dự Sâm, sao anh ta phải tự mua, lại còn là một căn phòng nhỏ như vậy.

Trong lòng cảm thấy rất không ổn, nhưng Quý Phong không nghĩ ra nguyên nhân.

Dựa vào điều kiện của Trần Dự Sâm, muốn nhà hay tình nhân cũng chẳng tốn tiền, nói một tiếng thì loại phụ nữ nào chẳng có, cần gì phải đi lừa gạt Tống Sơ Nhất. Mang theo nghi vấn, Quý Phong áp chế sự vui sướng khi gặp lại Tống Sơ Nhất, nho nhã lễ độ nói chuyện cùng Trần Dự Sâm.

Trần Dự Sâm rất lãnh đạm với Tưởng Thứ Hữu nhưng vẫn đáp lại vài lời, còn câu hỏi của Quý Phong anh không thèm để ý tới, ngay cả làm bộ không nghe được cũng lười, chỉ dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn anh ta, bén nhọn như dao, không hề che giấu khiêu khích và địch ý.

Người trên thương trường mặc dù ngằm đầu đá nhưng trên mặt vẫn hoà hợp êm thấm, Quý Phong thâm kỳ quái.

Quý Phong lớn lên trong sự lục đục của gia tộc, sớm đã luyện nên vẻ mặt không đổi, cũng không tức giận, bình tĩnh nâng chén rượu về phía Trần Dự Sâm, cười hỏi: “Trần tiên sinh, trước kia chúng ta đã từng gặp nhau phải không?”

“Đúng, anh giành bạn gái của tôi.” Trần Dự Sâm mở miệng.

Quý Phong sửng sốt, nhìn lại Trần Dự Sâm từ trên xuống dưới, từ trán đến lông mi mắt mũi môi cằm, sau đó đưa ánh mắt nghi ngờ về phía Tống Sơ Nhất. Trước mắt anh ta chỉ mới có một bạn gái không tính là bạn gái, cũng là giành từ tay người khác, chính là Tống Sơ Nhất.

Tống Sơ Nhất không nghe ra sự sắc bén trong lời nói của hai người, trong nhận thức của cô, Quý Phong không tính là bạn trai của cô, Trần Dự Sâm đương nhiên lại càng không, cho nên bạn gái trong câu chuyện của họ dĩ nhiên không liên quan đến cô. Cô cúi đầu uống nước trái cây.

Nước trái cây làm dịu giọng, làm ôi cô hồng nhuận tươi đẹp, cổ áo rộng mở lộ ra da thịt trắng nõn như thịt quả vải. Tầm mắt Quý Phong lướt qua, bỗng có một thứ kích thích tuổi trẻ.

Trần Dự Sâm rất muốn móc tròng mắt đang nhìn Tống Sơ Nhất của Quý Phong xuống. Tống Sơ Nhất không phải nói là đã chia tay với bạn trai nhiều năm rồi sao? Vừa rồi theo cách hai người nói chuyện rõ ràng là nhiều năm không gặp, thế mà vừa thấy mặt liền thì thâm to nhỏ tình chàng ý thiếp!

Trần Dự Sâm lấy bóp da, đặt mấy tờ tiền lên bàn, đứng lên giận dữ trừng Tống Sơ Nhất, nói: “Còn không đi?”

Anh ta làm sao vậy? Tống Sơ Nhất không muốn cãi nhau với anh trước mặt người khác, áy náy cười với Quý Phong và Tưởng Thứ Hữu rồi đi theo Trần Dự Sâm.

“Quả nhiên là tài năng mới kiêu ngạo, không coi ai ra gì, lời đồn không oan cho anh ta chút nào.” Tưởng Thứ Hữu lắc đầu nhìn theo bóng dáng Trần Dự Sâm.

“Anh ta có tư cách.” Quý Phong khẽ cười, Lữ Tụng dùng bốn năm dốc sức tạo ra công ty Trung Đầu, tuy rằng có tiền tài quyền thế của nhà họ Lữ ủng hộ nhưng nếu không có Trần Dự Sâm thiên phú xuất sắc hơn người thì Trung Đầu cũng không thể có ngày hôm nay.

“Anh ta đúng là có tư cách đó, kiến trúc sư thiên tài, trong tương lai sợ rằng Trung Đầu sẽ trở thành nhất chi độc tú [1], đỉnh cao của ngành kiến trúc.” Tưởng Thứ Hữu thở dài, “Năm đó nhà họ Lữ cắt đứt quan hệ với Lữ Tụng, ai ngờ Lữ Tụng lại gặp được một báu vật như Trần Dự Sâm, phát triển vượt qua cả tổng bộ của nhà họ Lữ, tôi muốn lôi kéo anh ta về Kỳ Hạ, như vậy là nắm chắc chức vị tổng giám đốc trong tay, tranh dành với ba tên anh họ kia.”

[1] Nhất chi độc tú: một nhánh cây duy nhất lớn lên.

“Có một người tài hoa không kém anh ta đâu.” Bất ngờ gặp được Tống Sơ Nhất, trong đầu Quý Phong bỗng hiện ra một người.

“Còn có người có thể ganh đua cao thấp cùng Trần Dự Sâm?” Tưởng Thứ Hữu vô cùng hưng phấn: “Mau giới thiệu anh ta cho tôi.”

Quý Phong lắc đầu: “Tôi và anh ta quan hệ không tốt, tôi giành bạn gái của anh ta, anh ta rất hận tôi.”

“Anh mà cũng giành bạn gái của người khác?” Tưởng Thứ Hữu rất bất ngờ, Quý Phong thân hình cao lớn, vai rộng, ngũ quan đoan chính, tuy rằng không phải trai đẹp cực phẩm như Trần Dự Sâm nhưng cũng là con của dòng họ lớn, phụ nữ chạy theo không thiếu, sao lại phải giành bạn gái người khác.

Giành bạn gái của người khác? Dù sao mình cũng không giành bạn gái của Trần Dự Sâm, Quý Phong lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa, có lẽ là cô gái Trần Dự Sâm yêu thầm thích mình.

Anh ta thường xuyên nhận được thư tình, quà tặng, đều để thư ký xử lí, cũng không quan tâm, trừ Tống Sơ Nhất ra, anh ta không hề có cảm giác với ai khác.

“Tên người nọ là gì? Không cần anh giới thiệu, tự tôi đi tìm anh ta cũng được.” Tưởng Thứ Hữu không dây dưa chuyện Quý Phong giành bạn gái của người khác nữa, bây giờ anh ta có hứng thú với người có thể cùng kiến trúc sư thiên tài Trần Dự Sâm ganh đua cao thấp hơn.

“Đó là một người bạn học của tôi ở đại học kiến trúc QH, tên là Thẩm Hàn, anh bước chân vào giới kiến trúc sớm, có lẽ có nghe qua tên của anh ta. Năm đó ở trường học, anh ta có thể độc lập nhận dự án, chỉ là gia cảnh của anh ta không bình thường, tuy cha mẹ cho phép anh ta học kiến trúc nhưng vẫn ngầm chèn ép. Một dự án có thù lao mười vạn, anh ta chỉ nhận được một hai ngàn.”

“Thì ra anh nói đến Thẩm Hàn.” Tưởng Thứ Hữu thở dài, “Tôi đã sớm muốn tìm anh ta, đáng tiếc trời đổ kị người tài, anh ta đã sớm chết.”

“Anh nói gì? Thẩm Hàn đã chết?” Quý Phong đột nhiên biến sắc.

“Đúng vậy, thất tình rồi nghĩ không thông, lái xe lao xuống vách núi. Thật đáng thương, xe cùng người đều cháy thành tro, ngay cả tàn cốt cũng không còn. Hẳn là Thẩm gia cảm thấy mất mặt, ngay cả tin người chết cũng không thông báo. Việc này là tôi mất nhiều công sức mới nghe được, mẹ tôi có chút quan hệ với nhà mẹ đẻ mẹ Thẩm Hàn.” Tưởng Thứ Hữu nói một nửa sắc mặt bỗng trắng bệch, “Quý Phong, người giành bạn gái Thẩm Hàn khiến anh ta thất tình tự tử không phải là anh chứ?”

Quý Phong không nói gì, trong lòng là một khoảng mờ mịt.

Sao có thể? Chàng trai độ lượng cỡ mở, thiên tài hào quang bắn ra bốn phía sao có thể đã chết? Lại còn tự tử một cách quyết liệt như vậy.

Ánh mặt trời xuyên qua cánh cửa thủy tinh chiếu lên mặt bàn gỗ hạch đào bóng loáng, năm tháng im lặng chảy xuôi như dòng Trường Hà, để lại cho bọn họ không phải là nụ cười của tuổi thanh xuân, mà là sắc đen trắng của sự chết chóc.

“Anh thật sự hại chết Thẩm Hàn? Vậy Thẩm gia sao có thể bỏ qua cho anh?” Tưởng Thứ Hữu rất ngạc nhiên.

“Hại chết Thẩm Hàn không phải ai khác mà là Thẩm gia, là mẹ của anh ta.” Quý Phong nghiêng răng. khuôn mặt vốn ôn hòa bình tĩnh nay trở nên vặn vẹo, “Thứ Hữu, tôi muốn yên tĩnh, tôi đi trước.”

Quý Phong biết sau khi Tống Sơ Nhất chia tay với Thẩm Hàn anh ta rất đau khổ, cũng biết lúc đó Thẩm Hàn nghĩ Tống Sơ Nhất ngại khổ thích giàu, vô ơn bạc nghĩa, thay lòng đổi dạ, cũng hận mình (Quý Phong) và Tống Sơ Nhất, lại không ngờ Thẩm Hàn lại phí hoài bản thân như thế.

Sơ Nhất có biết Thẩm Hàn đã chết?

Hẳn là không biết, bằng không cô ấy đã không còn sống để xuất hiện trước mặt mình. Quý Phong nhớ tới năm sau khi Tống Sơ Nhất và Thẩm Hàn Thẩm chia tay.

Năm ấy mưa rất nhiều, mưa phùn rả rích, cả bầu không khí tràn ngập ẩm ướt, Tống Sơ Nhất ngơ ngác ngồi đó, ngồi cả ngày, không nói một lời, ánh mắt trống rỗng, thỉnh thoảng đến bên cửa sổ đón mưa, đôi tay gầy rộc trở xương. Anh ta đã cố gắng rất lâu, muốn dùng sự ấm áp của mình sưởi ấm cho cô, nhưng không tiến vào lòng cô được. Cuối cùng phải thừa nhận mình chỉ là một vai phụ.

Thẩm Hàn đã chết, mình liệu có thể chuyển từ vai phụ thành vai chính? Quý Phong run run lấy di động ra, muốn gọi cho Tống Sơ Nhất lại chán nản nhận ra vừa rồi mình quá vội vàng nên quên không hỏi số điện

thoại của Tống Sơ Nhất. Biết cô và Trần Dự Sâm quen nhau, muốn gặp cũng không khó, Quý Phong vội đi tìm Lữ Tụng. Cùng là người trong thương trường, tuy rằng là đối thủ nhưng vẫn phải để cho đối phương chút thể diện. Lữ Tụng cười như hoa cúc, tiếp đãi Quý Phong vô cùng nhiệt tình.

“Số điện thoại của Tống Sơ Nhất? Tôi không biết. Cô ấy ở đâu tôi cũng không biết.”

“Anh nói cô ấy quen biết Trần Dự Sâm? Vậy tôi cho anh số điện thoại của Trần Dự Sâm, anh gọi điện hỏi cậu ấy.”

Địch ý của Trần Dự Sâm rõ ràng như vậy, anh ta không thể nào ỉn số của Tống Sơ Nhất, Quý Phong không thu hoạch được gì rồi đi.

Sau khi tiễn Quý Phong lên xe, nụ cười trên mặt Lữ Tụng biến mất. Không ngờ Tống Sơ Nhất nhìn trầm tính dịu dàng lại trêu hoa ghẹo nguyệt, như vậy sao mà được? Lữ Tụng thoáng chốc nhớ lại Trần Dự Sâm thất hồn lạc phách khi mới quen liền đứng bật dậy.

Không được, nhân lúc Trần Dự Sâm và Tống Sơ Nhất vừa quen nhau, chưa hãm sâu, phải nhanh chóng đuổi Tống Sơ Nhất cách xa Trần Dự Sâm mới được.

Hết chương 6.

7. Chương 7

Chương 7: Nhớ mãi không quên

Edit: Fleur

Beta: Mạc Vô Tuyết

Trần Dự Sâm kéo Tống Sơ Nhất đi rất nhanh. Tống Sơ Nhất đối với việc anh tức giận rất khó hiểu.

Anh đi quá nhanh, Tống Sơ Nhất chạy theo rất vất vả, chỗ anh nắm ở cánh tay cảm thấy không thoải mái. Tới cửa lớn khách sạn Lam Hải, Trần Dự Sâm đi chậm lại, Tống Sơ Nhất có thể rút tay trở về, lấy lại tự do cô lập tức xoay người đi ra ngoài.

“Cô muốn đi đâu? Còn muốn đi gặp Quý Phong sao?” Trần Dự Sâm nắm bả vai Tống Sơ Nhất, tức giận làm cho anh không thể không chế, hơi thở cũng nhuộm đậm sự mờ ám, tựa như một người đàn ông bắt gặp người phụ nữ của mình ngoại tình, muốn dẫm nát đối phương dưới chân nhưng lại luyến tiếc.

Tống Sơ Nhất hồ nghi nhìn anh, tim bỗng đập mạnh, tròn mắt chăm chú nhìn bàn tay đang nắm bả vai mình. Các ngón tay đều trở nên trắng bệch, vô cùng quen thuộc. Tống Sơ Nhất vươn tay muốn bắt lấy bàn tay đang giữ vai mình, chỉ cách nửa ngón tay, khoảng cách nguy hiểm như vậy, Tống Sơ Nhất có chút sợ hãi.

Trần Dự Sâm không phải Thẩm Hàn, trong những lúc anh lơ đãng, cô quan sát anh rất nhiều lần, từ khuôn mặt, làn da ở cổ, thậm chí tiếng nói và cả những chi tiết nhỏ trong cuộc sống, cô không hề thấy giống Thẩm Hàn, trừ đôi tay. Nhưng chỉ bằng tay thì chứng minh được gì? Cho dù chứng minh được rồi sao nữa, năm năm trước cô bắt buộc phải chia tay với anh, năm năm sau có thể thay đổi sao?

Không thể! Cái chết của mẹ nằm giữa cô và Thẩm Hàn.

Tống Sơ Nhất không nhớ rõ mình đã về khách sạn như thế nào, chỉ nhớ trong lúc cô chần chừ, Trần Dự Sâm đã buông cô ra, đi về phía ngã tư đường, trong chớp mắt đã ra khỏi tầm mắt của cô.

Si ngốc đi vào phòng tắm, Tống Sơ Nhất máy móc mở vòi sen, nước xối vào tóc cô rồi rơi xuống mặt đất, hết giọt này đến giọt khác.

Tống Sơ Nhất cảm thấy lạnh, rất lạnh, cô giang tay ra, ngửa mặt lên nói: “Thẩm Hàn, em lạnh, ôm em đi.”

Trong ảo giác, Thẩm Hàn xuất hiện, gắt gao ôm cô, cơ hồ muốn đem cô khảm vào cơ thể.... Ngón tay anh mơn trớn môi cô, thăm dò cơ thể cô, Cô cảm thấy khát vọng bị phong kín năm năm của mình mở ra, khát vọng bị khuấy đảo, vẩn vơ, chà xát, trêu trọc....

Lữ Tụng ấn chuông hồi lâu, anh ta chưa bao giờ có kiên nhẫn như vậy.

“Lâu như vậy không ai mở cửa, anh chắc chắn cô ta ở bên trong?” La Nhã Lệ mắt kiến nhãn, không ngừng đổi điểm tựa trên chân.

“Chắc chắn, nhớ ký lời tôi nói chứ? Không nóng không lạnh, làm cô ta biết khó mà lui, không đi tìm Dự Sâm chứng thực.” Lữ Tụng lại dặn dò.

“Nhớ rồi, anh nói nhiều như vậy.” La Nhã Lệ cười, ngón tay nhỏ bé ấn chuông, “Tôi thật ra rất lo cho anh, Trần Dự Sâm không phải người có thể cho người khác thao túng, anh làm như vậy cẩn thận chọc giận Trần Dự Sâm.”

“Cho dù chọc giận cậu ta, chỉ cần có thể giúp cậu ta không bị tổn thương, tôi cũng không sợ.” Lữ Tụng kiên định nắm chặt tay, không hề cười hihi haha như mọi khi.

“Tôi phát hiện làm anh em của anh so với hồng nhan tốt hơn rất nhiều.” La Nhã Lệ thở dài, “Vì thấy anh vì tình anh em với Trần Dự Sâm mà nguyện tan xương nát thịt, tôi liền làm diễn viên một hồi. Kịch bản của anh cần phải sửa, anh không hiểu được phụ nữ, lát nữa tôi nói, anh chỉ cần im lặng là được.”

“Đừng nói như thế cô giúp tôi.” Lữ Tụng tà nghệ nhìn cô. “Phụ nữ tôi quen không phải chỉ có cô xinh đẹp hiểu phong tình, kéo cô tới còn không phải là cho cô cơ hội. Cô đừng cho là tôi không biết tâm tư của cô, chẳng lẽ cô không thích Dự Sâm?”

“Trước mặt Trần Dự Sâm anh cũng đừng nhiều lời.” La Nhã Lệ đứng thẳng, tà váy đen lay động, tất chân bao lấy đôi chân dài càng trở nên gợi cảm.

“Tôi biết, tôi cũng sợ nhiệt tình của cô dọa Dự Sâm chạy mất.” Lữ Tụng cười giễu cợt.

La Nhã Lệ là một hồng nhan của anh ta, nhà họ La cũng là một gia tộc lớn. La Nhã Lệ ngũ quan tinh xảo phong tình yếu diệu, việc nhà cũng biết làm.

Nhà họ La yêu cầu rất nghiêm khắc với con gái, đều dạy dỗ theo tiêu chuẩn hiền thê lương mẫu.

Việc Trần Dự Sâm bắt lực La Nhã Lệ cũng biết nhưng vẫn thăm mền Trần Dự Sâm. Lữ Tụng nghĩ rằng Trần Dự Sâm dù sao cũng phải kết hôn, so với những người khác, La Nhã Lệ có thể làm cho Trần Dự Sâm hạnh phúc.

Tổng Sơ Nhất nghe thấy tiếng chuông cửa. Áo giác chỉ có thể làm người ta mê đắm trong chốc lát, nhưng không thể trở thành sự thật. Nước lạnh xối vào người ngay cả hơi nóng trong máu cũng biến mất, sau khi tỉnh táo lại, thân thể càng lạnh hơn.

Sau khi hoàn hồn, Tổng Sơ Nhất đi ra khỏi phòng tắm.

Cô run rẩy lấy điện thoại ra, coi như không nghe thấy chuông cửa, bấm dây số in đậm trong đầu. Điện thoại thông, không ai bắt máy, tiếng chuông không ngừng nghỉ, trống ngực đập dồn dập.

“Ai đó?” Có người nghe, giọng nữ, là mẹ của Thẩm Hàn, Cao Anh.

Ngón tay Tổng Sơ Nhất nắm chặt, môi cắn trắng bệch.

“Ai vậy?” Cao Anh không kiên nhẫn hỏi.

Tổng Sơ Nhất tựa hồ nhìn thấy khóe môi Cao Anh cụp xuống, ánh mắt tà nghệ khinh thường nhìn xuống.

Không cần giả bộ lễ phép, Tổng Sơ Nhất hít một hơi thật sâu, dùng âm thanh bình tĩnh nhất nói, “Tôi tìm Thẩm Hàn.”

“Tìm Thẩm Hàn sao...” Cao Anh lặp lại, kéo thật dài. Hai má Tổng Sơ Nhất nóng lên, cô không biết Cao Anh có nhận ra giọng mình hay không, dù khoảng cách xa xôi nhưng như là đứng trước ánh mắt giễu cợt soi mói của Cao Anh.

“Thẩm Hàn đang bận, nó đang cho con trai uống sữa. Nếu cô có lời muốn nói tôi có thể nhắn giúp, hoặc là vài giờ sau gọi lại.” Cao Anh thản nhiên nói.

Theo ngữ khí của Cao Anh, hẳn là bà ta nhận ra giọng nói của mình.

Tổng Sơ Nhất không thèm để ý đến Cao Anh, kinh ngạc nghĩ: Thẩm Hàn đang cho con uống sữa? Anh đã kết hôn, còn có con trai!

Tổng Sơ Nhất không kìm được nở nụ cười, lông mi sụp xuống tạo thành bóng mờ, khuôn mặt tươi cười dịu dàng nhưng cũng diễm lệ như hoa.

Thẩm Hàn đã quên mình mà cười vợ, thật tốt!

Không hề tốt, anh đã quên mình mà cười vợ, thì ra nhớ mãi không quên chỉ có chính mình.

Ngực đầu tiên chỉ âm ỉ đau, giờ đây như bị dao cứa, cứa càng ngày càng mạnh, càng ngày càng đau.

Tiếng chuông cửa như tiếng Diêm La gọi hồn, Tổng Sơ Nhất ngây ngốc hồi lâu, chậm rãi thay quần áo đi mở cửa.

Khi La Nhã Lệ nhìn thấy Tổng Sơ Nhất, cảm giác đầu tiên là thất vọng, đối thủ quá yếu.

Tổng Sơ Nhất thanh lệ uyển chuyển, khí chất hàm súc, không phải là kém, nhưng nếu so với dung nhan cao quý tinh xảo ngàn vàng của mình, chính là khoảng cách của hoa dại và mẫu đơn.

La Nhã Lệ không hề che giấu sự thất vọng của mình trên mặt, làm người khác tự ti chính là cách đả kích tốt nhất với một người xuất thân thấp như Tổng Sơ Nhất.

Tổng Sơ Nhất hiểu ý tứ của La Nhã Lệ, cô bình tĩnh mời Lữ Tụng và La Nhã Lệ vào nhà.

Không hỏi khách muốn uống gì, cô trực tiếp rót hai cốc nước khoáng.

”Rất xin lỗi vì không có đồ uống, Trần tiên sinh thích uống cà phê, nhưng tôi thì không, hai vị dùng tạm.”

”Uống nước dưỡng da.” La Nhã Lệ cười gượng, dù không cam lòng nhưng không thể không thừa nhận, vừa gặp mặt, mình đã bị đánh bại.

Mình muốn dùng gia thế và dung mạo tinh xảo đánh bại Tổng Sơ Nhất nhưng câu nói đầu tiên của Tổng Sơ Nhất đã loại bỏ ưu thế này – Trần Dự Sâm thích uống cà phê, nhưng cô ta không uống, tức là khi hai người ở chung, cô ta không cần chiều theo ý của Trần Dự Sâm. Tuy nhiên gọi là ”Trần tiên sinh” lại kéo dài khoảng cách của Tổng Sơ Nhất và Trần Dự Sâm.

Sự khiêu khích của mình tựa như vở kịch đơn độc một vai diễn.

”Dự Sâm không ở nhà, chúng ta đi thôi.” La Nhã Lệ giấu đầu hở đuôi cười kéo tay Lữ Tụng.

”Hai vị đi thong thả.” Tổng Sơ Nhất mỉm cười một cách thích hợp.

”Sao lại đi luôn? Cô đang làm cái quỷ gì vậy, lần này đến không công?” Sau khi ra khỏi Lam Hải, Lữ Tụng rất bất mãn hỏi.

”Không hề không công.” La Nhã Lệ lắc đầu, ”Phụ nữ của anh nhiều như vậy, hẳn là phải nhìn ra cô gái này không thích Trần Dự Sâm. Anh nên tỉnh táo lại đi.”

”Cái tôi sợ chính là cô ta không thích Dự Sâm, cần phải để cô ta cách xa Dự Sâm.”

”Không cần anh phải đuổi, chính cô ta sẽ tự đi.” La Nhã Lệ lại cười nói: ”Hay là chúng ta đánh cuộc đi. Theo tôi, không đến ba tháng nữa, cô ta sẽ rời khỏi Trần Dự Sâm.”

”Tôi không hiểu cô đang nói gì.” Lữ Tụng cảm thấy hồ đồ.

”Tôi đoán, cô ta là do Trần Dự Sâm dùng thủ đoạn giữ lại bên mình, khi cô ta biết điều này sẽ rời đi.”

Thật là như thế sao? Hình như đúng là như vậy, nhìn bộ dáng Trần Dự Sâm nấu cơm rửa bát thật đúng là anh quần lấy người ta. Lữ Tụng nghĩ nếu như vậy, khi Tổng Sơ Nhất rời đi, không phải là Trần Dự Sâm sẽ càng thương tâm ư?

Biết vậy buổi sáng liền nói cho Quý Phong biết Tổng Sơ Nhất đang ở khách sạn Lam Hải. Nếu sớm hay muộn Tổng Sơ Nhất sẽ rời đi thì tốt nhất là đi sớm.

Lữ Tụng tiến La Nhã Lệ đi liền lấy điện thoại ra gọi cho Quý Phong, rất nhiệt tình nói: “Quý tổng, tôi vừa nghe nói Tổng Sơ Nhất ở cùng Trần Dự Sâm tại khách sạn Lam Hải...”

Hết chương 7

8. Chương 8

Chương 8: Dục vọng kỳ tâm.

Edit: Cửu Vĩ

Beta: Mạc Vô Tuyết.

Hơn năm giờ, Trần Dự Sâm trở về khách sạn, trong tay xách mấy túi nguyên liệu nấu ăn.

Tổng Sơ Nhất đang tựa bên cửa sổ nhìn nắng chiều, những vệt nắng màu cam đùa nghịch trên mái tóc đen mềm mại của cô, khi nghe được tiếng bước chân thì cô quay đầu lại, cười nhợt nhạt chào hỏi, không còn là con mèo lang thang ướt đầm bị người ta dồn vào góc phòng buổi trưa nữa.

Trần Dự Sâm ngồi xuống ghế sa lon, lấy hộp thuốc lá ra rồi rút một điếu, cũng không châm lửa, chỉ xoay qua xoay lại rồi chậm rãi mở miệng: “Tổng Sơ Nhất, cô đừng để Quý Phong dùng mặt nạ ôn hòa lừa gạt, anh ta không phải là người tốt, anh ta biết tôi rất yêu bạn gái của mình mà vẫn hoành đao đoạt ái [1], cực kỳ đề tiện vô si.”

[1] Hoành đao đoạt ái: Dùng biện pháp mạnh, dùng bạo lực để cướp đoạt tình yêu.

Anh đang giải thích cho sự thất lễ hồi trưa ư? Tổng Sơ Nhất cười nói: “Cảm ơn, chẳng qua tôi chỉ muốn nhắc nhở anh một câu, kết giao bạn bè là tự do của tôi.”

Tay cầm điếu thuốc của Trần Dự Sâm run lên một cái rồi ném nó vào phòng bếp.

Trong lòng không ảo tưởng anh là Thẩm Hàn, Tổng Sơ Nhất đối xử với anh khi thì quái gở, khi thì gay gắt, tính khí rất không vui vẻ, muốn buộc anh nói không muốn sống cùng cô nữa, thấy anh ngấm ngấm chịu đựng cũng ngán người.

Buổi tối, sau khi ăn cơm xong, Trần Dự Sâm không nói xuống lầu tản bộ, Tổng Sơ Nhất dụng nhiên càng không nói, chỉ ngồi trước máy tính nghiêm túc xem tài liệu mà Trần Dự Sâm đưa.

Tổng Sơ Nhất xem qua bản dự thảo thiết kế của Trần Dự Sâm. Anh hiển nhiên là sinh viên đứng đầu ngành kiến trúc, kế hoạch xây dựng bất động sản của thành phố có kế hoạch thiết kế nội thất ngoài trời, tất cả mọi thứ đều phù hợp với khả năng của cô, cô nghĩ Trần Dự Sâm sẽ đưa ỉnh tài liệu bao quát về kiến thức, nhưng không ngờ khi mở ra xem thì đều là những tài liệu riêng của chuyên ngành thiết kế nội thất và ngoại thất.

Tổng Sơ Nhất vô thức “a” một tiếng.

“Xem không hiểu sao?” Trần Dự Sâm không biết đang làm cái gì, ngồi ở phòng sinh hoạt hằng ngày mà cũng nghe được âm thanh ngạc nhiên của Tổng Sơ Nhất, chậm rãi đi vào phòng.

Ở chung vài ngày, Tổng Sơ Nhất không còn kháng cự với việc nơi riêng tư của mình bị xâm lấn như trước nữa, vừa mở tài liệu, vừa cười nói: “Cảm ơn anh, những tài liệu này rất hữu ích.”

“Đương nhiên.” Trần Dự Sâm hãnh diện nói: “Tôi phải sưu tập rất lâu, mất rất nhiều thời gian mới chọn ra được.”

Tại sao anh lại sưu tập cái này? Tổng Sơ khó hiểu nhìn anh.

“Bạn gái của tôi cũng học thiết kế nội thất, cô ấy không có thiên phú, lúc vào trường lại vừa đi học vừa làm việc nuôi sống bản thân, việc học thường xuyên theo không kịp, tôi liền tìm cái này cho cô ấy, đúng lúc cô cũng dùng được.” Trần Dự Sâm giải thích.

Tổng Sơ Nhất thoải mái, không khỏi khen một tiếng: “Anh đối xử với bạn gái mình thật tốt.”

“Bảo tôi móc trái tim ra cho cô ấy tôi cũng bằng lòng.” Trần Dự Sâm nói nhỏ, tầm mắt từ trên cao nhìn xuống lòng mi mềm mại của Tống Sơ Nhất.

“A? Anh nói cái gì?” Tống Sơ Nhất không nghe rõ.

“Tôi nói, tôi nói cô đó, tự cô xem không bằng nghe tôi giảng cho rõ ràng.” Trần Dự Sâm hơi khom lưng, tay trái để trên ghế dựa sau lưng Tống Sơ, tay phải cầm lấy con chuột bắt đầu di động: “Cô xem, ai cũng biết trang trí là tạo ra một khoảng không gian thoải mái và xinh đẹp để đáp ứng nhu cầu về vật chất và tinh thần của con người, nhưng nhu cầu của mỗi người mỗi khác. Ví dụ như trang trí một quán bar đi, có rất nhiều người ra vào quán bar, chúng ta không thể đáp ứng tất cả các sở thích của mọi người. Lúc này, cái cô cần quan tâm không phải là sở thích của họ mà là khiến cho thiết kế của mình có vai trò như một vật sáng dẫn dụ, khiến mọi người yêu thích thiết kế của cô mà quên đi sở thích của mình.”

“Muốn dung hợp nhiều yếu tố, không chỉ dựa vào ý thức về không gian thị giác của con người, mà còn phải lưu ý về nhịp điệu tự nhiên, đằng sau sự phát triển của thẩm mỹ và các loại tính cách khác nhau, là không gian tình cảm, để đưa ra một giải thích toàn diện về ý tưởng thiết kế...”

Anh chậm rãi mà nói, Tống Sơ Nhất hưởng thụ vô cùng, thấm thoát đã nửa đêm.

Ban đêm là thời điểm tinh thần con người xuống thấp nhất, Trần Dự Sâm nói đến một đoạn thì tạm dừng, Tống Sơ Nhất vô thức xoay thất lưng thả lỏng.

Theo động tác của cô, áo lót nhỏ bên dưới cổ áo T-shirt chữ V cũng chuyển động theo, vùng tuyết trắng dưới cổ áo như ẩn như hiện như đang run rẩy, cổ họng Trần Dự Sâm căng thẳng, phần chân sồi sục chỉ trong phút chốc. Trần Dự Sâm ngẩn người một lúc rồi xoay người đi ra ngoài, vào phòng vệ sinh.

Rõ ràng là hận không thể đem cô thiên đào vạn quả [2], đem cô lột da rút gân, xé cô thành từng miếng nhỏ nhưng vẫn dễ dàng mà bị cô khiêu khích như vậy.

[2]: Thiên đào vạn quả (): Chém nghìn vạn nhát đao, chết không toàn thây.

Tạt nước lạnh lên mặt nhưng không làm tắt được ngọn lửa, xuyên qua hơi nước mờ lung, Trần Dự Sâm thấy được mộng cảnh quá khứ trong gương.

Cô rất bảo thủ, nhưng khi ở dưới thân anh lại nhiệt tình cuồng dã. Trần Dự Sâm chậm rãi kéo khóa quần xuống, cởi bỏ trói buộc khiến thứ đang trướng lên kia lại ức chế không được mà run rẩy, trong gương xuất hiện một màn khát vọng, anh ngắt lấy quả đào tươi mới, tận tình phóng ra, đem xương cốt cùng máu của cô hóa thành chất lỏng, khiến cô vì khoái cảm mà co rút lại, khiến cho đôi mắt nàng gợn nước lấp lánh...

Tống Sơ hồn nhiên không biết trong phòng vệ sinh đang tràn ngập cảnh xuân, cô xoa bóp cái cổ có chút đau nhức, Trần Dự Sâm này tuy rằng tính tình có chút nóng nảy, nói chuyện có khi rất kỳ quái, lời nói cũng rất ác độc, nhưng khi làm việc lại thật sự không biết mệt mỏi, lại có đôi tay làm được cả bàn thức ăn ngon, ở chung với anh cũng không tồi.

Trong thời gian tiếp theo, Tống Sơ Nhất và Trần Dự Sâm ở chung rất hòa hợp.

Tống Sơ Nhất nghỉ dài hạn, Trần Dự Sâm thì làm công việc tự do, tuy anh là cổ đông của Trung Đầu nhưng lại không tham gia vào công việc quản lý mà chỉ tập trung vào thiết kế. Dự án đầu thầu trung tâm cao ốc đã được xác minh, chỉ cần chi tiết hóa nữa là xong, hơn nữa Trung Đầu có một bộ phận ban thiết kế, Trần Dự Sâm cũng không cần đích thân lao lực, chỉ cần suy nghĩ chu đáo rồi ban bố xuống dưới là ổn.

Ngày nào hai người cũng ở chung một chỗ, Trần Dự Sâm hoặc là dạy cô tri thức cùng lý niệm thiết kế, hoặc là chạy đi điều tra thị trường vật liệu xây dựng cùng cô.

Đến thị trường xây dựng nhiều lần, Tống Sơ Nhất cũng chậm rãi trầm tĩnh lại.

Trần Dự Sâm rất có kiên nhẫn lại hiểu biết nhiều, căn bản không cần cô phải quan tâm, đương nhiên, chi phí trang trí là do Trần Dự Sâm chi trả cho nên cô không có áp lực về kinh tế, đây cũng là nguyên nhân khiến cô thoải mái.

Ngày hôm đó, hai người đến phòng mới xem đã trang trí tới đâu rồi cùng nhau đi mua nguyên liệu nấu ăn, Tống Sơ Nhất thấy Trần Dự Sâm muốn mua hải sản giá đắt khiến người cứng lưỡi liền sát lại, nói: “Mua

thịt heo, thịt gà, vịt cũng được mà, đều ăn no giống nhau cả.”

Ngài Dữ Thâm đang chọn những con cua lớn cũng không ngẩng đầu lên, cau mày nói: “Đã nhiều ngày rồi mà trông cô vẫn tái nhợt như vậy, không tăng thêm dinh dưỡng sao được?”

Anh đang nói cái gì vậy? Tống Sơ Nhất nghe rõ từng chữ một, lại không nghe ra ý tứ trong đó.

Ngay lập tức Trần Dữ Sâm cảm thấy lời nói có vẻ không thích hợp, bàn tay đang vươn ra cứng đờ, sau đó liền bình tĩnh, tự nhiên lấy mấy con cua nặng trĩu từ gian hàng, rồi nheo mắt nhìn Tống Sơ Nhất: “Có biết mấy ngày nay tôi nghĩ cái gì không?”

Tống Sơ không biết, thành thật lắc đầu.

“Tôi nghĩ mình nuôi heo quá thất bại, nuôi heo lâu như vậy, cho nó ăn nhiều như vậy mà nó cũng không mập lên chút nào”

“Heo gì?” Tống Sơ sững sốt một lúc, sau đó huyết khí dâng lên, hai gò má nóng bừng, tức giận mắng: “Anh mới là heo!”

“Được! Được! Tôi là heo.” Trần Dữ Sâm không ngừng tránh né cái ba lô Tống Sơ đập tới, gơ hai tay đầu hàng.

Khó được lúc anh có thái độ tươi cười sáng lạn như vậy, Tống Sơ Nhất không tiện dây dưa, phần nộ hừ hừ vài tiếng rồi từ bỏ, những từ ngữ quan tâm bất thường vừa nãy của Trần Dữ Thâm trải qua một phen đùa giỡn cũng tan biến, trong lòng lại nghĩ tới làm sao để mình ăn cho ngon miệng lại không sợ béo.

Đã nhiều ngày, cô rất bình tĩnh tự nhiên, đó là bởi vì không muốn lộ vẻ sầu khổ trước mặt Trần Dữ Sâm, đầu óc trong thời gian rảnh rỗi lại nghĩ về sự sung sướng ngày xưa, tiện đà hóa thành lưỡi dao cửa vào lòng cô.

Thẩm Hàn đã kết hôn là sự thật, nó như con dao cửa vào trái tim đàn ông ngu ngốc của cô, giống như tra tấn cô.

Tống Sơ Nhất cảm thấy mình thật buồn cười, nhiều năm như vậy mà chưa từng nghĩ tới chuyện Thẩm Hàn thay lòng đổi dạ.

Tuy rằng đã chia tay, nhưng ở trong lòng cô, cô chưa từng chia lìa với Thẩm Hàn.

“Lại đang suy nghĩ gì thế?” Trần Dữ Sâm tìm tòi nghiên cứu ánh mắt của Tống Sơ Nhất.

Thẩm Hàn chính là góc tối hồn nhiên tươi đẹp trong lòng cô, ngay cả Quý Phong cũng không thể chia xẻ, đương nhiên cũng thể nói ra trước mặt Trần Dữ Sâm. Tống Sơ lắc đầu.

“Sơ Nhất, Trần Dữ Sâm, hai cũng tới mua hải sản sao?” La Nhã Lệ đột nhiên xuất hiện đánh gãy Trần Dữ Sâm đang định theo đuổi không bỏ.

Lần trước Tống Sơ Nhất thấy La Nhã Lệ bất động thanh sắc mà cả vú lấp miệng em, đối với việc cô ta gọi lớn tên mình cũng lơ đãng, cười yếu ớt gật đầu đáp lễ.

Trần Dữ Sâm thản nhiên mà ‘ưm’ một tiếng rồi nhấc chân đi về phía trước.

“Trần Dữ Thâm, anh mua nhiều cua lớn như vậy một mình có thể ăn hết sao?” La Nhã Lệ tự nhiên tự diễn đi theo nói chuyện phiếm.

“Ai nói một mình ăn? Tống Sơ Nhất chẳng lẽ không phải người?” Trần Dữ Sâm lạnh lùng nói.

Tống Sơ đỏ khốc đỏ cười, có thể nói như vậy sao?

“Không phải chứ? Anh cho Sơ Nhất ăn cua?” La Nhã Lệ kinh ngạc không thôi, âm điệu bất giác đề cao: “Cua tuy rằng dinh dưỡng phong phú, nhưng Sơ Nhất vừa nhìn đã biết là thân thể hư nhược không chịu nổi, tối kỵ ăn hải sản tươi sống.”

Trần Dữ Sâm dừng bước lại, nhìn cua trong tay lại nhìn La Nhã Lệ: “Cô cảm thấy Tống Sơ Nhất không thích hợp ăn cua? Cô hiểu về bồi bổ dinh dưỡng sao?”

“Đương nhiên, đây là điều mà con gái La gia phải học, ẩm thực bổ dưỡng rất quan trọng, mọi người bắt đồng thể chất không cùng chung ẩm thực...” La Nhã Lệ giống như chuyên gia hàng hóa, nói.

La Nhã Lệ nghiêm túc giảng giải, Trần Dự Thâm cẩn thận lắng nghe, lúc La Nhã Lệ chỉ điểm xong, Trần Dự Thâm cũng đi mua nguyên liệu khác.

Bất tri bất giác, ba người cùng đi ra khỏi gian hàng hải sản, cùng nhau ngồi trên xe của Trần Dự Sâm, cùng đi đến khách sạn Lam Hải.

“Tôi sẽ dạy anh cách làm đồ ăn đầy đủ sắc hương vị lại đảm bảo dinh dưỡng phong phú.” La Nhã Lệ rất quan tâm nói.

Trần Dự Thâm hơi chần chờ gật gật đầu rồi cùng La Nhã Lệ vào phòng bếp.

Tổng Sơ Nhất nghe La Nhã Lệ đàm đạo về ẩm thực như đi vào cõi thần tiên, cô đối với chuyện bếp núc rất ngu ngốc, lại không có hứng thú với ẩm thực, huống hồ khi La Nhã Lệ nói chuyện, dẫn theo rất nhiều thảo mộc và phối liệu (nguyên liệu đi kèm), còn nói rất nhiều về các loại đồ ăn hầm, cái gì mà gốc cây điều thác, nguyên tử mỏng cuống rốn chờ, Tổng Sơ đều là lần đầu tiên nghe qua, cô căn bản nghe không hiểu, cũng sẽ càng không đi nghe. [Mấy món ăn trên bạn xin để nguyên hán việt bởi bạn cũng không biết món gì.]

Cô biết La Nhã Lệ là đang tính bơ mà khoe khoang sự giàu có và phô trương.

Nhìn vẻ mặt Trần Dự Sâm có lẽ anh không phát hiện ra La Nhã Lệ đang khoe khoang, anh như ngày thường mặc quần áo bình thường, chính là, tùy ý mặc một chiếc áo sơ mi sáng màu và một chiếc quần tây giản dị, không cầu kì mà tôn lên khí thế tao nhã.

Hồn nhiên thiên thành cảnh đẹp ý vui!

Bọn họ là con người cùng tầng lớp, cuộc sống trong miệng La Nhã Lệ chính là cuộc sống hằng ngày của anh.

Nhà giàu có từ trà đến cơm đều là cực chú ý, năm đó khi Cao Anh hẹn cô đến quán trà nói chuyện, chén trà trong tay bà nhẹ nhàng chuyển động, hỏi cô: “Có có thể ngồi được chén trà trong tay tôi là loại trà gì không?”

Tổng Sơ nghĩ, bên trong Cao Anh rốt cuộc cũng rất kém, nghe nói cô trèo cao với Thẩm gia, mẹ của anh là y tá trưởng của một bệnh viện, năm đó là hộ lý tận tâm của ông nội Thẩm Hàn, thúc đẩy hôn sự của Cao Anh và ba Thẩm Hàn.

Đổi lại là La Nhã Lệ, La Nhã Lệ sẽ không nói như vậy, La Nhã Lệ sẽ rất dịu dàng cẩn thận giới thiệu lá trà khi nào thì nên hái xuống, độ lửa ra sao, pha trà thì dung trà cụ gì là thích hợp, nước sôi bao nhiêu độ là có thể dùng, nước dùng mấy lần thì nước trà sẽ có sắc hương vị tốt nhất.

La Nhã Lệ sẽ nói những câu quan tâm, nói những lời chu đáo, không giống Cao Anh đem người khác ra nhục nhã rõ ràng nhưng lại càng có thể khiến người ta xấu hổ vô cùng.

Không biết vợ của Thẩm Hàn là loại phụ nữ như thế nào, nếu anh cưới được một tiểu thư khuê các như La Nhã Lệ vậy, vậy thì Cao Anh sẽ rất vui vẻ.

Nghĩ đến vợ của Thẩm Hàn, Tổng Sơ Nhất lại hốt hoảng lấy quả cam ra lột vỏ, đem múi cam bỏ vào thùng rác, còn vỏ bỏ vào trong miệng, đầu lưỡi trần lên vị chát chua nhưng cô lại chẳng hề có cảm giác.

Hết chương 8.

9. Chương 9

Chương 9: Phù hợp.

Edit: Fleur

Beta: Mạc Vô Tuyệt.

Cơm trưa gồm cá nướng, tôm ngọc trai, quai tứ bảo, súp gà, đậu hũ hoa sen.

Cua đồng không làm mà nuôi trong chậu nước.

“Trần Dự Sâm nấu ăn không tồi nhưng chỉ chú ý sắc hương vị, không quan tâm đến giá trị dinh dưỡng.” Tất nhiên là La Nhã Lệ ở lại cùng ăn cơm, vừa bày bát đĩa vừa nhận xét, cười cực kỳ xinh đẹp.

Trần Dự Sâm khẽ nâng mắt nhìn Tống Sơ Nhất, trên mặt có màu hồng khả nghi, hẳn là ngượng ngùng.

La Nhã Lệ khiến anh xấu hổ sao? Tống Sơ Nhất lười suy nghĩ, vui đầu ăn cơm.

“Nhìn cô ăn thật vui vẻ.” La Nhã Lệ mỉm cười nhìn Tống Sơ Nhất, ánh mắt tràn đầy thưởng thức và yêu thích.

Tống Sơ Nhất cười to, khoe mắt suýt tràn lệ. Diễn thật tốt. Đáng tiếc chỉ là một việc lãng phí thời gian.

Cô muốn nói với La Nhã Lệ rằng mình và Trần Dự Sâm chỉ là có ý định sống cùng nhà, không hề có quan hệ khác nhưng La Nhã Lệ đã muốn diễn trò ỉnh xem, vậy thì xem thôi.

Đồ ăn quả thực rất ngon, Tống Sơ Nhất rất phối hợp với La Nhã Lệ mà tán thưởng: “La Nhã Lệ, tài nấu ăn của cô thật tốt, tôi chỉ muốn biến thành đàn ông theo đuổi cô thôi.”

“Phụ nữ cũng có thể theo đuổi tôi mà. Một người thanh nhã dịu dàng như cô tôi cũng không cự tuyệt đâu.” La Nhã Lệ nghịch ngợm nháy mắt.

Tống Sơ Nhất trêu ghẹo lại, nhất thời đều là tiếng nói cười vui vẻ.

Ăn cơm xong, La Nhã Lệ và Tống Sơ Nhất cùng nhau rửa bát lau chùi bàn ăn. Sau khi xong xuôi, La Nhã Lệ cười nói: “Sơ Nhất, cùng tôi đi dạo phố không?”

“Nên ra ngoài đi, đừng cả ngày ngốc ở trong phòng,” Tống Sơ Nhất chưa kịp trả lời, Trần Dự Sâm đã mở miệng trước, cầm lấy chìa khóa xe đứng lên: “Tôi làm tài xế cho hai người.”

Đi dạo phố thì các người đi đi, việc gì phải kéo tôi theo làm bóng đèn, Tống Sơ Nhất rất bất mãn.

Cô không muốn ra ngoài, chỉ muốn ngồi trên ghế sa lon im lặng nghe nhạc hoặc là tiếp tục học thiết kế. Tuy nhiên, nhìn dáng vẻ không thể cự tuyệt của Trần Dự Sâm, cô vẫn đồng ý.

Khi ba người ra khỏi thang máy liền gặp Quý Phong.

“Sơ Nhất, sao em lại ở đây?” Quý Phong cười hỏi, áo vest khoác trên vai khiến anh ta có một dáng vẻ rất thoải mái.

“Em ở đây. Anh cũng ở Lam Hải sao?” Tống Sơ Nhất ngạc nhiên.

Nhà họ Quý vẫn còn hạng mục kiến trúc ở thành phố G, Quý Phong ở đây hẳn là phải có nhà ở.

“Bạn của ba anh tổ chức triển lãm ở Lam Hải, anh đến giúp một tay nên ở đây luôn.” Quý Phong cười giải thích.

“Vậy thì chắc hẳn anh rất bận rộn.” Tống Sơ Nhất cười cười chuẩn bị tránh ra.

“Khoan đã.” Quý Phong gọi cô lại, có chút ngại ngùng nói: “Em có vợ không? Cùng anh đi mua hai bộ quần áo để mặc đi triển lãm đi. Quần áo của anh quá nghiêm túc, nghệ thuật gia nhà anh không thích.”

Khi Tống Sơ Nhất ở trường học đã nghe Quý Phong nói gia nghiệp nhà họ Quý là do ông nội anh ta gây dựng. Mẹ anh ta là một người phụ nữ mạnh mẽ, luôn ganh đua cao thấp với hai chú của anh ta trên thương trường. Cha anh ta là con cả nhưng lại say mê hội họa, không hề quan tâm đến sự nghiệp của dòng họ, ăn mặc lại càng tùy ý, Quý Phong liền gọi đùa cha mình là nghệ thuật gia.

Tống Sơ Nhất ừ một tiếng, bởi vì không muốn làm bóng đèn, cũng bởi vì thần sắc bình tĩnh của Quý Phong không giống như vẫn có ý với mình, cô liền cười nói: “Bọn em cũng đang muốn ra ngoài mua đồ, cùng nhau đi đi.”

Quý Phong cao lớn ôn hòa và Tống Sơ Nhất nhỏ nhắn động lòng người rất xứng đôi, khoe mắt La Nhã Lệ liếc Trần Dự Sâm đang hít thở sâu, cố gắng kìm nén sự tức giận trong lòng lặng lẽ nở nụ cười.

Mới đứng chung một chỗ mà đã có dáng vẻ bị dao đâm vào mắt, nếu thân mật hơn một chút, chắc là sẽ nổi trợn lồi đình mắt.

La Nhã Lệ bước lên khoác tay Tống Sơ Nhất, đứng giữa cô và Quý Phong, cười nói: “Sơ Nhất, Quý tổng rất bận rộn, sẽ không có thời gian đi dạo cùng chúng ta đâu. Tôi biết trên đường Trung Sơn Bắc có một cửa hàng bán quần áo rất phóng khoáng, rất hợp với nghệ thuật gia. Chúng ta tới đó đi.” Cô ta vừa nói vừa đưa mắt nhìn Trần Dự Sâm, ngụ ý Quý Phong không rảnh rồi, đi mua quần áo giúp anh ta trước.

Trần Dự Sâm chưa bao giờ quan tâm đến phụ nữ nhưng thấy La Nhã Lệ tách Quý Phong và Tống Sơ Nhất ra, lại muốn tiễn Quý Phong đi trước thì không khỏi cảm kích, ánh mắt bắt đầu nhìn về phía cô ta, khóe môi cứng rần lạnh lẽo khẽ nhếch lên, gật đầu đồng ý.

Tất nhiên Quý Phong không có ý kiến. Anh ta hiểu anh ta chẳng thể hó hé gì, nếu để Tống Sơ Nhất biết anh ta vẫn chưa hết hy vọng, cô chắc chắn sẽ tránh xa anh ta giống như lúc mới trở về từ trại an dưỡng.

Anh ta vừa nghe Lữ Tụng nói cô đang ở khách sạn Lam Hải liền sắp xếp lại công việc để có thời gian rảnh, lại khuyến khích bạn của cha mình ở Lam Hải tổ chức triển lãm để anh ta có lý do vào Lam Hải ở mà không khiến Tống Sơ Nhất nghi ngờ.

Cửa hàng La Nhã Lệ giới thiệu có tên là Bù Nhìn, quần áo kỳ quái, rất có phong cách nghệ thuật gia.

Quý Phong không nói gì, tùy ý cầm một chiếc áo ướm lên người, hỏi Tống Sơ Nhất: “Cái này được không?”

Từ khi Tống Sơ Nhất biết anh ta, anh ta vẫn luôn ăn mặc rất truyền thống, mùa hè mặc vest, quần áo mùa đông không phải màu đen thì cũng xanh thẫm, bây giờ thấy hắn ướm một cái áo T-shirt xanh nhạt in hoa rất không quen, lắc đầu nói: “Nhìn rất kỳ quặc, tốt nhất là hôm đó anh mặc áo sơ mi đi.”

“Quần áo không mặc thử thì không biết được đâu.” Nhân viên cửa hàng không buông tha cơ hội kiếm tiền, vừa cười vừa mang một chiếc áo T-shirt đen và một cái quần bò xanh thẫm đến, “Vóc dáng vị tiên sinh này rất đẹp, mặc trang phục truyền thống thần thái sáng láng, nhưng mặc quần áo thoải mái hắn cũng rất đẹp, thử một lần đi.”

“Dù anh ta có thử thể nào cũng không thể biến thành một bông hoa đâu.” Trần Dự Sâm cười nhạo, đoạt lấy quần áo trong tay nhân viên bán hàng đi vào phòng thay đồ.

“Trần Dự Sâm tính tình thẳng thắn, Quý tiên sinh đừng để ý.” La Nhã Lệ thay Trần Dự Sâm giải thích.

Ở thương trường hay trong dòng họ đều có những chuyện này, Quý Phong không hề để tâm.

Khi Trần Dự Sâm ra khỏi phòng thay đồ, Tống Sơ Nhất ngây ngẩn cả người.

Áo T-shirt không tay màu đen hơi bó, nhìn thấy cả cơ ngực, quần bò bó sát người khiến hai chân anh càng trở nên rắn chắc, giống như một kiện tướng thể dục thể thao.

Tống Sơ Nhất có cảm giác không thật, trước mắt là Thẩm Hàn đang chạy trên sân bóng rổ, tóc có chút rối, trán đầy mồ hôi, thỉnh thoảng còn dặc ý vẩy tay với cô.

Sức sống tuổi trẻ phát ra từ Thẩm Hàn giống như những đốm lửa phát sáng, phóng khoáng mãnh liệt không gì bì kịp.

Trần Dự Sâm như ý muốn thấy vẻ mặt mê man của Tống Sơ Nhất, khóe mắt lông mày như nhiễm sương mù không khỏi dặc ý nhìn về phía Quý Phong, lại thấy Quý Phong như có suy nghĩ sâu xa nhìn mình chằm chằm, trong lòng lo lắng, vốn định mặc luôn như vậy liền xoay người quay vào phòng thử đồ mặc lại quần áo cũ.

Ánh mắt ba người đều bị La Nhã Lệ thu vào mắt. Thừa dịp Trần Dự Sâm thay quần áo, Tống Sơ Nhất và Quý Phong chọn quần áo, La Nhã Lệ liền đi ra ngoài lấy điện thoại gọi cho Lữ Tụng.

“Lữ Tụng, trước kia Trần Dự Sâm có quen Tống Sơ Nhất sao? Tôi thấy bọn họ không hề giống vừa quen nhau.”

“Lần này Dự Sâm đến thành phố G mới quen Tống Sơ Nhất. Dự Sâm là người Mỹ gốc Hoa, lớn lên ở nước ngoài, bốn năm trước mới về nước. Chúng tôi cùng lên máy bay từ Los Angeles. Trong nước anh ta không hề có thân thích hay bạn bè gì, điều này không thể nhầm được.” Lữ Tụng khẳng định nói.

Câu trả lời của Lữ Tụng cũng không thể khiến La Nhã Lệ yên tâm. Nếu chỉ có Trần Dự Sâm không bình thường còn có thể cho là anh thâm mến Tống Sơ Nhất nhưng không dám thổ lộ, chỉ có thể tự dè nén. Nhưng ánh mắt vừa rồi của Tống Sơ Nhất làm cho La Nhã Lệ cảm thấy rất không thích hợp. Trong lúc ánh mắt Tống Sơ Nhất mơ hồ mê man, không biết cô nghĩ đến cái gì mà khuôn mặt tái nhợt lại hiện lên màu hồng. Phong tình trong nháy mắt đó làm cho La Nhã Lệ không nhận được mà thấy ngạc nhiên.

Ngoài mặt La Nhã Lệ tỏ ra thoải mái nhưng thực ra rất muốn dành được Trần Dự Sâm.

Hôn nhân của phụ nữ nhà họ La đều dùng để gia tăng lợi ích cho dòng họ, nhìn thấy các chị họ đều miễn cưỡng cười vui, La Nhã Lệ rất hy vọng có thể nắm chắc vận mệnh của mình.

Tuy rằng Trần Dự Sâm không có thế lực to lớn của gia đình, nhưng chỉ riêng bản thân anh cũng đủ. Giành được Trần Dự Sâm, La Nhã Lệ có thể thoát khỏi vận mệnh không hề tốt đẹp ấy.

Thấy Trần Dự Sâm không được tự nhiên và bối rối, mọi chuyện đều lấy Tống Sơ Nhất làm đầu, La Nhã Lệ thật sự lo lắng.

Quý Phong xuất hiện thật đúng lúc, La Nhã Lệ quyết định phải tận dụng tốt thời cơ này.

Không thể gây ra việc gì quá lớn, Tống Sơ Nhất sẽ không mắc mưu, nhưng một vài động tác nhỏ sẽ có hiệu quả tốt.

Quý Phong vẫn còn phân vân không biết có nên mua quần áo không, Tống Sơ Nhất cầm quần áo ướm lên người anh ta khoa tay múa chân, La Nhã Lệ đi qua đứng sau lưng Tống Sơ Nhất đưa ra ý kiến, một tay không tiếng động móc váy của Tống Sơ Nhất vào tay ma-nơ-canh.

Khi tiếng mở cửa phòng thay đồ vang lên, La Nhã Lệ tiếng thêm hai bước chỉ vào cái áo mang phong cách thời Đường trên con ma-nơ-canh khác và nói: “Tôi thấy Quý tiên sinh mặc cái này rất hợp.”

“Có vẻ thích hợp thật.” Tống Sơ Nhất bước đi, váy bị kéo lại, không đến mức làm cô ngã nhưng thân thể cũng lảo đảo. Quý Phong đứng ngay bên cạnh thấy thế liền bước một bước dài đỡ lấy cô.

Trần Dự Sâm từ phòng thay đồ đi ra liền nhìn thấy một màn khiến mình kích động này. Vừa rồi còn nhìn mình thất thần mà trong nháy mắt đã cùng Quý Phong ôm ấp.

Phong tình mê ly của cô có phải đã từng nở rộ dưới thân Quý Phong?

Trong đầu như có sấm nổ điện giật, trái tim đang rỉ máu ở sâu bên trong, đau đến mức Trần Dự Sâm không thể kiềm chế.

Hết chương 9

10. Chương 10

Chương 10: Tâm như lửa đốt

Edit: Fleur

Beta: Mạc Vô Tuyết

Nhân viên phục vụ lại gần muốn nhận lấy quần áo Trần Dự Sâm vừa thay ra, Trần Dự Sâm né người đi, chậm rãi cầm quần áo treo lại lên giá, động tác bình tĩnh nhẹ nhàng, không nhanh không chậm.

Cửa hàng yên tĩnh một cách kỳ lạ.

Biểu tình của Trần Dự Sâm không dao động quá nhiều, nhưng Quý Phong vẫn cảm thấy dịch ý bắt đầu xuất hiện, trong lòng hơi động, sợ làm Tống Sơ Nhất nghi ngờ nên chỉ có thể rất nhanh buông cô ra, thân mình lùi về sau, cúi đầu thân mật hỏi: “Em có sao không?”

“Em không sao.” Tống Sơ Nhất lắc đầu, dù không rõ vì sao mình bị ngã nhưng vẫn nhanh chóng đứng thẳng, lặng lẽ đứng cách Quý Phong một khoảng, và nói: “Cảm ơn anh đã đỡ em, nếu không hẳn là em sẽ ngã trật chân.”

Thì ra là bị ngã nên được Quý Phong đỡ, bàn tay đang nắm chặt của Trần Dự Sâm buông lỏng, lửa giận trong lòng đột nhiên biến mất.

Gợn sóng biến mất nhanh vậy sao, La Nhã Lệ thầm than, rốt cuộc Tống Sơ Nhất là có ý hay vô tình với Trần Dự Sâm? Vì sao lại bất động thanh sắc nói một câu làm tan biến sự tức giận của Trần Dự Sâm như vậy?

Không còn tức giận, Trần Dự Sâm nhìn nhìn quần áo vừa thử, hỏi cô: “Tống Sơ Nhất, cô thấy tôi mặc bộ này thế nào?”

Đẹp lắm! Đẹp như Thẩm Hàn vậy.

Tống Sơ Nhất ngẩng đầu nhìn Trần Dự Sâm đã đổi về áo sơ mi caro sáng màu, quần dài màu nâu, gật đầu rồi lại lắc đầu nói: “Anh mặc bộ kia giống như biến thành người khác vậy, tốt nhất vẫn là mặc như bây giờ.”

Cô không thể tiếp tục tìm kiếm bóng dáng Thẩm Hàn trên người Trần Dự Sâm.

“Tôi thấy thỉnh thoảng thay đổi phong cách cũng hay, khí chất của Trần Dự Sâm cũng không hề nghiêm túc cứng nhắc, mặc trang phục cuồng dã như vậy cũng có vẻ bất phàm.” La Nhã Lệ cười khanh khách nói, mặt hạnh quyền rũ chớp chớp.

Ý kiến của La Nhã Lệ làm cho Trần Dự Sâm rất vừa lòng.

Cô ta tuy rằng không nói khí chất của Quý Phong khô khan, nhưng hàm ý trong đó có thể hiểu được.

“Gói lại cho tôi.” Trần Dự Sâm đưa chỉ phiếu cho nhân viên.

Trần Dự Sâm cũng không ngại việc Trần Dự Sâm không nghe theo mình, cô nhìn thấy ánh mắt xin lỗi của La Nhã Lệ liền không kiên nhẫn.

“Tôi nghĩ là sẽ mặc áo sơ mi, không mua nữa.” Quý Phong cảm thấy sự không kiên nhẫn của cô liền bắt lấy cơ hội, cười nói: “Sơ Nhất, chúng ta cùng đi xem triển lãm của nghệ thuật gia nhà anh chứ?”

Đi cùng Quý Phong dù gì cũng hơn lời nói sắc bén của La Nhã Lệ, Tống Sơ Nhất cười đáp ứng, coi như không thấy ánh mắt thâm trầm như đáy biển của Trần Dự Sâm dành ỉn, gật đầu với anh và La Nhã Lệ coi như tạm biệt, nhanh chóng đi theo Quý Phong ra khỏi Bù Nhìn.

Tống Sơ Nhất chỉ nghĩ rằng Quý Phong thấy mình không muốn ngồi ở đó mới lấy cớ, khi thấy phương hướng anh ta lái xe không phải là khách sạn Lam Hải liền ngạc nhiên.

“Chúng ta đi đâu đây?”

“Đến nhà của anh ở thành phố G, tranh của ba anh vẫn chưa mang đến Lam Hải, chúng ta đi sửa sang một chút.”

“Hả?” Tống Sơ Nhất ngồi không yên, “Ba anh đang ở nhà sao?”

“Ở nhà, nhưng ông cũng không ra khỏi phòng vẽ, đừng lo lắng.” Quý Phong ôn hòa cười, nghiêng đầu trấn an Tống Sơ Nhất: “Chúng ta sẽ không chạm mặt ông ấy.”

Đã đồng ý rồi lại từ chối thì rất ngại, Tống Sơ Nhất cũng không nói gì nữa.

Biệt thự của nhà họ Quý nằm ở Tỉnh Thụy Viên trên đường Phong Lâm, tiểu khu xanh hóa gần 50%, lá rụng, bụi cây, cây tùng, hoa và cây bốn mùa trải rộng, nhà ở thấp thoáng trong màu xanh biếc của cây cối, phong cảnh làm người ta thấy vui vẻ.

Dù không phải là nhà quý tộc, biệt thự nhà họ Quý vẫn trang hoàng xa hoa đẹp đẽ. Bên trên đại sảnh cao chừng năm thước là chùm đèn thủy tinh, dù ban ngày cũng sáng lấp lánh (10 thước trung quốc cổ = 3,33m). Bước chân trên tấm thảm nhung mềm mại không hề gây tiếng động, Tống Sơ Nhất có chút mất tự nhiên, đang nghĩ có cần đổi dép lê không chợt nghe Quý Phong kêu: “Mẹ, sao mẹ lại ở đây?”

“Nghe nói ba con mở triển lãm tranh liền đến xem.” Ninh Duyệt, mẹ của Quý Phong ngồi trên ghế salon tư thái tao nhã đẹp mắt, mái tóc ngắn được cắt gọn gàng thanh thoát, trang điểm nhẹ nhàng trang nhã, son môi tiên diễm tươi đẹp.

Nhìn thấy Tống Sơ Nhất, Ninh Duyệt hơi ngạc nhiên, đứng lên đi đến trước mặt Tống Sơ Nhất quan sát cô: “Vị này là?”

“Bạn học của con Tống Sơ Nhất.” Quý Phong cười nói.

“Sơ Nhất? Cháu sinh ra vào đầu tháng?” Ninh Duyệt ngạc nhiên không thôi.

Tống Sơ Nhất gật gật đầu: “Cháu sinh ngày mừng một tháng giêng.”

“Ba mẹ cháu cũng thật là.” Ninh Duyệt cười cười, nói: “Nếu chỉ nghe tên, ta còn nghĩ là một thằng nhóc nghịch ngợm đó.”

“Để cô chê cười rồi.” Tống Sơ Nhất cũng cười, trên người mẹ Quý Phong cũng có khí chất cao quý sang trọng, nhưng không hề như Cao Anh cả vú lấp miệng em, thậm chí còn cho Tống Sơ Nhất cảm giác ảm áp.

“Miệng thật ngọt.” Ninh Duyệt nhéo nhéo hai má Tống Sơ Nhất, “Gầy quá, không phải cháu đang giảm béo chứ?”

“Không ạ.” Tống Sơ Nhất vì sự thân thiết này mà có chút ngại ngùng.

“Vậy là nhiều cô gái phải ghen tị với cháu rồi, những cô bé trong công ty hàng ngày ăn uống tiết chế còn không có được dáng người như cháu.” Ninh Duyệt hết nhéo má lại chuyển sang ôm eo Tống Sơ Nhất.

“Buồn quá, cô đừng ôm cháu.” Tống Sơ Nhất dễ bị buồn, eo lại rất miễn cảm, bị Ninh Duyệt ôm liền tê dại cả người.

“Ta phát hiện cháu không chỉ sinh nhật đặc biệt mà thể chất cũng rất đặc biệt.” Ninh Duyệt kinh ngạc kêu lên.

Thể chất của Tống Sơ Nhất đúng là hơi đặc biệt. Năm đó khi còn hẹn hò với Thẩm Hàn, mỗi khi Thẩm Hàn vừa mới đến gần, còn chưa làm gì mà cô đã như băng tuyết gặp lửa tan ra, run run rẩy rẩy làm cho Thẩm Hàn kim lòng không nổi.

Ninh Duyệt nói như thế làm Tống Sơ Nhất nghĩ đến một vài chuyện không nên nghĩ, hai má có chút hồng hồng, giống như hoa đào nở rộ.

Quý Phong nhìn cô ngây ngốc, trong phút chốc như liệt hỏa đốt người, cực kỳ nóng.

Ninh Duyệt là người từng trải, hiểu được tâm sự của con trai, nhìn nhìn Tống Sơ Nhất, cười nói: “Con đi giúp ba con đi, Sơ Nhất, cháu cùng ta đi loanh quanh một chút, chỉ cho ta vài địa điểm ăn vặt ở thành phố G.”

Tống Sơ Nhất vốn cô đơn từ sau khi mẹ mất, Ninh Duyệt thân thiết dí dỏm, tất nhiên cô sẽ không từ chối, cười đồng ý.

Ninh Duyệt còn chú ý ăn mặc hơn Cao Anh, tinh xảo đến mức người ngoài nghề như Tống Sơ Nhất cũng nhìn ra là hàng thủ công cao cấp. Dù đã tuổi trung niên nhưng bà vẫn chú ý chăm sóc mình, hầu như không nhìn ra dấu vết của năm tháng.

Tống Sơ Nhất theo bà ra khỏi phòng lại ngoài ý muốn thấy bà mở cửa một chiếc Hummer.

“Cô à, sao cô lại dùng loại xe dành cho đàn ông vậy?”

“Cái gì là xe dành cho đàn ông hay cho phụ nữ?” Ninh Duyệt liếc xéo Tống Sơ Nhất, trong giọng nói có chút kiêu ngạo: “Ồ cái nhà này, ta mới là đàn ông, ba của A Phong mới là phụ nữ.”

Tưởng tượng biểu tình ba của Quý Phong khi nghe được câu nói này, Tống Sơ Nhất không nhịn được mà bật cười.

Ninh Duyệt nói là để cô dẫn đi nhưng thật ra là bà còn quen thuộc với thành phố G hơn Tống Sơ Nhất. Hai người đi dạo trong các trung tâm thương mại. Khi Ninh Duyệt cùng Tống Sơ Nhất đến quầy bán trang

sức, chọn trái chọn phải, đeo thử vòng cổ kim cương rồi vòng tay bằng vàng, khuyên tai, sau đó mua ình và Tổng Sơ Nhất mỗi người một cái vòng tay hạt gỗ giá một trăm tám mươi đồng khiến cho nhân viên cửa hàng bày ra vẻ mặt như mẹ kế.

“Cô ta hẳn là không nghĩ rằng một người giống phú bà như ta lại keo kiệt, tiêu xài ít như vậy.” Ninh Duyệt nói thầm với Tổng Sơ Nhất, dùng thái độ khiến ai nghe cũng phải cười.

Tổng Sơ Nhất lại cười đến không đứng thẳng được. Mẹ của Quý Phong thật sự là một người phụ nữ hiếm có như quốc bảo, hài hước, không kiêu ngạo, ở chung như một người bạn cùng lứa tuổi.

Hôm đó đi dạo đến trưa, buổi tối lại mua đồ ăn vặt trong một quán ăn ở chợ đêm, Ninh Duyệt tính tình hào sảng, không mua đồ uống cho Tổng Sơ Nhất mà mua mấy lon bia cứng rắn bắt cô phải uống.

Tửu lượng của Ninh Duyệt rất tốt, Tổng Sơ Nhất lại không uống được, uống vào hai gò má liền đỏ au.

Hơn mười một giờ đêm, Ninh Duyệt mới mở cửa xe Hummer đưa Tổng Sơ Nhất về Lam Hải.

Tổng Sơ Nhất đi vào phòng liền thấy bên trong đầy khói thuốc lá, trên bàn vẫn bày cơm canh đồ ăn và hai bộ chén đĩa chưa hề động đến thì ngậy ngậy cả người. Trần Dự Sâm ngồi bên bàn ăn, trong gạt tàn trước mặt có không ít tàn thuốc, mười mấy đầu mẩu thuốc lá, nhìn thấy Tổng Sơ Nhất bước vào, dụi điếu thuốc thật mạnh như thể muốn nghiền nó thành bột mịn.

“Lần sau không về ăn cơm thì gọi điện báo một tiếng.” Anh lạnh lùng nói, bình bình thần thần, không hề có một chút cảm xúc.

Cô đã quên mất, nhưng sao anh không gọi điện hỏi? Hay là anh có gọi mà mình không nghe thấy?

Tổng Sơ Nhất rút điện thoại ra liền thấy không biết đã tắt máy từ khi nào. Sau khi khởi động lại thì liên tiếp có chuông báo.

“Đang ở đâu? Tôi đi đón cô.”

“Khi nào về?”

“Tổng Sơ Nhất, gọi lại cho tôi.”

.....

Đều là cuộc gọi và tin nhắn của anh.

Tổng Sơ Nhất thành khẩn nói: “Xin lỗi, tôi quên mất.”

“Tôi hiểu, người đang đắm chìm trong tình yêu thì còn nhớ gì nữa.” Trần Dự Sâm nở nụ cười, ý cười không đạt đến đáy mắt, bàn tay còn đặt trên cái gạt tàn run nhè nhẹ.

Bàn tay thon dài đẹp đẽ, trắng nõn cân xứng, giống hệt tay của Thẩm Hàn. Trong mơ hồ dường như Tổng Sơ Nhất cảm giác được mạch đập của bàn tay khô ráo ấm áp ấy, ánh mắt không thể rời đi được.

Trần Dự Sâm thấy Tổng Sơ Nhất nhìn tay mình liền vụt đứng dậy, sai bước đi đến trước mặt cô, đôi tay như kim sắt nắm bả vai cô.

“Dừng dừng ánh mắt như vậy nhìn tôi, tôi là đàn ông, không chịu được khiêu khích.” Anh hung dữ nói.

.....Không phải khiêu khích anh mà là nhất thời thất thần nhầm anh với bạn trai tôi.

Tổng Sơ Nhất lúng túng, vừa muốn giải thích vừa muốn gạt bàn tay của Trần Dự Sâm xuống, nhưng vì say rượu nên phản ứng chậm chạp.

Trần Dự Sâm nhìn cô với ánh mắt sâu thẳm, đôi tay càng dùng sức hơn, sau một hồi, tay trái vẫn nắm bả vai cô, còn tay phải từ từ đi xuống, mơn trớn lưng cô rồi từ từ xuống đến mông.

“Trần Dự Sâm, anh làm gì vậy?” Tổng Sơ Nhất hoảng sợ nhìn anh, muốn giẫy giụa thoát ra nhưng lại bị một bàn của anh ngăn cản dễ dàng, sức lực của anh khỏe đến kinh người.

Anh cúi thấp đầu, hơi thở ngày càng gần cô. Trong không khí, hơi thở mãnh liệt của phái nam quét qua trán Tổng Sơ Nhất, Tổng Sơ Nhất đang say rượu vốn đã có chút mơ hồ, ý thức phản kháng ngày càng yếu,

sương mù trong mắt cũng nhiều hơn, trong mộng lung lay xuất hiện gương mặt anh tuấn của Thẩm Hàn. Cơ thể Tống Sơ Nhất nóng lên, thốt lên một tiếng yếu ớt.

“Thẩm Hàn....”

Trần Dự Sâm nở nụ cười, cười nhạo một cách lười biếng, cười lạnh một cách riêng biệt, đôi mắt mang theo đủ loại cảm xúc hỗn tạp, giống như vừa uống hết nữ nhi hồng trăm năm, mùi thơm ngào ngạt, hương thơm nhẹ nhàng ngọt ngào tinh khiết, lại giống như nuốt một con dao nóng, lưỡi dao sắc nhọn làm bỏng lưỡi, khiến cả người nóng như lửa.

“Thẩm Hàn là bạn trai cũ của cô sao? Khi cô mê ly với Quý Phong cũng gọi tên Thẩm Hàn sao?”

Tiếng cười lạnh khinh bỉ như một lưỡi dao làm tan đi sương mù, Tống Sơ Nhất tỉnh táo lại, trong nháy mắt cô cảm thấy xấu hổ và giận dữ muốn điên.

Hết chương 10

11. Chương 11

Chương 11: Mê phong diệt chương

Edit: Fleur

Beta: Mạc Vô Tuyết

“Có phải khi ở cùng Quý Phong, cô cũng gọi tên Thẩm Hàn không?” Trần Dự Sâm lại hỏi, móng tay bấu chặt vào bả vai Tống Sơ Nhất.

Ánh đèn chiếu từ đỉnh đầu xuống mặt Trần Dự Sâm để lại bóng mờ, đường nét ngũ quan của anh càng trở nên sâu sắc rõ ràng, chiếu rọi vào sự đồ kị cùng dục hỏa trong mắt, thấy mà ghê người.

“Tôi không thể trả lời.” Tống Sơ Nhất bình tĩnh lại, đạm mạc cười một tiếng.

Chính mình bỗng nhiên thất thố, nhưng người đàn ông trước mắt đã có bạn gái, từ lời nói cũng biết anh ta rất yêu bạn gái, vậy thì hành động bây giờ nghĩa là sao?

Tống Sơ Nhất bình tĩnh đẩy Trần Dự Sâm ra, bình tĩnh vào phòng lấy quần áo đi vào nhà tắm rửa mặt.

Quyết định ở cùng Trần Dự Sâm thật là sai lầm.

Nếu Trần Dự Sâm đồng ý, cô có thể trả lại anh ta tiền trang hoàng căn phòng kia, cô không muốn ở cùng anh ta nữa.

Nhưng nếu anh ta không chịu đáp ứng? Chẳng lẽ cô phải buông tha cho căn phòng kia, buông tha cho tình yêu của mình và Thẩm Hàn sao?

Nước ẩm chảy xuống ngày càng nhiều, tạo thành sương mù dày đặc, trong sương mù hình ảnh Thẩm Hàn lại chậm rãi xuất hiện, gần đến mức có thể chạm tay vào.

Tống Sơ Nhất duỗi tay muốn ôm anh. Cô vừa đến gần, hình ảnh Thẩm Hàn liền biến mất.

Tống Sơ Nhất ngẩng đầu lên, ánh đèn sáng ngời chiếu vào khiến mắt cô đau đớn, dù có cố gắng nheo mắt cũng không ngăn được tầng nước muốn trào ra.

Cô làm mình một thân dục hỏa liền bình tĩnh thoát ra như vậy? Trần Dự Sâm cắn răng vọt tới cửa nhà tắm, tay giơ lên lại thu hồi rồi nắm chặt, lời chất vấn lên tới môi cũng nuốt xuống.

Bên trong truyền ra tiếng khóc, kìm nén và yên lặng như thế, giống như một bông hoa nhỏ trôi trên mặt nước, không biết là sóng nước hay là nước mắt đang chuyển động.

Trần Dự Sâm cảm thấy ngực lại bắt đầu đau, trong lòng co rút, đau đến mức hai chân không thể đứng vững.

Vừa rồi không nên nói những lời nhục nhã Sơ Nhất như vậy.

Trong lúc mê man, cô gọi tên mình đó là bởi vì trong lòng vẫn có mình. Bọn họ năm đó yêu nhau như vậy, hận không thể đem đôi phương khảm vào người, một khắc cũng không rời.

Nghĩ đến tình cảnh năm đó, lồng ngực Trần Dự Sâm buồn bực, kìm nén đến mức muốn nôn cả máu.

Muốn thẳng thắn với cô, mình chính là Thẩm Hàn, muốn lớn tiếng hỏi cô năm đó vì sao lại chia tay với mình? Vài năm sau lại hối hận vì điều đó ư?

Không! Không thể hỏi, hỏi sẽ không còn đường lui, nếu cô vẫn nhất quyết đẩy mình ra xa thì ngay cả việc lấy một khuôn mặt khác ở bên cô cũng không được.

Năm năm nay không lúc nào không hận cô, lại buộc mình phải quên đi. Nhưng dù hận có sâu, nhìn thấy cô sụp đổ thì kiêu ngạo và tự tôn cũng không chiến thắng được ý muốn thương yêu cô, cưng chiều cô, giữ lấy cô.

Cô không phải là người ngại nghèo muốn giàu, tuy rằng năm đó cô và Quý Phong đang hẹn hò bị mình bắt gặp mới thẳng thắn đưa ra lời chia tay, nhưng Quý Phong đối với cô rất sâu đậm, vậy mà cuối cùng cô lại không đến với Quý Phong, liệu có phải có ẩn tình gì không?

Nghĩ đến năm đó Tống Sơ Nhất vô ơn bạc nghĩa, có lẽ chia tay với mình là có ẩn tình, Trần Dự Sâm rốt cuộc không kìm chế được, đi đến một góc phòng khách cầm chìa khóa xe. Sau khi nói với Tống Sơ Nhất đang trong nhà tắm: “Tôi có việc ra ngoài vài ngày”, Trần Dự Sâm ra khỏi phòng xuống lầu lên xe.

Chiếc xe Bentley lịch sự tao nhã rời khỏi bãi đỗ xe của khách sạn, đi về phía cao tốc thành phố B.

Vì Trần Dự Sâm vài ngày không về khách sạn, Tống Sơ Nhất cũng không có được cơ hội tìm anh để bàn bạc về việc ở chung.

Ở cùng nhau nhiều ngày như vậy, giờ lại thành một mình, đột nhiên cảm thấy trống vắng đáng sợ. Trần Dự Sâm cảm thấy kinh hoàng với sự ỷ lại của mình. Chỉ là một người xa lạ mà cô lại cảm thấy không thể thiếu.

Việc trang hoàng phòng ở đang ở giai đoạn cuối, chỉ cần mua một ít kim khí. Không có Trần Dự Sâm Tống Sơ Nhất cũng có thể làm được, buổi tối cô xem tư liệu mà Trần Dự Sâm đưa cho, ban ngày vì giải sầu, cũng vì muốn làm quen với sự vắng mặt của Trần Dự Sâm, cô đã nhận lời mời của Quý Phong, rất hay đi cùng Quý Phong.

Ninh Duyệt đã quay về trụ sở chính của nhà họ Quý ở thành phố B, Tống Sơ Nhất tuy không tạm biệt bà, nhưng ấn tượng của cô về bà rất tốt, đi cùng Quý Phong còn cảm thấy hòa hợp hơn trước kia khi còn ở trường.

Triển lãm tranh được chuẩn bị rất tốt, hôm nay Quý Phong dẫn theo Tống Sơ Nhất làm bước kiểm tra cuối cùng. Anh ta dừng lại trước một bức tranh, chỉ vào nó và tỏ khổ với Tống Sơ Nhất: “Thiên phú nghệ thuật của ba anh một chút cũng không được thừa hưởng. Nói thật, đối với bức tranh này, anh không thể thưởng thức được, em xem, bọn họ nói bức tranh này chim ưng muốn đập cánh, tiếng kêu xuyên núi sông, anh chẳng thể cảm nhận được.”

Tống Sơ Nhất không nhìn được nở nụ cười, Quý Phong là người có nề nếp, không hề có khả năng thưởng thức cái đẹp, để anh ta chuẩn bị cho buổi triển lãm đúng là làm khó anh ta.

Chính cô cũng không biết cảm nhận nghệ thuật, mẹ cô thích hội họa, lãng mạn xuất trần. Hồi đó mẹ muốn cô đăng kí học viện mỹ thuật, nhưng cô thật sự không có tố bẩm nghệ thuật, cuối cùng hai người nhân nhượng nhau, chọn học viện kiến trúc có điểm tương tự với mỹ thuật.

Tống Sơ Nhất cười một lát, nụ cười vẫn ở trên môi, cô nhớ tới Thẩm Hàn.

Thẩm Hàn và cô hoàn toàn trái ngược, anh rất có thiên phú, vẽ thiết kế thoải mái phóng khoáng, rất biết cách chăm chút vẻ bề ngoài hàng ngày. Anh không dùng hàng hiệu như Quý Phong mà rất biết phối đồ, dùng một cái khăn điểm thêm, nhìn đơn giản, nhưng rất cách điệu, lưu lại ý vị sâu xa.

“Đúng rồi Sơ Nhất, hình như La Nhã Lệ rất có thiện cảm với Trần Dự Sâm, anh thấy bọn họ rất xứng đôi.” Quý Phong thấy Tống Sơ Nhất thất thần, mơ hồ đoán được cô lại nghĩ đến Thẩm Hàn, bình tĩnh thần nhiên chuyển đề tài.

“Trần Dự Sâm đã có bạn gái.” Tống Sơ Nhất lắc đầu nói. Mấy ngày nay La Nhã Lệ đều đến Lam Hải tìm cô, vô cùng thân thiết hiền hòa, cô lười ứng phó, lấy cớ phải đi cùng Quý Phong để không phải đón tiếp cô ta.

Trần Dự Sâm có bạn gái? Quý Phong có chút ngoài ý muốn, anh ta còn tưởng rằng Trần Dự Sâm có ý với Tống Sơ Nhất.

“Bạn gái anh ta là người ở đâu?”

“Anh ta không nói, cũng là sinh viên trường kiến trúc, có thể là bạn học của anh ta.” Tống Sơ Nhất nói.

Quý Phong à một tiếng, trong lòng cảm thấy không thích hợp, rồi lại không nghĩ ra điểm gì không thích hợp, đang muốn hỏi Trần Dự Sâm học trường kiến trúc nào thì di động vang lên.

Người gọi cho anh ta là trợ lý Từ Sướng, Từ Sướng là do Ninh Duyệt điều đến bên Quý Phong từ khi anh ta còn học đại học, là trợ thủ đắc lực của anh ta trong cả công việc và cuộc sống hàng ngày. Cơ bản thì việc công việc từ Quý Phong đều giao cho anh ta, vừa là cấp dưới vừa là bạn.

“A Phong, tôi vừa nhận được điện thoại của chủ nhiệm Diêu, có người đến đại học kiến trúc QH điều tra Tống Sơ Nhất.”

“Có biết là ai không?” Sắc mặt Quý Phong trở nên nghiêm túc, liếc Tống Sơ Nhất một cái rồi chậm rãi đi sang một bên nghe máy.

Năm đó vì để không ảnh hưởng đến cuộc sống sau này của cô, việc Tống Sơ Nhất mắc chứng uất ức phải vào trại tâm thần an dưỡng đã bị Quý Phong dùng tiền tài và nhân mạch phong tỏa, mỗi tháng lại dẫn Tống Sơ Nhất về trường lướt qua trước mặt giáo viên và bạn học, khiến cho bạn học và giáo viên đều nghĩ rằng Tống Sơ Nhất ở cùng anh ta nên bỏ bê học hành.

Người biết rõ mọi chuyện chỉ có chủ nhiệm lớp và hệ chủ nhiệm. Chủ nhiệm đã qua đời năm kia, trước mắt chỉ có chủ nhiệm Diêu biết chuyện.

“Người ra mặt điều tra là thám tử của Lá chắn xanh tại thành phố B, tôi vừa liên lạc với người phụ trách của Lá chắn xanh, bên đó vì giữ bí mật khách hàng không chịu tiết lộ tin tức, chỉ nói cho tôi rằng đối phương rất có lai lịch, trả anh ta hai mươi vạn để điều tra Tống Sơ Nhất trong năm năm nay, còn hứa nếu điều tra cẩn thận, sau khi kết thúc trả thêm hai mươi vạn nữa.”

Bốn mươi vạn mua thông tin của Tống Sơ Nhất trong năm năm nay!

Là ai? Nếu Thẩm Hàn không chết, trừ anh ta ra không còn ai khác, nhưng anh ta đã chết.

Liệu có phải Thẩm Hàn chưa chết? Quý Phong cảm thấy khá đúng, năm ấy sau khi Tống Sơ Nhất chia tay với Thẩm Hàn, anh ta không còn xuất hiện tại trường nữa, người của nhà họ Thẩm thay anh ta đến làm thủ tục xuất ngoại.

Nếu đã chết, nhà họ Thẩm làm thủ tục xuất ngoại chẳng phải là thừa sao?

Liệu Thẩm Hàn có hận Tống Sơ Nhất, muốn tổn thương cô?

Quý Phong gọi điện cho Tưởng Thứ Hữu.

“So với anh tôi càng hi vọng Thẩm Hàn chưa chết.” Giọng Tưởng Thứ Hữu rất lớn, anh ta là người muốn đứng đầu, nhà mẹ đẻ suy yếu không thể trợ giúp, vì chỉ đứng tầm trung trong dòng họ nên đối với Quý Phong tuy cùng giai tầng nhưng địa vị bên trên mình rất niềm nở, nghe ra Quý Phong còn do dự liền nói: “Bà ngoại Thẩm Hàn là bác họ xa của mẹ tôi, chúng tôi vẫn còn lui tới, tôi sẽ tạo cơ hội dẫn anh đi gặp bà ngoại Thẩm Hàn để anh tự mình hỏi.”

“Làm phiền anh rồi, chừng nào anh rảnh?”

“Lúc nào tôi cũng có thể dẫn anh đi, anh muốn đi lúc nào.”

Quý Phong nhìn về phía Tống Sơ Nhất, anh ta rất muốn chứng thực chuyện này ngay.

Yêu sâu đậm thì hận cũng sâu, Thẩm Hàn yêu Tống Sơ Nhất bao nhiêu, năm đó anh ta đều xem trong mắt, không dám coi thường.

Tổng Sơ Nhất thấy Quý Phong đi đến một bên tránh mình nghe điện, nhìn từ xa thấy anh ta nhìn mình, liền làm điệu bộ cáo từ.

Quý Phong gật gật đầu, không hề giữ cô lại. Nhìn theo Tổng Sơ Nhất đi xa dần, anh ta vội vàng nói với Tưởng Thứ Hữu: “Tôi hiện đang rảnh.”

Tưởng Thứ Hữu rất sáng khoái nói: “Vậy anh lái xe đến công ty đón tôi, chúng ta sẽ đi ngay bây giờ. Nhà của bà ngoại Thẩm Hàn ở thành phố G, từ khi về hưu bà liền trở lại đó.”

Hết chương 11

12. Chương 12

Chương 12: Như gần như xa

Edit: Fleur

Beta: Mạc Vô Tuyết

Tổng Sơ Nhất rời khỏi triển lãm tranh liền về thẳng phòng khách sạn, mở cửa phòng đi vào cô rất ngạc nhiên khi thấy phòng bếp yên tĩnh rất nhiều ngày lại có tiếng động.

“Về rồi sao.” Trần Dự Sâm quay đầu nhìn cô một chút, thần sắc bình thường, một đêm thất thổ kia như chưa từng xảy ra, “Xem TV đi, cơm tối sắp xong rồi.”

Anh quay đầu lại tiếp tục bận rộn, cắt khúc cá, dùng gia vị ướp, lại dùng một củ cải đỏ khắc hoa trang trí món thịt nguội.

Tổng Sơ Nhất kinh ngạc nhìn, Trần Dự Sâm và Thẩm Hàn dáng người đều cao, tỉ lệ cân xứng, nhìn nghiêng rất đẹp trai, đôi tay xinh đẹp như đang làm ra một tác phẩm nghệ thuật, biến củ cải đỏ thành một đóa hoa mai năm cánh, lại lấy dưa chuột khắc thành một con bướm màu xanh đặt cạnh hoa mai.

Lịch sự tao nhã và sống động đan xen nhau khiến người ngắm cũng thấy vui vẻ.

Anh ta và Thẩm Hàn không giống nhau, Thẩm Hàn là trong dịu dàng cất giấu sự ngang ngược cường thế, mà anh ta nhìn thì ngang ngược hung hãn, nhưng nhu tình (tình cảm dịu dàng) lại im lặng chảy xuôi. Bạn gái của anh ta là một cô gái như thế nào? Tình cảm của họ chắc hẳn rất tốt, vì sao đêm đó anh ta lại thất thổ như vậy?

Tổng Sơ Nhất lắc đầu, vứt những suy đoán không liên quan ra khỏi đầu, nói dự định của mình với Trần Dự Sâm.

“Trần tiên sinh, tôi thấy rằng nam nữ ở chung không được tiện lắm, mong anh hiểu được, tôi sẽ trả anh phí trang hoàng căn phòng kia để anh mua một căn khác được không?”

Tay cầm dao của Trần Dự Sâm run lên, một giọt máu đỏ tươi rơi xuống tạo thành nhụy hoa mai.

“Tôi xin lỗi, đêm đó đã thất lễ khiến cho cô thấy không thoải mái.” Anh mở vòi nước, đưa ngón tay kia vào, tiếng nước chảy làm giọng nói của anh có chút mơ hồ, Tổng Sơ Nhất phải ngưng thần tĩnh khí (1) mới nghe được, “Căn phòng kia chúng ta cùng nhau mua từng thứ một, từ gạch mộc đến nền nhà phẳng lì, đến tường trắng cửa sổ, tôi thật sự lưu luyến, cô để cho tôi ở đó một thời gian ngắn thôi, không cần lâu lắm, chỉ ba tháng thôi, có được không?”

(1) ngưng thần tĩnh khí: đại khái là tập trung cao độ

Tổng Sơ Nhất đã nghĩ rằng anh sẽ chỉ trích cô qua sông đoạn cầu (2), căn phòng ghi theo tên mình liền đổi ý, hoặc là ép cô trả tiền, sở hữu đủ kiểu, chính là không ngờ anh lại yếu thế, trong lúc nhất thời cô không thể nói gì.

(2) qua sông đoạn cầu: vong ơn bội nghĩa

Người không giữ lời là mình, anh ta đã nhượng bộ chỉ muốn ở ba tháng, Tổng Sơ Nhất do dự một lát rồi đáp ứng.

“Cũng được, tuy nhiên chỉ ở ba tháng, cũng không thể lấy tiền của anh để trang hoàng căn phòng, chúng ta tính toán một chút hết bao nhiêu, bây giờ tôi cũng không có tiền, trước hết ghi nợ đi, tôi đưa cho anh một tờ giấy vay nợ.”

“Được.” Trần Dự Sâm đồng ý ngay, lúc này nồi cơm điện nhảy lên, anh rút phích điện nói: “Có thể ăn cơm rồi, trước tiên mang bát đũa ra bày đi.”

Chỉ cần chịu đựng ba tháng nữa sẽ có không gian của riêng mình, tuy rằng phải đeo khoản nợ phí trang hoàng, Tống Sơ Nhất vẫn rất vui vẻ. Cô nhẹ nhàng mở tủ tiêu độc mang đồ ăn ra ngoài.

Trần Dự Sâm chờ Tống Sơ Nhất ra ngoài rồi yên lặng bóp vết cắt trên ngón tay.

Lưỡi dao rất sắc, chỉ run tay mà cũng cắt sâu như vậy, da thịt bong ra, máu ngày càng nhiều, dần dần chảy xuống tạo thành một đóa hoa tiên diễm trên mặt bàn cẩm thạch.

Trần Dự Sâm nhìn chằm chằm vết máu ấy, trước mắt dần mờ hồ, hình ảnh của năm ấy dần hiện về trong trí nhớ.

Đó là kỳ nghỉ đông thứ hai sau khi họ yêu nhau, anh phải về nhà mừng năm mới, hai người nắm tay nhau đi trong gió lạnh đến nửa đêm, sau đó, anh kéo cô đến bên bờ tường, trong bóng tối anh cầm lấy tay cô thấp giọng hỏi: “Đêm nay không về trường được không?”

Cô cúi đầu lẳng lặng đứng đó, đến lúc anh gần như ngừng thở, nhẹ gật đầu ‘ừ’ một tiếng.

Đêm đông lạnh thấu xương ấy rất đẹp, đêm đó anh vui mừng đến phát cuồng, ngô nghê như một đứa trẻ ba tuổi.

Cô dịu dàng tùy anh hành động, đôi mắt xinh đẹp chớp chớp, hương thơm mê người.

Khi cô bị đau ‘a’ lên một tiếng, ngoài cửa sổ pháo hoa không biết do ai đốt nổ mạnh, ánh sáng xẹt qua, anh nhìn thấy một ngôi sao chói đỏ tươi, thật rung động lòng người.

Khi đó anh chỉ nghĩ, cả đời này anh sẽ đối tốt với anh, quyết không phụ cô.

Chuyến đi lần này đến thành phố B, từ trong trường học anh nghe được vài chuyện không muốn tin tưởng, vì thế anh thuê thám tử điều tra.

Vốn là chờ thám tử điều tra xong mới quay về thành phố G, nhưng anh lo cho cô, chờ thêm một ngày là thêm khó khăn.

Ba tháng là mọi việc sẽ rõ ràng, chết tâm rời xa cô, hoặc là buông bỏ oán hận, thừa nhận thân phận với cô, từ nay về sau không bao giờ chia lìa nữa.

Một tháng mười ngày, căn phòng được trang hoàng xong. Trần Dự Sâm thuê người dọn dẹp sạch sẽ, vừa mở cửa sổ thông khí, vừa cùng Tống Sơ Nhất đi mua đồ dùng.

Khi trang hoàng căn phòng, hai người khá ăn ý, trên cơ bản là nhất trí trong hành động, nhưng lúc mua đồ lại khác nhau rất nhiều. Nguyên nhân tranh chấp rất đơn giản. Khi mua đồ trang hoàng lại căn phòng, tiền do Trần Dự Sâm bỏ ra, Tống Sơ Nhất chủ yếu là đi theo lấy kiến thức. Nhưng khi mua đồ dùng đã xác định Trần Dự Sâm chỉ ở lại ba tháng, Tống Sơ Nhất không muốn dùng tiền của anh, tiền gửi ngân hàng của cô không còn nhiều, tất cả đều phải tính toán kỹ lưỡng. Theo ý của cô, giường chỉ cần chắc chắn và nhìn vừa mắt là được, giá cả không thể vượt quá hai ngàn đồng, đệm thì chỉ cần mấy trăm đồng là được, Trần Dự Sâm kiên quyết phản đối.

Anh nhìn trúng một chiếc giường bằng ngọc thạch nhập khẩu, theo lời giới thiệu của nhân viên, giường này có thể tự động điều chỉnh nước ấm, có tác dụng dưỡng sinh bảo vệ sức khỏe.

Khi nhân viên cửa hàng giới thiệu xong, còn chớp chớp mắt với Tống Sơ Nhất, nhỏ giọng nói: “Giường này tuy đắt, lại rất đắt hàng. Rất nhiều vợ chồng son không có tiền cũng cần mua, này.... khi.... rất có tình thú.”

Cô ấy đã hiểu lầm, mình và Trần Dự Sâm không phải vợ chồng son, Thẩm Hàn đã kết hôn, loại giường tình thú như vậy cả đời này cô vô duyên hưởng thụ, Tống Sơ Nhất lắc đầu không mua.

“Mua cái này đi.” Trần Dự Sâm cũng rất thích.

“Tôi không có nhiều tiền như vậy, cũng không nghĩ đến việc mua đồ đắt tiền như vậy.” Tống Sơ Nhất kiên quyết không đồng ý.

“Trước kia tôi đều mơ mình và bạn gái ngủ trên chiếc giường như vậy, cô coi như là thử nghiệm giúp tôi đi, tôi trả tiền.” Tầm mắt Trần Dự Sâm vẫn không rời chiếc giường kia, trong mắt mang theo một ngọn lửa như ẩn như hiện.

Đây là khoe giàu sang quyền thế hay là đang chê cười mình? Tống Sơ Nhất như nuốt phải ruồi, rất không thoải mái, lạnh lùng nói: “Anh tìm người khác giúp đi.” Cô bỏ đi, không hề nhìn những chiếc giường khác trong cửa hàng.

“Tống Sơ Nhất.” Trần Dự Sâm gọi nhưng Tống Sơ Nhất không trả lời cũng không ngừng bước.

Trần Dự Sâm chỉ có thể nghiêm mặt đuổi kịp, sau đó sắc mặt cả hai đều rất khó coi, cũng không mua được gì nữa.

Khi ra ngoài hai người gặp La Nhã Lệ. Trùng hợp vậy ư, Tống Sơ Nhất ngờ rằng La Nhã Lệ theo dõi bọn họ.

La Nhã Lệ không cần theo dõi, Lữ Tụng là bạn thân của Trần Dự Sâm, hành trình mỗi ngày của Trần Dự Sâm Lữ Tụng rất rõ ràng, thông báo chi tiết cho cô ta.

“Sơ Nhất, Trần Dự Sâm, hai người đi mua gì vậy?” La Nhã Lệ thân thiện chào hỏi.

“Đi xem linh tinh thôi.” Tống Sơ Nhất cười gượng.

“Bạn tôi là quản lý cửa hàng này, muốn mua gì thì nói với tôi, tôi sẽ nói với anh ta.” La Nhã Lệ cười nói.

Tống Sơ Nhất không muốn chịu ơn của cô ta, đang muốn lắc đầu, Trần Dự Sâm hỏi: “Có thể giảm bao nhiêu?”

La Nhã Lệ xòe tay, 5%.

“Nếu được chiết khấu chỉ cần năm vạn, mua cái giường kia được không?” Trần Dự Sâm nhìn về phía Tống Sơ Nhất, trong lời nói có sự ẩn nhẫn, như cầu khẩn lại như bắt buộc.

“Tôi đã nói là không mua.” Tống Sơ Nhất cố gắng kiềm chế tức giận nói.

“Giường là nơi để ngủ, là nơi người ta tiêu tốn một phần ba cuộc đời, là đồ dùng quan trọng, sao có thể qua loa? Hơn nữa sức khỏe cô cũng không tốt, dường như một cơn gió có thể thổi bay.” Trần Dự Sâm cũng rất cố gắng kiềm chế tức giận.

Nghe anh nói thân thiết như vậy Tống Sơ Nhất cảm thấy ghê tởm, rất ghê tởm, anh ta coi mình là loại người nào? Khi nói những lời này anh ta đặt bạn gái mình ở đâu?

“Mua đồ không được vội, hôm nay không cần, về nhà suy nghĩ tiếp rồi quyết định.” La Nhã Lệ kéo tay Tống Sơ Nhất đi về phía bãi đỗ xe, cười nhẹ, như một người am hiểu, hóa giải mâu thuẫn của Trần Dự Sâm và Tống Sơ Nhất lúc đó.

“Hai người về trước đi, tôi hẹn Quý Phong đi ăn rồi.” Tống Sơ Nhất nhẹ nhàng tránh khỏi tay La Nhã Lệ.

Cô không muốn diễn trò, cũng không biết diễn trò.

“Tôi đã mua rất nhiều đồ ăn và thịt, một người ăn không hết, chỉ có thể bỏ đi.” Trần Dự Sâm trầm giọng.

“Anh mua cho hai người phải không? Mời La tiểu thư ăn, rất hợp lí đó.” Tống Sơ Nhất mỉm cười nói, một chiếc xe taxi dừng lại trước mặt, cô giơ tay vẫy, lên xe không hề quay đầu lại.

“Mặt bạn trai cô đen như đít nôi vậy, cãi nhau à?” Tài xế taxi thật hay nói chuyện.

“Anh ta không phải bạn trai tôi.” Tống Sơ Nhất buồn bực nói, nhiều lần bị hiểu nhầm là bạn gái Trần Dự Sâm làm cho cô rất không thoải mái.

Tài xế taxi cười một cách thấu hiểu, anh ta rất hiểu việc vợ chồng son cãi nhau rồi không thừa nhận quan hệ. Tống Sơ Nhất nhìn thấy nụ cười của anh ta càng thấy phiền. Cô tự nói với chính mình, chỉ ba tháng nữa thôi, cô chịu đựng ba tháng nữa.

Khi Tống Sơ Nhất quay người leo lên taxi Trần Dự Sâm rất muốn kéo cô xuống. Anh không thể chịu được việc cô và Quý Phong hẹn nhau. Nhưng anh vẫn nhẫn nhịn, chỉ là nắm chặt tay bước nhanh về phía trước.

“Sơ Nhất có vẻ nóng nảy, có chuyện gì xảy ra vậy?” La Nhã Lệ dịu dàng cười hỏi.

Trần Dự Sâm không trả lời, sai bước về phải chiếc Bentley. La Nhã Lệ đuổi theo muốn ngồi vào nhưng xe đã nổ máy đi mất.

“Thật là không hiểu phong tình. Tống Sơ Nhất có gì tốt chứ!” La Nhã Lệ then, nhanh chóng rút điện thoại ra gọi cho Lữ Tụng: “Không biết vì sao Trần Dự Sâm và Tống Sơ Nhất cãi nhau, anh tìm hiểu giúp tôi một chút.”

“Được.” Ở đầu bên kia Lữ Tụng sáng khoái đồng ý, hỏi tình huống của Trần Dự Sâm lại nghe nói Trần Dự Sâm rất tức giận liền càng không ưa Tống Sơ Nhất, trách móc: “Cô ta thật thích làm bộ làm tịch, nếu không có ý với Dự Sâm sẽ không đồng ý ở cùng cậu ta. Sống cùng Dự Sâm lại còn mất đi mây lại với Quý Phong, thật không rõ ràng gì cả.”

“Đó là anh còn không nhìn thấy, Trần Dự Sâm tức giận như muốn học máu.” La Nhã Lệ cười, cô ta sẽ không nói rằng thoát nhìn thì Tống Sơ Nhất cũng không hề có ý với Quý Phong, cũng không hề có ý tứ gì với Trần Dự Sâm.

Hết chương 12

13. Chương 13

Chương 13: Hồn mộng vương vấn

Edit: Fleur

Beta: Mạc Vô Tuyết

Ánh đèn lầy động một cách mê hoặc, Trần Dự Sâm uống hết ly lam sắc yêu cơ này đến ly lam sắc yêu cơ khác, không giống uống rượu mà như uống nước ngọt, khuôn mặt hờ hững cao ngạo, trong mắt chứa đầy vẻ thê lương.

“Dự Sâm, đừng uống nữa, chúng ta đổi đồ uống được không?” Lữ Tụng có chút đau lòng giữ lấy bàn tay đang cầm chén rượu của Trần Dự Sâm.

“Đến quán bar không uống rượu thì làm gì, cậu đừng đùa nữa.” Trần Dự Sâm cười lớn, hất tay Lữ Tụng ra, ngửa cổ, cái chén trong tay lại không còn giọt nào.

“Rốt cuộc cậu làm sao vậy? Vì Tống Sơ Nhất à? Hai người quen nhau được bao lâu?” Lữ Tụng cảm thấy bất khả tư nghị. (1)

(1) bất khả tư nghị: khó hiểu

“Không phải vì cô ấy, tôi vì chính mình.” Trần Dự Sâm lắc lắc đầu nhìn chén rượu trong tay. Dưới ánh đèn, chén rượu tỏa ra một vầng sáng mê ly, trong lòng, đôi mắt to ngập nước của Tống Sơ Nhất nhìn anh, nhu tình càng làm ngực anh đau đớn hơn.

Vịt chết còn mạnh miệng, Lữ Tụng không hỏi trực tiếp mà vòng vo tìm hiểu.

“Hôm nay cậu đã đi đâu? Tôi đến Lam Hải không thấy cậu.”

“Đưa Sơ Nhất đi mua đồ.” Trần Dự Sâm hơi say, nghiêng rằng nghiêng lợi tức giận nói: “Vì tiết kiệm tiền ngay cả giường cũng phải mua đồ rẻ, lại không muốn dùng tiền của tôi, cũng không nghĩ xem tôi vất vả

kiếm tiền vì cái gì, còn không phải là muốn mua đồ tốt nhất cho cô ấy sao. Theo ý tôi, phòng nhỏ như vậy cũng không cần phải mua, nên mua một căn biệt thự độc lập. Trước kia chê tôi rồi vứt bỏ tôi, bây giờ tôi có tiền rồi vẫn không muốn tôi....”

Lời nó cần nhằn trong lúc say của anh khiến Lữ Tụng nghe được đại cả người.

Câu nói của La Nhã Lệ vang lên bên tai Lữ Tụng.

“Lữ Tụng, trước kia Trần Dự Sâm có quen Tống Sơ Nhất sao? Tôi thấy hai người họ không giống như vừa quen biết.”

Vậy Trần Dự Sâm thất hồn lạc phách lúc mới gặp là do Tống Sơ Nhất? Tống Sơ Nhất chê nghèo yêu giàu bỏ rơi Trần Dự Sâm?

Không! Nếu thật sự đã từng quen nhau, Tống Sơ Nhất không thể nào bình tĩnh như vậy được.

“Dự Sâm, cậu và Tống Sơ Nhất quen nhau bao lâu rồi?” Lữ Tụng nhẹ giọng hỏi.

“Quen bao lâu à?” Trần Dự Sâm ngửa cổ, lại một chén rượu nữa vào bụng. Anh cũng đã say, “choang” một tiếng chén rượu rơi xuống đất vỡ thành nhiều mảnh, còn người lung lay một chút liền nằm úp sấp trên bàn.

Sớm không say muộn không say lại say đúng lúc này, Lữ Tụng tiếc hận không thôi.

Khi Lữ Tụng đưa Trần Dự Sâm say đến bất tỉnh nhân sự về Lam Hải, Tống Sơ Nhất còn chưa về, La Nhã Lệ đã tới trước.

Lữ Tụng không nghe được nhiều lắm nhưng cũng đủ để La Nhã Lệ hiểu mọi chuyện.

Sau khi lục lọi trên bàn làm việc Trần Dự Sâm, La Nhã Lệ tìm được địa chỉ căn phòng của Tống Sơ Nhất ở cao ốc quốc tế Kim Đỉnh, còn có cả chìa khóa các hòm trang hoàng.

Ngay cả phòng ở cũng mua rồi, tuy rằng thoát nhìn Tống Sơ Nhất không có ý gì với Trần Dự Sâm, nhưng đêm dài lắm mộng, không nắm chắc là không được. Đôi mắt quyến rũ của La Nhã Lệ xoay tròn, cười với Lữ Tụng: “Chúng ta giúp anh em của anh giải quyết vấn đề, mua đầy đủ đồ nội thất cho Tống Sơ Nhất, thế nào?”

“Sắp xếp phòng ở là việc lớn, chúng ta đi mua chỉ sợ không hợp sở thích của Tống Sơ Nhất. Hơn nữa, cô cũng từng nói, Dự Sâm không thích người khác can thiệp vào cuộc sống của cậu ta.” Lữ Tụng không đồng ý. Động đến không gian cá nhân của người khác, can thiệp sâu như thế cũng không phải là giúp Trần Dự Sâm giải quyết vấn đề.

“Mắt nhìn người tôi vẫn có, Tống Sơ Nhất không phải là người thâm sâu khó hiểu gì hết, sở thích của cô ta tôi có thể đoán được dễ dàng, chính xác đến tám chín mươi phần trăm.” La Nhã Lệ khẽ cười, “Huống hồ mục đích của chúng ta không phải là lấy lòng Tống Sơ Nhất mà là muốn làm cho cô ta tức giận, càng thêm bất hòa với Trần Dự Sâm. Còn việc sau đó Trần Dự Sâm trách chúng ta tự tiện làm việc thì rất dễ giải quyết, anh cứ nói là Trần Dự Sâm say rượu nhờ anh.”

Tống Sơ Nhất không chỉ trêu hoa ghẹo nguyệt mà còn chê nghèo yêu giàu vứt bỏ Trần Dự Sâm, Lữ Tụng do dự một lát rồi đồng ý. Tuy nhiên việc này cũng khó, căn phòng đang cần trang hoàng, nhất định là Tống Sơ Nhất và Trần Dự Sâm đều đến xem xét hàng ngày, làm thế nào để tránh họ cũng là một vấn đề.

“Một ngày tôi có thể làm xong, anh chỉ cần nghỉ cách ngăn cản họ một ngày thôi.” La Nhã Lệ mỉm cười, cô ta tin chắc rằng việc này với Lữ Tụng chỉ như một bữa ăn sáng.

Quả thực là đơn giản, khi Lữ Tụng đưa Trần Dự Sâm vào phòng liền cầm một chiếc đĩa móc họng Trần Dự Sâm, anh nôn ra ngay trên sàn nhà trước giường. Khách sạn tuy có người dọn dẹp nhưng việc đó cũng tốn không ít thời gian, Trần Dự Sâm lại chiếm giường của Tống Sơ Nhất, Tống Sơ Nhất đêm nay chắc chắn không được ngủ. Một đêm không ngủ ngày mai tinh thần sẽ không tốt, còn mình sẽ lái xe của Trần Dự Sâm đi, bọn họ sẽ không thể ra ngoài.

Tổng Sơ Nhất nói hẹn Quý Phong đi ăn chỉ là lấy cớ, từ sau triễn lãm tranh, cô chưa hề gặp lại Quý Phong. Bình thường đều là Quý Phong chủ động hẹn cô, mấy ngày nay anh ta không gọi điện tìm, cô tất nhiên sẽ không chủ động hẹn anh ta. Bữa tối tùy tiện ăn tại một quán ven đường, sau đó đi dạo loanh quanh trong siêu thị.

Hơn mười giờ tối, nghĩ là La Nhã Lệ đã về cô mới chậm rãi quay lại Lam Hải.

Trong phòng mùi rượu hỗn tạp rất khó chịu, Tổng Sơ Nhất nhíu cậu, lại nhìn thấy Trần Dự Sâm ngủ trên giường, trước giường có một bãi dơ bẩn, chưa kịp nói gì cô cũng nôn theo.

Trong bụng phiên giang đảo hải (2), cổ họng hỗn loạn, Tổng Sơ Nhất khó chịu đến mức thở cũng khó khăn, nôn đến lúc trong bụng không còn gì, hô hấp hơi dễ chịu một chút thì bụng lại đau, nặng nề, không lâu sau phía dưới liền ẩm ướt.

(2)Phiên giang đảo hải: sông cuộn biển gầm

Tổng Sơ Nhất ngạc nhiên, trong giây lát mới nhớ ra là thân thích hàng tháng của phụ nữ đến.

Sau khi lấy băng vệ sinh, Tổng Sơ Nhất nhíu cậu, cô vừa nhớ ra vị thân thích này đến muộn nửa tháng. Nhưng chỉ là ý nghĩa lóe lên, Tổng Sơ Nhất cũng không quá chú ý, cô nôn nhiều đến mức không có sức lực tự hồi nữa.

Ba Tổng Sơ Nhất mất sớm, lớn lên trong hoàn cảnh không có ba, trong nhà không hề có mùi rượu. Mẹ cô tuy rằng nghèo nhưng cũng rất chú ý, nhà cửa đều sạch sẽ không một hạt bụi. Cô không thể chịu được dơ bẩn, lập tức bất chấp bây giờ là nửa đêm gọi điện cho người dọn dẹp.

Khi người phục vụ dọn dẹp, Tổng Sơ Nhất không thể chịu được mùi vị kinh khủng kia lại tiếp tục nôn rất nhiều lần. Rạng sáng, khi người phục vụ dọn dẹp xong và rời đi, cả người cô mềm nhũn, tê liệt ngã xuống salon không thể nhúc nhích.

Trần Dự Sâm mơ mơ màng màng tỉnh lại phát hiện mình đang nằm trên giường, rèm cửa không được kéo, ánh nắng chói lọi chiếu lên chiếc đèn thủy tinh trên trần nhà, Trần Dự Sâm nhìn chằm chằm ánh sáng chói mắt kia thật lâu mới nhớ ra hôm qua mình tức giận nên uống rất nhiều.

Là Tổng Sơ Nhất đỡ mình lên giường sao? Trần Dự Sâm nắm lấy ga trải giường kéo lên mặt, muốn từ trong đó ngửi được hương thơm khiến anh say mê của Tổng Sơ Nhất.

Vẫn là mùi hương thanh tuyền ấy, rất nhẹ, giống như một cánh bướm trong suốt khó nắm bắt, Trần Dự Sâm hô hấp chậm lại, nhắm mắt để cảm thụ, tim đập ngày càng nhanh, ‘bình bịch bình bịch’ như sắp bay ra khỏi lồng ngực.

Hết chương 13

14. Chương 14

Chương 14: Thấy mầm biết cây (1)

Edit: Fleur

Beta: Mạc Vô Tuyết

(1) Thấy mầm biết cây: nhìn sự vật khi nó mới hình thành có thể đoán được tương lai của nó.

Tổng Sơ Nhất chắc chắn sẽ không nằm trên giường cùng mình, vậy đêm qua cô ngủ ở đâu?

Kiểu diễm nháy mắt chạy vô tung vô ảnh (2), Trần Dự Sâm vội vàng nhảy xuống giường lao ra ngoài.

(2) Vô tung vô ảnh: biến mất không dấu vết.

Tổng Sơ Nhất ôm gối ngồi trên salon ngẩn người. Sofa mềm nhũn ngồi rất thoải mái, nhưng nằm thì không được thoải mái chút nào. Một bên có tựa lưng ngăn cản, không thể động đây, một bên lúc nào cũng có thể rơi xuống đất, cô ngủ không đến một tiếng, sau đó như bánh nướng áp chảo lăn qua lộn lại, nằm thế nào cũng khó chịu. Không hiểu Trần Dự Sâm ngủ thế nào mà lâu ngày cũng không kêu ca gì.

Nghe được tiếng cửa phòng, Tống Sơ Nhất nâng mặt từ trong gối lên nhìn Trần Dự Sâm, ánh mắt u oán tủi thân.

“Cô cả đêm không ngủ?” Trần Dự Sâm nhìn thấy khuôn mặt Tống Sơ Nhất liền hoảng sợ, sắc mặt Tống Sơ Nhất vốn đã không tốt, nay lại càng trắng bệch, ánh mắt giống như hình vẽ trong quán rượu, mông lung như sương mù, nhưng không hề có sự quyến rũ mà bộ dáng kinh khủng như nữ quỷ.

“Không bằng cả không ngủ.” Tống Sơ Nhất nén giận, Trần Dự Sâm đến gần, cô lại ngửi thấy mùi rượu, khó chịu bịt mũi bịt miệng chạy vào phòng vệ sinh.

“Cô sao vậy?” Trần Dự Sâm bị dọa, vội vàng vàng chạy theo vào.

Tối qua Tống Sơ Nhất đã nôn hết mọi thứ trong bụng, sau đó ngay cả sức rót nước uống cũng không có, lúc này chỉ nôn khan, không thể nôn được gì.

“Súc miệng đi.” Trần Dự Sâm lấy nước từ vòi nước sôi đưa qua, “Sao lại thế này? Tôi đưa cô đi bệnh viện.”

“Anh tránh xa tôi một chút, hơi muốn chết.” Tống Sơ Nhất ngửi mùi rượu trên người anh lại muốn nôn, “Bệnh viện cái gì, khử hết mùi hơi trên người anh đi.”

Tốt bụng lại bị ghét bỏ, Trần Dự Sâm có chút ảo não, lại tự trách, anh không nên tức giận với cô mà uống nhiều rượu khiến cô khó chịu.

Tránh xa thì tránh xa, Trần Dự Sâm đi ra ngoài, cũng không gọi người phục vụ mà tự mình thay chăn gối đêm qua, lại rót một chén nước lọc để trên tủ đầu giường.

“Tôi đã đổi chăn gối rồi, uống chút nước rồi nằm nghỉ đi, tôi đi nấu cơm cho cô.”

Tống Sơ Nhất ‘ừm’ một tiếng, quá khó chịu, cửa không khóa đã nằm lên giường.

Khi ngủ dậy đã gần trưa nhưng khí sắc Tống Sơ Nhất vẫn rất kém, ăn thịt cá cũng không ổn, tốt nhất là cháo dinh dưỡng thôi.

Nguyên liệu có rất nhiều, táo đỏ, hạt sen, sơn tra, nho khô đều có. Trần Dự Sâm quyết định lấy củ từ táo đỏ nấu cháo và nấu cả cháo hoa, chuẩn bị mấy món ăn sáng, chờ Tống Sơ Nhất rời giường tự chọn.

Trần Dự Sâm nấu xong cháo đi vào phòng liền bắt gặp Tống Sơ Nhất đang ngủ ngon, không muốn đánh thức cô, đứng một lúc rồi ngồi xuống mép giường.

Năm năm rồi, làn da Tống Sơ Nhất vẫn trắng vẫn mỏng manh như tuyết, ánh mặt trời theo khe hở tấm rèm chiếu lên mặt cô, nhờ ánh sáng, thậm chí có thể nhìn thấy cả mạch máu. Trần Dự Sâm si ngốc nhìn, chậm rãi cúi xuống.

Dường như cảm thấy có người đến gần, thân mình Tống Sơ Nhất hơi nhú mào lại.

“Sơ Nhất.” Trần Dự Sâm thì thầm, Tống Sơ Nhất trong giấc mộng dường như cũng nghe thấy, không còn nhú mi nữa, ‘ừm’ một tiếng, yêu thương gọi nhỏ: “Thẩm Hàn.”

Hai chữ ‘Thẩm Hàn’ như móng vuốt mèo cào cào trong tim Trần Dự Sâm, cả người Trần Dự Sâm tê dại, ánh mắt cuồng loạn, anh cúi xuống ôm ghì lấy Tống Sơ Nhất, đôi môi khô khi say rượu treu chọc lông mi cô.

Lúc này di động của Tống Sơ Nhất kêu lên.

Nhìn thấy ba chữ Quý học trưởng trên màn hình, Trần Dự Sâm giận đến mức muốn chửi người.

Hít một hơi thật sâu, Trần Dự Sâm nghe máy.

“Sơ Nhất, bây giờ em có rảnh không?” Quý Phong hỏi.

“Không rảnh.” Trần Dự Sâm lạnh lùng nói.

“Sao anh lại nghe máy của Sơ Nhất, bảo cô ấy nghe điện thoại đi.” Quý Phong vốn ôn hòa lúc này lại có vẻ vội vàng sắc bén.

“Cô ấy không rảnh. Cả đêm hôm qua không ngủ, hiện giờ cô ấy đang ngủ say.” Trần Dự Sâm tuy nói tình hình thực tế nhưng cũng như nói dối Quý Phong.

Anh không tin là Quý Phong có thể độ lượng như vậy, có thể không để ý đến việc mình và Tống Sơ Nhất mờ ám không rõ ràng.

Trần Dự Sâm tính sai, Quý Phong không hề hiểu lầm, anh ta hiểu rõ tình cảm sâu đậm mà Tống Sơ Nhất dành cho Thẩm Hàn, anh ta cũng không có lập trường gì mà ghen. Quý Phong cúp máy.

Năm phút sau, chuông cửa vang lên. Đã tìm tới cửa rồi, thật thiếu kiên nhẫn. Trần Dự Sâm cười lạnh xấn tay áo đi mở cửa. Anh muốn đánh một trận với Quý Phong, anh nhin lâu lắm rồi.

Nắm tay Trần Dự Sâm vung được một nửa lại rút về, ngoài cửa là La Nhã Lệ và Lữ Tụng.

“Trần Dự Sâm, chuyện anh nhờ trong một ngày chúng tôi đã làm xong, thế nào? Mau đi thôi!” La Nhã Lệ cười nhẹ, lướt qua Trần Dự Sâm đi vào phòng, gọi lớn: “Sơ Nhất, mau dậy đi, cùng chúng tôi đến xem phòng mới của cô, chúng tôi đã giúp cô mua đủ đồ dùng.”

“Sơ Nhất đang ngủ, cô đừng ồn.” Trần Dự Sâm trầm giọng nói, sợ La Nhã Lệ đánh thức Tống Sơ Nhất, trong nhất thời anh không chú ý đến lời nói của La Nhã Lệ.

“Mặt trời sắp lặn mà vẫn ngủ sao?” La Nhã Lệ ngạc nhiên kêu lên.

Hoàng hôn rồi ư? Trần Dự Sâm nhìn qua cửa sổ, quả nhiên ánh nắng chiều đang rất gắt.

Cả ngày Sơ Nhất chưa ăn cơm, không thể để cô ngủ tiếp được. Trần Dự Sâm vội vào phòng đánh thức Tống Sơ Nhất.

Tống Sơ Nhất đã thức dậy, quần áo chỉnh tề, chỉ là ánh mắt hơi mê mang. Thấy Trần Dự Sâm đi vào phòng, cô hờn giận nhíu mày: “La tiểu thư vừa nói gì?”

La Nhã Lệ vừa nói gì? Trần Dự Sâm chỉ sợ cô ta đánh thức Tống Sơ Nhất, không chú ý, không thể trả lời.

“Sơ Nhất, tỉnh rồi sao?” La Nhã Lệ ngó vào theo cánh cửa đang hé. “Mau cùng tôi đi xem, tôi đã giúp cô bố trí phòng ở, rất thư thái, đêm nay tôi và cô ngủ tại phòng mới của cô được không?”

Mình và cô ta thân thiết như vậy từ bao giờ vậy? Tống Sơ Nhất rất phản cảm, miễn cưỡng áp chế cơn giận, yên lặng nhìn Trần Dự Sâm.

Lúc này Trần Dự Sâm đã nghe rõ, nhìn về phía Lữ Tụng: “Lữ Tụng, sao lại thế này?”

“Tôi qua cậu đã nhờ tôi bố trí giúp căn phòng của Tống Sơ Nhất. Tôi và La Nhã Lệ đã mua đồ dùng, rèm cửa và những thứ khác, tất cả đều được trang trí rất tốt.” Lữ Tụng cười nói, đôi mắt đào hoa nhìn về phía Tống Sơ Nhất khe chớp tranh công.

Tống Sơ Nhất không hề cảm kích. Trần Dự Sâm can thiệp cuộc sống của mình còn chưa đủ, lại còn để cho La Nhã Lệ và Lữ Tụng nhúng tay vào.

Phòng ở là nơi riêng tư của cô, bây giờ bị người lạ đi vào bài bố trang trí, giống như một dòng suối thanh tịnh tinh khiết bị quấy đục, phiền phức và tức giận không thể tả được.

“Đi thôi Sơ Nhất, đi xem đi.” La Nhã Lệ hân hoan.

Không nhớ rõ sao lại thế này nhưng tất cả đều phải chờ Sơ Nhất ăn cơm xong rồi nói. Trần Dự Sâm ngăn La Nhã Lệ lại, nói với Tống Sơ Nhất: “Đi rửa mặt đi, tôi lấy cháo cho cô.”

Hai nồi cháo đều được giữ ấm, mặc dù hơi đặc nhưng vẫn ăn được. Cháo táo đỏ thích hợp để ăn sáng, bữa tối vẫn nên ăn cháo trắng. Tuy nhiên ăn cháo thì không đủ chất, Trần Dự Sâm nhanh nhẹn rửa đồ, thái thịt, bật bếp đun sôi dầu làm thịt gà, cá rán, thịt om đậu.

Trần Dự Sâm nấu xong đồ ăn thì Tống Sơ Nhất cũng tắm rửa đánh răng xong. Cô cũng không ăn mà nhìn chằm chằm Trần Dự Sâm, nói: “Tôi không thể kiên nhẫn hơn để xem sự ngạc nhiên mà anh mang lại. Anh ăn đi, tôi đi trước.”

“Cô...” Trần Dự Sâm trơ mắt nhìn Tống Sơ Nhất mở cửa ra ngoài, vừa tức vừa vội.

“Nhanh lên Trần Dự Sâm, Lữ Tụng.” La Nhã Lệ ra vẻ không để ý, cười rồi cũng đi theo ra ngoài.

Từ Lam Hải đến căn phòng đó phải mất ít nhất hai giờ. Cả ngày chưa ăn cơm, sáng nay lại nôn như vậy, sao cô có thể không đói được! Trần Dự Sâm nghiêng răng nghiêng lợi mở tủ tiêu độc, lấy ra một cái bát đựng đồ ăn và thịt, cho cháo vào nồi, cầm bát lên, trừng Lữ Tụng: “Thất thần làm gì, cầm giúp tôi đuổi theo cô ấy.”

Nhìn trên tường là bóng hai người đàn ông cầm chén bát như hai bà thím, Lữ Tụng khóc không ra nước mắt.

Khi La Nhã Lệ thấy Trần Dự Sâm đem đồ ăn đuổi theo Tống Sơ Nhất thì ngây ngẩn cả người. Cô ta nhìn trộm Tống Sơ Nhất, thấy cô mắt cũng không chớp một cái không khỏi thay Trần Dự Sâm cảm thấy không đáng.

Tống Sơ Nhất vừa tức giận vừa chán ghét, cố gắng lắm cô mới không hất cái bát trên tay Trần Dự Sâm lên mặt anh. Anh ân cần săn sóc mình như thế thì không hiểu anh đặt bạn gái mình ở đâu?

“Tự chúng tôi đi.” Trần Dự Sâm dè dặt cửa không cho La Nhã Lệ và Lữ Tụng lên xe.

Sau khi đuổi Lữ Tụng và La Nhã Lệ đi, sắc mặt Trần Dự Sâm trầm xuống, không nói gì đặt bát lên bệ lái trước mặt Tống Sơ Nhất, ngồi trên ghế lái không nhúc nhích. Ý rõ ràng là mình không ăn thì anh không ra khỏi xe, Tống Sơ Nhất đói bụng, không có La Nhã Lệ chứng mắt trước mặt, tâm tình cô cũng tốt lên, mở nắp ra ăn.

Không hiểu là do tâm tình không tốt hay làm sao, rõ ràng là đồ ăn không có quá nhiều dầu mỡ, cô vừa ăn vào liền muốn nôn.

“Sao vậy? Không ăn được sao?” Trần Dự Sâm vẫn để ý đến cô. Thấy cô vỗ vỗ ngực liền đưa khăn tay qua, cẩn thận hỏi han.

“Lần sau anh nên làm đồ ăn thanh đạm một chút, đừng cho nhiều dầu mỡ.” Tống Sơ Nhất nén giận.

“Là tôi sơ suất. Cả ngày cô chưa ăn gì chỉ nên ăn điểm tâm nhẹ nhàng, tôi lên lấy đồ ăn sáng.” Trần Dự Sâm mở cửa xe đi xuống.

Tống Sơ Nhất nhìn bóng lưng Trần Dự Sâm chậm rãi biến mất qua cửa kính mà thất thần.

Hết chương 14.

15. Chương 15

Chương 15: Khó bề phân biệt.

Edit: Fleur.

Beta: Mạc Vô Tuyết.

Dưa chuột muối có sẵn từ trước, Trần Dự Sâm còn chuẩn bị rau trộn rong biển.

Không hề có mùi dầu mỡ, Tống Sơ Nhất không thấy buồn nôn nữa, cô ăn hết bát cháo.

Nuốt một thìa cháo nóng như có một dòng nước ấm khiến thân thể cảm thấy khoan khoái. Ăn no khiến người ta trở nên lười biếng, khi thấy phòng ốc của mình bị người xa lạ bố trí toàn bộ, Tống Sơ Nhất cũng không thấy tức giận như lúc vừa nghe nói.

La Nhã Lệ đúng là rất có tài, khả năng nhìn thấu người khác rất tốt, gia cụ sắp xếp đều rất hợp với ý thích của Tống Sơ Nhất.

Tống Sơ Nhất tức giận kéo rèm cửa, thở ra một hơi.

“Tôi uống rượu, cũng không nhớ mình đã nói những gì. Để tôi gọi người đem những thứ này đi, chúng ta bài trí lại.” Trần Dự Sâm đi tới phía sau Tống Sơ Nhất áy náy nói.

“Không cần, thế này là tốt rồi.” Tống Sơ Nhất cười nhạt, dừng lại một chút rồi nói: “Nhưng tôi không có tiền trả bọn họ.”

“Cô không cần trả.” Trần Dự Sâm ngắt lời cô, “Tôi giúp Lữ Tụng buôn bán lời lãi không ít, tôi muốn một chỗ ở, lấy một chút tiền của cậu ta cũng không sao.”

Ngoài miệng thì nói vậy nhưng trong lòng Trần Dự Sâm đã quyết định sẽ gọi người đem đồ mà La Nhã Lệ đã mua đi. Sống cùng Sơ Nhất dưới cái bóng của La Nhã Lệ, dù Sơ Nhất có đồng ý thì anh cũng không đồng ý. Phòng của họ, mỗi cái đệm mỗi cái gối đều phải do họ tự chọn, chưa kể đến cái giường kia anh liếc mắt cũng nhận ra đó không phải cái mà anh thích.

Tống Sơ Nhất không thoái mái, ‘ừm’ một tiếng rồi không thèm nhắc lại.

Chuyện Trần Dự Sâm say rượu nhờ Lữ Tụng bài trí căn phòng này có hay không không thể kiểm tra, nhưng Lữ Tụng là đàn ông, sơ ý cũng không bắt bẻ gì, La Nhã Lệ là một người hoạt bát hiểu chuyện, sao lại không biết việc xâm lấn địa bàn của người khác sẽ khiến người ta không vui? Nhất định là cô ta cố ý khiến mình khó chịu.

Giường lớn và sô pha da nhập khẩu đều rất xa xỉ, đèn đặt dưới đất cũng là tinh phẩm, cái thảm lông kia lại càng hoàn mỹ, gia cụ trong phòng này ít nhất phải hết hai mươi vạn. La Nhã Lệ sẽ diện tất nhiên sẽ không cầm tiền của Lữ Tụng. Thích khoe khoang phải không? Dù sao cô cũng không thanh cao gì, liền nhận lấy của đi xin này, làm cho La Nhã Lệ tiêu tiền phát hoảng một phen.

Suy nghĩ xong trong lòng không còn rối rắm nữa, Tống Sơ Nhất vừa định gọi Trần Dự Sâm quay về Lam Hải thì bên ngoài trời đột nhiên thay đổi. Mới rồi còn ráng chiều đầy trời mà trong khoảnh khắc mây đen đã kéo đến, mưa tầm tã.

Dưới lầu là quảng trường xanh hóa của tiểu khu, cây cao lá tốt, từng chiếc lá được nước mưa cọ rửa giống như một miếng ngọc màu xanh lục, đất của vườn hoa ướt sũng, đẹp nhất chính là cảnh cây cỏ xanh biếc nối liền như sóng nước.

Đây là quang cảnh về sau mình sẽ định cư, trong lòng Tống Sơ Nhất tràn đầy vui vẻ, đưa tay ra đón mưa.

“Đóng cửa sổ vào đi, đừng để khí nóng bay vào.” Trần Dự Sâm thấy cô chỉ lo nghịch mưa vội đi qua đóng cửa sổ lại, “Những ngày trời nóng lại có mưa trong không khí có một thứ mùi giống như mùi acmoniac, nghe nói hít vào sẽ dễ bị bệnh.”

Anh dựa vào gần như vậy không thể tránh việc lòng ngực rộng lớn kề sát lưng Tống Sơ Nhất. Hai cánh tay dường như vây quanh cô, Tống Sơ Nhất chỉ cảm thấy mùi hương đặc trưng của phái mạnh bao phủ lấy mình, thân thể không khỏi trở nên cứng ngắc.

Không khí trong nháy mắt trở nên mờ ám vô cùng. Tống Sơ Nhất cảm giác được ánh mắt từ trên cao nhìn xuống trở nên nóng bỏng.

Hai chữ ‘Sơ Nhất’ quanh quẩn trên môi, làm dậy lên từng đợt nhu tình. Trong đầu Trần Dự Sâm toàn bộ là cảnh da thịt tinh tế, hai má không chút son phấn, lông mi dài mềm mại làm người ta say đắm, chưa chạm vào đã cảm nhận được độ cong động lòng người.

Hấp dẫn không tiếng động lan tràn như một tia chớp trong phòng.... Đôi tay của Trần Dự Sâm đặt trên vai Tống Sơ Nhất.

Tiếng gió tiếng mưa biến mất trong phút chốc. Căn phòng thật im lặng, im lặng đến mức một tiếng tim đập cũng có thể nghe rõ. Trong đầu Tống Sơ Nhất ong ong, hai tay Trần Dự Sâm như tạo ra sức nóng thiêu đốt cơ thể cô, khoái cảm run rẩy và sự đòi hỏi khó có thể nói bắt đầu xuất hiện, khát khao khó nén.

Anh không phải là Thẩm Hàn, Tống Sơ Nhất xấu hổ và giận dữ muốn chết. Tức giận vì cử chỉ mạo muội của Trần Dự Sâm, cũng tức giận vì mình lại có cảm giác với anh.

“Trần tiên sinh, anh còn như vậy chỉ sợ chúng ta không thể tiếp tục ở cùng nhau.” Tống Sơ Nhất xoay người, dùng sức đẩy tay Trần Dự Sâm ra.

“Sơ Nhất, tôi....” Trần Dự Sâm gian nan mở miệng. Lúc này phía chân trời sét đánh một tiếng, tia chớp kéo dài trên bầu trời, ánh sáng sắc bén chói lóa. Trần Dự Sâm bỗng đứng buông tay, lùi hai bước, thấp giọng nói: “Rất xin lỗi, tôi nhất thời không không chế được.”

“Tôi nghĩ rằng tốt nhất là anh mua một phòng khác, sau đó để bạn gái anh đến ở chung.” Tống Sơ Nhất cười khê, là đề nghị, nhưng cũng là đuổi khéo.

Trần Dự Sâm cảm thấy ngực đau nhói, càng ngày càng mạnh, đau tới cực điểm rồi tê dại, muốn tránh cũng không tránh được.

“Tôi cam đoan sẽ không có những hành động thất lễ như vậy nữa.” Anh nói, “Ngày mai tôi bắt đầu tìm phòng ở, có lẽ không cần ba tháng, trang hoàng xong tôi sẽ đi.”

Từ một năm đến ba tháng rồi đến trang hoàng xong sẽ đi, anh đã nhượng bộ hết lần này đến lần khác, Tống Sơ Nhất thở dài, không gây sự nữa.

Căn phòng đã bài trí xong xuôi, bên ngoài lại mưa to gió lớn, cô không muốn quay về Lam Hải. Cô không muốn ở cùng Trần Dự Sâm, ít nhất là trong đêm nay.

“Không được, phòng mới và gia cụ phải để thông gió ít nhất một tháng.” Trần Dự Sâm phản đối.

“Tôi không muốn đi đâu nữa, chỉ ngủ đêm nay thôi, cũng không phải là ở luôn.” Tống Sơ Nhất miễn cưỡng nói, ngủ cả ngày nhưng thân thể vẫn cảm thấy rất mệt mỏi.

Ngủ một đêm chắc không sao. Trần Dự Sâm hơi do dự đồng ý. Anh dặn Tống Sơ Nhất đừng ngủ vội, anh trở về lấy quần áo và nấu cơm đem qua đây. Vừa rồi chỉ ăn cháo và ăn nhẹ, không thể chống đói được, phải ăn thêm bữa khuya.

Trần Dự Sâm mở cửa đi rồi, Tống Sơ Nhất đứng trước cửa sổ nhìn ra, sắc trời đã hoàn toàn tối đen, không nhìn thấy anh lên xe trong mưa. Nghĩ đến việc vừa rồi anh tự nhiên nói ra những lời quan tâm mình, Tống Sơ Nhất có chút tâm phiền ý loạn.

Khi chuông điện thoại vang lên, Tống Sơ Nhất tưởng là Trần Dự Sâm gọi đến dặn dò, khẩu khí rất không tốt.

“Lại có chuyện gì?”

“Sơ Nhất, là anh.” Là Quý Phong.

“Quý học trưởng, ngại quá, em tưởng là Trần Dự Sâm.” Tống Sơ Nhất áy náy nói.

Cô có thể tùy ý phát giận với Trần Dự Sâm lại khách khí với mình như vậy. Quý Phong cảm thấy chua xót, đồng thời càng lo lắng.

Ngày đó Quý Phong cùng tth đi gặp bà ngoại Thẩm Hàn, xác nhận chuyện Thẩm Hàn đã chết.

“A Anh đáng thương của tôi, nó không chịu tin là Tiểu Hàn đã chết, còn không đồng ý công khai chuyện này, luôn nói rằng không thấy thi thể thì người chưa chết. Chiếc xe cũng đã được hỏa táng, hài cốt còn phải bảo tồn....” Bà ngoại Thẩm Hàn, Mã Hiểu Na, thoát nhìn rất đau lòng.

Nếu Thẩm Hàn đã chết, ai là người điều tra Tống Sơ Nhất? Quý Phong nghĩ đến Cao Anh. Quý Phong chưa bao giờ gặp Cao Anh, nhưng có thể làm Tống Sơ Nhất đang yêu Thẩm Hàn rồi bỏ anh ta thì Cao Anh chắc chắn không phải người tốt.

Nguyên do cái chết của Thẩm Hàn đầu sỏ gây ra là Cao Anh, người đã ép Tống Sơ Nhất chia tay với anh ta, nhưng Cao Anh sẽ không nghĩ như vậy, bà ta sẽ đem cơn giận trút lên đầu Tống Sơ Nhất.

Quý Phong đến nhà họ Thẩm tại thành phố B.

Cha của Thẩm Hàn, Thẩm Tinh Hoa là chuyên gia hóa học, nhà họ Thẩm ở trong đại viện nghiên cứu, người của Quý Phong không thể vào được. Thẩm tử cũng không nhận vụ này. Điều tra việc nhà của chuyên gia nghiên cứu trong đại viện không hề dễ dàng, thẩm tử cũng không muốn làm.

Quý Phong vòng vo ở thành phố B vài ngày không thu hoạch được gì, đang thất vọng muốn rời đi thì nhận được điện thoại của Ninh Duyệt.

Ninh Duyệt nói, theo tin tức nội bộ, quan chức thành phố B có ý lấy phương thức đầu thầu để nhượng lại một miếng đất ở ngoại ô thành phố. Miếng đất kia gần một ngàn mẫu, cách phía bắc thành phố B mười năm km, là bãi bùn do sông Thanh Dương chảy qua bồi đắp nên, bây giờ bỗng nhiên được nhiều người đến xem.

Ninh Duyệt nói Quý Phong cẩn thận tìm hiểu xem tin tức này có đáng tin không.

“Bây giờ miếng đất kia nhìn thế nào cũng không đáng giá, chỉ là khi sông Thanh Dương được lọc sạch xanh hóa, miếng đất kia chính là cảnh khu của sông, nếu lại thông đường sắt ngầm..... Việc này cũng không phải là không có khả năng, dân số thành phố B rất nhiều, nhà ở trong nội thành đã đầy không đáp ứng hết nhu cầu. Nhu cầu cấp bách là phát triển ra ngoại thành.”

Tin này đã sinh ra mảnh đất có lợi nhuận nhất, Quý Phong tạm thời dừng điều tra Cao Anh, lợi dụng quan hệ trong tay đưa lễ lớn lên hỏi thăm những người cấp cao, kết quả làm anh ta hết sức kinh ngạc.

“Ai cũng không thể giành được miếng đất kia. Anh là người ổn trọng thành thực, kiếm chế được tức giận nên tôi cũng không cần phải gạt anh, miếng đất này là chuẩn bị cho công ty Trung Đầu, Thẩm phu nhân muốn đưa miếng đất này cho Trung Đầu.”

“Vị Thẩm phu nhân này không cần tôi nói, chắc hẳn anh cũng đoán ra là ai.”

Công ty Trung Đầu là do Lữ Tụng và Trần Dự Sâm cùng hùn vốn, Lữ Tụng là thế hệ trẻ của nhà họ Lữ, thân phận không hề có bí mật gì. Nhà họ Lữ không có quan hệ sâu như vậy. Người có quan hệ ở đây chỉ có thể là Trần Dự Sâm.

Quý Phong nhớ lại lần gặp Trần Dự Sâm, lại nghĩ đến thái độ của anh ta đối với Tống Sơ Nhất sợ tới mức tay chân lạnh lẽo, cả người toàn mồ hôi.

Cách trả thù một người tốt nhất chính là dồn người đó vào chỗ chết, tra tấn người nhất chính là phá hủy tình yêu của họ.

Quý Phong cảm thấy Trần Dự Sâm là do Cao Anh đưa đến bên người Tống Sơ Nhất, mục đích là làm cho Tống Sơ Nhất yêu anh ta, sau đó đã kích mạnh mẽ Tống Sơ Nhất.

Trần Dự Sâm trong một vài phương diện có điểm giống Thẩm Hàn, tỷ như là thiên tài thiết kế, còn có đánh người. Ngày đó khi anh ta mặc t-shirt đen cuồng dă gợi cảm và quần bò bó chặt xuất hiện, ngay cả mình không thân quen với Thẩm Hàn cũng cảm giác được sự khác thường, mà cảm xúc của Tống Sơ Nhất lại càng nhiều.

Đây không phải là lí do Cao Anh chọn Trần Dự Sâm làm công cụ báo thù chứ? Hoặc là nói Trần Dự Sâm cố ý bắt chước Thẩm Hàn, lợi dụng tình yêu Tống Sơ Nhất dành cho Thẩm Hàn để dụ dỗ Tống Sơ Nhất?

Quý Phong không hề hoài nghi Trần Dự Sâm là Thẩm Hàn vì khi Trần Dự Sâm xuất hiện trong ngành kiến trúc trong nước, một thiên tài thiết kế mới như anh ta cũng từng là người mà Quý thị thêm nhỏ dãi. Quý Phong đã điều tra thông tin của Trần Dự Sâm, muốn tìm hiểu xem có thể kéo anh ta về Quý thị hay không.

Trần Dự Sâm là người Mỹ gốc Hoa, tốt nghiệp khoa kiến trúc đại học Princeton, mẹ mất sớm, cha vẫn khỏe mạnh, là viện trưởng một bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ tư nhân. Trong việc học, Trần Dự Sâm và Thẩm Hàn đều bộc lộ tài năng hơn người của mình, nhưng khác Thẩm Hàn một điểm, tính cách anh ta kiêu ngạo bất tuân, yêu thích việc dạo chợ đêm xe đua.

Hết chương 15.

16. Chương 16

Chương 16: Lùi bước

Edit: Fleur

Beta: Mạc Vô Tuyệt

Quý Phong vội vàng trở về thành phố G, anh ta phải đưa Tống Sơ Nhất rời xa Trần Dự Sâm.

Cứ cho là Tống Sơ Nhất không di tình biệt luyến (1) mà quên Thẩm Hàn thì Quý Phong cũng không dám phớt lờ. Tống Sơ Nhất sẽ không chịu nổi đả kích lần thứ hai mất đi người yêu, cũng không thể chịu được bị lừa gạt.

(1) Di tình biệt luyến: quên mất tình cảm cũ

Tống Sơ Nhất không coi anh như rắn rết, nhưng cũng không hề thân thiết. Khoảng cách của học trưởng và học muội cô có thể chấp nhận được, nhưng chỉ lại gần cô liền cứng rắn đẩy mình ra xa. Vậy phải làm cách nào để đem cô cách xa Trần Dự Sâm, cũng như đưa cô đến bên mình?

Quý Phong do dự, sau khi trầm tư, anh gọi điện ẹ mình xin giúp đỡ.

“A Phong, mẹ rất thích Sơ Nhất, con bé rất trong sáng, nhưng không hề khờ dại ngây thơ. Mẹ cũng tán thành con theo đuổi tình yêu đích thực, không phải chịu trói buộc của gia tộc, nhưng con phải suy nghĩ kỹ càng, nếu con bé muốn yêu, lại không yêu con thì dù có giữ người bên mình cũng không có ý nghĩa gì hết.”

“Mẹ, ba con không thích mẹ, mẹ còn không phải là vì danh phận bà Quý mà cố gắng sao?” Quý Phong thấp giọng nói.

Ninh Duyệt trầm mặc, một lúc lâu sau mới mở miệng: “Được rồi, ai bảo con giống mẹ, đảm phải tương nam cũng không quay đầu. Mẹ sẽ giả bị gãy xương không thể cử động, con nói với Sơ Nhất mẹ rất thích con bé, mong con bé có thể đến đây chăm sóc mẹ. Sau đó mẹ sẽ nghĩ cách giữ con bé tại thành phố S, không để nó trở về.”

Nghe Quý Phong nói qua điện thoại muốn nhờ mình đến thành phố S chăm sóc Ninh Duyệt, Tống Sơ Nhất do dự một chút rồi đồng ý.

Cô hơi sợ việc ở cùng Trần Dự Sâm. Căn phòng đã trang hoàng xong lại không thể ở ngay, cô vẫn được nghỉ ở công ty, rồi đi một thời gian ngắn cũng không sao.

“Mẹ anh không muốn để hộ lý chăm sóc, ba anh lại sơ ý không biết quan tâm, đêm nay chúng ta có thể đi luôn chứ?” Quý Phong hỏi.

Bây giờ đi luôn? Quá nhanh đi, cô còn phải sắp xếp quần áo. Tống Sơ Nhất chần chừ, bỗng nhớ tới một chuyện, ‘bà dì’ đến thăm, vừa rồi tức giận rời khỏi Lam Hải đã quên không đem theo băng vệ sinh. Tuy lúc tắm ra rất ít nhưng khó đảm bảo là ban đêm sẽ không ra nhiều.

“Đêm nay không được, em còn có việc. Sáng mai bảy rưỡi anh đến đại sảnh lầu một của Lam Hải đón em.” Tống Sơ Nhất nói.

Không tiện nhờ Trần Dự Sâm lấy băng vệ sinh ỉn, Kim Đỉnh là một khu mới, siêu thị hơi xa. Tống Sơ Nhất sợ rằng khi mình đi mua băng vệ sinh Trần Dự Sâm đã tới, cô liền gọi điện trước cho anh.

Điện thoại của Trần Dự Sâm báo bận. Sau khi gọi vào lần không được, cô gọi vào máy bàn của phòng khách sạn cũng không ai nghe.

Tính toán thời gian hẳn là anh đã tới Lam Hải, Tống Sơ Nhất cảm thấy khó hiểu. Thấy mưa bắt đầu nhỏ đi, Tống Sơ Nhất ra khỏi tiểu khu bắt xe quay về Lam Hải, không đi siêu thị.

Tống Sơ Nhất gọi điện cho Trần Dự Sâm khi anh đã về tới Lam Hải. Vừa bật điện, di động liền vang lên. Gọi cho Trần Dự Sâm là người phụ trách của văn phòng thám tử Lá chắn xanh.

“Trần tiên sinh, việc anh cần tìm hiểu đã làm xong. Tình hình cụ thể và một số ảnh chụp tôi đã gửi vào hộp thư của anh.”

“Tôi sẽ gửi hai mươi vạn vào tài khoản của anh.” Trần Dự Sâm nói, không quan tâm đến kết cục của cuộc điều tra, anh chỉ muốn dùng tiền làm mình buông bỏ cừu hận.

“Cảm ơn Trần tiên sinh.” Vụ điều tra này thực sự rất dễ dàng, người phụ trách của Lá chắn xanh hơi ngại khi nhận tiền, chần chừ một chút, anh ta nói thêm: “Trần tiên sinh, người của chúng tôi vừa tìm Điều tiên

sinh hỏi chuyện, tôi liền nhận được điện thoại thăm dò. Tôi điều tra một chút, người hỏi chính là trợ lý Từ Sướng của phó tổng Quý thị, Quý Phong.”

Từ Sướng thăm dò chắc chắn là do Quý Phong giao cho. Tốt nghiệp nhiều năm rồi tại sao Quý Phong vẫn còn lưu ý chuyện trong trường học, anh ta muốn che giấu điều gì?

Trần Dự Sâm vốn định xóa email của Lá chắn xanh, nhưng không xóa nữa, mở ra xem.

Văn bản và hình ảnh chia làm hai tệp đính kèm. Trước tiên Trần Dự Sâm mở ảnh, trong nháy mắt cả người như bị tấn công.

Đó là ảnh chụp Tống Sơ Nhất và Quý Phong, bối cảnh là cửa lớn của học viện kiến trúc, đi thông giữa dãy phòng học và đường Lâm Ấm. Trên cây toàn lá vàng, ánh mặt trời le lói trên không, Tống Sơ Nhất cúi đầu, sợ hãi như một cảnh liêu, Quý Phong nắm bả vai cô, là tư thế bảo vệ.

Không biết là bạn học ái mộ Tống Sơ Nhất hay ái mộ Quý Phong đã chụp, ảnh rất đẹp, ngay cả rung động rất nhỏ trên lông mi Tống Sơ Nhất cũng có thể chụp rõ. Trên người Tống Sơ Nhất mặc váy thêu hoa bằng sợi tơ bạc, Trần Dự Sâm liếc mắt có thể nhận ra, đó là tinh phẩm của Channel một năm nào đó. Quần áo như vậy Tống Sơ Nhất không thể mua được, Trần Dự Sâm ngơ ngác nhìn xuống dưới. Đôi chân mà anh yêu thích nhất đang đi một đôi xăng đan da chạm rồng hoa màu trắng, là sản phẩm rất được phái nữ ưa chuộng của Steve Madden – Ngân xà chi vũ. Đôi chân ngọc thấp thoáng trong Ngân xà chi vũ tạo ra một cảm giác rất khác, như ẩn như hiện.

Cô ở cùng Quý Phong cũng ân ái ngọt ngào như khi ở cùng mình! Ngón tay Trần Dự Sâm khẽ run, run run mở bức ảnh phía sau.

Mỗi lần đều là ảnh chụp Tống Sơ Nhất đi cùng Quý Phong, thoát nhìn đều là chụp trộm. Tống Sơ Nhất vẫn cúi đầu, không thấy rõ phong tình trong đôi mắt to, chỉ cảm thấy cô mảnh mai nhu nhược như vậy, đi bên cạnh càng làm nền cho Quý Phong phóng khoáng thâm trầm.

Ảnh chụp từ khi lá vàng rụng đến gió bắc hiu quạnh tuyết bay tán loạn, tới mùa xuân cây cỏ xanh biếc. Bọn họ bên nhau một năm.

Trần Dự Sâm cảm thấy lòng mình như trong hầm băng, lạnh lẽo, đau tới cùng cực rồi sinh ra một loại ma, chậm chạp, không hề có máu lại càng khiến người ta đau khổ.

Khi anh còn đang đau khổ giãy giụa trong cái chết, cô và Quý Phong ở cùng nhau anh em thân thiết ngọt ngào!

Trần Dự Sâm chết lặng mở văn bản. Năm nay cuộc sống của Tống Sơ Nhất rất đơn giản. Năm thứ nhất, sau khi anh rời đi, hơn một tháng cô không xuất hiện trong trường học, bạn học và giáo viên nói rằng cô và Quý Phong ở chung.

Năm thứ hai, cô tới thành phố G, sau khi bốn ba hơn một tháng tìm được công việc hiện tại, làm bốn năm. Bốn năm cô không hề liên lạc với Quý Phong, bên người không có bạn khác phái, mỗi ngày chỉ qua lại giữa 2 điểm: phòng trọ và công ty.

Cửa phòng phát ra tiếng vang, Trần Dự Sâm quay lại thấy Tống Sơ Nhất đã trở lại, bình tĩnh tắt máy.

Anh không thấy được dưới cùng của văn bản của một dòng chữ, năm năm trước trước kia anh và Tống Sơ Nhất chia tay, mẹ cô nhảy lầu tự tử.

Thời gian anh yêu cầu là sau khi Tống Sơ Nhất và anh chia tay. Khi người của Lá chắn xanh điều tra, cảm thấy chuyện mẹ cô tử tự không được bình thường, nhưng lại trước ngày ủy thác điều tra, cho nên không nói ra, chỉ viết một dòng như vậy.

Tống Sơ Nhất thấy Trần Dự Sâm quay đầu liếc mình một cái rồi quay lại với máy tính. Bình thường chắc chắn Trần Dự Sâm sẽ hỏi cô ‘mưa như vậy cũng trở lại à?’. Anh không nói lời nào, bóng lưng cứng rắn lạnh lùng. Tống Sơ Nhất há miệng định hỏi anh đã nấu đồ ăn khuya chưa, nhưng môi hé ra lại khép vào. Thói quen cơm đến tận miệng cũng không tốt lắm.

Không muốn mở miệng nhờ anh đưa mình về phòng mới, Tống Sơ Nhất nói: “Tôi trở về ngủ.”

Trần Dự Sâm thản nhiên ‘ừ’ một tiếng, ngừng một chút hình như có chút không tình nguyện nói: “Trong nồi có cháo củ từ táo đỏ, cô xem có bị đặc không, nếu có thể ăn được sẽ không làm đồ ăn khuya.”

Ăn cháo không đói, lúc này tinh thần Tống Sơ Nhất rất tốt. Cháo táo đỏ đun kĩ, hơi ngọt, nhẹ nhàng khoan khoái, độ ẩm vừa phải. Hỏi Trần Dự Sâm, anh không ăn, cô muốn ăn liền đứng lên.

Trần Dự Sâm vốn còn bất động, đột nhiên bước đến trước bàn ăn: “Tống Sơ Nhất, tôi thấy cô và Quý Phong rất tốt, trước kia vì sao lại chia tay?”

Tống Sơ Nhất ngạc nhiên vì câu hỏi đột nhiên của anh, sặc cháo, ho nửa ngày mới thuận khí một chút, cả giận nói: “Đây là việc riêng của tôi, không thể trả lời.”

Năm đó lấy Quý Phong làm cớ để chia tay với Thẩm Hàn khiến anh tổn thương, mỗi lần nhớ đến đều khiến lòng cô như dao cắt, mặc dù không tức giận cũng không muốn nhắc tới chuyện cũ.

Trần Dự Sâm không hỏi gì nữa, đi đến quầy bar mở một chai whisky, ngồi đối diện Tống Sơ Nhất, cũng không rót rượu, trực tiếp uống bằng chai uống rượu như uống nước.

Tống Sơ Nhất không hiểu biết về rượu cũng biết whisky rất mạnh, uống thẳng rất được, thêm đá pha loãng vị cũng rất ngon. Cô muốn khuyên Trần Dự Sâm thêm đá chậm rãi uống, môi mở ra lại khép vào. Nhưng rốt cuộc cũng chỉ là người xa lạ, dài dòng làm gì.

Trần Dự Sâm uống rượu, rất đàn ông, rất hào sảng. Một chai rượu anh uống hết sạch. Anh không nói gì, chỉ dùng ánh mắt đầy chờ đợi nhìn Tống Sơ Nhất.

Tống Sơ Nhất bị anh nhìn đến mức sợ hãi. Ăn cơm xong cô lười biếng cũng muốn ngủ, nói với Trần Dự Sâm chuyện mình phải rời khỏi một thời gian ngắn liền muốn tiến về phòng.

Trần Dự Sâm ngăn cản cô, đôi mắt đen nhánh thâm thúy nhìn chằm chằm cô. Sau một lúc lâu, nhú mi hờn nhẹ, châm chọc nói: “Cô phải đi gặp người nhà của Quý Phong? Hai người tiến độ thật nhanh, lần trước gặp nhau vẫn là bạn bè bình thường. Nếu đã như vậy trước kia chia tay làm gì?”

“Anh để ý quá nhiều rồi.” Tống Sơ Nhất bị nói đến buồn bực, cũng không giải thích.

“Nhìn kỹ Quý Phong cũng không tồi đâu.” Trần Dự Sâm giều cợt, cười nhạt. Anh dùng ánh mắt lơ đãng say rượu nhìn Tống Sơ Nhất, anh mắt có ý tứ hàm súc, lộ ra phong tình hấp dẫn người khác, tựa hồ muốn nói Quý Phong không tồi, nhưng trước mắt cô còn có một người khác tốt hơn anh ta.

Tống Sơ Nhất vốn rất nghiêm túc nói chuyện với anh, anh lại sát phong cảnh. Mà anh lại làm rất tự nhiên, ý vị độc đáo, hấp dẫn người khác lại không hề mang theo tình dục, có ý khinh bạc nhưng lại làm cho người ta không thể tức giận, thậm chí còn có chút xôn xao.

Hết chương 16.

17. Chương 17

Chương 17: Chạy trốn chết.

Edit: Fleur.

Beta: Mạc Vô Tuyết.

Tống Sơ Nhất cẩn cẩn môi ép mình không bị Trần Dự Sâm mê hoặc, lướt qua anh đi vào phòng ngủ.

“Cô đang sợ cái gì? Trần Dự Sâm một tay ôm lấy cô, một tay vén tóc của cô ra sau tai, đôi mắt đen thăm thẳm nhìn cô không chớp mắt, “So với việc giả cho Quý Phong, sao cô không nghĩ đến tôi. Tôi không hề thua kém anh ta.”

Tống Sơ Nhất như bị điện giật, hoảng sợ rời khỏi vòng ôm của Trần Dự Sâm, mặt trắng bệch hỏi: “Trần Dự Sâm, anh đang nói chuyện với ai?”

Không phải anh ta đã có bạn gái, lại còn rất yêu cô ấy sao?

“Nói với cô đó.” Trần Dự Sâm nhẹ giọng cười, một tay vuốt ve mặt Tống Sơ Nhất, “Tống Sơ Nhất, tôi phát hiện ra cô rất dễ nhìn, tuy rằng không phải loại người khiến người khác kinh diễm ngay từ cái nhìn đầu tiên, nhưng tính mệnh ý nhị....”

Anh không hề độc miệng như mọi ngày mà như ăn phải mật: “Tống Sơ Nhất, ánh mắt cô giống như trăng trong nước, ướt át như sắp chảy nước.”

Tống Sơ Nhất bắt lấy đôi tay đang sờ loạn của Trần Dự Sâm, tim đập mạnh trong lồng ngực. Thẩm Hàn cũng đã từng nói như vậy.

Trần Dự Sâm kéo tay cô về phía trước, Tống Sơ Nhất lại lọt vào ngực anh. Không để cô giãy giụa, anh dùng sức nâng mặt cô lên.

“Sơ Nhất.” Anh mờ hồ mà dịu dàng gọi, đôi môi khao khát mà ngoan ác đè xuống. Mùi rượu và cái gì đó không nói rõ cùng tiết ra, theo khe hở rót vào, dần dần xâm nhập vào ý thức của Tống Sơ Nhất.

Ngọn đèn trên đầu vẫn chiếu xuống, vàng sáng lay động khiến cảnh vật như trong mơ. Tống Sơ Nhất như ở trên mây, lảo đảo run rẩy không thể ổn định tâm tình. Đây là mơ, không phải thật, chỉ là giấc mơ do sự cô độc từ lâu sinh ra.

Tay Trần Dự Sâm mơn trớn vành tai cô rồi trượt vào tìm kiếm trong cổ áo. Tống Sơ Nhất đẩy anh ra, không nhìn thân hình anh ngã xuống đất, nghiêng ngả lảo đảo vọt vào phòng vệ sinh, khóa cửa nôn nghiêng trời lệch đất. Thật khó chịu, lồng ngực nóng đến mức muốn nổ ra. Tống Sơ Nhất liều mạng nôn, nôn hết những đê nén nặng nề trong ngực.

....Thẩm Hàn, em không hề phản bội anh, em không hề có cảm giác với người đàn ông khác, em chỉ nghĩ anh ta là anh.

Tống Sơ Nhất thì thào nói. Không còn gì để nôn, cô bắt đầu khóc, khóc đến tê tâm liệt phế, ruột gan đứt từng khúc. Cô nghĩ, dù tình cảm của cô và Thẩm Hàn đã trôi qua bao nhiêu năm vẫn xâm nhập vào máu, vào xương tủy của nhau, tình cảm mãnh liệt sâu sắc này không thể đứt bỏ. Nhưng bây giờ Thẩm Hàn đã kết hôn, mà cô.... Cô vừa rồi lại động tình khi bị người đàn ông khác dụ dỗ.

Khi Tống Sơ Nhất ra khỏi nhà vệ sinh, tóc dính trên mặt, sự đau khổ đọng đầy trong mắt, đôi mắt đỏ bừng. Điều hòa bật hơi mạnh, gió lạnh như cắt da cắt thịt khiến cô lạnh cả người. Trần Dự Sâm té trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, không biết là đang ngủ hay làm sao. Sợ bị anh ngăn cản, Tống Sơ Nhất không dám gọi điện thoại, run rẩy cầm di động gửi tin cho Quý Phong.

“Quý học trưởng, em nghĩ tốt nhất là đêm nay chúng ta đi thành phố S luôn, anh đến đại sảnh tầng một khách sạn chờ em. Ngay bây giờ.”

Sợ làm kinh động Trần Dự Sâm sẽ không đi được, Tống Sơ Nhất không dám sắp quần áo, cũng không dám đi xăng đan, xách theo giày thật nhẹ nhàng mở cửa đi ra ngoài.

Đêm đã khuya, đại sảnh khách sạn im ắng, ánh đèn càng thêm sáng ngời. Cầm theo giày cao gót lại đi chân không ra khỏi thang máy, trước ánh đèn Tống Sơ Nhất không thể che giấu sự chật vật của mình.

“Xuống rồi hả?” Quý Phong đã đứng giữa đại sảnh, mỉm cười đến gần cô, cũng không hỏi gì, dẫn cô đi qua đại sảnh ra khỏi cửa. Chiếc Mercedes của anh ta đậu ở cửa khách sạn. Mở cửa xe giúp Tống Sơ Nhất để cô ngồi xuống rồi đóng lại, Quý Phong đi nhanh lên xe, không hề ngập ngừng, Mercedes – Benz chạy ra khỏi khách sạn Lam Hải.

Trong đêm khuya, trên đường không có đèn đỏ, chỉ đổi thành đèn vàng báo hiệu. Quý Phong thay đổi thói quen nhấn ga cẩn thận, Mercedes – Benz chạy đến giao lộ, sau khi vòng vo một hồi, xác nhận đằng sau không có xe đi theo, anh ta mới chạy lên cao tốc.

Sau khi chạy được mấy Km, Quý Phong tạt vào lề đường, nhanh chóng dừng xe lại, bật đèn báo của xe, lấy khăn mặt cho Tống Sơ Nhất, thấp giọng nói: “Lau mặt đi.”

Anh luôn im lặng đứng bên cạnh chăm sóc cô. Năm đó, khi mẹ mất, người xử lý tang sự cũng là anh. Tống Sơ Nhất yên lặng lau mặt, yên lặng nhận nước từ anh uống vài hớp.

“Phải bảy giờ mới đến thành phố S, ngủ một giấc đi.” Sau khi Tống Sơ Nhất uống xong, Quý Phong đón lấy bình nước, giúp Tống Sơ Nhất hạ thấp ghế.

Hôm đó Trần Dự Sâm còn chưa ăn cơm, lại uống nhiều rượu, khi ôm hôn Tống Sơ Nhất, trong đầu anh rất trống rỗng. Khi Tống Sơ Nhất dùng hết sức đẩy anh ra, thân thể anh suy yếu lại không hề phòng bị, lao đảo một cái rồi ngã xuống đất, gáy đập xuống sàn liền hôn mê. Trong mê man, Trần Dự Sâm vẫn tìm kiếm Tống Sơ Nhất, nhưng bốn phía chỉ có ánh sáng trắng. Ánh sáng chói mắt khiến anh không thể mở mắt được. Anh lo lắng muốn mở to mắt tìm Tống Sơ Nhất, nhưng mí mắt nặng nề không thể mở ra.

Trần Dự Sâm càng ngày càng bối rối hoảng sợ, giãy dụa, giống như có cái gì mắc trong họng không thể bật ra được. Không biết qua bao lâu, bỗng nhiên có người gọi bên tai anh: “Dự Sâm, tỉnh, tỉnh...”

Người nọ còn vỗ nhẹ trên ngực anh, khí huyết thông thuận hơn, Trần Dự Sâm cố gắng mở mắt gọi: “Sơ Nhất.”

Trước mặt không phải Tống Sơ Nhất, là Lữ Tụng.

“Dự Sâm, cậu làm sao vậy? Tôi ấn chuông nửa ngày không thấy ai ra mở cửa. Nếu tôi không gọi nhân viên mở cửa thì cậu chết ngất trong này cũng không ai biết.” Lữ Tụng nén giận nói.

“Tống Sơ Nhất đâu?” Trần Dự Sâm lắc lắc đầu đứng dậy, tiến vào phòng bếp và phòng vệ sinh tìm Tống Sơ Nhất.

“Không cần tìm. Tôi đã tìm rồi, không có ai hết.” Lữ Tụng thở phào may mắn, xem ra một chiêu phá phách kia của La Nhã Lệ đã chọc giận Tống Sơ Nhất khiến cô bỏ đi.

Cô đi rồi, đi cùng Quý Phong rồi!

Trần Dự Sâm cảm thấy không thể hít thở được, tim dường như ngừng đập. Anh muốn uống rượu, uống loại rượu thật mạnh, như lửa nóng thiêu đốt cổ họng. Anh muốn mở cửa kính, lái xe hết tốc độ. Giống như năm đó, gió như cắt vào da thịt, anh muốn đau đến cực điểm, làm cho trái tim mình tiếp tục đập.

Nên buông tay rồi, không nên lưu luyến nữa. Nhưng buông tay lại đau đớn như thế!

Trần Dự Sâm biết mình phải tỉnh lại, phải nhẫn nại. Nhưng chỉ vừa nghĩ đến việc Tống Sơ Nhất và Quý Phong đi cùng nhau, cô thân thiết với Quý Phong là anh không thể điều khiển chính mình.

Căn phòng nhỏ trong khu Kim Đỉnh kia đâu chỉ là nguyện vọng của Tống Sơ Nhất, đó cũng là do anh không thể quên cô, vì muốn ở lại bên cô mà nhượng bộ và cố gắng.

Đêm hai người gặp lại, khi Tống Sơ Nhất bị chuốc rượu đến mơ mơ màng màng, anh hỏi cô ở đâu, cô không hề phòng bị nói ra địa chỉ. Sau khi đưa cô về đến phòng trọ, rốt cuộc anh cũng không thể nhịn được, không kịp ôm cô vào phòng ngủ, đặt lên giường liền ngay ở cửa, đè cô xuống đất, thừa dịp cô thần trí không rõ làm chuyện không nên làm.

Cả đêm Tống Sơ Nhất đều gọi Thẩm Hàn, khê rên rĩ, mắt đưa tình, thân thể giống như ngày xưa, như một cành hoa ngày xuân, mềm mại không ngừng rung động.

Sau khi triền miên, Tống Sơ Nhất đã mê man, anh giật mình nhìn cô một hồi, đánh giá căn phòng xung quanh, nắm giữ quỹ tích cuộc sống của cô. Phòng sạch sẽ đơn giản, không có dấu hiệu của phái nam, thoát nhìn là cô sống một

mình.

Nỗi hận khắc cốt ghi tâm trong lòng bị phát hiện này hòa tan, đáy lòng tràn

đầy vui sướng, anh muốn lay cô tỉnh lại, hỏi có phải cô đã chia tay với Quý

Phong hay không, anh muốn hỏi cô, bọn họ có thể quay lại hay không. Ngạo

khí và tự tôn khiến anh không thể mở miệng, nhưng anh không thể hận cô mà

thờ ơ rời đi được.

Khi nhìn thấy trên bàn trà là giới thiệu phòng của cao ốc quốc tế Kim Đỉnh, anh liền nảy ra một ý, xóa sạch dấu vết của một đêm kiều diễm ấy, tìm được Kim Đỉnh, làm bộ vô tình mua trúng căn phòng của Tống Sơ Nhất. Anh cố ý để lại địa chỉ của mình cho Tiểu Tào, lại cố ý ở lại thật lâu chờ Tống Sơ Nhất đến. Anh đã như ý nguyện tiếp cận Tống Sơ Nhất, ở lại bên cô, nhưng không ngờ Quý Phong lại nhảy ra giữa đường.

Kỳ thật trước khi gặp lại, anh đã nghĩ Tống Sơ Nhất và Quý Phong đã từng thân mật, đã làm chuyện anh và Tống Sơ Nhất đã làm, nhưng trong thời gian ở chung, nhìn cô tiêu tụy mơ màng, thỉnh thoảng tinh thần hoảng hốt lại gọi tên Thẩm Hàn, anh bất tri bất giác quên đi chuyện Tống Sơ Nhất và Quý Phong từng hẹn hò. Nhưng hiện thực không thể chối cãi là Tống Sơ Nhất không chỉ thân mật khăng khít với Quý Phong mà bây giờ cô còn muốn song túc song phi (1) với anh ta.

(1) Song túc song phi: một đời một đôi.

Trần Dự Sâm lấy thuốc lá, hưng hăng hút một hơi, lại hưng hăng phun ra một vòng khói. Trước mắt dần mờ hồ, nicotin có thể khiến người ta trầm mê, cồn có thể khiến người ta mơ màng, nhưng không thể xóa đi trí nhớ khắc cốt ghi tâm. Đốm cháy của thuốc lá trước mắt mờ hồ, sự cô độc ập đến, mê vông càng sâu, buông tay và giành lấy ghế càng thêm mãnh liệt, cừ hận và yêu say đắm trong đầu luân phiên, sức mạnh ngang nhau.

“Cậu không sao chứ?” Lữ Tụng có chút sợ hãi, thân thiết hỏi: “Có cần gọi bác sĩ không?”

“Không cần.” Chỉ là khi ngã xuống đầu bị đập xuống đất, hơn nữa trước đó bụng rỗng một ngày lại tiếp tục uống rượu tổn thương thân thể.

Mạnh tay ấn tắt thuốc lá, Trần Dự Sâm vào buồng vệ sinh tắm rửa đánh răng chỉnh lại hình tượng.

Ra khỏi buồng vệ sinh, Trần Dự Sâm mặc áo sơ mi trắng, quần màu rậm nắng, mái tóc túy ý tự nhiên, cả người nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ, lưu loát tiêu sái, là tinh anh xã hội mà Lữ Tụng vẫn quen thuộc, rồi lại rất xa lạ, trong mắt Trần Dự Sâm là thâm trầm, kiên cố và lạnh lùng.

“Lữ Tụng, tôi muốn làm cho Quý thị sụp đổ.” Anh rót một chén nước sôi chậm rãi uống, chậm rãi nói.

Hết chương 17.

18. Chương 18

Chương 18: Im lặng

Edit: Fleur.

Beta: Mạc Vô Tuyết.

“Lữ Tụng, tôi muốn làm cho Quý thị sụp đổ.” Trần Dự Sâm chậm rãi nói, giọng điệu bình tĩnh.

“Làm cho Quý thị sụp đổ?” Lữ Tụng nhảy dựng lên, ngón tay chỉ thẳng vào Trần Dự Sâm, sau một lúc lâu, lắp bắp nói: “Vì Tổng Sơ Nhất?”

“Phải.” Trần Dự Sâm rất dứt khoát, “Tôi muốn làm cho Quý Phong không thể tiếp tục làm nguy quân tử nữa. Không có tiền tài quyền thế anh ta sẽ không thể chiếm đoạt Sơ Nhất.”

“Vì một người phụ nữ mà mạo hiểm như vậy....” Lữ Tụng tự lẩm bẩm, hoang mang lo sợ.

“Cậu chỉ cần nói có đồng ý hay không.” Trần Dự Sâm ngắt lời lải nhải của anh ta.

“Tôi có thể không đồng ý sao?” Lữ Tụng cười khở, ngồi xuống ghế salon, buồn rầu nói: “Quý thị rễ sâu lá tốt, muốn lật đổ cũng không dễ dàng. Chúng ta hợp sức lại phải làm việc vạn vô nhất thất (1), làm cho Quý thị không thể xoay chuyển.”

(1) Vạn vô nhất thất: Không chút sơ hở.

“Chuyện trên thường trường tôi không hiểu lắm, cậu xem rồi lo liệu đi. Tôi chỉ cần kết quả, không cần biết quá trình.” Trần Dự Sâm thản nhiên liếc Lữ Tụng, đi đến trước bàn máy tính ngồi xuống, mở máy. “Có cái bánh ngọt tôi vốn không muốn nhận, cậu lại đây nhìn xem, có lẽ có thể lợi dụng được.”

“Đây là có chuyện gì?” Lữ Tụng ngạc nhiên nhìn thư gọi đấu thầu trên máy tính.

“Kế hoạch phát triển vùng ngoại thành thành phố B. Sông Thanh Dương cần phải xử lý chất thải, lọc sạch nước, bờ sông cần xanh hóa. Sau khi mảnh đất này được khai phá, thị chính sẽ thi công đường quốc lộ và đường sắt ngầm từ nội thành đến khu đất mới này.”

Trần Dự Sâm nói đơn giản, Lữ Tụng nghe được hai mắt tỏa sáng.

“Sao cậu có được tin tức này? Thư gọi đấu thầu cũng nhận được, có phải có chân trong không? Có nắm chắc không?”

“Chắc chắn.” Trần Dự Sâm thản nhiên nói, có chút ghét bỏ, đáng vẻ như không muốn nhận.

“Đây là một miếng thịt béo! Không, đây là cái đầu heo béo. Ăn được cái đầu heo này, Trung Đầu cầu chúng ta sẽ thành một công ty hàng đầu về đất đai...” Lữ Tụng miệng lưỡi lưu loát, trong lúc kích động nói năng lộn xộn.

“Ăn được cái này liền thỏa mãn? Ăn toàn bộ Quý thị Trung Đầu sẽ không là công ty hàng đầu về đất đai mà là cá sấu trong ngành đất đai.” Trần Dự Sâm cười nhạt, nâng mi nhìn Lữ Tụng.

“Quý Phong không biết tự lượng sức mình cướp người từ tay cậu, có thể biết là anh ta không hay ho gì.” Lữ Tụng cười hì hì, nhìn kỹ bức thư, gửi bức thư vào hòm thư của mình.

Lữ Tụng không hỏi Trần Dự Sâm cơ hội tốt như vậy từ đâu đến. Đối với Trần Dự Sâm, anh ta tin tưởng vô điều kiện. Nếu Trần Dự Sâm không muốn nói, anh ta sẽ không hỏi. Quản lý và hành chính tài vụ của Trung Đầu Trần Dự Sâm cũng không hỏi đến, anh ta cũng chưa từng nghĩ đến việc mưu lợi riêng. Đây chính là sinh tử tương giao.

“Ngày mai tôi sẽ làm bằng báo giá đấu thầu, đóng dấu rồi mang đến cho cậu. Cậu hay mau chứng thực việc này đi, tôi còn muốn lợi dụng hạng mục này làm mồi dụ Quý thị cắn câu.” Lữ Tụng vừa nói vừa mở mạng tìm thông tin của Quý thị.

Biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Muốn đấu với Quý thị, nhất định phải hiểu toàn bộ về Quý thị.”

Phương châm hoạt động của Quý thị, kinh doanh có phương pháp, còn có cán bộ quản lý cấp cao quản lý tình hình của nhân viên. Tìm trên mạng dĩ nhiên không phải thông tin quan trọng, nhưng cần phải tìm được yếu điểm trong đó, qua đó có thể hiểu được tình huống khái quát của Quý thị.

Sắp xếp một số người vào Quý thị, hiểu biết rõ ràng tình huống ở đó là có thể lập ra kế hoạch chiến thắng.

“Vội vàng cũng không được.” Trần Dự Sâm ngăn trở tay Lữ Tụng trên con chuột, “Việc này cậu về chậm rãi cân nhắc. Tôi có việc muốn nói với cậu, cần làm ngay bây giờ.”

“Chuyện gì?” Lữ Tụng bị thái độ lạnh lùng hiểm thấy của Trần Dự Sâm làm cho chột dạ.

“Cậu và La Nhã Lệ ít xen vào chuyện của tôi thôi. Việc bài trí phòng ở của Sơ Nhất, tôi không muốn truy cứu nhưng cậu chuyển lời với cô ta, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa.” Trần Dự Sâm chậm rãi nói từng chữ một.

“Này....Dự Sâm, La Nhã Lệ rất tốt.” Lữ Tụng bị vạch trần có chút xấu hổ.

“Vậy cậu giữ lại ỉnh đi.” Trần Dự Sâm cười lạnh, tay làm thế ‘mời’. “Xin mời. Cô ta và cậu đi cùng nhau rất đẹp đôi.”

Lữ Tụng không cam lòng, sau khi lấp bắp một hồi mới ấp úng nói: “Dự Sâm, tôi thật sự cảm thấy La Nhã Lệ hợp với cậu. Gia cảnh và dung mạo cô ta đều hơn Tống Sơ Nhất, hơn nữa, cô ta biết cậu bất lực vẫn thích cậu. Riêng điểm này cô ta tốt hơn Tống Sơ Nhất rất nhiều rồi.”

Trần Dự Sâm tức giận nở nụ cười, âm trầm nhìn chằm chằm Lữ Tụng nói: “Ai nói là tôi bất lực?”

“Chẳng lẽ không phải?” Lữ Tụng cứng lưỡi, “Cậu chưa bao giờ gọi người...”

“Tôi là người, không phải động vật. Chỉ có động vật mới động dục với người mình không thích.” Trần Dự Sâm nhìn quanh, muốn tìm cái gì đó đập Lữ Tụng.

Lữ Tụng chạy trốn chết, tâm hoa nô phóng (2) chạy ra khỏi phòng Trần Dự Sâm, ra khỏi Lam Hải.

(2) Tâm hoa nô phóng: mở cờ trong bụng.

Anh em không bị bất lực thật là tốt! Không đúng, đàn ông đều có hứng thú với mỹ nữ, vì sao Trần Dự Sâm lại không như thế? Quen cậu ta bốn năm, chưa từng thấy cậu ta đi cùng người phụ nữ nào. Chẳng lẽ Tống Sơ Nhất thật sự là quen biết từ trước, vì Tống Sơ Nhất mà thanh tâm quả dục (3) như hòa thượng? Nếu như thế Tống Sơ Nhất chẳng phải càng là kẻ gây tai họa sao?

(3) Thanh tâm quả dục: tiết chế ham muốn.

Trong lòng Lữ Tụng nặng trĩu, niềm vui sướng biến mất vô tung vô ảnh (4), vội vàng chạy về Lam Hải, muốn tìm Trần Dự Sâm hỏi cho rõ ràng.

(4) Vô tung vô ảnh: Không tung tích, dấu vết.

Không được, không thể hỏi. Ai cũng có bí mật, mặc dù là anh tốt cũng không nên đụng vào điểm mấu chốt ấy. Lữ Tụng bối rối đứng tại Đại sảnh khách sạn, rối rắm không thôi.

La Nhã Lệ rất am hiểu lòng người. Ngày hôm đó thấy Tống Sơ Nhất vì thấy lãnh địa bị xâm chiếm mà nổi giận với Trần Dự Sâm, buổi sáng cô ta không hề lộ diện, ăn xong cơm trưa mới đến Lam Hải, đúng lúc gặp được Lữ Tụng đang bối rối ở Đại sảnh.

“Sao anh lại ở đây không lên phòng? Bị Trần Dự Sâm trách móc?”

“Không trách. Tống Sơ Nhất đi rồi.” Lữ Tụng ỉu xiu nói. Kế hoạch thành công, nhưng còn không bằng thất bại.

Tính tình Tống Sơ Nhất cao ngạo, phòng ở không dưng lại bị người khác động vào, lại mua gia cụ đắt đỏ vượt qua khả năng tài chính của mình, cô có muốn trả tiền cũng không thể trả, không tức mới là lạ. La Nhã Lệ đắc ý không thôi, ngoài miệng giả mù sa mưa (5): “Có lẽ chỉ ra ngoài một chút.”

(5) Giả mù sa mưa: vờ vĩnh, giả bộ.

Nếu chỉ tùy tiện ra ngoài một chút Dự Sâm sẽ không có bộ dáng thất bại như vậy, cũng sẽ không tức giận đến mức muốn làm Quý thị sụp đổ. Tổng Sơ Nhất nhất định là đi cùng Quý Phong rồi. Chuyện làm cho Quý thị sụp đổ Lữ Tụng sẽ không nói với La Nhã Lệ. Nhớ tới lời cảnh cáo của Trần Dự Sâm, anh ta đồng tình nhìn La Nhã Lệ nói: “Dự Sâm rất tức giận, muốn tôi nói với cô đừng xuất hiện trước mặt cậu ta nữa.”

La Nhã Lệ ‘a’ một tiếng, cũng không bất ngờ lắm. Nếu Trần Dự Sâm không nhìn thấu tính toán của cô ta cũng không đáng cho cô ta yêu. Có đôi khi theo đuổi quá gắt sẽ tạo thành cục diện khó giải quyết. Chỉ cần Tổng Sơ Nhất rời khỏi Trần Dự Sâm, cô ta sẽ có thời gian chậm rãi tiếp cận, mài mòn góc cạnh, khiến Trần Dự Sâm chấp nhận mình.

Lữ Tụng thấy La Nhã Lệ phóng khoáng xoay người bước đi, không khỏi âm thầm thở dài, một người phụ nữ thật tốt, tại sao Trần Dự Sâm lại không thích. Tổng Sơ Nhất quyết tuyệt đi cùng Quý Phong như vậy, không có gì lưu luyến, còn có.... Lữ Tụng nghĩ đến đến một chuyện, cả người run lên. Đàn ông đều là cảm thú, Tổng Sơ Nhất đi cùng Quý Phong liệu có giữ được trinh tiết không? Anh ta cũng không muốn anh em của mình dùng hàng ‘seconhand’. Lữ Tụng như thiêu như đốt đứng dậy, lấy điện thoại gọi cho người quen hỏi thăm về Quý Phong. Nếu như Trần Dự Sâm chỉ chấp nhận một người là Tổng Sơ Nhất, làm anh em, anh ta chỉ có thể hết sức giúp đỡ kéo Tổng Sơ Nhất từ bên người Quý Phong trở về.

Tổng Sơ Nhất trong lúc hoảng sợ không đem theo gì lên xe Quý Phong. Quý Phong lái xe cực kỳ trầm ổn, đi chậm hoặc đi nhanh rất bình tĩnh, không gấp gáp. Đi trên đường cao tốc anh ta cũng chỉ chạy một trăm hai mươi, tâm tình khó chịu của Tổng Sơ Nhất chậm rãi hòa hoãn.

Tuy rằng nhắm mắt cô cũng biết Quý Phong thỉnh thoảng vẫn nhìn mình. Hẳn là anh rất ngạc nhiên sao mình lại chật vật như vậy, dù anh sẵn sàng không hỏi giống như năm đó, sau chuyện của mẹ cô quyết định chia tay với Thẩm Hàn, vì thế không gọi Thẩm Hàn giúp đỡ mà gọi cho anh. Anh một câu không hỏi đã giúp đỡ cô xử lý tang sự của mẹ.

Thân thể tuy rằng rất mệt mỏi, trong đầu lại trăm ngàn ý niệm không thể ngủ được. Tổng Sơ Nhất nghĩ nếu như không có Thẩm Hàn liệu mình có yêu Quý Phong không?

Nhưng không có nếu, Thẩm Hàn xuất hiện trong cuộc sống của cô, cho nên Quý Phong vĩnh viễn chỉ có thể là học trưởng mà cô kính trọng.

Nhưng còn Trần Dự Sâm? Tổng Sơ Nhất đè nén sự buồn bực trong lòng, lại khó chịu muốn nôn mửa.

Quý Phong không tự quyết định mua quần áo cho Tổng Sơ Nhất, anh chỉ có thể gọi cho người khác.

Bình thường Ninh Duyệt ở trong nhà lớn của nhà họ Quý. Tổng Sơ Nhất và Quý Phong quan hệ chưa định, không hợp gặp mặt người nhà họ Quý, bà nói Quý Phong đưa Tổng Sơ Nhất đến biệt thự ở ngoại ô thành phố S.

“Sơ Nhất không mang quần áo? Chân mẹ bị thương không thể đi dạo phố, con gọi quản lý cửa hàng của chúng ta mang quần áo vật dụng hàng ngày đến ẹ chọn, nhân tiện cho Sơ Nhất chọn mấy bộ.” Ninh Duyệt đành đặc nói với Quý Phong.

Quý Phong đồng ý. Nói chuyện điện thoại xong anh trở về Quý thị làm việc, để lại Tổng Sơ Nhất ở cùng Ninh Duyệt.

“Mới mấy ngày không gặp, sao cháu lại gầy như vậy?” Ninh Duyệt véo má Tổng Sơ Nhất.

Tổng Sơ Nhất cười cười quay đầu né tránh Ninh Duyệt hỏi: “Cô, chân của cô sao lại thế này?”

“Vì muốn lừa cháu đến đây nên nó mới bị thương.” Ninh Duyệt nửa thật nửa giả nói, trừng mắt với Tổng Sơ Nhất, nén giận nói: “Trọng trách trên vai ta quá nặng không đi được, cháu cũng không đến thăm ta.”

“Cô....” Tổng Sơ Nhất có chút ngượng ngùng, kéo dài giọng làm nũng.

“Quên đi. Ta không so đo với cháu, đã tới rồi nếu ta không đồng ý thì không được trở về.” Ninh Duyệt cười nói.

Hết chương 18.

19. Chương 19

Chương 19: Thăng trầm trong chớp mắt.

Edit: Fleur.

Beta: Mạc Vô Tuyệt.

Ở thành phố G có căn phòng nhỏ của mình sao có thể không về chứ. Tống Sơ Nhất không nói gì cười cười, không phải cô ra về thăm trầm mà là trong lúc nhất thời không tiện từ chối.

Trong biệt thự nhà họ Quý có chuẩn bị đồ vệ sinh cá nhân. Sau khi Tống Sơ Nhất rửa mặt đánh răng ăn sáng, quản lý cửa hàng vẫn chưa mang quần áo đến. Ninh Duyệt cười nói: “Ta dạy cháu pha cà phê. Lát nữa mua đồ xong cháu tắm rửa một chút rồi đi nghỉ đi.”

Pha cà phê cũng như pha trà, học vấn cao thâm.

“Khi nước nóng đến tám mươi lăm độ thì tắt nguồn điện. Rót nước lần đầu, nghỉ máy chục giây rồi rót lần thứ hai, vẫn theo kiểu xoắn ốc...” Tư thế của Ninh Duyệt rất đẹp, động tác liên tiếp nhẹ nhàng, không nhanh không chậm.

Một ly cà phê đơn giản nhưng nhà giàu lại có những chú ý xa hoa. Tống Sơ Nhất biết Ninh Duyệt đang lặng lẽ dạy mình cuộc sống của nhà giàu, lại không hề phản cảm. Ninh Duyệt ra hiệu đã xong, cô tò mò làm theo một lần.

“Cháu thật sự có thiên phú đấy! Năm đó ta học tới trưa, pha tận mười lần cũng không pha được hương vị giống cháu.” Ninh Duyệt khen, bưng lên tách cà phê Tống Sơ Nhất pha, hít mũi hưởng thụ, chậm rãi uống.

“Thật à?” Tống Sơ Nhất rất vui vẻ.

“Đương nhiên là thật. Nếu không, ta sẽ dạy cháu cách pha trà.” Ninh Duyệt cười nói.

“Được ạ.” Tống Sơ Nhất vui mừng đồng ý.

Đang lúc hai người nói chuyện, quản lý cửa hàng mang đồ dùng đến.

“Không chỉ pha trà, ta còn có thể dạy cháu cách phối trang phục. Chất lượng tốt không phải lúc nào cũng cần quần áo hàng hiệu, như A Phong vậy, rất tổn thương người ta.” Ninh Duyệt rất hào hứng. Bà cầm từng cái quần áo ước lên người Tống Sơ Nhất. “Cái áo này không tồi, hợp với cái váy dài này. Cái áo vải bông có thắt lưng rất hợp với cái quần này, cháu mặc vào sẽ rất có khí chất.”

“Quần áo này thiết kế không được tốt lắm, cần sửa một chút.” Tống Sơ Nhất vì tiết kiệm tiền lại có thiên tính nghiệp dư nên vẫn mua vải tự may đồ, cũng có nghiên cứu một chút về trang phục. Cô chỉ vào cái áo tơ lụa màu trắng Ninh Duyệt vừa lấy ra: “Quần áo màu trắng không hợp với thiết kế rườm rà, tốt nhất là giản lược tối đa trình tự. Vòng lá sen trên cổ áo vừa tầm thường lại như muốn rơi ra, nhưng nếu bỏ đi, thiết kế quá đơn giản sẽ trở nên khô cứng. Ta có thể thay đổi hình dáng áo một chút, bên trái tròn tròn hình chữ G, bên phải là đường cong như nửa chữ A. Vì thế, nó sẽ trở nên khác biệt, vừa tinh tế lại có sự tao nhã ý nhị của modern mới.”

“Rất hay.” Ninh Duyệt khoa tay múa chân một chút, liên tục tán thưởng, “Cháu tự mình dùng máy sửa sao?”

Tống Sơ Nhất gật đầu: “Cháu còn có thể tự cắt may.”

Cô đã từng học qua một lớp dạy may, máy may công nghiệp, máy may đạp chân cô đều đã dùng, quần áo đều là tự mình may. Ninh Duyệt mừng rỡ, bà lấy di động ra sai người mua máy khâu. Người đầu kia điện thoại hỏi bà muốn mua loại gì, máy công nghiệp hay máy gia đình, bà quay lại hỏi Tống Sơ Nhất, Tống Sơ Nhất cũng nói không rõ.

“Mua tất cả. Trước kia mặt trời lặn mang về đây cho tôi. Mặt khác, mua cho tôi vải tốt các loại về đây.” Bà lớn tiếng ra lệnh.

Quần áo quản lí cửa hàng đem đến Ninh Duyệt giữ lại cho Tống Sơ Nhất hai bộ mặc hàng ngày và hai bộ đồ ngủ, còn bà thì không cần.

“Đợi chúng ta tự mình may. Cháu tắm rửa rồi đi nghỉ đi, ngày mai chúng ta bắt đầu.” Bà hài lòng nói.

Ở chung với bà ấy thật thoải mái, Tống Sơ Nhất cười đồng ý. Hai bộ quần áo kia cô cũng không rối rắm việc trả tiền cho Ninh Duyệt. Có những người ở cùng nhau bất tri bất giác (1) sẽ không so đo từng chút như vậy. Chạng vạng khi Quý Phong tan tầm trở về, Tống Sơ Nhất vẫn ngủ trong phòng chưa ra. Nhìn thấy hai chiếc máy khâu trong đại sảnh, Quý Phong ngạc nhiên hỏi Ninh Duyệt.

(1) Bất tri bất giác: vô tình, không chú ý

“Mẹ, mẹ muốn lập xưởng may sao?”

“Có ý định này.” Ninh Duyệt mỉm cười.

“Mẹ nói thật chứ?” Quý Phong nói đùa, thấy Ninh Duyệt nghiêm túc rất là ngạc nhiên.

“Dĩ nhiên là thật.” Ninh Duyệt nhẹ gật đầu, ngoắc Quý Phong đến ngồi bên bà. “Mẹ phát hiện ra Sơ Nhất rất mẫn cảm với trang phục, có những ý tưởng độc đáo. Đương nhiên, chỉ thế là không đủ, nhưng chỉ cần cho con bé cơ hội sáng tạo, nó hoàn toàn có thể trở thành nhà thiết kế hàng đầu. Con cũng biết là xí nghiệp của nhà thiết kế hàng đầu, lại được trang bị hoàn thiện mọi thứ cùng với tài chính hùng hậu, phát triển rất dễ dàng.”

Có thể giúp Tống Sơ Nhất phát triển sở trường Quý Phong đương nhiên rất vui mừng, tuy nhiên: “Ngành này không hề liên quan đến sản nghiệp bây giờ của chúng ta, chỉ sợ ông nội không đồng ý. Hơn nữa chú hai và chú ba chắc chắn sẽ không suy nghĩ mà phản đối việc chúng ta nắm được xưởng may trong tay.”

“Ai cần bọn họ phải đồng ý?” Ninh Duyệt cười nhạt, oai nghiêm dựa vào ghế salon, đôi chân vắt chéo, lạnh lùng nói: “Hai mươi mấy năm qua mẹ thay ba con vào sinh ra tử trên thương trường, chú hai chú ba của con thấy mẹ là người khác họ lại là phụ nữ nên luôn bài xích mẹ. Mẹ mệt mỏi lắm rồi. Xưởng may này chính mẹ bỏ tiền vốn, không phải sản nghiệp của Quý thị, người đứng tên là Sơ Nhất, không cần xin ý kiến phê chuẩn của ban giám đốc, cũng không cần phải cho bọn họ biết.”

“Liệu Sơ Nhất có đồng ý không?” Quý Phong chần chờ nói, anh không muốn làm Tống Sơ Nhất khó xử.

“Con đó, chần chần chờ chờ, bảo sao không theo đuổi được Sơ Nhất.” Ninh Duyệt lắc đầu không thôi, “Mẹ rất thích Sơ Nhất, nội liêm trầm tĩnh, không hề giả tạo, tính cách dịu dàng mà có chủ kiến, tuy xuất thân hàn vi (nghèo hèn), nhưng vẫn thanh cao, lịch sự, tao nhã; năng lực tiếp thu rất tốt, thông minh. Ở chung với con bé cảm thấy rất rất thoải mái. Con thích con bé, mẹ ủng hộ, chọn con bé làm vợ con. Con không cần làm gì hết, mẹ thay con thu phục người vợ này.”

Giao xưởng may cho Tống Sơ Nhất, lấy trách nhiệm trói buộc con bé, sau đó chính là bồi dưỡng tình cảm sớm ngày ở chung. Tống Sơ Nhất không có cha mẹ anh chị em, tình thân không thể ít hơn tình yêu, bạn trai con bé lại mất rồi, muốn giữ con bé ở lại làm vợ con trai, đi theo con đường tình thân chắc chắn sẽ dễ hơn việc để con trai theo đuổi con bé. Sau khi Ninh Duyệt để Quý Phong lên làm phó tổng, lượng công việc của bà giảm hẳn, gần như là ‘quy ẩn’. Bây giờ đang giả bị gãy chân, bà quyết định không đi kìm, ở nhà cùng Tống Sơ Nhất may quần áo tiện thể bồi dưỡng tình cảm mẹ con.

Khi mẹ con Quý Phong đang nói chuyện, Tống Sơ Nhất không hề ngủ ngon. Cô bị vây hãm trong thống khổ không thể tự kiềm chế. Có một số việc lấy lý do say rượu nhất thời thất thố cũng không được. Tống Sơ Nhất tắt điện thoại, cô sợ Trần Dự Sâm tìm mình. Cô không muốn nói chuyện với anh. Không nhìn thấy người không nghe thấy tiếng nhưng vẫn không thể quên một màn hỗn loạn kia. Cảnh Trần Dự Sâm hôn cô cứ phát đi phát lại trong đầu, Tống Sơ Nhất gian nan tự mình biện giải: cô nhất thời trầm mê chỉ vì Trần Dự Sâm và Thẩm Hàn quá giống nhau.

Trần Dự Sâm và Thẩm Hàn thật sự rất giống. Dù anh hôn cô thô bạo hơn Thẩm Hàn, nhưng cảm giác rung động rất giống nhau, run rẩy kịch liệt như mưa to rơi xuống dây thường xuân, kéo dài theo phiến lá, từng giọt rơi xuống đất tích thành dòng nước chảy xiết.

‘Đó là mây lãng lơ lại tự tìm có ỳnh, mây động lòng với Trần Dự Sâm.’ Ở sâu trong lòng có một âm thanh không ngừng bác bỏ cô, làm lộ tất thấy suy nghĩ trong lòng cô.

“Thẩm Hàn, em nhớ anh...” Tổng Sơ Nhất khổ sở nói mơ, nhớ lại lúc cô và Thẩm Hàn vẫn bên nhau, lại cố gắng xóa bỏ hình ảnh Trần Dự Sâm trong trí nhớ.

Cảnh trí hiện ra trong trí nhớ là hoa đào rực rỡ trong sơn cốc, Thẩm Hàn giữ chặt cô, ngón tay run nhẹ, bàn tay đang nắm tay cô ẩm ướt, môi khẽ nhúc nhích, hai gò má lộ tai đỏ hồng, lúng túng luống cuống lại tùy hứng mãnh liệt, giống như một đứa trẻ đáng yêu. Tổng Sơ Nhất đọc được ý cầu hoan từ đôi môi và ánh mắt anh, cô cảm thấy rất khó xử, họ đang đi dã ngoại đó! Trong lúc cô đang khó xử, Thẩm Hàn mạnh tay kéo cô vào trong ngực.

Dục hỏa đã cháy lan ra đồng cỏ, Tổng Sơ Nhất không thể dập tắt. Thẩm Hàn thở mạnh, thân thiết trong hoàn cảnh không thích hợp làm người ta cảm thấy xấu hổ, trong lúc xấu hổ lại có một loại kích thích khác... Tổng Sơ Nhất nức nở trong mơ, cổ cảm thấy đau đớn như là Thẩm Hàn đang thực sự cắn xé mạch máu cô, vừa thô lỗ vừa vội vàng.

“Thẩm Hàn...” Tổng Sơ Nhất khẽ gọi, cô cảm thấy Thẩm hàn đang rất kích động, cô vừa động dậy dục vọng của anh càng mãnh liệt hơn.

“Sơ Nhất.” Thẩm Hàn cúi đầu gọi, buông cô ra dùng ánh mắt hỏi ý nhìn cô, trong mắt tràn đầy sự mãnh liệt.

Tổng Sơ Nhất ngượng ngùng nhìn anh, khuôn mặt dịu dàng của Thẩm Hàn đột nhiên thay đổi, mới đầu còn mơ hồ, sau đó ngày càng rõ ràng, biến thành Trần Dự Sâm.

Tổng Sơ Nhất hét lên một tiếng bật dậy từ trên giường, tay giữ lấy trái tim đang đập loạn trong ngực. Tự trách xấu hổ và khát vọng kinh hoàng, Tổng Sơ Nhất run rẩy cầm lấy điện thoại bật máy lên, dùng sức nhấn lên số điện thoại quen thuộc. Có lẽ Trần Dự Sâm thật sự là Thẩm Hàn. Lời nói của Cao Anh không thể tin được, cô muốn chính tai nghe Thẩm Hàn xác nhận. Điện thoại được nghe rất nhanh, nhưng không có tiếng nói chuyện. Tổng Sơ Nhất khẩn trương đến mức răng nanh run lên, đôi tay co rút phát run.

Người nghe là Thẩm Hàn sao? Anh biết là cô sao? Không! Hẳn là không biết, Thẩm Hàn không biết số điện thoại này. Sau khi yên lặng một lát, đầu dây bên kia truyền đến tiếng giày cao gót nện trên mặt đất. Người nghe vẫn là Cao Anh? Cao Anh cũng dùng số điện thoại này của Thẩm Hàn?

Khi Tổng Sơ Nhất đang ngây người, điện thoại truyền đến tiếng trẻ sơ sinh khóc nỉ non, sau đó là câu hỏi có chút xa xôi của Cao Anh: “Sao Tiểu Tinh lại khóc?”

“Tiểu ươn quần. Tiểu bảo bối thật đáng yêu. Có thể thấy được nó rất sạch sẽ.” Giọng nói vui sướng của một cô gái trẻ.

Tổng Sơ Nhất ngẩn ngơ cúp điện thoại. Cũng không hẳn là tìm Thẩm Hàn nói chuyện. Cô và Thẩm Hàn đã trở thành quá khứ. Mà nghĩ lại, Trần Dự Sâm sao có thể là Thẩm Hàn chứ! Hai khuôn mặt không hề giống nhau, không phải chính cô đã quan sát rất kỹ sao?

Hết chương 19.

20. Chương 20

Chương 20: Chân tướng khó hiểu.

Edit: Fleur.

Beta: Mạc Vô Tuyệt.

Vứt Trần Dự Sâm ra khỏi đầu, Tổng Sơ Nhất không miên man suy nghĩ nữa, một ngày trôi qua được an bình yên ổn.

Tổng Sơ Nhất cảm thấy bình tĩnh hơn rất nhiều nhưng trong lòng vẫn có bóng ma, cô nghi là mình bị bệnh nặng. Từ ngày ‘đèn đỏ’ đến giờ đã là tám ngày, phía dưới của cô vẫn tí tách không ngừng, không quá nhiều,

chỉ từng chút từng chút một không giống như ‘bà dì’ không sạch, thất lưng rất mỗi. Ngày trước ‘bà dì’ ngày đầu tiên rất ít, ngày hôm sau và ngày thứ ba lại rất nhiều, đến ngày thứ tư là sạch. Bây giờ ngay từ đầu đã rất ít, hoàn toàn khác trước. Ăn uống cũng kém, động một chút đã muốn nôn.

Tổng Sơ Nhất muốn đi bệnh viện kiểm tra, nhưng hàng ngày Ninh Duyệt đều ở cùng cô, cô muốn ra ngoài phải báo với Ninh Duyệt một tiếng. Tổng Sơ Nhất lại không muốn để Ninh Duyệt biết chuyện, cô rất sợ mình bị bệnh nan y, không muốn bà lo lắng cho cô.

Ninh Duyệt đã nói với cô về chuyện xưởng may, hơn nữa nhà xưởng sẽ ở thành phố G. Nhà xưởng ở thành phố G, cô có thể sống trong nhà mới, Tổng Sơ Nhất cũng động lòng.

Kì nghỉ chỉ còn ba ngày, Tổng Sơ Nhất tính quay về thành phố G từ chức, nhân tiện đến bệnh viện kiểm tra luôn.

Trốn tránh Trần Dự Sâm như vậy cũng không phải biện pháp hay, phải nói chuyện với anh. Lần này nói thế nào cũng không thể ở cùng anh nữa. Nếu Trần Dự Sâm đòi tiền thì sao? Mượn của Ninh Duyệt để trả anh ư? Tổng Sơ Nhất có chút do dự. Ninh Duyệt tuy không phải Quý Phong nhưng vay tiền bà và vay tiền Quý Phong cũng chẳng khác gì nhau. Cô không muốn có quan hệ sâu với nhà họ Quý.

Phòng tại Kim Đỉnh quốc tế còn chưa bán xong, theo người môi giới nói thì phải bán xong mới thống nhất làm giấy tờ nhà đất, nếu không cô có thể cầm giấy tờ ấy đến ngân hàng vay tiền. Nhưng dù có vay thế chấp cũng không đủ tiền trả cho Trần Dự Sâm. Phí trang hoàng phòng ở không hề nhỏ, lại còn đồ dùng gia cụ, ngày đó buồn bực nói không trả nhưng trong lòng vẫn không thoải mái. Hay là đem tiền trả cho Trần Dự Sâm, còn Trần Dự Sâm có đưa cho La Nhã Lệ hay không cô không quan tâm. Tất cả chỉ có thể nói chuyện với Trần Dự Sâm rồi quyết định sau.

Ninh Duyệt nghe Tổng Sơ Nhất nói phải về thành phố G liền khuyên cô về chậm vài ngày.

“Trước tiên cứ gọi điện từ chức. Vài ngày nữa chân bác tốt hơn sẽ đi cùng cháu, chúng ta tìm nơi thích hợp để làm nhà xưởng.”

Vài ngày cũng chẳng gấp gáp gì, Tổng Sơ Nhất không nghĩ ngợi liền đồng ý. Ninh Duyệt thở phào một hơi. Cái chân giả gãy của bà vài ngày nữa mới có thể ‘bình phục’ là một chuyện, còn một chuyện khác là Trần Dự Sâm đến thành phố S.

Mấy ngày nay Quý Phong không đến biệt thự, hẳn sợ Trần Dự Sâm biết tung tích của Tổng Sơ Nhất. Quý Phong cũng không ngại Trần Dự Sâm, chỉ có điều nếu anh muốn kết hôn với Tổng Sơ Nhất thì thanh danh của Tổng Sơ Nhất rất quan trọng, nếu để người nhà biết Tổng Sơ Nhất có quan hệ với Trần Dự Sâm thì hôn sự sẽ càng bị ngăn cản.

Ninh Duyệt cũng đồng ý rằng Quý Phong nên tránh mũi nhọn của Trần Dự Sâm.

Trần Dự Sâm gọi người đem hết đồ La Nhã Lệ đã mua đi, tự mình chọn gia cụ lần nữa, đồ điện và dụng cụ nhà bếp đều sắp xếp gọn gàng. Mất ba ngày mới sắp xếp xong căn phòng, anh không nghĩ ngợi phút nào đã chạy tới thành phố S. Lữ Tụng muốn đi cùng anh cũng không đồng ý. Chuyện của Tổng Sơ Nhất anh không muốn những người khác tham gia.

Tuy rằng vừa tức giận vừa đau lòng, rất hận việc Tổng Sơ Nhất và Quý Phong hẹn hò nhưng anh không thể buông tay được. Trần Dự Sâm muốn tìm được Tổng Sơ Nhất, bình thần thừa nhận mình là Thẩm Hàn. Sau đó, cương bức cũng tốt mà nhu tình cũng được, anh sẽ không buông tay lần nữa.

Không tìm Quý Phong hỏi nơi Tổng Sơ Nhất đang ở, Trần Dự Sâm đỗ xe đối diện Quý thị theo gọi Quý Phong. Trần Dự Sâm sợ mình hiện thân sẽ khiến Quý Phong phát hiện, không để anh gặp Tổng Sơ Nhất. Ở địa bàn của nhà họ Quý, đấu với Quý Phong rất phiền toái. Quý Phong tinh táo hơn Trần Dự Sâm nghĩ nhiều. Huống chi, hẳn còn nghĩ Trần Dự Sâm là do Cao Anh tìm đến mê hoặc Tổng Sơ Nhất, canh phòng lại càng nghiêm ngặt.

Trên thương trường, Lữ Tụng hỏi thăm tin tức của hắn hắn cũng biết. Hắn đoán Trần Dự Sâm sẽ đuổi đến thành phố S, liền cho tâm phúc trong tay nghiêm mật giám thị vùng phụ cận cao ốc Quý thị, Trần Dự Sâm xuất hiện hắn sẽ biết ngay, tan tầm hôm đó liền trở về nhà lớn, không đi biệt thự ngoại ô.

Trần Dự Sâm đợi ba ngày không thấy Tống Sơ Nhất liền thay đổi kế hoạch, gọi thẳng cho Quý Phong hẹn gặp mặt. Quý Phong đương nhiên sẽ không hồi hộp, lập tức đồng ý: “Tôi rất quen thuộc với thành phố S, tôi làm chủ. Buổi tối chúng ta sẽ gặp ở khách sạn Vọng Giang.”

Khách sạn Vọng Giang đúng không? Tốt lắm, biết trước địa điểm thì mình có thể sắp xếp mọi thứ. Trần Dự Sâm mỉm cười.

Chạng vạng sau khi tan tầm, Quý Phong lập tức đến khách sạn Vọng Giang. Khi hần đến, Trần Dự Sâm đã đợi trong phòng bao.

Khách sạn Vọng Giang là khách sạn năm sao của thành phố S. Đại sảnh sa hoa rực rỡ, phòng bao cũng làm rất công phu, dùng tatami [1] loại tốt nhất, bàn nhỏ mài trơn nhẵn bóng loáng.

[1] Tatami: (kanji:) là một loại sản phẩm (tạm gọi là tấm nệm) được dùng để lát mặt sàn nhà truyền thống của Nhật Bản. Phòng được lát sàn bằng tatami được gọi là phòng tatami.

Phục vụ nam nhận đơn gọi món rồi hỏi: “Hai tiên sinh có cần phục vụ không?”

Phục vụ trong trường hợp này tuy không leo lên giường nhưng chà xát sờ mó không ít, miệng đối miệng uống rượu là chuyện thường. Còn cả những anh giả say ngay trên bàn rượu để bắt nhân viên phục vụ dùng tay giải quyết cũng rất nhiều.

Quý Phong lắc đầu không hỏi Trần Dự Sâm. Anh nghĩ Trần Dự Sâm cũng không cần phục vụ, không ngờ Trần Dự Sâm lại nói: “Được, đưa vài người đến để chúng tôi chọn.”

“Vâng.” Phục vụ xoay người lui ra ngoài. Chỉ chốc lát sau, sáu cô gái hoàn phi yến sáu [2] đi vào.

[2] Hoàn phi yến sáu: Hoàn “béo” Yến “gầy”, câu thành ngữ của Trung Quốc, trong đó “hoàn phi” chỉ Dương Ngọc Hoàn- Dương Quý Phi sống ở thời Đường tuy hơi béo nhưng vẫn rất xinh đẹp, “yến sáu” chỉ Triệu Phi Yến, hoàng hậu Hán Thành Đế, sống ở thời Hán, người gầy nhưng cũng rất đẹp. Câu thành ngữ này ý chỉ mỗi người có nét đẹp riêng, thể mạnh khác nhau. Người xưa dùng câu này để chỉ sự đối lập về hình thể giữa mỹ nhân đời Hán và đời Đường.

Sáu cô gái mặt mày tinh xảo, phần son vừa đủ, làn da trắng tinh tẽ, đôi môi gợi cảm phong tình. Trần Dự Sâm làm như rất hưởng thụ, híp mắt tỉ mỉ lựa chọn. Sau một lúc lâu, anh chỉ vào một cô gái đáng người nhỏ xinh: “Tôi chọn cô.” Quay đầu hỏi Quý Phong, “Anh chọn ai?”

“Tôi không cần.” Quý Phong chán ghét xua tay, tâm trạng cực kỳ tệ. Hần không ngờ Trần Dự Sâm còn là một người không biết giữ mình trong sạch.

Quý Phong nhớ tới đêm hôm Tống Sơ Nhất chặt vật chạy ra khỏi thang máy khách sạn Lam Hải, đêm đó là Trần Dự Sâm dùng sức mạnh ép buộc sao? Không biết anh ta đã thực hiện được chưa? Quý Phong càng nghĩ càng tức giận, nếu Trần Dự Sâm thực sự đã làm gì Tống Sơ Nhất, hẳn nhất định sẽ không tha cho anh ta. Đến khi áo bị xối ào ào Quý Phong mới hoàn hồn từ sự tức giận, cúi đầu liền thấy trên quần áo đều là rượu màu vàng.

“Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi...” Cô bé Trần Dự Sâm đã chọn bối rối dùng khăn tay giúp hần chà lau. Không biết là sợ hần trách cứ hay có ý quyến rũ, thân thể cô ta dựa vào hần, một chân lại cọ cọ.

“Tránh xa tôi ra.” Quý Phong được nuôi dưỡng rất tốt nên không hề nói nặng lời, nhưng hần vẫn không nhận được đẩy cô nhân viên kia ra.

Hần rất tức giận, không hề đề phòng bị nhân viên kia túm lấy quần áo. Hai người cùng ngã xuống, vốn đang ngồi nên không bị thương nhưng vẫn rất chật vật.

“Xin lỗi tiên sinh...” Cô nhân viên sợ tới mức run rẩy, hai tay ôm eo Quý Phong nhất quyết không buông.

“Bỏ tay ra...” Quý Phong tức giận đến nóng ruột nóng gan. Bị một cô gái mình không thích đụng vào làm hần thấy buồn nôn.

“Tiên sinh, anh đừng tức giận, đừng tố cáo với quản lý có được không? Tôi còn muốn nhờ công việc này để kiếm tiền trả học phí...” Cô gái khóc nức nở, như một con bạch tuộc quấn lấy eo Quý Phong.

Trong lúc hai người giằng co, Trần Dự Sâm thản nhiên lấy chiếc cặp da LV của Quý Phong đặt bên kỷ trà. Anh thông dong lấy điện thoại của Quý Phong ra rồi đặt chiếc cặp về chỗ cũ, tiếp theo ‘hừ’ một tiếng rồi nói: “Cô là do tôi chọn, có tố cáo cũng là tôi tìm quản lí của các cô tố cáo, cần gì phải làm khó anh ta? Buông tay ra, đưa anh ta đến phòng giặt giặt sạch sẽ quần áo, bằng không tôi nhất định sẽ tìm quản lí.”

“Vâng, vâng.” Cô gái kia nín khóc mỉm cười, sợ hãi nói với Quý Phong: “Tiên sinh, tôi đưa anh đến phòng khách quý nghỉ một lát. Anh đừng giận, lâu nhất là hai mươi phút, quần áo của anh có thể giặt sạch.”

Người quản lí đến bồi thường, không chỉ bồi thường quần áo, rượu cũng miễn phí. Quý Phong tính tình ôn hòa hiền hậu, tuy rằng rất tức giận nhưng không truy cứu, nói ‘xin lỗi không tiếp được’ với Trần Dự Sâm rồi cầm cặp da đi theo nhân viên phục vụ ra khỏi phòng bao.

Trần Dự Sâm nhìn cửa phòng bao rồi lạnh lùng cười, dùng điện thoại của Quý Phong gửi tin cho Tống Sơ Nhất.

“Sơ Nhất, anh đang ở phòng bao của khách sạn Vọng Giang chờ em, đến đây rồi chúng ta cùng ăn tối.”

Chỉ cần anh gặp Tống Sơ Nhất, Quý Phong sẽ không thể cản anh đưa Tống Sơ Nhất đi.

Tống Sơ Nhất trả lời rất nhanh: “Quý học trưởng, em và bác gái đã ăn rồi. Dù sao cũng cảm ơn anh.”

Bác gái? Là mẹ của Quý Phong sao? Xưng hô thân thiết như vậy, vì sao vẫn gọi Quý Phong là Quý học trưởng? Trần Dự Sâm cảm thấy khó hiểu, hơi trầm tư, lại gửi tin.

“Anh có chút chuyện về Thẩm Hàn muốn nói cho em, em đến đây một chuyến đi.”

Lúc này cô trả lời khá chậm, có vẻ mệt mỏi.

“Cảm ơn anh, Quý học trưởng. Nhưng em không muốn đi.”

Trần Dự Sâm cảm giác được dường như Tống Sơ Nhất đang cố kiềm chế sự bi thương. Anh hơi đau lòng.

Xưng hô là Quý học trưởng, lại còn khách khí cảm ơn. Rồi cuộc quan hệ của hai người là thế nào? Trần Dự Sâm tò mò, lại mạnh dạn gửi một tin nữa.

“Sơ Nhất, em yêu Thẩm Hàn như vậy. Vì sao năm đó lại lấy anh làm có để chia tay với Thẩm Hàn.”

Nếu mọi chuyện không như anh đã nghĩ, quan hệ của Tống Sơ Nhất và Quý Phong không rõ ràng, như vậy, Tống Sơ Nhất nhận được tin nhắn này sẽ đến. Nếu kỳ thật giữa bọn họ không có gì..... Trần Dự Sâm cảm thấy mình như ngừng thở.

Thời gian trôi đi rất chậm. Tống Sơ Nhất vẫn chậm chạp không trả lời tin nhắn.

Trần Dự Sâm nhìn chăm chăm điện thoại. Màn hình điện thoại tối dần đi, trở thành một tấm gương bằng thủy tinh. Rùng mình ớn lạnh. Thứ sắp phá vỡ tấm thủy tinh ấy sẽ là tình cảm thanh khiết được che giấu nhiều năm hay là sự không sạch sẽ của nó?

Hết chương 20.

21. Chương 21

Chương 21: Vô tội.

Edit: Fleur.

Beta: Mạc Vô Tuyệt.

Dường như cả thế kỷ đã trôi qua, màn hình di động đột nhiên sáng lên, hào quang chói mắt. Trần Dự Sâm ngơ ngác nhìn tin trả lời của Tống Sơ Nhất mà không thể hô hấp.

“Quý học trưởng, em không muốn nhắc lại chuyện cũ.”

Không muốn nhắc lại chuyện cũ? Đây là khẳng định hay phủ định? Rốt cuộc cô có dây dưa gì với Quý Phong không? Ngón tay thon dài của Trần Dự Sâm lướt trên màn hình, dùng sức đến mức trắng bệch. Sau một hồi, anh gửi đi hai chữ: “Vì sao?”

Vì sao? Anh thực sự rất muốn biết. Là do anh trở nên nghèo hèn mà Sơ Nhất ngã vào lòng Quý Phong ư? Vậy tại sao cô lại chia tay với Quý Phong? Vì sao sau nhiều năm quyết tuyệt vô ơn bạc nghĩa thay lòng đổi dạ, cô còn có thể nhìn anh mà thất thần, mà gọi tên Thẩm Hàn?

Tổng Sơ Nhất chưa trả lời lại. Sự tra tấn của chờ đợi lúc đầu chỉ rất ít, sau lại càng rõ ràng hơn, khi nó lên đến đỉnh điểm, ‘phụt’ một tiếng như dây cung bị đứt, tâm như vỡ tan. Trần Dự Sâm cảm thấy mình như một thằng hề trên sân khấu, ánh đèn phóng đại sự yếu ớt hèn mọn vô hạn của anh.

Ngoài cửa truyền đến tiếng nói chuyện, Quý Phong và người nhân viên kia đã trở lại. Trần Dự Sâm cười tự giễu, xóa toàn bộ tin nhắn, đặt điện thoại lên chiếc sạp nhỏ mà Quý Phong vừa ngã xuống.

“Đã để anh đợi lâu.” Quý Phong lịch sự nói.

Trần Dự Sâm lãnh đạm nhìn anh ta một cái rồi liếc nhân viên phục vụ nói: “Còn không mau mang thức ăn lên.”

“Vâng.” Nhân viên phục vụ khúm núm xoay người, ‘a’ một tiếng nhặt chiếc điện thoại trên sạp lên.

“Đó là điện thoại của tôi.” Quý Phong lấp bắp kinh hãi, sao điện thoại có thể rơi từ cặp da ra đây. Hắn cảm thấy rất kì lạ.

“Phó tổng của một công ty lại chỉ dùng một chiếc điện thoại Apple.” Trần Dự Sâm chắc chắn lắc đầu, vươn tay về phía Quý Phong, như là muốn nhìn một cái.

“Tôi làm sao so được với anh.” Quý Phong cười nhạt, không nhìn bàn tay vẫn đưa ra của Trần Dự Sâm mà cất điện thoại vào cặp, hơi trầm tư không truy cứu tại sao điện thoại lại rơi ra.

Trần Dự Sâm cũng không chê cười Quý Phong nữa. Khi người nhân viên phục vụ trở lại sau khi đi ra ngoài gọi người đem thức ăn vào, anh vui vẻ phát tay để họ ra ngoài.

Hai người tràn đầy địch ý ngồi cùng nhau. Quý Phong muốn thử Trần Dự Sâm lại sợ đánh rần động cỏ. Còn trong lòng Trần Dự Sâm chỉ hận không thể cho Quý Phong một đao, ngay cả những lời khách sáo cũng lười nói. Vì thế cả hai đều im lặng.

Hai người từ nhỏ đều được học lễ nghi dùng cơm, nhai nuốt không tiếng động. Trong phòng bao im lặng đến mức một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy.

Điện thoại của Quý Phong báo tin nhắn đến, Trần Dự Sâm nhảy dựng lên như bị điện giật, cánh tay vươn qua cái bàn muốn lấy cặp da của Quý Phong. Quý Phong nhanh chóng ngăn cản anh. Người ôn hòa cũng có điểm mấu chốt. Bộ dáng của Trần Dự Sâm cho thấy cô nhân viên đổ rượu lên người mình là mưu kế từ trước, điện thoại là Trần Dự Sâm lấy ra.

“Đưa điện thoại của anh cho tôi.” Trần Dự Sâm hơi nghiêng người, khí thế lạnh thấu xương bao lấy Quý Phong, đôi mắt sắc bén cuồng ngạo.

“Trần tiên sinh muốn cướp của sao?” Quý Phong cười lạnh.

“Đừng ép tôi đánh anh.” Trần Dự Sâm âm trầm nói, vén tay áo lên, từ từ dồn sự dũng mãnh lên cánh tay.

Anh muốn đánh Quý Phong từ lâu rồi. Nếu không phải trước tiên muốn nói chuyện với Tổng Sơ Nhất, anh đã ra tay rồi.

Quý Phong nhếch miệng, nhớ lại cái đêm hôm Tổng Sơ Nhất chặt vật chạy ra là do Trần Dự Sâm dùng sức mạnh, anh cũng muốn đánh Trần Dự Sâm.

Quý Phong hơi lùi về sau, trong lúc Trần Dự Sâm cầm lấy cặp da, một quyền được tung ra.

Trần Dự Sâm không đoán được là anh ta đột nhiên ra tay như vậy, nhưng phản ứng cũng không hề chậm. Khéo léo né sang một bên, lui về sau rất nhanh rồi cầm chiếc trà kỷ hung hăng ném về phía Quý Phong.

Sau khi lên đại học, Trần Dự Sâm tuần lảng thân thiện, giờ lại khỏe khoắn biết võ, lại từng được cha chỉ dạy nên công phu quyền cước không tồi. Con nhà giàu vì đề phòng việc bị bắt cóc tổng tiền đều có học võ. Quý Phong bình thường không hề thể hiện, thực ra hắn đã là đai đen.

Kỹ năng điện ảnh kinh tâm động phách đang được trình diễn. Trong phòng bao vang lên tiếng đánh nhau kịch liệt, tiếng thở mạnh và tiếng bát đĩa bàn ghế va chạm. Hai người đàn ông sức lực tương đương, không ai nhường ai. Ở bên ngoài, khi quản lý gấp đến độ sắp gọi người vào ngăn cản, Trần Dự Sâm tung một quyền vào ngực Quý Phong, Quý Phong lùi vài bước đụng vào vách tường rồi trượt chân.

Quả nhiên là đánh một trận mới đã. Trần Dự Sâm cảm thấy nổi uất nghẹn trong lòng nhiều năm như được giải tỏa, tự nhiên thoải mái cầm cặp da của Quý Phong lên.

Tên người nhả là Mẹ. Trần Dự Sâm đang muốn trả lại nhưng ngón tay ấn quá nhanh, tin nhắn đã mở ra, nội dung vô tình lọt vào tầm mắt của anh.

“A Phong, hình như Sơ Nhất mang thai. Con dành thời gian lại đây một chuyến.”

Điện thoại rơi từ trên tay Trần Dự Sâm xuống. Cùng lúc đó, nắm đấm của Quý Phong đánh lên khuôn mặt anh.

Trần Dự Sâm quên mất phải né tránh. Tiếng gió vun vút, mũi anh vang lên một tiếng giòn tan nhưng anh lại không hề hay biết. Trong ngực dường như có ngũ vị tạp trần (1), vị tanh, vị đắng, vị chất hòa quyện không rõ. Trần Dự Sâm lão đảo, chất lỏng ấm áp chậm rãi chảy ra theo khóe miệng.

(1) Ngũ vị tạp trần: ngọt, chua, cay, đắng, mặn. Ý chỉ trong lòng đang rối bời.

“Lần sau đừng kiêu ngạo mà khinh địch.” Quý Phong hừ lạnh một tiếng, vừa cảnh cáo vừa ngồi xổm xuống xem điện thoại.

Trần Dự Sâm đứng im, không hề tập kích hắn. Tươi cười của Quý Phong khi nhìn thấy tin nhắn trong điện thoại liền cứng đờ. Sau khi quét mắt về phía Trần Dự Sâm, hắn nở nụ cười, nụ cười của thắng lợi.

“Sơ Nhất đã có con với tôi, âm mưu của anh sẽ không thực hiện được. Dừng lại đi.”

Trần Dự Sâm muốn lớn tiếng cười nhạo lại anh ta: “Anh nói vậy, Sơ Nhất mang thai con của tôi.” Môi run run hồi lâu lại không thể nói ra. Đêm hôm đó.... Đêm hôm đó anh sợ hai người không kết hôn mà Sơ Nhất đã có thai, khi đạt đến đỉnh điểm anh đã bắn ra bên ngoài.

Quý Phong mở cửa, thản nhiên nói với quản lý nhà hàng: “Thiệt hại vật chất và tiền cơm cứ tính cho Quý thị”.

Bỏ lại Trần Dự Sâm đang giật mình ngơ ngác, Quý Phong sải bước xuống lầu lái xe ra khỏi nhà hàng Vọng Giang. Sau khi lái được một lúc, anh dừng xe bên đường. Trong bóng đêm, đèn ô tô như những ngọn lửa trong lòng sông, rạng rỡ lóng lánh nhiều màu. Quý Phong vô lực dựa vào ghế lái. Sơ Nhất là một cô gái giữ mình trong sạch, tại sao lại mang thai? Cha đứa bé là ai? Sơ Nhất đã không còn tình cảm với Thẩm Hàn rồi sao?

Khi Trần Dự Sâm dùng điện thoại của Quý Phong nhắn tin, Tổng Sơ Nhất đang ở lầu một biệt thự nhà họ Quý, cùng Ninh Duyệt nghiên cứu kiểu dáng trang phục. Không muốn có quan hệ thân thiết với Quý Phong, Tổng Sơ Nhất không chút do dự từ chối lời mời. Khi biết anh muốn nói tình tin tức của Thẩm Hàn, Tổng Sơ Nhất cho rằng đó là tin Thẩm Hàn đã kết hôn, cô cũng không muốn nghe lần nữa. Khi nhìn thấy hai chữ “Vì sao?” đơn giản trên màn hình, ngực Tổng Sơ Nhất lại run rẩy, đau đớn lan tràn, cảm giác ghê tởm ngày càng mãnh liệt. Không kịp quay về phòng vệ sinh trên phòng mình, cô liền chạy vào phòng vệ sinh tầng một mà nôn.

Sau khi nôn rất lâu, Tổng Sơ Nhất mệt đến mức không nói được lời nào, ánh mắt ươn ướt cũng không thấy ý tứ hàm súc khó hiểu trong mắt Ninh Duyệt. Cô vẫy tay với Ninh Duyệt rồi gian nan leo lên tầng hai vào phòng tắm. Tâm tình không tốt, thất lưng đau đớn, Tổng Sơ Nhất khó chịu không thể ngủ được.

Nếu có Thẩm Hàn ở đây thì tốt rồi. Thể chất của cô đặc thù, thích nóng sợ lạnh. Mùa hạ rất ổn nhưng đến mùa đông, mỗi khi ‘bà dì’ đến thăm lại cực kỳ khó chịu.

Sau khi tan học, Thẩm Hàn sẽ nhanh chóng đổi túi chườm nóng rồi đặt lên bụng cô, giúp máu huyết lưu thông tốt hơn. Có một bạn nam học cùng biết được đã giấu cọt anh, anh lại lại coi như đúng tình hợp lý nói: “Không thương bạn gái thì không phải đàn ông.” Khi anh nói câu này, đầu ngẩng cao, thần sắc đắc ý kiêu ngạo, đôi mắt tà nghệ nhìn Tống Sơ Nhất, mang theo một sự chăm sóc rất khác biệt.

Trần trọc một đêm, khi trời sáng rời giường rửa mặt, Tống Sơ Nhất cảm thấy phía dưới lại chảy ra một chút máu loãng, vội vàng dùng băng vệ sinh. Tống Sơ Nhất vừa rửa mặt xong xuôi, tiếng đập cửa vang lên. Quý Phong đến.

“Sơ Nhất, nghe mẹ anh nói thân thể em không thoải mái, có cần anh đưa đi bệnh viện khám không?” Quý Phong ôn hòa nói.

Hắn ở trong xe cả đêm, trời sáng mới trở về. Sau khi hỏi qua Ninh Duyệt, cảm thấy chuyện này không chính xác lắm, thoát nhìn Tống Sơ Nhất không hề biết chuyện gì xảy ra. Hắn quyết định không hỏi mà đưa Tống Sơ Nhất đến bệnh viện kiểm tra một chút.

Nhà họ Quý có bác sĩ riêng, Quý Phong không dám cho bác sĩ nhà mình vào. Hắn sợ Tống Sơ Nhất thật sự mang thai, theo bản năng không muốn cho nhà họ Quý biết chuyện.

Tống Sơ Nhất không thể chịu đựng sự khó chịu này nữa liền đồng ý. Nhưng cô không để Quý Phong hoàn toàn đi cùng mình. Sau khi Quý Phong đưa cô đến bệnh viện, cô kiên trì muốn hắn rời đi trước.

Người khám bệnh phụ khoa là một nữ bác sĩ trẻ, hơn hai mươi tuổi, mặt mũi sáng sủa xinh đẹp, không hề có sự lạnh lùng lãnh đạm của bác sĩ.

Sau khi nghe Tống Sơ Nhất nói bệnh tình, nữ bác sĩ nhíu mày: “Xuất huyết bảy tám ngày sao bây giờ mới đến bệnh viện?”

“Tôi...” Tống Sơ Nhất muốn giải thích, lại bị bác sĩ ngắt lời, “Cô có dấu hiệu sinh non. Nếu không chú ý có thể không giữ được thai nhi.”

“Bác sĩ nói gì?” Tống Sơ Nhất giống như bị kim châm run lên một cái, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Bác sĩ trừng mắt với Tống Sơ Nhất: “Việc này còn hỏi? Cô cũng không để ý gì hết. Kinh nguyệt chậm nửa tháng, sau đó lại xuất huyết, rõ ràng là bất thường, còn để lâu như vậy. Bây giờ đi xét nghiệm rồi đưa kết quả xét nghiệm cho tôi xem, sau khi chẩn đoán chính xác tôi sẽ kê đơn cho cô.”

Thời gian chờ kết quả là một giờ. Tống Sơ Nhất ngốc nghếch ngồi trên ghế dài trên hành lang chờ đợi. Bên cạnh cô là một đôi vợ chồng trẻ, hai người cũng đang chờ kết quả xét nghiệm.

Người vợ vỗ về bụng hạnh phúc hỏi chồng: “Chúng ta thật sự trở thành ba mẹ rồi sao?”

“Thế nào? Em không tin năng lực của anh?” Người chồng hỏi lại, giọng điệu đùa giỡn.

“Nói năng ngọt xớt.” Người vợ hờn dỗi nói một câu, mắng xong lại ngọt ngào dựa vào chồng mình.

Nếu Thẩm Hàn ở cạnh cô, nếu đứa bé trong bụng là của Thẩm Hàn, cô cũng sẽ hạnh phúc như cô ấy. Lúc này bụng càng trở nên nặng nề, một tảng đá đè ép trong ngực khiến cô không thở nổi. Tống Sơ Nhất ấn vào bụng, ngón tay như lưỡi dao sắc nhọn mạnh mẽ bấm vào bụng. Không cần chờ kết quả xét nghiệm, trong lòng Tống Sơ Nhất đã tin lời nói của bác sĩ.

Tại sao lại mang thai? Cô nhớ lại cái đêm cuồng loạn mà cô nghĩ là mơ...

Hết chương 21.

22. Chương 22

Chương 22: Chưa xốt khó tả.

Edit: Fleur.

Beta: Mạc Vô Tuyết.

“Cô đúng là đã có thai.” Bác sĩ sau khi xem qua kết quả xét nghiệm đã bắt mạch cho Tống Sơ Nhất, một lát sau lại nói: “Cũng không tệ lắm. Tuy rằng sau khi mang thai tâm tình của cô hậm hực không vui nhưng ăn uống đủ chất, tình trạng cơ thể tốt. Chỉ cần điều trị một chút, nằm trên giường nghỉ ngơi, tạo tâm trạng vui vẻ, thai nhi còn có thể giữ lại.”

Thật sự mang thai! Tống Sơ Nhất cúi đầu, cố gắng kiềm chế không để nước mắt rơi. Ngay cả cha đứa bé là ai cô cũng không biết. Người đem đó làm nhục cô là người đến sau hay là ba tên lúc trước, hay là cả bốn người.... Cô muốn xé bụng mình ra, cô cảm thấy mình rất dơ bẩn.

Bác sĩ rê chuột trên máy tính để kê thuốc, Tống Sơ Nhất ngốc nghếch kinh ngạc nhìn. Trước mắt cô hiện ra hình ảnh, rất nhiều hoa màu hồng, những đóa hoa rơi đầy trên đất... Trong biển hồng ấy, Thẩm Hàn ôm nhẹ cô, khẽ mỉm cười nhìn cô nói: “Sơ Nhất, sau khi kết hôn, chúng ta sẽ sinh hai đứa, một trai một gái, được không?”

Cảnh trong mơ thật đẹp. Cảnh trong mơ không bao giờ có thể thực hiện được. Không! Dù cô và Thẩm Hàn đã trở thành người xa lạ, cô cũng không thể sinh con cho người khác. Tống Sơ Nhất cố nặn nụ cười: “Bác sĩ, tôi không cần đứa bé này. Phiền cô giúp tôi làm phẫu thuật phá thai.”

“Phá thai?” Nữ bác sĩ xinh đẹp nhìn Tống Sơ Nhất, sau khi cẩn thận xem lại sổ đăng ký của Tống Sơ Nhất liền lắc đầu không tán thành: “Phá thai rất tổn hại đến cơ thể, về sau có thể gây sinh non. Cô đã hai mươi bảy tuổi, mau kết hôn đi.”

Trừ Thẩm Hàn, cô không muốn gả cho người khác, huống chi đứa bé này lại là nghiệt chủng. Tống Sơ Nhất cắn chặt môi, yết hầu nghẹn ngào không nói nên lời. Nữ bác sĩ bình tĩnh chờ, đầu ngón tay gõ gõ trên bàn.

Xem ra nếu không nói thật cô ấy sẽ không làm phẫu thuật ỉn, Tống Sơ Nhất khẽ cắn môi: “Tôi không biết ba đứa trẻ là ai, cô giúp tôi bỏ nó đi.”

Ngón tay đang gõ trên mặt bàn của bác sĩ liền ngừng lại. Không biết nghĩ đến cái gì, trên mặt cô hiện ra vẻ đau đớn, buồn rầu hơn cả Tống Sơ Nhất. Im lặng hồi lâu, nữ bác sĩ khôi phục lại sự tự nhiên thông dong, cầm sổ đăng ký xem lại, mỉm cười hỏi: “Tên cô là Sơ Nhất, không phải là sinh vào mùa xuân một chút?”

Tống Sơ Nhất gật gật đầu: “Tôi sinh vào mùa xuân một tháng giêng.”

“Thật có duyên. Tôi cũng sinh vào mùa xuân một tháng giêng, tên là Nguyên Nguyệt.”

Nữ bác sĩ hiền hòa ngắt lời như vậy, cảm giác bị ai của Tống Sơ Nhất hơi dịu đi, nhìn lại cô rồi bất giác nở nụ cười. Nữ bác sĩ tên là Mạnh Nguyên Nguyệt.

“Tôi và cô đều hai mươi bảy tuổi. Vậy là chúng ta sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm rồi. Cô sinh vào giờ nào?” Mạnh Nguyên Nguyệt hưng phấn hỏi.

“Giờ dần.”

“Thật là có duyên. Tôi cũng vậy. Khó trách tôi nhìn cô liền muốn thân cận.” Mạnh Nguyên Nguyệt cười, đứng lên hấp tấp cởi áo blu, “Đến giờ tan tầm rồi, chúng ta cùng đi đi.”

Thật đúng là có duyên. Tống Sơ Nhất cũng cảm thấy giọng nói của Mạnh Nguyên Nguyệt rất quen thuộc, dường như đã nghe thấy ở đâu đó. Hai người cùng đi ra khỏi phòng. Trong khoảng cách ngắn ngủi từ phòng khám đến thang máy, có ba nam bác sĩ rất phong độ dừng chân chào hỏi Mạnh Nguyên Nguyệt.

Khi chờ thang máy, Mạnh Nguyên Nguyệt cười cười hỏi Tống Sơ Nhất: “Cô đang nghĩ tôi rất nổi tiếng đúng không?”

Tống Sơ Nhất cười gật đầu. Mạnh Nguyên Nguyệt mắt to mũi cao, khuôn mặt dù không phải rất đẹp nhưng cũng ưa nhìn, hơn nữa cô rất biết cách ăn mặc, trên người là bộ váy liền xinh đẹp, mặt mày niềm nở, giống như một đóa hồng nhưng xinh đẹp.

“Bọn họ đều hướng về bối cảnh của tôi thôi.” Mạnh Nguyên Nguyệt thu hồi ý cười, con ngươi trở nên lạnh như băng, ‘hừ’ một tiếng: “Đều chỉ nhìn vào việc tôi có một người cha là chuyên gia hóa học nổi tiếng.”

Mới quen không tiện hỏi nhiều, Tống Sơ Nhất lại tâm sự nặng nề, trầm mặc không hề tiếp lời.

“Cô tốt nhất không nên phá thai, rất tổn hại cơ thể. Tôi ở khoa phụ sản gặp nhiều rồi, nhiều người sau khi phá thai không thể mang thai hoặc liên tiếp sinh non, không thể giữ được thai nhi.” Có lẽ do trong phòng khám, Tống Sơ Nhất đã tiết lộ bí mật của mình, Mạnh Nguyên Nguyệt liền thành thật với cô, “Không nói dối cô, hồi đó tôi tham gia một vũ hội hóa trang vô tình mang thai, tôi giống cô cũng không biết ba đứa bé là ai. Việc này thực sự rất đau khổ. Tôi thậm chí đã nghĩ đến cái chết. Sau một hồi rối rắm, tôi quyết định sinh hạ đứa bé, bây giờ nhìn nó liền cảm thấy may vì mình không phá thai. Trẻ con thật sự rất đáng yêu.”

“Hả?” Tống Sơ Nhất sửng sốt.

“Không tin đúng không?” Mạnh Nguyên Nguyệt phong tình vạn chủng cười. Đúng lúc dưới chân có một chai nước khoáng không biết do ai vứt đó, cô đá nó một cái. Chai nước bay đúng đến thùng rác trong thang máy. “Người ta đều hâm mộ tôi có cha tốt mẹ hiền, nhưng họ đâu biết đây không phải cha mẹ ruột của tôi. Tôi là một thiên kim tiểu thư nhưng không hề cao quý hơn người khác. Mẹ nuôi của tôi rất tốt, nhưng bà luôn muốn ghép đôi cho tôi và anh trai, mà anh ấy không hề thích tôi. Tôi bị kẹt ở giữa thật sự rất mệt mỏi.”

Mạnh Nguyên Nguyệt dừng lại, nhìn Tống Sơ Nhất một cái rồi nói: “Tôi nghĩ, anh tôi hẳn là thích một người như cô vậy, giống một đóa phù dung, cánh hoa như nhung nửa khép nửa mở, chiếm hết phong tình. Nhìn thế nào cũng không chán.”

Tống Sơ Nhất cúi đầu cười. Thẩm Hàn cũng từng nói như vậy, anh thở hổn hển ghé vào người cô: “Sơ Nhất, em đúng là giống một đóa phù dung. Vừa ôm vào thì lộ ra sự thanh khiết, sờ một chút liền thay đổi, vừa thơm vừa mềm, anh vừa đi vào em liền...”

Cô xấu hổ che miệng không cho anh nói tiếp. Tình cảm như vậy, cũng đủ cho cô nhớ lại cả đời.

“Đi thôi, đừng nhớ về người yêu nữa.” Thang máy đến lầu một, Mạnh Nguyên Nguyệt kéo Tống Sơ Nhất, vừa ngẩng đầu liền nhỏ giọng cười: “Nhìn kìa, có một anh chàng rất đẹp trai đang đi về phía cô.”

Là Quý Phong đang hồi hộp lo lắng ở đại sảnh, vừa thấy cô liền vội vàng tiến lên đón.

Anh ấy không về công ty sao? Tống Sơ Nhất sửng sốt một chút, khẽ nói với Mạnh Nguyên Nguyệt: “Là học trưởng của tôi. Việc kia đừng để anh ấy biết.”

“Được, cô nghĩ cho kĩ rồi đến tìm tôi, số điện thoại của tôi là...”

Tống Sơ Nhất lấy di động lưu số vào. Quý Phong nhẹ gạt đầu với Mạnh Nguyên Nguyệt. Chờ cô đi khỏi, anh thân thiết hỏi han Tống Sơ Nhất: “Sơ Nhất, thế nào rồi?”

“Có triệu chứng đau dạ dày, không đáng ngại, cũng không cần uống thuốc.” Tống Sơ Nhất thoải mái cười nói, vì nói dối nên mặt cô hơi hồng.

Quý Phong không chống cự lẫn được nhan sắc của cô, hồn đã lạc rất xa. Anh rất vui khi biết Tống Sơ Nhất không mang thai, khoe miệng bất giác cong lên.

Anh ấy nghĩ mình mang thai nên mới đưa mình đến bệnh viện khám sao? Tống Sơ Nhất có cảm giác xấu hổ và khuất nhục vì bị vạch trần, màu hồng trên mặt trong phút chốc liền biến mất. Đúng lúc này Trần Dự Sâm gọi điện đến. Tống Sơ Nhất nhìn thoáng qua liền bắt máy. Lúc này không đối mặt nói chuyện với Trần Dự Sâm còn dễ chịu hơn việc phỏng đoán liệu Quý Phong có biết bí mật của cô không.

Đầu kia điện thoại không lên tiếng, yên tĩnh đến đáng sợ, chỉ có tiếng hít thở chậm rãi giống như lá vàng còn sót lại của mùa thu, mang theo hơi thở ẩm đậm u ám. Tống Sơ Nhất cảm thấy hoa mắt chóng mặt. Không đối mặt nhau nhưng cô tựa như nhìn thấy Trần Dự Sâm lại hút thuốc, khói thuốc lượn lờ khắp nơi, đôi mắt hơi phiếm hồng của anh càng trở nên sâu thẳm. Trong thoáng chốc, Tống Sơ Nhất cảm thấy cực kỳ mê ly.

“Sơ Nhất, lên xe thôi.” Quý Phong gọi.

“Cô đang đi cùng Quý Phong?” Trần Dự Sâm đột ngột lên tiếng.

Tống Sơ Nhất ‘ừ’ nhẹ.

“Cô muốn bỏ lại căn phòng vừa được trang hoàng xong, không trở về thành phố G nữa?”

Giọng nói anh trở nên khàn khàn, mang theo sự thương cảm vô hạn. Tống Sơ Nhất vừa hé mở cửa xe, trong giây lát lại đóng lại, đi nhanh vài bước tránh khỏi Quý Phong, kiên định nói: “Trần Dự Sâm, anh đã có bạn gái, mà tôi lại yêu bạn trai tôi. Chúng ta không thể ở bên nhau.”

“Cô yêu Quý Phong như vậy sao?” Trần Dự Sâm thấp giọng hỏi.

Bạn trai trong miệng cô là Thẩm Hàn, Tống Sơ Nhất do dự một chút nhưng không giải thích. Trần Dự Sâm cúp điện thoại. Tống Sơ Nhất kinh ngạc nghe tiếng ‘tút tut’ trong điện thoại. Hồi lâu sau, cô chậm rãi đi về phía xe của Quý Phong.

“Có một nhà hàng vừa khai trương, nghe nói món bằg hiệu không tồi đâu. Chúng ta đi nếm thử nhé?” Quý Phong khởi động xe, giống như rất tùy ý mà hỏi Tống Sơ Nhất. Tống Sơ Nhất đến thành phố S đã nhiều ngày. Lúc đầu, anh vừa sợ bám quá chặt làm cô sợ lại vừa muốn trốn tránh Trần Dự Sâm. Tối hôm qua sau khi tung quyền ra nghe được một tiếng giòn vang, Quý Phong đoán mình đã đánh gãy mũi anh rồi. Hôm nay lại nghe cấp dưới báo cáo Trần Dự Sâm không hề xuất hiện, anh thậm chí muốn hẹn Tống Sơ Nhất ra ngoài chơi một chút.

“Không được. Bác sĩ nói dạ dày em không tốt, cần phải ăn thức ăn thanh đạm.” Tống Sơ Nhất cười cười, có chút không yên lòng.

“Được. Vậy chúng ta trở về.” Quý Phong không hề kiên trì. Những khi ở cùng Tống Sơ Nhất, mấy năm trước cũng như bây giờ, anh đều sợ quấy nhiễu Tống Sơ Nhất, một chút cũng không muốn trái ý cô.

Tống Sơ Nhất ‘ừ’ một tiếng rồi không hề nói nữa, ánh mắt có chút mơ hồ nhìn chằm chằm di động. Màn hình điện thoại dần tối lại, mặt ngoài như một tấm gương thủy tinh. Nhón tay Tống Sơ Nhất nhẹ nhàng chạm vào, vô ý thức vẽ một số họa tiết.

“Có nóng không? Anh bật điều hòa nhé?” Quý Phong hỏi.

Tống Sơ Nhất không hề nghe thấy. Cô đang rất kinh ngạc, cô phát hiện mình đã viết ba chữ ‘Trần Dự Sâm’ lên màn hình. Cô thể mà lại không muốn tắt điện thoại, lại còn ngóng trông chuông điện thoại vang lên lần thứ hai.

Mình đã thay lòng đổi dạ sao? Trên đời này không có tình yêu thiên trường địa cửu sao? Cô chợt cảm thấy lồng ngực trở nên rất rầu rĩ nặng nề, phải dùng hết sức lực mới có thể hô hấp.

Ninh Duyệt nghe nói Tống Sơ Nhất chỉ bị đau dạ dày liền nhẹ nhàng thở ra. Trên thương trường có lẽ bà là người không thể hiện sắc mặt, nhưng trước mặt Tống Sơ Nhất lại không tự giác mà thể hiện một bộ mặt chân thật.

Hết chương 22.

23. Chương 23

Chương 23: Sống động như thật.

Edit: Fleur.

Beta: Mạc Vô Tuyết.

Ninh Duyệt nghe nói Tống Sơ Nhất chỉ bị đau dạ dày liền nhẹ nhàng thở ra. Trên thương trường có lẽ bà là người không thể hiện sắc mặt, nhưng trước mặt Tống Sơ Nhất lại không tự giác mà thể hiện một bộ mặt chân thật.

Tống Sơ Nhất áp chế sự chua xót trong lòng. Ngày hôm sau, cô tiếp tục cùng Ninh Duyệt tìm hiểu về trang phục hip-hop, khi có dấu hiệu nôn mửa, cô đều cố nhịn, chờ trở lại phòng vệ sinh trong phòng mình mới nôn.

Tống Sơ Nhất quyết định không giữ lại đứa bé. Gia đình của Mạnh Nguyên Nguyệt có điều kiện, dù chưa kết hôn cũng có thể nuôi con, cảm thấy đứa bé rất đáng yêu. Cô không thể như vậy, cô không phải là nhà tư bản, cô còn đeo nợ lớn trên vai, hơn nữa... Tống Sơ Nhất nhớ lại cuộc sống của mình trong những năm

qua. Dù cô luôn lạc quan tiến về phía trước, nhưng cũng không thể phủ nhận sự khuyết thiếu tình thương của cha và cuộc sống nghèo khổ đã quấy nhiễu cuộc sống mình.

Khi một nhà ba người nhà người ta cầm tay nhau đi trong công viên, cô chỉ biết ngồi trước cửa sổ nhìn mà thêm khát. Khi người khác đang hưởng thụ cuộc sống thanh xuân, cô phải dãi nắng dầm mưa kiếm tiền trang trải học phí và phí sinh hoạt để giảm bớt gánh nặng ẹ.

Cuộc sống của một đứa trẻ mồ côi cha cô đã trải qua nên không hề muốn con mình cũng phải chịu cảnh ấy. Huống chi đứa bé trong bụng cũng không phải kết tinh tình yêu. Nếu Quý Phong biết mình mang thai, liệu anh có muốn kết hôn với mình để cho đứa bé trong bụng một danh phận? Trong đầu Tống Sơ Nhất chợt lóe lên một ý, nhưng cô cũng ném nó ra khỏi đầu rất nhanh. Cô không thể không biết xấu hổ mà lợi dụng Quý Phong như vậy, cũng không thể làm vợ chồng với Quý Phong được.

Không muốn để Ninh Duyệt và Quý Phong biết mình mang thai. Đêm khuya sau khi về phòng, Tống Sơ Nhất gửi tin nhắn cho Mạnh Nguyên Nguyệt.

“Bác sĩ Mạnh, tôi đã quyết định không giữ lại đứa bé này. Cô giúp tôi làm phẫu thuật.”

Mạnh Nguyên Nguyệt trả lời rất nhanh: “Cô đã nghĩ kỹ rồi? Vậy được rồi. Thai chỉ có mười tuần, không cần làm phẫu thuật, dùng thuốc là được rồi. Thuốc sảy thai uống khi có người ở nhà, sau khi ra máu đen thì đến bệnh viện kiểm tra lại, cũng có người nằm viện để quan sát. Vì sức khỏe sau này, tôi khuyên cô nên nằm viện.”

Nằm viện? Vậy thì không thể giấu giếm Ninh Duyệt và Quý Phong. Cô vẫn nghĩ phẫu thuật xong có thể ra viện luôn. Nếu vậy thì lấy thuốc từ Mạnh Nguyên Nguyệt rồi quay về thành phố G uống. Phòng ở để thông khí hơn mười ngày cũng có thể ở tạm được.

Ngày hôm sau Tống Sơ Nhất nói với Ninh Duyệt rằng công ty gọi cho cô, muốn cô trở về đó bàn giao công việc cho nhân viên mới.

“Đợi hai ngày nữa không được sao?” Ninh Duyệt nhìn cẳng chân vẫn đang bó chặt của mình. Đóng giả cũng quá giống rồi, vốn định hai ngày nữa là “khỏi”, “khỏi” sớm là có thể đi thành phố G cùng Tống Sơ Nhất.

Cũng thật không đúng lúc. Hai ngày nay Quý Phong không thể rảnh rỗi. Tối hôm qua bên nhà lớn gọi điện báo con trai Quý Loan của chú hai Quý Thanh Đào đi du học nước ngoài xế chiều hôm nay sẽ về. Lúc này Quý Phong không thể rời khỏi thành phố S, nếu không sẽ lưu lại cho ông nội ấn tượng không tốt, rằng anh ta không coi trọng anh em.

“Công ty nói nhân viên mới đã đến, cháu không thể chậm trễ được.” Tống Sơ Nhất rất áy náy vì phải nói dối Ninh Duyệt.

“Để bác bảo Quý Phong dặn lái xe đưa con về.” Ninh Duyệt đồng ý, cầm điện thoại muốn gọi cho Quý Phong.

Trước khi về cô còn phải đi lấy thuốc nữa. Tống Sơ Nhất ngăn cản Ninh Duyệt.

“Không cần đâu ạ. Bác đừng nghĩ cháu yếu ớt như vậy.” Tống Sơ Nhất làm nũng, “Ngay cả tự ngồi xe về cũng không làm được, vậy thì xướng may của chúng ta cũng không cần làm nữa.”

Phụ nữ không thể quá yếu ớt, Tống Sơ Nhất cũng không phải người yếu ớt. Ninh Duyệt chần chờ một lát rồi đồng ý.

“Mẹ, tại sao mẹ có thể để Sơ Nhất đi? Trần Dự Sâm chính là một con sói.” Sau khi Tống Sơ Nhất đi Quý Phong mới nghe tin từ Ninh Duyệt, anh gấp đến mức nói không ra lời.

“Sơ Nhất không phải càn liễu yếu mềm.” Ninh Duyệt không đồng ý, “Hơn nữa, nếu Sơ Nhất một chút thủ đoạn cũng không có, về sau làm sao có thể sống yên trong nhà họ Quý?”

Quan tâm quá sẽ bị loạn. Mọi người đi rồi, Quý Phong thờ dài. Ngày đó khi anh nói Sơ Nhất mang thai con của mình Trần Dự Sâm cũng không phản bác, xem ra tên kia cũng không ép buộc Tống Sơ Nhất. Quý Phong tự an ủi mình, làm mình yên tâm. Địa vị ở nhà họ Quý anh phải cố gắng giữ gìn, bằng không không tiền tài quyền thế, anh không thể đấu với Trần Dự Sâm, không thể bảo vệ Tống Sơ Nhất chu toàn.

Mạnh Nguyên Nguyệt nghe Tống Sơ Nhất nói muốn cầm thuốc quay về thành phố G tự mình uống ở nhà liền không đồng ý. Sau khi tranh chấp nửa ngày, rốt cuộc cô vẫn lấy thuốc ra, dặn dò kĩ lưỡng một vài việc cần chú ý, cuối cùng còn viết một số điện thoại cho Tống Sơ Nhất.

“Đây là số điện thoại của bà ngoại tôi. Bà là y tá trưởng đã về hưu, có rất nhiều kinh nghiệm. Tuy rằng đã bảy mươi tuổi nhưng thân thể bà vẫn rất tốt. Nếu cô cảm thấy không khỏe có thể gọi điện cho bà nhờ bà chăm sóc.”

Tống Sơ Nhất cảm kích nói: “Cảm ơn cô!”

“Không có gì. Nhìn cô tôi cũng nghĩ đến mình từng như vậy, đồng bệnh tương liên [1] ấy mà.” Lúc ấy biết mình mang thai mà ngay cả cha đứa bé cũng không biết, cô cũng không lạc quan như vậy, cũng đau khổ bàng hoàng như Tống Sơ Nhất.

[1] Đồng bệnh tương liên: Nghĩa đen: Cùng bệnh thì cùng thương xót nhau. Nghĩa bóng: Khi người ta cùng ở một hoàn cảnh giống nhau thì người ta thông cảm với nhau.

Khi Tống Sơ Nhất ngồi trên ô tô đi về thành phố G liền lưu lại số điện thoại mà Mạnh Nguyên Nguyệt đưa cho. Bà ngoại Mạnh Nguyên Nguyệt tên là Mã Hiểu Na, cùng họ cùng tên với bà ngoại Thẩm Hàn, cũng làm y tá trưởng nhưng Tống Sơ Nhất không biết. Cô chưa từng nghe Thẩm Hàn nhắc đến cái tên Mã Hiểu Na.

Quần áo và chìa khóa nhà đều ở Lam Hải. Tống Sơ Nhất xuống xe chậm rãi đi về phía Lam Hải. Lam Hải như vừa đón khách quý, ngoài cửa bày từng lẵng hoa tươi, cột lớn tại đại sảnh lầu một được bao bởi lụa vàng rực rỡ trở thành rồng bay giương nanh múa vuốt. Nhìn khung cảnh lạ lẫm, không hiểu sao trong lòng Tống Sơ Nhất lại cảm thấy cảnh còn người mất.

Trần Dự Sâm không ở trong phòng. Tống Sơ Nhất nhanh chóng sắp xếp quần áo. Mở hộp giấy ra nhìn thấy hộ chiếu Trần Dự Sâm đưa cho cô, Tống Sơ Nhất có chút hoảng hốt. Trần Dự Sâm lạnh lùng quyết tuyệt lúc mới gặp tại Kim Đình, kiêu căng ngạo mạn trong lần thứ hai gặp mặt tại Lam Hải. Sau đó.... sau đó dường như anh cố gắng che giấu sự quan tâm với cô, im lặng không tiếng động lấy lòng cô... Trên bàn cơm mỗi ngày đều là thức ăn anh lựa chọn cẩn thận, vệ sinh sạch sẽ. Lúc đầu là cô giúp anh sửa sang thu thập tài liệu công tác, sau lại biến thành anh dạy cô. Để tay lên ngực tự hỏi, những ngày ở chung thực sự rất vui vẻ, so với Thẩm Hàn chỉ thiếu sự kích thích.

Đặt hộ chiếu lên mặt bàn, Tống Sơ Nhất ôm hộp giấy ra khỏi phòng.

Đêm qua cả đêm không ngủ, ban ngày đến bệnh viện rồi lại ngồi liên tục tám giờ trên xe, cơ thể Tống Sơ Nhất đã đến cực hạn, tay chân bủn rủn mệt mỏi lười nhác, hộp giấy trong ngực cô ngày càng nặng.

Khi ôm hộp giấy xuống lầu, thân thể Tống Sơ Nhất run lên từng đợt, trong bụng như có một lưỡi dao sắc bén vừa trở mình như muốn cắt nát bụng cô. Thân dưới nháy mắt trở nên ẩm ướt. Tống Sơ Nhất hơi phát run, sau đó hộp giấy rơi trên mặt đất, thân thể không đứng vững mà ngã xuống.

Sau khi gọi điện cho Tống Sơ Nhất, Trần Dự Sâm trở về thành phố G. Tống Sơ Nhất đã có con với Quý Phong, Trần Dự Sâm muốn buông tay. Đòn kia của Quý Phong không hề nhẹ, anh bị gãy xương mũi. Sau khi trở về thành phố G anh phải vào bệnh viện. Kết quả chụp phim cho thấy xương mũi gãy, mũi sưng, phải mổ. Khi điện thoại của bệnh viện gọi đến, Trần Dự Sâm vừa mới làm xong phẫu thuật làm thẳng mũi.

Sau khi Tống Sơ Nhất hôn mê, một người qua đường đã gọi 120. Dựa vào nhật kí cuộc gọi, bệnh viện đã gọi cho Trần Dự Sâm.

“Sau khi có thai, cảm xúc thai phụ không ổn định, rất cực đoan, hôm nay lại phải bê vật nặng, thai nhi gặp nguy hiểm. Anh có muốn phá thai không?” Bác sĩ hỏi. Khuôn mặt lo lắng của Trần Dự Sâm khiến bác sĩ nghĩ anh là chồng bệnh nhân.

Phá thai? Cơ hội khó có được. Không có đứa bé này, anh và Sơ Nhất vẫn có thể ở bên nhau. Trần Dự Sâm ngơ ngác nhìn Tống Sơ Nhất đang nằm trên giường bệnh. Hai má cô giống như tro tàn, không hề có huyết sắc. Trần Dự Sâm vươn tay muốn xoa cho cô nhưng bàn tay lại dừng giữa chừng, anh sợ quấy nhiễu Tống Sơ Nhất, chần chờ không dám hạ tay xuống.

“Hãy cố gắng hết sức để giữ thai nhi.” Đứng thẳng dậy, Trần Dự Sâm đuổi ác ma trong lòng đi.

“Vậy cần phải dùng thuốc nhập khẩu, cần...”

“Tiền không là vấn đề, hãy dùng thuốc tốt nhất.” Trần Dự Sâm ngắt lời bác sĩ.

Máu đã ngừng chảy, Tống Sơ Nhất vẫn chưa tỉnh lại. Vách tường trắng, chăn đệm trắng, người nằm trên giường càng nhỏ bé, hốc mắt hõm sâu, đôi mắt vốn ngập nước đang nhắm chặt, không thấy được phong tình bên trong, đôi môi mỏng như cánh ve không hề có sức sống. Trần Dự Sâm ngồi trước giường bệnh bình tĩnh nhìn Tống Sơ Nhất.

Tại sao cô lại trở về thành phố G một mình? Quý Phong là cha của đứa bé, anh ta có quyền được biết tình trạng của Tống Sơ Nhất. Có cần báo cho anh ta hay không? Đạo đức và lý trí mách bảo Trần Dự Sâm phải báo cho Quý Phong, nhưng tình cảm lại ngăn cản anh.

Trước hết cứ báo ẹ Sơ Nhất đi. Chờ bà từ thành phố B tới đây cũng mất mấy ngày, anh có thể ở bên cô lâu hơn.

Trần Dự Sâm mở túi da của Tống Sơ Nhất lấy di động của cô ra. Sau khi chia tay với Trần Dự Sâm, Tống Sơ Nhất đã bán căn nhà ở thành phố B đi, điện thoại trong nhà cũng bị cắt, anh không biết số của mẹ cô.

Danh bạ của Tống Sơ Nhất ít đến đáng thương, chưa đầy một trang. Nhìn thấy tên Mã Hiểu Na và Mạnh Nguyên Nguyệt, Trần Dự Sâm run lên, mặt biến sắc, đầu ngón tay chuyển động, không chút lưu tình xóa hai dãy số kia. Sau khi xóa tên Mã Hiểu Na và Mạnh Nguyên Nguyệt, chỉ còn lại một số là công ty Tống Sơ Nhất, một số của anh, còn của Quý Phong và Ninh Duyệt, không hề có của mẹ Tống Sơ Nhất. Trần Dự Sâm xem nhặt kí cuộc gọi, bởi vì ít danh bạ, trong một tháng chỉ có mấy người gọi đến.

Sao lại thế này? Tống Sơ Nhất không thể cả tháng không liên lạc với mẹ, Trần Dự Sâm cảm thấy kì quái. Chờ ngày mai Tống Sơ Nhất tỉnh lại rồi hỏi. Báo muộn một chút anh có thể ở bên cô lâu hơn.

Trong lòng nghĩ như vậy nhưng Trần Dự Sâm vẫn cảm thấy không hợp lí. Hiệu suất điều tra của Lá chắn xanh rất tốt. Trần Dự Sâm chờ một chút liền gọi điện cho người phụ trách ở đó.

“Trần tiên sinh, mẹ của Tống tiểu thư đã qua đời. Trong email lần trước tôi gửi cho anh cũng có viết.”

“Đã chết? Không thể nào. Mẹ cô ấy còn rất trẻ.” Trần Dự Sâm rất bất ngờ.

“Là tự tử.” Vì Trần Dự Sâm trả tiền nhanh gọn lại nhiều, người phụ trách của Lá chắn xanh nhớ rất rõ thông tin điều tra, “Bà ấy mất vào ngày ba tháng mười năm năm trước, nửa tháng trước khi anh và Tống tiểu thư chia tay.”

“Anh nói cái gì?” Trái tim Trần Dự Sâm co rút nhanh chóng.

“Mẹ của Tống tiểu thư qua đời trước khi hai người chia tay nửa tháng.” Người phụ trách Lá chắn xanh dừng một chút, nói: “Là nhảy lầu tự tử.”

Tự tử? Không thể nào. Mẹ Tống Sơ Nhất rất thương cô, sao bà có thể tự tử bỏ lại cô một mình đau khổ? Người thân duy nhất sống nương tựa lẫn nhau qua đời, Tống Sơ Nhất khi đó tất nhiên là rất đau lòng. Lúc đó bọn họ vẫn chưa chia tay, vì sao cô không nói với anh? Trần Dự Sâm cảm thấy trong ngực như bị liệt hỏa đốt nóng, sống động như thật.

Hết chương 23.

24. Chương 24

Chương 24: Kéo mây nhìn trời.

Edit: Fleur.

Beta: Mạc Vô Tuyết.

“Phiền anh tra giúp tôi nguyên nhân khiến bà tự tử, những việc xảy ra trước và sau khi bà mất. Càng nhanh càng tốt. Một ngày điều tra xong tôi trả năm mươi vạn, hai ngày bốn mươi vạn, vậy thôi.”

Cúp điện thoại, Trần Dự Sâm cầm bao thuốc lá ra khỏi phòng bệnh. Sau khi thuốc tê hết tác dụng, mũi anh rất đau, nhưng ngực càng đau hơn. Trần Dự Sâm chậm rãi rút một điếu thuốc ra châm lửa. Mùi thuốc lá nhanh chóng tràn ngập, anh thổi nhẹ, nhìn khói thuốc lượn lờ, hít khói vào phổi. Sơ Nhất không thích đàn ông hút thuốc. Hơn nữa, phụ nữ có thai không thể hít khói thuốc, anh cần cẩn thận.

Phụ nữ có thai! Đứa bé! Bàn tay đang cầm thuốc của Trần Dự Sâm đột nhiên run lên. Nếu Sơ Nhất mang thai con của Quý Phong, không lẽ nào cô lại một mình trở về thành phố G. Anh nhớ lại đêm đó, sự bùng nổ ngọt ngào, Tống Sơ Nhất trức trặc hùy theo, thân thể mềm mại và hương thơm của cô làm người ta say mê. Sau khi làm xong cô rất mệt mỏi nhưng vẫn ôm lấy thắt lưng anh, lông mi ướt sũng chớp nhẹ giống như một chú dê con. Phản ứng của cô rất mới lạ, rõ ràng là đã lâu chưa ân ái. Mà thời gian sau đó anh và Tống Sơ Nhất sớm chiều ở chung, dù sau đó có gặp lại Quý Phong, Tống Sơ Nhất cũng không có thời gian vượt ranh giới với anh ta. Xuất tinh bên ngoài cũng có thể mang thai. Quý Phong đã nói dối! Đứa bé trong bụng không phải con anh ta. Đó là con của anh!

Vừa mừng vừa tự trách, Trần Dự Sâm nhanh chóng dập tắt điếu thuốc, sai bước đi vào phòng bệnh.

Tống Sơ Nhất vẫn còn ngủ say, lông mi rủ xuống, run rẩy trên mí mắt, như một bóng ma khiến tâm trí người ta mơ hồ. Theo phản ứng của cô vào ngày hôm sau, hẳn là cô cũng không biết chuyện gì đã xảy ra đêm đó. Bác sĩ nói cảm xúc của cô không ổn định, chắc hẳn là rất đau khổ do không biết cha đứa bé là ai. Sơ Nhất suýt mất mạng vì sự giằng giụa của anh.

“Sơ Nhất, rất xin lỗi.”

Nỗi hối hận như lưỡi dao chui vào trái tim, không một tiếng động. Máu tươi trong lồng ngực bắn ra, mãnh liệt như vậy, ghi tâm khắc cốt, sau khi tổn thương trái tim lại hướng về đôi mắt. Đau đớn không chịu nổi, Trần Dự Sâm rất muốn khóc. Hai má ảm áp bỗng trở nên lạnh lẽo. Trần Dự Sâm run run, đưa tay lên sờ, tất cả đều là nước mắt.

Tống Sơ Nhất muốn mở to mắt, mí mắt nặng trĩu như có tảng đá đè lên, cố thế nào cũng không mở ra được. Mình đã chết rồi sao? Nếu có thể chết đi cũng tốt, sống còn khổ hơn chết.

Đang lúc bi ai, bóng tối dần tan biến, một khe hở ánh sáng hiện ra, ngày một rõ. Mí mắt Tống Sơ Nhất rung động, dần dần tỉnh táo.

Có một người ghé vào mép giường nghỉ ngơi, hai mắt nhắm nghiền, khuôn mặt xám ngoét, đôi môi lại đỏ au. Màu đỏ giữa màu xám thực sự rất quý dị, giống như một lệ quý.

Tống Sơ Nhất hơi hơi nghiêng đầu, ba chữ ‘Trần Dự Sâm’ chậm chạp không phát ra. Trần Dự Sâm ngủ không sâu, nhanh chóng cảm giác được, ngẩng đầu vui mừng nói: “Sơ Nhất, tỉnh rồi sao?”

Giọng nói không kiềm chế được vui sướng: “Sơ Nhất, em đừng lộn xộn, để anh đi gọi bác sĩ.”

Môi Tống Sơ Nhất run run, ngơ ngác nhìn anh nghiêng ngả lão đảo chạy ra ngoài.

“Không tồi, bệnh tình đã ổn định, thai nhi đã thoát khỏi tình trạng nguy hiểm.” Sau khi kiểm tra, bác sĩ nở nụ cười, nói với Trần Dự Sâm: “Còn phải nằm viện quan sát, vẫn dùng thuốc nhập khẩu chứ?”

“Tiếp tục dùng, tôi không quan tâm đến tiền bạc...” Trần Dự Sâm không chút do dự nói.

“Không, bác sĩ, tôi muốn phá thai.” Tống Sơ Nhất lạnh lùng ngắt lời Trần Dự Sâm, tầm mắt chuyển tới túi da trên tủ đầu giường, cô với tay lấy túi, lấy thuốc đã kê cho bác sĩ xem, “Bác sĩ, ông xem tôi uống loại thuốc này có được không?”

“Cô muốn phá thai? Cô có biết chồng cô suýt phát điên không? Tại sao cô có thể nhẫn tâm như vậy...” Sắc mặt bác sĩ thay đổi, tức giận đến mức mặt đỏ bừng quát trách Tống Sơ Nhất.

“Xin lỗi bác sĩ, chúng tôi có chút mâu thuẫn nên vợ tôi hơi kích động.” Trần Dự Sâm vừa thấp giọng xin lỗi vừa tiễn bác sĩ ra cửa: “Tôi sẽ khuyên nhủ cô ấy.”

“Anh quá nuông chiều cô ấy rồi.” Đây là chuyện của vợ chồng son người ta, mình không nên xen vào. Bác sĩ thở hắt hắt rồi đi.

“Sơ Nhất, anh... Em hãy nghe anh nói, đừng tức giận.” Trần Dự Sâm ngồi xuống trước giường, kéo tay Tống Sơ Nhất vuốt nhẹ, động tác vô cùng dịu dàng, không hề che giấu tình ý: “Sơ Nhất, anh không hề có bạn gái.”

Anh đang nói gì vậy? Anh muốn nói gì? Sơ Nhất cứng đờ, gắt gao nhìn chằm chằm Trần Dự Sâm.

“Sơ Nhất, anh... Anh không biết nói như thế nào.” Nếu Sơ Nhất biết mình giấu giếm chắc chắn sẽ rất tức giận. Trần Dự Sâm áy náy hít vào một hơi, rất nhiều lời nói đến bờ môi vẫn không thể nói ra.

Di động vang lên, Trần Dự Sâm thở dài một hơi, áy náy cười với Tống Sơ Nhất rồi nghe máy. Là người phụ trách của Lá chắn xanh. Trần Dự Sâm do dự một chút rồi ra khỏi phòng bệnh. Chậm một ngày là mất mười vạn, người phụ trách Lá chắn xanh sử dụng hết nhân lực, trong vòng một ngày đã tra được tình hình cụ thể chi tiết.

“Trần tiên sinh, kết quả điều tra tôi đã gửi vào email cho anh rồi.”

“Bây giờ tôi không thể lên mạng. Anh nói tóm tắt cho tôi đi.” Trần Dự Sâm nói.

“Chuyện là như vậy, năm đó mùa xuân thứ hai của mẹ Tống tiểu thư nở rộ, nhưng người đàn ông kia là kẻ lừa đảo. Mẹ của Tống tiểu thư không thừa nhận được đả kích này liền nhảy lầu tự tử. Lời kể lại của người đàn ông kia và cả địa chỉ tôi có gửi kèm trong email.”

Trước mắt Trần Dự Sâm bỗng hiện ra một bộ phim đen trắng, anh không thể nghe được gì nữa. Khi đó anh và Tống Sơ Nhất đang tình nồng ý mật, Tống Sơ Nhất bị đả kích lớn như vậy, không lý gì lại không nói cho anh biết. Chân tướng dần dần lộ ra, mang theo hơi lạnh: Người đàn ông kia lừa đảo và dụ dỗ là có chủ đích, sau lưng có người sai khiến. Mà người đó chính là mẹ anh, Cao Anh.

Cái gọi là phụ tình bạc nghĩa đều là giả dối hết. Sau khi cắt đứt với anh, cô liền chia tay với Quý Phong. Anh mà Lá chắn xanh có được có lẽ đều do họ diễn kịch.

Trần Dự Sâm đi về phía thang máy, anh phải lập tức đọc thư. Thang máy rất chậm, vẫn dừng ở lầu một không lên. Trần Dự Sâm không thể chờ thêm liền chạy về phía cầu thang. Hết bậc này đến bậc khác, cầu thang bị Trần Dự Sâm bỏ lại phía sau rất nhanh. Khi hai chân chạm đến đại sảnh lầu một, tim anh đập mạnh, hô hấp dồn dập, Trần Dự Sâm không dừng một giây chạy ra bên ngoài, mở cửa xe. Khi bước một chân vào anh bỗng dừng lại, hít thở thật sâu rồi chậm rãi thu chân lại, đóng cửa xe. Bây giờ cảm xúc của Sơ Nhất không ổn định, một lòng nghĩ đến việc phá thai, anh không thể rời đi.

Trên giường bệnh không một bóng người. Trong nháy mắt hô hấp của Trần Dự Sâm như dừng lại. Thảm thiết gọi một tiếng “Sơ Nhất”, Trần Dự Sâm nhanh chóng chạy ra ngoài.

Tống Sơ Nhất đang đánh răng trong phòng vệ sinh. Cô không muốn để ý đến anh nhưng không thể không chế được hành động, cầm cốc nước ló đầu ra ngoài. Trần Dự Sâm đi đến cửa phòng bệnh nghe được tiếng động quay đầu lại, niềm may mắn và nhẹ nhõm khi tìm được đường sống trong chỗ chết đan xen trong mắt anh, sự vui sướng khiến đôi mắt Tống Sơ Nhất trở nên đau đớn.

“Sơ Nhất.” Anh chậm rãi gọi.

Tống Sơ Nhất nặng nề nở nụ cười, hỏi: “Vội gì chứ? Sợ tôi tự tử sao? Yên tâm đi, tôi còn chưa muốn chết.”

Nói xong, Tống Sơ Nhất muốn đánh chính mình, sao cô có thể nói ra những lời an ủi, sợ anh lo lắng như vậy chứ! Trần Dự Sâm nghe xong khẽ mỉm cười nhìn cô, ánh mắt mềm mại như rong quấn lấy Tống Sơ Nhất. Hai người bốn mắt lẳng lẳng nhìn nhau. Trong thoáng chốc Tống Sơ Nhất lại nhìn thấy Thẩm Hàn.

Thời gian và không gian như dừng lại, nắng chiều mông mông lung lung chiếu vào phòng, ánh sáng làm người ta đau đớn.

Cũng không biết qua bao lâu, nắng chiều màu hồng dần biến mất, màn đêm bao phủ toàn bộ thành phố, trong lúc sáng tối đan xen, hình ảnh trở nên loang lổ nhiều màu. Sự thật tàn khốc hiện ra theo sự tan biến của nắng chiều. Tống Sơ Nhất đỡ thắt lưng đau nhức chậm rãi nằm xuống giường bệnh, lẳng lẳng nhìn cửa mà ngẩn người.

Trần Dự Sâm bật đèn, hỏi với giọng điệu ân cần: “Em đã ngủ cả ngày rồi, hẳn là rất đói bụng. Có muốn ăn gì không?”

Cô cũng không thực sự đói, trong lúc hôn mê đã được truyền gluco. Tống Sơ Nhất trầm mặc một lát, không thể từ chối ý tốt của anh, nói: “Muốn ăn cháo gà ác.”

Làm cháo gà ác tốn rất nhiều thời gian, gạo nếp phải ngâm hai ba tiếng mới có thể nấu. Trần Dự Sâm sợ Tống Sơ Nhất bị đói, cũng sợ khi mình rời đi Tống Sơ Nhất sẽ xảy ra chuyện, nhưng cô hiếm khi nói muốn ăn gì, Trần Dự Sâm tất nhiên sẽ thỏa mãn cô. Anh lấy điện thoại ra gọi cho Lữ Tụng.

“Muốn ăn cháo gà ác à? Được.” Dường như Lữ Tụng đang đi xã giao, có tiếng người ồn ào, sau đó lại yên tĩnh, chắc hẳn anh ta đã ra chỗ khác, “Tôi sẽ bảo nhà bếp nấu. Cậu có đói lắm không? Nếu không thì đợi tôi tiếp khách xong sẽ mang đến.”

“Không được, đem đến ngay đi.” Trần Dự Sâm không muốn tranh luận, “Mang đến lầu mười phòng 1008 bệnh viện trung tâm.”

“Cậu nằm viện? Tôi đã nói cậu phải giữ gìn sức khỏe rồi cơ mà, chỉ vì Tống Sơ Nhất mà cậu...” Lữ Tụng bắt đầu lải nhải.

“Đừng nói nhảm nữa, mang đến ngay đi.” Trần Dự Sâm cúp máy.

Trong lúc chờ đợi, căn phòng im lặng không một tiếng động. Trước khi nhận được điện thoại của người phụ trách Lá chắn xanh, Trần Dự Sâm đã muốn thẳng thắn với Tống Sơ Nhất, nhưng bây giờ anh không dám. Năm đó, Sơ Nhất cắn răng nhẫn tâm chia tay với anh. Bây giờ, vấn đề của năm đó vẫn còn tồn tại. Nếu đúng như anh đoán, mẹ anh đã hại chết mẹ Sơ Nhất, làm sao cô có thể hẹn hò với con trai của kẻ thù?

Hết chương 24.

25. Chương 25

Chương 25: Ai tự đa tình.

Edit: Fleur.

Beta: Mạc Vô Tuyệt.

Khi Lữ Tụng đem cháo đến thì nhìn thấy người nằm trên giường là Tống Sơ Nhất, Trần Dự Sâm tiều tụy hốc hác ngồi cạnh giường, trong mắt toàn là tơ máu, anh ta vừa tức giận vừa không cam lòng. Trần Dự Sâm hầu hạ Tống Sơ Nhất như cháu chắt hầu hạ tổ tông, ngay cả anh ta cũng trở thành cháu chắt rồi!

Trong lòng Lữ Tụng vô cùng không vui nhưng cũng không dám biểu lộ ra mặt. Quen biết Trần Dự Sâm bốn năm, anh ta rất hiểu tính tình của anh. Nếu anh ta không thể yêu ai yêu cả đường đi mà không quan tâm Tống Sơ Nhất, thì cứ chờ Trần Dự Sâm loại mình ra khỏi danh sách bạn bè đi.

Vì vậy Lữ Tụng không chỉ không tức giận, mà còn có vẻ ân cần lấy lòng. Sau khi đặt cháo gà ác xuống, anh ta nhanh nhẹn mở nắp, lấy thìa múc cháo ra bát, vừa liếc sang bên cạnh vừa cười: “Ái chà, không thể ngờ được có ngày tôi lại phục vụ cô thế này. Ném thử đi, nếu không hợp khẩu vị, tôi sẽ đi mua bát khác.” Câu nói với ý tứ hàm súc sâu xa, đôi mắt hoa đào vô cùng dịu dàng nhìn Tống Sơ Nhất.

Tống Sơ Nhất rung mình, không nói lời nào quay sang nhìn Trần Dự Sâm.

“Để tôi. Cậu vội thì đi trước đi.” Trần Dự Sâm cầm bát muốn tự mình làm.

Lữ Tụng sờ sờ cằm, có chút mất mát.

“Đúng rồi. Việc mấy hôm trước tôi nói cậu đừng làm vội.” Trần Dự Sâm nói.

Chuyện năm đó Tống Sơ Nhất đi theo Quý Phong chắc chắn có ẩn tình khác. Tống Sơ Nhất trở về từ thành phố S mà không có Quý Phong thì chắc chắn anh ta không biết chuyện cô có thai. Nếu tâm tư của Tống Sơ Nhất không ở trên người Quý Phong thì anh cần gì phải hận anh ta?

Lữ Tụng nhú mày. Vì muốn tận dụng cơ hội tốt, hôm qua anh ta đã cho người hành động rồi.

Trần Dự Sâm thấy anh ta nhúu mày liền biết mình đã chậm. Chiến dịch trên thương trường một khi đã bắt đầu thì không phải anh chết thì chính là tôi chết.

“Sơ Nhất, em ăn cháo đi. Anh tiễn Lữ Tụng.” Trần Dự Sâm không dám kéo dài thời gian.

Tổng Sơ Nhất ‘ừ’ một tiếng, cố tự ăn cháo. Cô biết Trần Dự Sâm tránh mình để nói chuyện tư mật với Lữ Tụng.

“Đã tiến hành đến đâu rồi?” Ra khỏi phòng bệnh, Trần Dự Sâm hỏi.

“Đã sắp bầy.” Lữ Tụng buông tay. “Quý Phong rất trầm ổn nên không dễ mắc mưu. Hôm qua Nhị công tử nhà họ Quý – Quý Loan trở về từ nước ngoài, cơ hội khó có được. Tôi cho người lộ ra tin tức chúng ta có kế hoạch khai phá mảnh đất ở thành phố B cho anh ta, còn có tin tức giả là Trung Đầu muốn tìm người hợp tác, anh ta tin là thật, tìm tôi đưa ra ý hợp tác. Tôi tỏ vẻ không thích Quý Phong, anh ta liền vui vẻ nói có thể giấu Quý Phong.”

“Quý Phong là phó tổng của Quý thị, làm sao có thể giấu anh ta?” Trần Dự Sâm thật sự không hiểu gì về chiến lược buôn bán cả.

“Anh ta không nắm giữ quyền tài chính và quyết sách của Quý thị, cho nên muốn giấu Quý Phong và Ninh Duyệt, liền hợp cùng Quý Thanh Đào và Quý Thanh Nguyên bán cổ phiếu Quý thị có trong tay, sau đó dùng số tiền đó đăng kí một công ty con của Quý thị hợp tác với Trung Đầu. Anh ta định giấu cả Quý lão gia, muốn sau khi xong việc tặng cho ông ta một kinh hỉ (1).” Lữ Tụng nhún nhún vai, “Ngày mai tôi sẽ âm thầm đem tiền đi mua cổ phiếu của Quý thị.”

(1) Kinh hỉ: Kinh ngạc và vui mừng.

“Nhà họ Quý làm giàu đã ba đời. Sống trong bầu không khí buôn bán ấy, lại được dạy dỗ từ nhỏ, tại sao lại thiếu kiên nhẫn như vậy? Chỉ là một cái bánh mì lớn hư vô mà có thể quên quy tắc căn bản?” Trần Dự Sâm có chút khó hiểu.

Lữ Tụng hớn hỏ: “Tình huống nhà họ Quý rất phức tạp, cậu không biết đâu, Quý Phong là đại công tử, bị quản khắp nơi khắp chốn, thật sự rất khổ...”

Quý lão gia có ba đứa con trai. Đứa con cả Quý Thanh, tức cha của Quý Phong, say mê hội họa mỹ thuật, không quan tâm đến việc làm ăn buôn bán của gia đình. Con thứ hai Quý Thanh Đào rất quan tâm đến việc buôn bán, sau khi thành niên vẫn đi theo lão gia tử xử lí công việc, biểu hiện rất quy củ. So với anh cả không chí tiến thủ thì được lão gia tử yêu thích hơn. Mọi người trong Quý thị đều nghĩ Quý thị sẽ được giao cho ông ta. Không ngờ sau khi Ninh Duyệt tiến vào nhà họ Quý liền đến Quý thị làm việc, ánh mắt thông tuệ sâu sắc hơn người, so với ông ta chỉ biết giữ gìn cái đã có thì tốt hơn nhiều. Quý Thanh Đào bị tước mất sự yêu thích của lão gia. Đến khi Quý Phong tốt nghiệp vào làm việc ở Quý thị, có Ninh Duyệt đứng sau, thái độ lại không sắc bén như Ninh Duyệt mà ôn hòa rộng lượng, lại có danh phận cháu đích tôn, từ Quý lão gia đến nhân viên Quý thị đều yêu quý ủng hộ. Quý Thanh Đào hoàn toàn thất thế. Quý Thanh Đào không cam lòng, nhưng vì e ngại Quý lão gia, ông ta không dám đối nghịch trực tiếp với Quý Phong, nhưng vẫn ngầm gây chuyện.

Con thứ ba của nhà họ Quý, Quý Thanh Nguyên được sinh ra khi lão gia tử đã giàu có, nhỏ hơn hai người anh mười mấy tuổi, chỉ lớn hơn Quý Phong và Quý Loan sáu tuổi. Vì nhiều tuổi mới có người con này, Quý lão gia tử rất nuông chiều Quý Thanh Nguyên. Sau khi trưởng thành Quý Thanh Nguyên cũng đến Quý thị làm việc. Tài sơ học thiển (3), nói như rồng leo làm như mèo mửa lại không có trách nhiệm, không làm được gì còn phá hoại rất nhiều, Quý lão gia tử không muốn trách cứ anh ta. Ninh Duyệt cũng không có cảm tình với anh ta, luôn nghiêm khắc với anh ta nên anh ta hận Ninh Duyệt thấu xương, cùng một giuộc với Quý Thanh Đào.

(3) Tài sơ học thiển: Tài kém, học ít.

Quý Thanh Nguyên chưa kết hôn. Con trai đời thứ ba của nhà họ Quý ngoại trừ Quý Phong chính là con của Quý Thanh Đào, thì còn một người là Quý Loan.

Quý Loan sinh sau Quý Phong một tháng, hoàn toàn trái ngược với Quý Phong trầm ổn kiên định. Quý Loan rượu, chè, cờ bạc, hút hít, gái gú, đủ năm tật xấu, Quý lão gia tử rất không thích anh ta. Quý Loan

cho rằng Quý Phong đoạt mất sự nổi bật của mình nên luôn đối nghịch với Quý Phong. Hai anh em ngay cả việc giả bộ hòa thuận cũng không làm được. Năm năm trước không biết Quý Loan đã làm gì chọc giận Quý lão gia nên bị đưa ra nước ngoài, không được đồng ý thì không thể về nước, đến hôm qua mới vừa được lệnh đặc xá trở về.

“Bọn họ cho rằng nhận được hạng mục này, kiếm lời sẽ chuộc lại cổ phiếu.”

“Kế hoạch của cậu là thu mua Quý thị chứ không phải làm cho nó biến mất trên thị trường?” Trần Dự Sâm hỏi.

“Đúng. Trung Đầu trở thành cổ đông lớn nhất của Quý thị, Quý Phong sẽ dưới quyền chúng ta.” Lữ Tụng cười nhìn Trần Dự Sâm, ý là, lúc đó cậu muốn làm gì tình địch này thì làm.

“Cổ phiếu Quý thị bị bán một cách bất thường trên thị trường cổ phiếu, không lẽ Quý Phong và Ninh Duyệt không phát hiện ra?” Trần Dự Sâm cảm thấy khó hiểu.

“Cho nên cha con Quý Thanh Đào mới phối hợp cùng Quý Thanh Nguyên. Quý Thanh Nguyên là tâm can của Quý lão gia. Vừa rồi tôi nhận được tin, Quý Thanh Nguyên đêm nay đập phá gây sự nói mẹ con Quý Phong bắt nạt anh ta, Quý lão gia không ngăn cản được, liền bắt Ninh Duyệt và Quý Phong chịu trách nhiệm, đóng cửa suy nghĩ.”

Lữ Tụng nháy mắt với Trần Dự Sâm, vô cùng đắc ý nói: “Cậu không biết đâu, mấy năm trước khi Quý Loan vẫn ở trong nước gây ra không ít tai họa. Trong lúc nóng giận Quý lão gia đã lập ra gia quy ‘đóng cửa suy nghĩ’. Gia quy này của nhà họ Quý không khác gì ngồi tù, bị giam trong một căn phòng có phòng vệ sinh, ngăn cách với thế giới bên ngoài, điện thoại và máy tính đều bị tịch thu, đồ ăn được đưa từ ô cửa nhỏ vào.”

Quý Phong và Ninh Duyệt không hề có lỗi, vậy mà Quý lão gia thấy con khóc lóc om sòm liền như vậy. Ông ta đặt Ninh Duyệt và Quý Phong ở đâu?

“Vậy còn Quý lão gia và nhân viên quản lý cấp cao của Quý thị? Một tập đoàn lớn như vậy, trừ Ninh Duyệt và Quý Phong, tất cả không thể đều ngốc ngếch.” Trần Dự Sâm nhíu mày trầm ngâm một lát rồi hỏi, trong lòng mơ hồ có một chủ ý. Có ba tên phá hoại nhà họ Quý, xem ra không tốn mấy công sức cũng có thể nắm được Quý thị như Lữ Tụng đã nói.

Nhưng ý kiến ban đầu đã thay đổi, lần này không hề làm Quý Phong khó xử mà là muốn đuổi hết những người nhà họ Quý ra khỏi Quý thị, cho Quý Phong một cơ hội phát triển.

Nếu đoán đúng, anh không những không thể hận Quý Phong, mà còn phải cảm ơn Quý Phong khi Sơ Nhất đau khổ nhất đã làm bạn chăm sóc cô.

“Quý Loan chắc chắn sẽ nghĩ cách, chúng ta không cần lo.” Lữ Tụng cười ha ha, hỏi lại: “Vừa rồi cậu nói tạm hoãn là sao?”

“Không có gì, cứ hành động theo kế hoạch của cậu.” Trần Dự Sâm lắc đầu. Chờ sau khi hành động thành công sẽ nói với Lữ Tụng anh muốn trả toàn bộ Quý thị cho Quý Phong. Anh tin rằng Lữ Tụng sẽ không phản đối quyết định của mình.

Nhất định là có chuyện, Lữ Tụng thông minh không hỏi. Việc tôn trọng bạn bè anh ta làm rất tốt, cũng bởi vì thế anh ta mới có thể đứng bên cạnh Trần Dự Sâm lạnh lùng kiêu ngạo này.

“Bệnh của Sơ Nhất có vẻ không nhẹ.” Lữ Tụng thân thiết nói.

“Ừ, việc thiết kế cao ốc trung tâm tôi không thể tiếp tục, cậu hãy sắp xếp người khác. Sơ Nhất mang thai, thai nhi không ổn định, tôi phải bỏ qua mọi thứ để toàn tâm chăm sóc cô ấy.”

Tổng Sơ Nhất mang thai? Miệng Lữ Tụng há to đến mức có thể nhét vừa một quả trứng, sau một lúc mới lắp bắp hỏi: “Đứa bé là của cậu? Cậu và cô ấy, lúc nào.... Không phải hai người vẫn không ngủ cùng nhau sao?”

Nghi vấn của Lữ Tụng cũng là nghi vấn của Tổng Sơ Nhất. Tổng Sơ Nhất vốn tâm thần không yên mở cửa muốn đi ra ngoài một chút, không ngờ lại nghe thấy câu hỏi kinh tâm như vậy.

“Tôi và Sơ Nhất...” Trần Dự Sâm nói một nửa liền dừng lại, dưới ánh đèn mờ hồ, miệng anh có vẻ hướng về phía trước, bờ môi vô cùng đẹp đẽ, dù khuôn mặt tiêu tụy đen tối cũng không hạ thấp nhan sắc của anh. Nhu tình trong mắt không thể bỏ qua. Thâm tình như vậy không thể dành ột người mới quen hai tháng được.

Tim Tổng Sơ Nhất bỗng lơ nhịp, cảm xúc cuộn cuộn như dung nham núi lửa bùng nổ dưới mặt đất, đau đớn như thiêu như đốt. Trí nhớ tựa như sóng biển ập đến, như muốn làm đầu cô nổ tung.

Anh nói: “Không lợi hại không được, bạn gái tôi nấu ăn rất vụng, ngay cả trứng cũng không rán được, tôi chỉ có thể học làm cho cô ấy ăn.”

“Bạn gái tôi rất muốn có phòng ốc của mình. Khi tôi còn chưa có tiền mua phòng thường xuyên tham khảo giá cả thị trường các vật liệu và gia cụ.”

“Bạn gái tôi cũng học thiết kế trang trí. Cô ấy không hề có thiên phú, khi đi học là vừa học vừa làm, thường xuyên không theo kịp chương trình học, tôi thường tìm tài liệu cho cô ấy, cô vừa vận cũng dùng được.”

Bạn gái rong miệng anh rất giống cô. Vừa rồi anh còn nói: “Sơ Nhất, anh không hề có bạn gái.”

Anh rất ghét Quý Phong, anh nói: “Tổng Sơ Nhất, cô đừng bị cái mặt nạ ôn hòa của Quý Phong lừa gạt. Anh ta không phải người tốt. Anh ta biết rõ tôi rất yêu bạn gái nhưng vẫn cướp cô ấy tư tay tôi, cực kì dễ tiện vô sỉ.”

Trước mắt Tổng Sơ Nhất dần dần mờ hồ không rõ, chân mềm nhũn không thể đứng thẳng. Đứa bé là của Trần Dự Sâm, như vậy, đêm đó chính anh đã đưa cô rời khỏi quán bar? Cô vì đuổi theo bóng dáng Trần Dự Sâm mới bước vào đó, chẳng lẽ cô không hề nhầm, Trần Dự Sâm thật sự là Thẩm Hàn?

Vậy thì tại sao anh không thú nhận thân phận với cô? Bởi vì anh hận cô bỏ rơi anh ư?

Toàn thân Tổng Sơ Nhất run rẩy, việc duy nhất có thể làm là gắt gao bám chặt lấy khung cửa, giống như người rơi xuống nước vớ được cọc gỗ.

Trần Dự Sâm nghe được động tĩnh quay đầu lại nhìn thấy Tổng Sơ Nhất sắc mặt trắng nhợt liền chạy lại.

“Sơ Nhất, sao lại rời giường rồi? Có khỏe không? Có cảm thấy không thoải mái hay không?”

Thân thể đơn bạc của Tổng Sơ Nhất run rẩy một chút, môi run run, oán hận triền miên nhìn anh, sau đó, như bị kích thích nắm lấy bả vai anh mà gọi: “Thẩm Hàn...”

Trần Dự Sâm ngơ ngẩn. Tổng Sơ Nhất sắc bén nhìn anh, Trần Dự Sâm lùi dần từng bước, đến khi chạm vào một cánh cửa khác không thể lùi được nữa, Tổng Sơ Nhất hung hăng hôn vào đôi môi đang hé mở của anh. Nụ hôn không hề dịu dàng mà như dã thú cắn xé. Môi Trần Dự Sâm bị cắn nát, máu chảy ra, tiếng nước miếng và máu giao hòa, còn có tiếng rên rỉ như dã thú nức nở của Tổng Sơ Nhất. Trần Dự Sâm ôm eo Tổng Sơ Nhất, cô run lên một cái rồi đột nhiên dùng toàn bộ sức lực đẩy anh ra. Trần Dự Sâm không hề phòng bị, lảo đảo hai bước rồi ngã xuống đất. Theo bản năng anh bám lấy khung cửa liền bị kim loại cắt một vết trong lòng bàn tay. Trần Dự Sâm không hề thấy đau, chỉ nhìn chăm chăm vào Tổng Sơ Nhất. Bàn tay anh chảy máu đầm đìa ghê người, Tổng Sơ Nhất vừa muốn kéo Trần Dự Sâm dậy xem xét miệng vết thương cho anh, lại muốn ôm hôn anh, bù lại năm năm đã mất.

Tổng Sơ Nhất nhắm mắt lại, trong đầu tối đen, nhưng thắm trạng khi mẹ cô mất lại vô cùng rõ ràng. Cả người bà nhuộm đầy máu tươi như muốn lên án cô.

Tổng Sơ Nhất bối rối xoay người đi vào phòng. Cửa phòng đóng lại, bên trong bên ngoài xánh cửa là hai thế giới. Tổng Sơ Nhất không nhận được khe cười, tiếng cười phát ra từ nội tâm.

Thật tốt, hoàng tử của cô không hề thay lòng đổi dạ. Tình yêu của hai người là câu chuyện đồng thoại đẹp nhất, bọn họ vẫn nhớ về nhau. Vui vẻ qua đi, bi thương lại càng mãnh liệt. Tổng Sơ Nhất dựa vào cánh cửa, chậm rãi trượt xuống. Nước mắt dưới ánh đèn giống như sương sớm lạnh lẽo, làm ướt hai má cô.

Hết chương 25.

26. Chương 26

Chương 26: Thú nhận còn khó hơn.

Edit: Fleur.

Beta: Mạc Vô Tuyết.

Lữ Tụng cảm thấy miệng mình hơi khô. Anh ta là khách quen của chốn trăng hoa, cảnh sắc chói mắt mức nào cũng đều đã nhìn thấy. Vậy mà anh ta lại ngây người nhìn Tống Sơ Nhất cường hôn Trần Dự Sâm. Khi mới gặp anh ta đã thấy Tống Sơ Nhất dù không phải tuyệt sắc nhưng cũng có ý vị riêng. Vừa rồi cảm giác này lại càng mãnh liệt.

Khi đó, mắt Tống Sơ Nhất khép hờ, lông mi tạo ra bóng tối, động lòng người hơn tất cả những người phụ nữ anh ta từng gặp.

Cửa phòng đóng lại hồi lâu Lữ Tụng mới hồi phục tinh thần, vội vàng kéo Trần Dự Sâm dậy.

“Dự Sâm, Tống Sơ Nhất sao vậy?”

Trần Dự Sâm như bị điếc, nhìn chằm chằm vào cửa phòng, sau một lúc mới lẩm bẩm: “Sơ Nhất, em nhận nhầm rồi, anh không phải là Thẩm Hàn. Chúng ta không hề có cản trở, chúng ta có thể ở bên nhau.”

“Cậu nói gì? Ai là Thẩm Hàn?” Lữ Tụng cảm thấy hồ đồ, vừa rồi anh ta thất thần, không hề nghe thấy Tống Sơ Nhất gọi Thẩm Hàn.

“Đúng vậy. chúng ta không biết Thẩm Hàn là ai hết, Lữ Tụng, cậu mau làm chứng cho tôi, chứng minh tôi không phải là Thẩm Hàn đi.” Trần Dự Sâm đứng thẳng dậy, vừa kéo áo Lữ Tụng vừa gõ cửa: “Sơ Nhất, mở cửa đi. Anh có chuyện muốn nói.”

Anh gõ cửa rất mạnh, ván cửa không ngừng rung lên, Tống Sơ Nhất cẩn thận đỡ thắt lưng đứng dậy. Đây là con của Thẩm Hàn, nó không thể xảy ra chuyện gì. Trong nháy mắt, Tống Sơ Nhất cảm nhận được tâm tình Mạnh Nguyên Nguyệt khi nói đứa bé rất đáng yêu. Cô muốn nói chuyện với đứa bé, mong ngóng nó chào đời. Không biết đứa bé sẽ giống cô hay giống Thẩm Hàn? Nghĩ như vậy, Tống Sơ Nhất chần động trong lòng: vì sao Thẩm Hàn lại có khuôn mặt xa lạ như vậy? Tống Sơ Nhất mở cửa.

“Sơ Nhất, anh có chuyện muốn nói.” Trần Dự Sâm hít sâu.

Tống Sơ Nhất liếc nhìn Lữ Tụng, cô không muốn có người thứ ba ở đây. Bàn tay đang kéo Lữ Tụng của Trần Dự Sâm chuyển thành đẩy, Lữ Tụng bị anh đẩy ra ngoài.

Tống Sơ Nhất yên lặng xoay người. Cánh cửa mở rộng biểu đạt ý của cô, Trần Dự Sâm hơi chần chờ rồi đi vào, phòng đóng cửa lại. Tống Sơ Nhất ngồi bên mép giường.

Sau khi đứng trước giường một lúc, Trần Dự Sâm nửa quỳ xuống.

Thời gian chậm rãi dừng lại, cảnh chia tay năm năm trước dần xuất hiện, Tống Sơ Nhất nhìn chằm chằm vào gáy Trần Dự Sâm, trước mắt cô dần trở nên mơ hồ. Khi đó anh cầu xin cô rời bỏ Quý Phong quay lại với anh nhưng cô lại nhần tâm không đồng ý. Bây giờ thì sao?

“Sơ Nhất, xin lỗi vì đã lừa gạt em.” Sau khi nghĩ ra lí do thoái thác, Trần Dự Sâm mở miệng. Anh không dám ngẩng đầu lên, mặt vùi vào đùi Tống Sơ Nhất, giọng nói như truyền từ phương xa đến, nặng nề, “Sơ Nhất, lần đầu tiên anh gặp em không phải tại Kim Đinh quốc tế. Em còn nhớ khi em học năm thứ hai, học viện kiến trúc QH và đại học Princeton tổ chức hội thảo trao đổi học thuật không?”

Tống Sơ Nhất nhớ rất rõ, lần trao đổi đó, Thẩm Hàn tỏa ra ánh sáng chói mắt, cô ngồi ở vị trí đặc biệt mà Thẩm Hàn giữ cho say mê nhìn anh, nghe anh chậm rãi nói.

“Lúc ấy, anh ngồi bên cạnh Thẩm Hàn. Trong mắt cậu ấy cả khán phòng không hề tồn tại, trong đáy mắt cậu ấy từ đầu đến cuối chỉ có em, mà anh.... anh nhìn theo ánh mắt cậu ấy. Anh liếc mắt một cái liền thích em, từ đó, trong lòng anh đã xem em như bạn gái mình....”

Tổng Sơ Nhất mờ mịt nghe, mơ màng nói: “Thẩm Hàn, emn không biết là anh còn có thể nghĩ ra chuyện như vậy.”

Đúng là Trần Dự Sâm nghĩ ra chuyện này. Anh không dám thừa nhận, thừa nhận rồi anh sẽ không thể ở bên Tổng Sơ Nhất nữa.

“Sơ Nhất, em có thể vào web trường xem ảnh chụp những sinh viên tham gia lần trao đổi đó.” Trừ ảnh, anh còn có chứng cứ xác thực hơn. Trần Dự Sâm chân chính đã chết trong lúc đua xe quả thật có thẩm mien Tổng Sơ Nhất, trong hộp thư anh ta có rất nhiều nhật kí ghi chép về tình yêu này.

Nói như thật vậy, Tổng Sơ Nhất nghĩ trong đầu, Trần Dự Sâm có thể đi làm diễn viên, cũng có thể làm biên kịch. Trong lòng nghĩ như vậy, ánh mắt cô lại nhìn về vali đặt trong một góc phòng bệnh. Bên trong có quần áo và laptop của cô. Thắt thẩn một lát, Tổng Sơ Nhất nói với Trần Dự Sâm: “Máy tính của tôi để trong vali, anh đem lại đây.”

Trao đổi học thuật với giáo sư danh giá không phải là chuyện bình thường, trang web của trường vẫn lưu giữ đầy đủ ảnh chụp. Tổng Sơ Nhất ngơ ngác nhìn người đứng cạnh Thẩm Hàn trong bức ảnh.

“Khi đó tại sao tôi không nhìn thấy anh?” Cô thì thào.

“Trong mắt em chỉ có Thẩm Hàn.” Trần Dự Sâm chua xót lại ngọt ngào nói. Khi đó, anh phát hiện Trần Dự Sâm thích Tổng Sơ Nhất lại chỉ có thể trơ mắt nhìn ánh mắt cô lưu luyến trên người mình, anh cực kì đắc ý.

Kìm nén sự bứt rứt khi nói dối, Trần Dự Sâm hỏi: “Anh viết rất nhiều nhật kí, em có muốn xem không?”

Tổng Sơ Nhất lắc đầu, cô khinh thường cũng không muốn biết tình cảm của một người khác ngoài Thẩm Hàn dành ỉn. Không phân biệt được tư vị trong lòng, Tổng Sơ Nhất ngơ ngác nhìn bàn tay Trần Dự Sâm, đột nhiên như điên cuồng kéo áo Trần Dự Sâm. Tổng Sơ Nhất không thấy được cơ thể mê người quen thuộc của Thẩm Hàn. Trên ngực Trần Dự Sâm dày đặc vết sẹo.

“Anh thích đua xe, có khi không thể không chế được. Đây là vết thương tai nạn xe cộ để lại.” Trần Dự Sâm cần răng nói dối.

Là vết thương tai nạn xe cộ để lại, cũng do đua xe gây ra, nhưng là do sau khi lái xe rơi xuống vực, anh rơi ra khỏi xe, trong quá trình rơi xuống vực, cây cối và vách đá gây ra.

Anh ta không phải Thẩm Hàn, sao có thể? Vậy còn đứa bé trong bụng cô? Tổng Sơ Nhất si ngốc sờ lên bụng. Mới vừa rồi còn vui sướng yêu thương vô hạn, trong nháy mắt gió lạnh như lưỡi dao sắc đâm thẳng vào tim, không hề có độ ảm.

Đứa bé này... Trong lòng nhận định đây là con của Thẩm Hàn, cô không có dũng khí bỏ nó đi. Tổng Sơ Nhất nằm xuống cạnh máy tính, cuộn mình như một con mèo lạc, không hề nhúc nhích.

“Sơ Nhất, xin lỗi, đêm hôm đó.... Đêm hôm đó anh không nhận được, anh thích em lâu như vậy, anh thực sự không thể khống chế chính mình.” Trần Dự Sâm nhỏ giọng giải thích, “Sơ Nhất, chờ em xuất viện chúng ta sẽ kết hôn rồi sinh đứa bé ra được không?”

Kết hôn với anh ta, sinh con, anh ta nói thật dễ dàng, thừa dịp cô say rượu làm càn, sau lại giấu giếm lừa gạt. Anh ta coi cô là cái gì?

Tổng Sơ Nhất vốn nên tức giận, nhưng ngoại ý muốn lại không hề có cảm xúc tức giận. Trước kia ngóng trông anh ta là Thẩm Hàn, nay trơ mắt nhìn chuyện xảy ra với mình như truyện cổ Á Rập cô chỉ thấy buồn cười, rồi bật cười ra tiếng.

Tức giận mừng chữ đều được, chỉ cần đừng im lặng quái dị như thế. Trần Dự Sâm không nghĩ rằng tình hình đúng là quái dị như vậy, cúi đầu kinh hồn bạt vía nhìn Tổng Sơ Nhất. Tổng Sơ Nhất cười một lát rồi từ từ nhắm hai mắt, nằm im như đã ngủ.

Không mưa to gió lớn càng khiến người ta thêm lo lắng, nửa bây giờ cô còn đang mang thai, thân thể yếu ớt, Trần Dự Sâm không dám nói nhiều, chỉ có thể ngồi xuống mép giường.

Ngoài cửa sổ ánh đèn rực rỡ, xe cộ như nước, bây giờ đang là lúc thành phố phồn hoa náo nhiệt nhất trong đêm. Hồ hấp Tống Sơ Nhất trở nên nhẹ nhàng đều đặn, cô thật sự đã ngủ. Trần Dự Sâm thở nhẹ một hơi. Ngồi một tư thế không hề nhúc nhích trong thời gian dài, cơ thể hơi mỏi, anh liền dựa vào đầu giường chuẩn bị ngủ.

Tiếng chuông điện thoại lỗi thời của Tống Sơ Nhất vang lên, cách một lớp túi da như tiếng chuông trong nước. Trần Dự Sâm sợ quấy nhiễu Tống Sơ Nhất vội vàng cầm túi ra khỏi phòng.

Vừa nhìn thấy số gọi đến, sắc mặt Trần Dự Sâm đen lại. Người gọi đến là Mạnh Nguyên Nguyệt. Trần Dự Sâm rất quen thuộc với số của Mạnh Nguyên Nguyệt. Dù sao cũng sống cùng một nhà nhiều năm như vậy, không quan tâm cũng sẽ không thể không biết gì. Mạnh Nguyên Nguyệt là con gái nuôi của cha mẹ anh. Luận thân sơ, Trần Dự Sâm cảm thấy mình mới chính là con nuôi nhà họ Thẩm.

Mười tuổi Mạnh Nguyên Nguyệt đã đến nhà họ Thẩm. Từ khi cô đến đây, Cao Anh đã đem tất cả tình yêu của người mẹ chuyển lên người cô. Trần Dự Sâm không hề tức giận cũng như đổ kị. Mạnh Nguyên Nguyệt mồ côi cha từ trong bụng mẹ, mới mười tuổi lại mất cả mẹ, thật sự đáng thương. Cao Anh thương cô nhiều một chút cũng đúng. Trần Dự Sâm giận chính là sau khi họ trưởng thành, Cao Anh luôn buộc anh kết hôn với Mạnh Nguyên Nguyệt.

“Sơ Nhất, tôi vừa gọi cho bà ngoại tôi, bà nói cô không hề tìm bà. Cô có khỏe không? Đã uống thuốc chưa?” Giọng nói của Mạnh Nguyên Nguyệt làm đứt đoạn trí nhớ Trần Dự Sâm.

Thuốc phá thai của Sơ Nhất là do cô ta đưa? Trần Dự Sâm muốn chửi ầm lên lại nhịn xuống. Cô em gái nuôi này anh không biết, nhưng anh rất hiểu Tống Sơ Nhất, không ai có thể buộc cô làm chuyện cô không muốn.

“Sơ Nhất đang ngủ, ngày mai cô gọi lại.” Trần Dự Sâm bình tĩnh nói.

Anh không lo Mạnh Nguyên Nguyệt nhận ra mình. Năm đó ngã xuống vách núi, cổ họng cũng bị thương. Sau khi phẫu thuật xong giọng nói của anh đã thay đổi. Tống Sơ Nhất còn không nhận ra, những người khác lại càng không.

“Anh là ai?” Mạnh Nguyên Nguyệt cảnh giác hỏi.

Trần Dự Sâm không trả lời, dứt khoát ngắt điện thoại. Cô gái này là mầm tai họa. Không có cô ta, Cao Anh sẽ không dùng thủ đoạn ti tiện như vậy bắt Tống Sơ Nhất chia tay với anh.

Sau khi tìm được đường sống trong chỗ chết, anh không muốn có quan hệ gì với Cao Anh. Trong khi anh vẫn nghĩ Tống Sơ Nhất chê nghèo yêu giàu chia tay với mình, anh còn hận Cao Anh đã phản đối anh và Tống Sơ Nhất khiến cô thay lòng đổi dạ. Bây giờ chân tướng đã rõ ràng, anh càng oán hận Cao Anh và thân phận con trai nhà họ Thẩm của mình. Anh phải cách xa người nhà họ Thẩm, cũng không muốn Tống Sơ Nhất có quan hệ gì với họ.

Qua điện thoại, Mạnh Nguyên Nguyệt cảm giác được địch ý của Trần Dự Sâm. Sau khi nghe được tiếng ‘tút tut’ trên điện thoại, cô run sợ trong chốc lát liền vội vàng gọi cho Mã Hiểu Na.

“Bà ngoại, cô gái cháu kể với bà không biết thế nào, bà đi qua xem giúp cháu được không?”

Mã Hiểu Na vốn đã ngủ, mơ mơ màng màng tỉnh lại, có chút khó chịu.

“Bây giờ đã khuya, cháu cho bà địa chỉ của cô ấy, ngày mai bà sẽ đến.”

“Cháu sợ mai sẽ chậm, bên cạnh cô ấy có một người đàn ông không rõ thân phận.” Mạnh Nguyên Nguyệt lo lắng không thôi, hai lần gặp mặt tinh thần của Tống Sơ Nhất đều rất kém.

Có thai khi chưa kết hôn lại không biết cha đứa bé là ai, sự đau khổ này cô cũng từng trải qua, sau khi chuyện đã qua cô vẫn thấy đau đớn không kể, chỉ sợ Tống Sơ Nhất không thể chịu được. Mười một giờ đêm, người ở bên cạnh không phải là người thân thì là ai, lo lắng ột cô gái xa lạ nhưng không biết lo cho bà ngoại đã bảy mươi tuổi? Thôi, gọi điện thoại hỏi một câu xem sao.

“Được, cháu cho bà số của cô ấy.”

Mạnh Nguyên Nguyệt đọc số của Tống Sơ Nhất.

“Bà ngoại, bà nhất định phải nghĩ cách để Sơ Nhất nói chuyện với bà, nếu không liền hỏi địa chỉ rồi đến thăm cô ấy.”

Sau khi cúp điện thoại Trần Dự Sâm thất thần một lát, đang chuẩn bị trở về phòng bệnh, điện thoại lại vang lên. Khi nhìn thấy số gọi đến, anh không nghe máy, sắc mặt càng thêm khó coi.

Sau khi thay đổi thân phận, anh thề thốt phủ nhận mình là Thẩm Hàn, nhưng Cao Anh chưa từ bỏ ý định, dẫn theo Mã Hiểu Na có vài chục năm kinh nghiệm làm hộ lý đi tìm anh. Mã Hiểu Na biết anh cũng đã nói chuyện rất nhiều với anh.

Thời gian trước, không muốn để Cao Anh tra ra anh đang ở cùng Tống Sơ Nhất tại khách sạn Lam Hải, anh vẫn ru rú trong nhà. Bây giờ anh đã biết ẩn tình năm đó, trước khi giải quyết vấn đề, anh quyết không để người của nhà họ Thẩm tiếp cận Tống Sơ Nhất, xúc phạm cô.

Làm sao bây giờ? Không nghe máy chỉ sợ ngày mai Mạnh Nguyên Nguyệt lại gọi đến.

Trần Dự Sâm quay lại phòng bệnh. Tống Sơ Nhất ngủ không hề an ổn, cuộn chặt chăn mỏng vào người, trên trán lại có mồ hôi. Trần Dự Sâm nhẹ nhàng đi tới, một tay ấn vào nút nghe máy, một tay xoay mặt Tống Sơ Nhất, cúi đầu hôn cô. Âm thanh hôn môi rất lớn, câu ‘alo’ của Mã Hiểu Na liền ngừng lại, chỉ chốc lát sau, tiếng ‘tút tut’ vang lên.

Ban đầu Trần Dự Sâm chỉ muốn diễn trò để Mã Hiểu Na biết ý tắt máy, nhưng sau khi hai môi tiếp xúc, một ngọn lửa bùng lên trong lòng, hành động không còn do dự nào chỉ huy nữa. Sự rung động quen thuộc lại xuất hiện. Tống Sơ Nhất mơ mơ màng màng nghĩ rằng mình vẫn ở bên Thẩm Hàn. Cô khẽ hé môi nhiệt tình đón nhận. Trong phòng bệnh xuân ý dào dạt.

Đêm nay hai người đều ngủ rất ngon, mùi thuốc khử trùng trở thành mùi hoa đào thơm mát, chăn đệm màu trắng cũng trở nên vô cùng thoải mái.

Trời sáng, khi nhìn thấy Trần Dự Sâm đang ôm mình ngủ say Tống Sơ Nhất đã nghĩ mình bị hoa mắt. Tâm tình tốt đẹp cả đêm liền biến mất, đáy mắt ngưng kết thành băng.

Tuy rằng ý thức mơ hồ nhưng không phải là không biết gì. Nghĩ đến tối qua chính mình say mê quẩn quít, Tống Sơ Nhất tức giận đẩy Trần Dự Sâm ra, không hề nghĩ ngợi mà đá anh. Trần Dự Sâm còn đang say trong mộng đẹp, không hề phòng bị mà ngã xuống. Không chỉ anh rơi xuống đất, theo bản năng anh dùng sức kéo ga giường, Tống Sơ Nhất cũng ngã xuống theo.

Trần Dự Sâm trợn mắt nhìn, hồn vía lên mây, giơ hai tay ra đỡ Tống Sơ Nhất, còn chính anh ngã mạnh xuống đất. Không hề biết đau, Trần Dự Sâm vội vàng hỏi: “Sơ Nhất, em có sao không? Có đau bụng không?”

Trong mắt ngoại trừ Tống Sơ Nhất không hề có thứ gì khác.

Tống Sơ Nhất nhện không được nhắm mắt lại, trong lòng đau đớn bi ai. Anh rất giống Thẩm Hàn, nhưng cuối cùng vẫn không phải Thẩm Hàn.

Tống Sơ Nhất đột nhiên nhớ về mùa đông trước khi chia tay một năm. Tết âm lịch, Thẩm Hàn chưa về nhà, anh dẫn cô đến sông băng phía Bắc chơi. Toàn bộ mặt sông đều đóng băng, núi cao phủ đầy tuyết. Hai người vui vẻ chạy trốn, chơi đùa. Đang vui vẻ bỗng nhiên có một khối băng thật lớn rơi từ trên xuống. Thẩm Hàn ôm cô ngay tại chỗ lẫn một vòng tránh thoát, sau đó kích động hỏi cô có làm sao không, có bị thương không. Trong mắt anh cũng chỉ có cô.

Cô nói: “Chỉ hỏi em thôi, vậy còn anh?”

“Em không sao anh sẽ không sao. Anh làm bằng sắt mà.” Anh nói.

Tống Sơ Nhất chậm rãi đẩy Trần Dự Sâm ra. Vừa rồi đã dùng hết sức nên cô chỉ ngồi im trên mặt đất.

“Sao vậy? Không thoải mái sao?” Trần Dự Sâm dây dưa không dứt.

“Anh làm bằng sắt sao?” Tống Sơ Nhất hỏi lại.

Trần Dự Sâm ngỡ ngàng, lần gặp nạn chấn động lòng người bên sông bằng anh vẫn nhớ rõ, anh cũng đã biết vừa rồi Tống Sơ Nhất nghĩ đến cái gì. Mỗi mấp máy nhưng không trả lời, Trần Dự Sâm không dám thừa nhận thân phận, chỉ nói: “Em đi đánh răng rửa mặt đi, anh ra ngoài mua bữa sáng.”

Có lẽ là buổi tối ngủ ngon, cũng có lẽ là biết được cha đứa bé là ai, tuy không phải Thẩm Hàn nhưng cũng tốt người lạ hoặc bị mấy người đồng thời làm nhục, Tống Sơ Nhất khôi phục khá tốt.

Khi làm kiểm tra buổi sáng, bác sĩ mỉm cười nói: “Thai nhi đã khỏe mạnh hơn hôm qua, cứ như vậy vài ngày nữa là có thể xuất viện rồi.”

Thấy Tống Sơ Nhất không buồn không vui, bác sĩ nhin không được nói thêm: “Nào có cặp vợ chồng nào giận nhau qua đêm. Chồng cô đối với cô tốt như vậy, hãy sống tốt với anh ta, đừng lấy đứa bé ra trút giận.”

“Cảm ơn bác sĩ.” Tống Sơ Nhất cười gượng, không có sức để biện bạch.

Làm sao bây giờ? Có nên giữ đứa bé lại không? Nếu giữ lại, không kết hôn là không được. Cô đã chịu đủ cảnh lớn lên không có cha, cô là mồ côi từ trong bụng mẹ, không phải do vụng trộm mà có, nhưng vẫn sợ ánh mắt soi mói phỏng đoán của mọi người.

Cho đến hôm nay, bên tai cô vẫn thường xuyên vọng lại những giọng nói hoặc là tự đắc khinh miệt, hoặc là đồng tình thương hại. Thiện ý hay ác ý có đều không muốn, cô chỉ muốn có một cuộc sống không bị chú ý như những đứa trẻ bình thường khác.

Đứa trẻ không có cha trước mặt người khác không chỉ kém một chút. Lớn lên không có cha là điểm yếu cả đời của cô. Cô không thể để con mình phải trải qua những ngày như vậy.

Trần Dự Sâm đi mua bữa sáng đã trở lại. Khí sắc của anh tốt hơn hôm qua rất nhiều, thậm chí là hoàn hảo nếu so với trước kia. Xem ra anh đã quay về Lam Hải thay quần áo, áo sơmi Armani và quần bò tối màu Hermes, tao nhã phóng khoáng. Tinh anh như vậy nhưng trên tay lại xách hai cái cặp lồng không hề phù hợp.

“Trong bệnh viện không có phòng bếp thật không tiện. Đây là mua ở nhà hàng em ném thử xem có hợp không.”

Anh mua rất nhiều thứ, cải trắng, thịt trâu xào gừng, cánh gà quét tương, cháo cá.....

Tống Sơ Nhất nghĩ, anh thật đúng là coi mình như heo mà nuôi. Không có gì là không hợp cả, bao nhiêu năm Tống Sơ Nhất vẫn ăn sủi cảo mì ăn liền. Không lay chuyển được ánh mắt đầy hy vọng của anh, mỗi món Tống Sơ Nhất đều ném qua. Món nào cũng ngon Khi hạ đĩa, Tống Sơ Nhất vuốt bụng nén giận nói: “Nếu tôi ăn hết sẽ thành heo mất.”

Về mặt không cam lòng làm cho Trần Dự Sâm nở nụ cười. Từ trước đến nay anh cười đều nặng nề âm lãnh, lúc này lại mặt mày tươi sáng, cực kì giống Thẩm Hàn. Trong chốc lát Tống Sơ Nhất lại thất thần. Thật kì quái, vì sao cô vẫn nhìn thấy bóng dáng Thẩm Hàn trên người anh?

Sau đó chính là chuỗi ngày dưỡng bệnh. Tống Sơ Nhất không hề nói sẽ phá thai, tuy rằng đôi mắt vẫn có vẻ u sầu nhưng khuôn mặt trắng bệch đã từ từ có huyết sắc, không hề tái nhợt như quỷ hút máu nữa.

Bốn ngày sau, sau khi kiểm tra, bác sĩ cười nói có thể xuất viện: “Thai nhi phát triển rất tốt. Cơ thể người mẹ bây giờ còn tốt hơn những thai phụ khác.”

“Đều là công lao của bác sĩ.” Trần Dự Sâm vui vẻ nói. Bình thường anh đã rất anh tuấn, nụ cười này càng làm anh đẹp hơn, khiến người ta không tự kìm hãm được mà thất thần.

Đồ vật dĩ nhiên là Trần Dự Sâm cầm, Tống Sơ Nhất mặc quần áo đi giày anh vừa mua hôm qua, đeo túi da chậm rãi đi tới. Trong lúc Trần Dự Sâm không chú ý, cô cho tay vào túi da sờ soạng, lặng lẽ ấn vào nút tắt máy trên điện thoại.

Sau khi Trần Dự Sâm cất đồ vào cốp xe xong, Tống Sơ Nhất ‘a’ một tiếng, lục lọi túi da nói: “Tôi quên cầm điện thoại rồi, chắc vẫn còn trong phòng bệnh.”

“Trước khi đi anh đã kiểm tra, không hề quên cái gì.” Trần Dự Sâm khó hiểu, thấy Tống Sơ Nhất lục lọi túi vẫn nói là không có liền lấy điện thoại mình ra gọi. Im lặng, không hề có chuông.

“Em ngồi chờ trong xe, anh quay lại tìm xem.” Trần Dự Sâm đóng cửa xe, mở cửa xe diu Tống Sơ Nhất ngồi vào rồi đi.

Từ gương xe nhìn theo Trần Dự Sâm đi vào bệnh viện, Tống Sơ Nhất nhanh chóng ra khỏi xe.

Hết chương 26

27. Chương 27

Chương 27: Tình cảm đi về đâu.

Edit: Fleur.

Beta: Mạc Vô Tuyết.

Tống Sơ Nhất muốn tới thành phố B tìm Thẩm Hàn. Cô không muốn gọi điện nữa, cũng không muốn hỏi Trần Dự Sâm cái gì cả. Địa chỉ nhà Thẩm Hàn cô biết. Cô phải đến đó, dù Cao Anh có chửi rửa nhục nhã cũng không sao, cô nhất định phải chứng thực suy đoán Trần Dự Sâm là Thẩm Hàn. Cô không muốn tiếp tục sống trong phỏng đoán nữa, phải hoặc không phải, một nhát dao thật dứt khoát.

Sau khi lên xe, Tống Sơ Nhất nhắn cho Trần Dự Sâm rằng cô muốn đi du lịch rồi lập tức tắt máy. Chắc chắn Trần Dự Sâm sẽ lo lắng, nhưng cô không muốn quan tâm, cô chỉ muốn chứng thật suy đoán của mình.

Tống Sơ Nhất từng nghe Thẩm Hàn nói nơi ở của nhà họ Thẩm là một đại viện dựa lưng vào núi, xung quanh là nước, cảnh sắc tuyệt đẹp, gác cổng sâm nghiêm, người bình thường không thể vào được. Lỗ mũi nói muốn đi vào với bảo vệ chắc chắn là không ổn. Tống Sơ Nhất tìm một khách sạn ở gần đó, sau đó ngồi trước cổng đại viện.

Thẩm Hàn và Cao Anh dù sao cũng phải ra ngoài, cô chắc chắn sẽ nhìn thấy bọn họ.

Xe ra vào đều phải dừng ở cổng đại viện để kiểm tra. Tống Sơ Nhất đứng đợi đến bốn giờ chiều vẫn không thu hoạch được gì. Mặt trời lên cao rồi lặn xuống, nắng đỏ đầy trời, Tống Sơ Nhất sắp không trụ được. Tuy rằng thân thể không đáng ngại, nhưng rốt cuộc cô cũng mới xuất viện, không thể quá mức mệt mỏi. Tống Sơ Nhất dù không cam lòng cũng phải rời đi.

Cao Anh ra ngoài trở về, liếc mắt một cái liền thấy Tống Sơ Nhất tập tễnh rời đi qua cửa kính xe. Chuyện hồi đó, Thẩm Hàn còn có hận, Cao Anh lại càng hận Tống Sơ Nhất. Không có Tống Sơ Nhất, bà ta sẽ không phải xa cách con trai mình. Tống Sơ Nhất xuất hiện ở đây, chắc chắn là tới tìm Thẩm Hàn.

“Đi sát vào người phụ nữ kia, dọa cô ta một chút rồi dừng xe lại.” Cao Anh lạnh lùng ra lệnh cho lái xe.

Tống Sơ Nhất tâm sự nặng nề, trong giây lát nghe được tiếng bánh xe ma sát với mặt đất, ngẩng đầu liền thấy một chiếc ô tô đang lao về phía mình. Theo bản năng cô lùi về phía sau, cơ thể đụng đưa rồi ngã xuống đất.

Té ngã sẽ ảnh hưởng đến đứa bé, Tống Sơ Nhất che bụng. Trong lúc bối rối, một bàn tay bắt lấy cô.

“Cô đi đường kiểu gì vậy, một chút thực nữ cũng không có. Mẹ cô dạy cô như thế à?” Cao Anh giữ chặt Tống Sơ Nhất rồi chột buông tay ra.

Mùi nước hoa nồng nặc, hơi thở kiêu căng ngạo mạn. Tống Sơ Nhất đè ngực, cố kìm chế sự chịu đựng của mình. Gương mặt trắng bệch, thân thể đầy máu của mẹ... Tình yêu dĩ nhiên là khắc cốt ghi tâm, nhưng tình thương của mẹ đến chết cũng không thể quên. Đầu Tống Sơ Nhất ong ong, một đôi tay lại nắm lấy tay cô.

Cô muốn xông lên đánh Cao Anh một trận. Nhưng cũng chỉ là nghĩ, năm năm trước cô đã nghĩ. Khi đó cô không hề ra tay, bây giờ lại càng không thể ra tay. Cô biết ra tay tức là mình chịu thiệt. Khi đó cô rất muốn kiện Cao Anh nhưng không thể. Mẹ cô bị lừa cả tâm cả thân rồi bỏ lại cô đau lòng tự tử, đầu sỏ gây nên chính là Cao Anh. Nhưng cô không có chứng cứ, cho dù có, Cao Anh chỉ nói một câu mẹ cô là người trưởng thành có tự chủ, có năng lực phân biệt là có thể phủi tay sạch sẽ.

“Đừng có nói về mẹ tôi như vậy. Bà hại chết mẹ tôi còn chưa đủ sao?” Tống Sơ Nhất nghiêng răng nghiêng lợi nói từng chữ một.

“Mẹ cô đã chết?” Cao Anh kinh ngạc, giọng bà ta lại lên cao hơn: “Tôi hại chết mẹ cô? Tống Sơ Nhất, cô đừng có nói bậy!”

“Tôi có nói bậy hay không trong lòng bà tự rõ. Tôi không kiện bà những sẽ có ngày trừng phạt bà.” Tống Sơ Nhất hung dữ cắn môi dưới, nước mắt từng giọt rơi xuống, loang lổ chẳng chịt trên mặt, ánh mắt tràn đầy cừu hận và bi thương khiến Cao Anh cũng phải sợ.

“Tôi không biết vì sao mẹ cô chết. Đúng là tôi đã đi gặp mẹ cô, nhưng chỉ để nói với bà ta bảo cô đừng dây dưa với Tiểu Hàn nữa. Tôi nói với bà ấy Tiểu Hàn đã có vị hôn thê, cũng cho bà ấy xem ảnh của nó và Tiểu Nguyệt. Những chuyện khác tôi không hề làm.” Cao Anh khinh thường việc giải thích với Tống Sơ Nhất nhưng vẫn không tự chủ mà giải thích với cô.

Lần đầu tiên gặp Tống Sơ Nhất, bà ta cũng rất hận Tống Sơ Nhất. Khuôn mặt Tống Sơ Nhất có một vài điểm giống với tấm ảnh thời trẻ hào hoa phong nhã của Thẩm Tinh Hoa, tuy rằng không rõ ràng nhưng bà ta rất để ý. Bởi vì Thẩm Tinh Hoa bị cưỡng ép lấy bà ta.

Nghe nói Tống Sơ Nhất mồ côi từ trong bụng mẹ, người cha trước khi cô sinh ra đã qua đời do tai nạn xe cộ, bà ta nghi ngờ Tống Sơ Nhất là con gái riêng của Thẩm Tinh Hoa, cố ý điều tra thân thế Tống Sơ Nhất nhưng không tra được gì. Mẹ Tống Sơ Nhất chuyển nhà rất nhiều lần, thay rất nhiều hộ khẩu.

Tống Sơ Nhất oán hận nhìn Cao Anh, hận không thể dùng ánh mắt giết chết bà ta. Nói thật nhẹ nhàng, mạng người trong mắt bà ta không đáng giá như vậy sao? Bà ta không tự mình ra tay nhưng thủ đoạn khéo léo khiến người ta tự tử thì có gì khác? Nếu không có người đàn ông kia theo lệnh bà ta quyến rũ mẹ cô, sao mẹ cô có thể chết được?

“Tôi muốn gặp Thẩm Hàn.” Cẩn rằng kiềm chế hận thù, Tống Sơ Nhất chậm rãi nói: “Bà không cần sợ, bà hại chết mẹ tôi, tôi chết cũng không thể ở bên anh ấy, tôi cũng sẽ không nói cho anh ấy chân tướng. Bà là mẹ anh ấy, tôi không muốn anh ấy phải đau khổ. Năm đó tôi giả bộ phụ lòng chia tay với anh ấy là vì không muốn anh ấy biết chuyện bà đã làm.”

“Tôi không làm gì hết, có gì phải sợ.” Cao Anh cười nhạt, hèn mọn nhìn Tống Sơ Nhất, “Cô cứ dựng chuyện đi, dù dựng thế nào cũng không thể thành sự thật được. Nói cho cô biết, Tiểu Hàn đã kết hôn sinh con trai rồi, nó không muốn gặp cô.”

“Tôi muốn gặp anh ấy.” Tống Sơ Nhất lạnh lùng nhìn Cao Anh.

Cao Anh có chút sợ, vừa giận vừa xấu hổ, bà ta lại bị một cô gái trẻ làm lung lạc. Tống Sơ Nhất vốn rất hiền lành, từ khi nào đã trở nên góc cạnh như núi đá thể này, tựa như Thẩm Hàn đang đứng trước mặt nhìn cô.

“Tôi muốn gặp Thẩm Hàn.” Tống Sơ Nhất lặp lại, giọng nói không cao nhưng lại bén nhọn.

“Vợ của Tiểu Hàn tốt hơn cô hàng trăm lần. Hai đứa đã có con, cô đừng nằm mơ nữa.” Cao Anh vừa tức lại vừa sợ, quay đầu nói với lái xe: “Anh quay về bảo dì Cát ôm Tiểu Tinh ra đây.”

Cô chỉ muốn gặp Thẩm Hàn, không muốn giả cho anh, Tống Sơ Nhất nghĩ. Trong đầu cô bỗng nhiên có một âm thanh vang lên khiến cô ngây ngẩn. Nghe thấy Cao Anh nhắc đến Tiểu Tinh, cô đột nhiên nhớ ra vì sao cô lại thấy giọng nói Mạnh Nguyên Nguyệt quen thuộc. Ngày đó trong điện thoại người bảo Tiểu Tinh thật đáng yêu không phải là Mạnh Nguyên Nguyệt sao?

“Vợ của Thẩm Hàn trong miệng bà tên là Mạnh Nguyên Nguyệt?” Tống Sơ Nhất cảm thấy thật khó tin.

Cao Anh run lên, không trả lời, chần chờ hỏi lại: “Cô biết Tiểu Nguyệt?”

Tống Sơ Nhất cười khê, đi một vòng hóa ra chân tướng lại là vậy, anh trai trong lời kể của Mạnh Nguyên Nguyệt là Thẩm Hàn, con trai Tiểu Tinh của Thẩm Hàn trong lời kể của Cao Anh lại là con của Mạnh Nguyên Nguyệt. Không cần cùng Cao Anh dây dưa nữa, cô có thể chứng thực với Mạnh Nguyên Nguyệt.

Tổng Sơ Nhất lấy điện thoại ra, khởi động máy, cô muốn hỏi Mạnh Nguyên Nguyệt tình hình gần đây của Thẩm Hàn. Như vậy cô sẽ không gặp Thẩm Hàn, anh không cần phải đau khổ khi gặp lại cô.

Trong danh bạ không có số của Mạnh Nguyên Nguyệt. Tổng Sơ Nhất nhíu mày, muốn gọi cho bà ngoại Mạnh Nguyên Nguyệt hỏi một chút, nhưng cũng không thấy số. Sao lại thế này? Trong lúc Tổng Sơ Nhất suy tư, điện thoại vang lên không ngừng, rất nhiều tin nhắn, rồi chuông điện thoại vang lên. Là Trần Dự Sâm. Tổng Sơ Nhất chần chừ một chút rồi nghe máy.

“Sơ Nhất, em đang ở đâu?” Giọng nói của anh rất kỳ lạ, khiến Tổng Sơ Nhất nhớ tới tiếng cát sỏi ma sát vào tảng đá.

“Tôi đang ở thành phố B.” Tổng Sơ Nhất nói.

Đầu kia điện thoại im lặng trong chốc lát, một câu hỏi yết ốt vang lên. “Em đi tìm Thẩm Hàn?”

Tổng Sơ Nhất ‘ừ’ một tiếng, nhẹ nhàng hỏi: “Trần Dự Sâm, anh rất tốt, nhưng chúng ta không thể ở bên nhau. Tôi chỉ yêu Thẩm Hàn.”

“Sơ Nhất, anh... Em hãy nghe anh nói, anh chính là....”

Điện thoại truyền đến tiếng ‘tút tut’, Trần Dự Sâm không có cơ hội nói hết.

Không phải Tổng Sơ Nhất cúp máy, điện thoại của cô rơi trên mặt đất vì câu nói của Cao Anh.

Tổng Sơ Nhất nói chuyện rất nhỏ nhưng Cao Anh đứng bên cạnh có thể nghe rất rõ. Dù trăm phương nghìn kế chia rẽ bọn họ, họ vẫn đến với nhau sao? Khi biết Tổng Sơ Nhất còn chưa biết Trần Dự Sâm là Thẩm Hàn, Cao Anh liền thay đổi ý định, bà ta cười lạnh: “Cô đúng là tham tiền. Thi cốt Tiểu Hàn còn chưa lạnh, cô đã anh anh em em với người khác.”

“Bà nói gì?” Điện thoại trong tay Tổng Sơ Nhất rơi xuống đất, tan thành nhiều mảnh.

“Tiểu Hàn đã chết từ năm năm trước.” Cao Anh lạnh lùng ngạo mạn nhìn Tổng Sơ Nhất.

“Không thể nào. Nếu Thẩm Hàn đã chết, vì sao trước đó bà không nói ra để tôi đau khổ. Bà sẽ không tốt bụng như vậy.”

Đúng là không dễ lừa. Cao Anh vắt hết óc suy nghĩ để che giấu.

Tổng Sơ Nhất nhìn chằm chằm Cao Anh. Ánh nắng lọt qua cành cây loang lổ chiếu lên khuôn mặt tái nhợt của cô, mang theo cả gió tuyết hiu quạnh.

“Đưa điện thoại của bà cho tôi.” Hồi lâu không nhận được câu trả lời, Tổng Sơ Nhất tiến về phía Cao Anh, đoạt lấy điện thoại của bà ta. Tổng Sơ Nhất dễ dàng tìm thấy số của Mạnh Nguyên Nguyệt.

“Mẹ, con đang lái xe, lát nữa về nhà con sẽ gọi lại ẹ.” Mạnh Nguyên Nguyệt nói trong điện thoại.

“Bác sĩ Mạnh, là tôi, Tổng Sơ Nhất.” Tổng Sơ Nhất run rẩy, cố gắng nói rõ ràng từng chữ, “Bác sĩ Mạnh, tôi muốn tìm một người để kết hôn, cho đứa bé một danh phận, nhưng chưa tìm được ai. Tôi muốn hỏi cô, khi cô phát hiện mình mang thai, vì sao cô không hỏi anh trai cô, để anh ta kết hôn với cô, cho đứa bé một danh phận?”

“Anh tôi sẽ không đồng ý đâu, kể cả kết hôn rồi ly hôn luôn để cho con tôi không bị gọi là con hoang, anh ấy cũng sẽ không đồng ý. Anh ấy chỉ muốn kết hôn với người mình yêu.” Mạnh Nguyên Nguyệt thở dài một tiếng: “Huống chi khi đó, tôi cũng không thể hỏi anh ấy. Khi đó anh ấy đã chết rồi.”

Khi đó anh ấy đã chết? Thẩm Hàn thực sự đã chết? Không thể nào!

“Anh cô chết trẻ như vậy sao?” Tổng Sơ Nhất không duy trì được bình tĩnh, điều chỉnh giọng nói, nước mắt lăn qua gò má rơi xuống đất. Trong nháy mắt cô đã sụp đổ.

“Anh ấy tự tử. Cô gái anh ấy yêu thay lòng đổi dạ, anh ấy không chịu được đả kích, lái xe lao xuống vách núi.” Mạnh Nguyên Nguyệt nói càng ngày càng nhỏ.

Trong đầu Tổng Sơ Nhất ‘ầm’ một tiếng như có sét đánh, trong tim giống như bị rấn cắn, từng chút một, chết không thấy máu.

“Anh cô tên Thẩm Hàn phải không?” Chỉ vài từ nhưng Tống Sơ Nhất phải dùng hết sức lực mới có thể nói ra.

“Là Thẩm Hàn. Sơ Nhất, cô hỏi việc này làm gì?”

Tống Sơ Nhất không trả lời, ngơ ngác một hồi rồi bỗng nhiên nở nụ cười, lúc sau chuyển thành ngắc đầu cười lớn, tiếng cười như một cơn lũ, không thể dừng lại được, mãnh liệt tràn ra. Cười vui sướng như vậy, cười đến trán có mồ hôi, cười đến trong mắt đều là lệ.

Tình yêu thiên trường địa cửu thật sự tồn tại! Thẩm Hàn đã chết, trên đời này không còn gì để cô lưu luyến nữa, cô sẽ không bao giờ đau khổ mà tham sống sợ chết nữa. Cô sẽ trở về bán căn phòng kia, trả tiền cho Trần Dự Sâm, sau đó đi tìm Thẩm Hàn.

Đưa tay trả lại điện thoại cho Cao Anh, Tống Sơ Nhất xoay người rời đi.

Thành thị đầy màu sắc, xe chạy trên đường quốc lộ, kính xe phản chiếu nắng chiều, hào quang chói mắt. Tống Sơ Nhất lấy tay che mắt, đèn đỏ sáng cũng không thấy, cứ tiếp tục đi về phía trước. Tiếng phanh xe vang lên lần thứ hai trong ngày, Tống Sơ Nhất chết lặng không hề có phản ứng, cũng không nghĩ đến việc né tránh.

Hết chương 27.

28. Chương 28

Chương 28: Nước sôi lửa bỏng.

Edit: Fleur.

Beta: Mạc Vô Tuyết.

Cao Anh ngơ ngác nhìn Tống Sơ Nhất đụng vào ô tô, thân thể gầy yếu lung lay rồi giống như con chim non gãy dựa trong gió bão chậm rãi ngã xuống đất.

“Phu nhân, làm sao bây giờ?” Lái xe nhà họ Thẩm nhỏ giọng hỏi.

“Cái gì mà làm sao, có liên quan gì đến chúng ta đâu, người đâm xe sẽ đưa cô ta đi viện.” Canh Anh hung tợn nói, chết cũng tốt, sẽ không tiếp tục dây dưa với con trai mình.

Nhưng....đó là một mạng người. Nếu bà ta nhớ không nhầm, năm nay Tống Sơ Nhất mới hai bảy tuổi. Cao Anh nhớ tới năm năm trước khi gặp Tống Sơ Nhất, cô rực rỡ tươi sáng, khỏe mạnh chân mày đều tràn đầy vui vẻ, cười rất tươi tắn. Ngay vừa rồi, trời đầy nắng hạ, cô còn thẳng lưng vì mẹ mình mà chất vấn bà, bắt khuất nói muốn gặp con bà. Bây giờ, dung nhan ấy nhuộm đầy máu tươi, đỏ tươi như cây thuốc phiện đầy kịch độc.

“Phu nhân, tôi nghe nói, nhưng lái xe kia dù đâm chết người cũng không muốn trọng thương, cô gái kia lại là người lạ.” Lái xe áp a áp ứng nói một nửa liền dừng lại.

“Anh muốn nói gì?” Cao Anh lạnh lùng nói, khuôn mặt dữ tợn, hai chân không thể kìm được mà phát run.

Không cần lái xe nói gì thêm bà cũng đã từng nghe nói. Người bị đâm bị thương sau đó có rất nhiều việc phải lo, nhưng chết rồi chỉ cần bồi thường mạng người là xong việc, có lái xe còn cố ý kéo dài việc cứu người.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, không ít người vây quanh hiện trường. Người đâm phải Tống Sơ Nhất kể với mọi người rằng Tống Sơ Nhất vượt đèn đỏ nên mới bị đâm, đây không phải trách nhiệm của anh ta. Anh ta thậm chí còn không đề cập tới việc gọi xe cứu thương.

Cứu hay không cứu? Cao Anh do dự.

Trong lúc nói chuyện với Tống Sơ Nhất, Cao Anh cố ý hạ giọng, Trần Dự Sâm ở đầu kia điện thoại không hề nghe được giọng bà ta.

Sợ Tổng Sơ Nhất bị Cao Anh nhục nhã, cũng sợ Tổng Sơ Nhất nghe được chuyện mình đã chết, Trần Dự Sâm gấp đến độ điên rồi. Hận không thể có một đôi cánh bay đến bên người Tổng Sơ Nhất, Trần Dự Sâm không cố trốn tránh người nhà nữa, lập tức gọi cho cha mình là Thẩm Tĩnh Hoa.

Thẩm Tĩnh Hoa rất thờ ơ với mọi người, nhưng không thể phủ nhận, ông là một người có nguyên tắc, rất đáng để kính trọng.

Sau khi điện thoại đã thông, Trần Dự Sâm nói: “Ba, con là Tiểu Hàn.”

Thẩm Tĩnh Hoa ‘à’ một tiếng, không hề ngạc nhiên hay vui vẻ với việc một giọng nói xa lạ tự nhận là con mình, ông thần nhiên hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Bạn gái của con đến thành phố B tìm con, cô ấy có đến nhà mình không?”

“Đại viện quân đội dễ vào như vậy sao?” Thẩm Tĩnh Hoa hỏi lại, không đợi Trần Dự Sâm nhờ vả, ông chủ động nói: “Ba ra ngoài xem thử, có gì sẽ gọi cho con.”

“Cảm ơn ba.” Trần Dự Sâm yên tâm, nhanh chóng cúp máy lái xe về phía thành phố B.

Đang lúc Cao Anh do dự, liền nhìn thấy Thẩm Tĩnh Hoa ra khỏi đại viện, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch. Làm vợ chồng hai mươi mấy năm, bà càng ngày càng không hiểu ông. Ông cho bà cảm giác giống như mảnh thú ra khỏi lồng, tùy lúc có thể xé bà thành nhiều mảnh nhỏ.

“Bà chột dạ cái gì?” Thẩm Tĩnh Hoa nhíu mày, nhìn về phía lái xe: “Có nhìn thấy một người tự xưng là bạn gái của Tiểu Hàn không?”

“Có.” Lái xe không dám giấu giếm, chỉ về phía đường cái.

“Hai người...lại thấy chết mà không cứu?” Thẩm Tĩnh Hoa nhìn Cao Anh, Cao Anh sợ hãi liên tục lùi về sau.

Tổng Sơ Nhất được đưa đến bệnh viện Phụ Chúc có điều kiện tốt nhất.

Cao Anh không dám không đi theo, đến nơi này nhìn thấy hình ảnh sinh ly tử biệt, bà hơi hối hận. Tổng Sơ Nhất được đưa vào phòng cấp cứu, Thẩm Tĩnh Hoa không rời đi ngay mà ngồi chờ kết quả.

“Cô bé này nếu xảy ra chuyện gì, Tiểu Hàn cả đời sẽ không tha thứ cho bà.” Thẩm Tĩnh Hoa từ từ nhắm hai mắt, cũng không thèm nhìn Cao Anh một cái.

“Bây giờ nó đã không nhận người mẹ này, có gì mà tha thứ với không tha thứ.” Cao Anh kiên trì nói.

“Bà không hề để ý đến ý muốn của Tiểu Hàn sao?” Thẩm Tĩnh Hoa mở mắt ra, lạnh lẽo liếc Cao Anh rồi lấy điện thoại ra.

“Ông muốn làm gì?” Cao Anh luống cuống.

“Nói cho Tiểu Hàn rằng nó là con nuôi, không phải do bà sinh ra.” Thẩm Tĩnh Hoa cười mỉa mai.

“Đừng.” Hốc mắt Cao Anh đỏ lên.

Cho dù không phải mình sinh ra, nhưng nuôi từ nhỏ đến giờ cũng không khác gì con trai ruột.

Thời gian chờ đợi rất lâu. Khi bác sĩ đi ra từ phòng cấp cứu, Cao Anh vội vàng hỏi.

“Bác sĩ, sao rồi?”

“Vừa sang đèn xanh, chiếc xe chạy không nhanh, thương thế không nghiêm trọng. Chân trái bị gãy, trên người rất nhiều chỗ bị trầy da, nội tạng trước mắt chưa có nguy hiểm.” Bác sĩ cười nói, Cao Anh vừa định lên tiếng, bác sĩ lại nói: “Nhưng tình thần bệnh nhân rất kém, lại đang có thai, thai nhi rất không ổn định, trước mắt có hiện tượng xuất huyết, huyết áp tụt, tình huống không lạc quan. Tôi đề nghị truyền máu ngay. Nếu ba mẹ đã ở đây thì không nên dùng kho máu của viện.”

Chúng tôi không phải cha mẹ bệnh nhân, Cao Anh còn chưa kịp nói, Thẩm Tĩnh Hoa đã vén tay áo lên.

“Kiểm tra một chút xem có hợp không, nếu hợp thì không cần kho máu.”

Tổng Sơ Nhất có thể là con gái tiên của Thẩm Tình Hoa, nếu ông ấy phát hiện ra, hôn nhân của mình vẫn tiếp tục được sao? Chắc là không sao, mẹ Tổng Sơ Nhất đã chết.

Cao Anh kinh hồn bạt vía, khi bác sĩ nói bà truyền máu cho Tổng Sơ Nhất thích hợp hơn, bà liền không thất thần nữa, còn hỏi lại: “Máu của tôi hợp? Không phải ông ấy?”

“Mẹ con không thể không thân. Máu của bà thích hợp cũng có gì lạ đâu?” Bác sĩ cười nói.

Một cặp nam nữ trung niên đưa một người trẻ tuổi vào bệnh viện rất dễ gây hiểu lầm.

Chuyện gì đang xảy ra? Nằm trên giường bệnh, nhìn máu của mình qua dây dẫn chảy vào cơ thể Tổng Sơ Nhất, trong đầu Cao Anh rối tung lên. Truyền máu xong, Cao Anh phải nghỉ ngơi hai giờ mới có thể đi, Thẩm Tình Hoa liền đi trước.

Phòng bệnh cao cấp phục vụ rất tốt. Sàn nhà bóng loáng, trước giường là một lẵng hoa rất đẹp, hoa bách hợp trắng như tuyết lay động trong gió.

Tổng Sơ Nhất hôn mê, lông mi dài cụp xuống. Trước kia Cao Anh chỉ nghỉ ngơi, giật mình nhìn Tổng Sơ Nhất trong chốc lát, càng nhìn càng nghi, không nhịn được cầm điện thoại ra khỏi phòng bệnh. Điện thoại hết pin tự động tắt. Cao Anh nghĩ nghĩ rồi về phòng, dùng máy bàn trong phòng bệnh gọi đi.

“Mẹ, mẹ chắc chắn Tiểu Nguyệt là con con sao?”

“Con gái nuôi nhiều năm như vậy còn hỏi, con bị trúng tà à?” Giọng nói Mã Hiểu Na thật sự không tốt, “Sao lại tắt điện thoại? Tiểu Nguyệt gọi ẹ, nói rằng vừa rồi một bệnh nhân của nó dùng điện thoại của con gọi cho nó. Nó nói bệnh nhân kia trạng thái tinh thần rất kém, không hiểu sao lại hỏi về Tiểu Hàn, nó lo bệnh nhân kia gặp chuyện không may.”

“Hóa ra cô ta là bệnh nhân của Tiểu Nguyệt.” Cao Anh còn thắc mắc tại sao Tổng Sơ Nhất lại biết Mạnh Nguyên Nguyệt. “Mẹ, bệnh nhân mà Tiểu Nguyệt nói chính là bạn gái Tiểu Hàn.”

“Cô gái kia là bạn gái Tiểu Hàn? Thật trùng hợp.” Mã Hiểu Na kinh ngạc hỏi lại, dừng một chút lại nói: “Con đừng khó dễ cô gái ấy. Năm đó chính con ham phú quý mới lấy Thẩm Tình Hoa, mấy năm nay biểu hiện như vậy, nhưng không phải là vẫn nghĩ đến Ninh Du sao? Dưa xanh hái không ngọt, con không hối hận sao? Đừng nghĩ đến việc tác hợp cho Tiểu Nguyệt và Tiểu Hàn nữa....”

“Mẹ.” Cao Anh ngắt lời Mã Hiểu Na. run rẩy nói: “Mẹ, con phản đối việc của Tiểu Hàn và cô gái kia cũng không chỉ vì muốn Tiểu Hàn cưới Tiểu Nguyệt, mà là vì cô gái kia rất giống lão Thẩm.”

“Nếu Tình Hoa từng có gì đó với người khác sẽ không kết hôn với con, dù ông Thẩm có bức tử cũng không thể ép được. Con suy nghĩ nhiều quá rồi, rất nhiều người không có quan hệ huyết thống cũng giống nhau.” Mã Hiểu Na thở dài.

Nhớ tới Ninh Du vì mình mà chết, Cao Anh ảm đạm.

“Đừng nghĩ nữa. Trước khi kết hôn tuy rằng Tình Hoa rất nghiêm túc với con nhưng tuyệt đối không lạnh lùng như bây giờ. Hãy tỉnh lại đi! Ham hư vinh lại luyện tiếu mỗi tình đầu, hại chết Ninh Du, con gái ruột biến thành con gái nuôi, tất cả đều do con tạo ra.” Mã Hiểu Na giáo huấn Cao Anh.

“Mẹ...” Cao Anh khó khăn kêu lên, sau khi nghẹn ngào liền nói: “Mẹ, chuyện trước kia con không muốn nhắc đến nữa. Bây giờ con đang hoài nghi mẹ đã nhầm, Tiểu Nguyệt không phải con gái con, bạn gái Tiểu Hàn mới là con con. Hơn nữa, là con của con và lão Thẩm...”

Mã Hiểu Na vốn một tay cầm di động một tay cầm kéo cắt tỉa cây cảnh nghe vậy liền hoảng sợ. “Xoẹt” một tiếng, một bông hồng diễm lệ rơi xuống bàn trà.

“Con nói cô bé kia giống Tình Hoa, nhưng không cùng nhóm máu với Tình Hoa mà giống của con?”

“Đúng vậy. Mẹ, trước kia con nghĩ ngờ cô gái ấy là con riêng của lão Thẩm nên đã điều tra cô ấy. Cô ấy và Tiểu Nguyệt sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm.”

“Sinh ở bệnh viện nào? Tên cha mẹ?”

“Chuyện này con không rõ, chỉ biết là cha cô ấy đã chết do tai nạn xe cộ trước khi cô ấy ra đời.”

Cũng qua đời do tai nạn xe cộ, Mã Hiểu Na ngậy người, giật mình, hạ giọng: “A Anh, mẹ sẽ tra lại hồ sơ bệnh viện, cho dù không tra được, bây giờ không thể so với ngày trước, nhân lúc lão Thẩm còn ở nhà, con lén lấy tóc cô bé kia, của con và của lão Thẩm đưa đi xét nghiệm ADN.”

“Mẹ, mẹ cũng không chắc chắn?” Cao Anh rối loạn.

“Cứ làm như mẹ nói đi.” Mã Hiểu Na hốt hển nói.

Năm đó sau khi Cao Anh và Thẩm Tĩnh Hoa kết hôn, Thẩm Tĩnh Hoa thường xuyên tham gia diễn tập quân đội không về nhà. Trong lúc tịch mịch, quan hệ của bà và mối tình đầu Ninh Du lại tốt lên, bà không chắc chắn đứa bé là của Thẩm Tĩnh Hoa hay Ninh Du, sợ về sau dung mạo đứa bé lộ ra khiến hôn nhân khó giữ, vì thế sau khi sinh xong nói với Mã Hiểu Na muốn đem cho đứa bé, sau đó nói với Thẩm Tĩnh Hoa là đứa bé đã chết. Lúc đó ông Thẩm đã mất, nhà họ Thẩm không có ai đến bệnh viện, giấu giếm Thẩm Tĩnh Hoa rất dễ dàng.

Việc xét nghiệm ADN hai mấy năm trước là một chuyện rất thần bí, phải thông qua chính phủ mới có thể làm, Cao Anh không dám làm cũng không thể làm. Khi đó Thẩm Tĩnh Hoa tham gia diễn tập không ở nhà, mà Ninh Du đã chết.

Trước đó Mã Hiểu Na cũng không biết chuyện, khiếp sợ không biết phải làm thế nào. Trong lúc bối rối có một đứa bé vừa chết vì sinh non do tai nạn xe, bà liền dựa vào công việc mà đối chấu. Sau khi ôm con gái của sản phụ kia đến phòng bệnh của Cao Anh, Mã Hiểu Na sợ bị lộ cũng không dám nhìn chấu gái khỏe mạnh, chỉ ghi nhớ thân phận sản phụ kia.

Sau đó, bà tìm được nhà họ Mạnh trong bản ghi chép tiếp nhận người bị tai nạn xe cộ của bệnh viện. Cha Mạnh Nguyên Nguyệt đó không được cấp cứu đã chết do tai nạn, mẹ thì sau khi sinh con sức khỏe vẫn không tốt, cố gắng chống đỡ đến khi Mạnh Nguyên Nguyệt mười tuổi thì chết, Mạnh Nguyên Nguyệt trở thành cô nhi. Sau khi Cao Anh nghe nói liền không kìm chế được, thuyết phục được Thẩm Tĩnh Hoa đồng ý nhận Mạnh Nguyên Nguyệt làm con nuôi để mang cô bé về nhà họ Thẩm.

Mã Hiểu Na nghĩ con gái thật sự là tự làm bậy không thể sống. Quân nhân vốn kiên cường như đá, đã ham dòng dõi của nhà họ Thẩm mà gả cho quân nhân thì đừng mong muốn quá nhiều tình cảm. Huống chi bà thấy Thẩm Tĩnh Hoa thực sự rất tốt, sau khi diễn tập xong về nhà, nghe nói con đã chết, sợ Cao Anh đau lòng còn chủ động đưa ra ý định nhận con nuôi.

Cúp điện thoại, tâm Cao Anh rối như tơ vò. Nếu Tống Sơ Nhất thực sự là con gái của bà và Thẩm Tĩnh Hoa, chỗ Thẩm Tĩnh Hoa còn dễ giải thích, có thể nói là bệnh viện nhầm lẫn. Dù sao việc bệnh viện ôm nhầm trẻ con dù không nhiều lắm nhưng cũng có. Phiền toái chính là Tống Sơ Nhất sẽ không nhận người mẹ này.

Cửa phòng bệnh nhẹ nhàng mở ra. Khi nhìn thấy con trai với khuôn mặt xa lạ, Cao Anh vừa kích động vừa hoảng sợ.

Trần Dự Sâm không thèm liếc bà một cái, khề đi tới trước giường quan sát Tống Sơ Nhất.

Trong điện thoại Thẩm Tĩnh Hoa đã nói cho anh biết tình trạng của Tống Sơ Nhất. Mặc dù Thẩm Tĩnh Hoa không nói, anh cũng có thể hỏi bác sĩ y tá, anh không muốn nói chuyện với Cao Anh.

“Tiểu Hàn, con vừa đến sao? Mẹ về nhà bảo dì Cát làm món con thích nhé...”

“Thẩm phu nhân, bà nhận nhầm người rồi, tôi là Trần Dự Sâm.” Trần Dự Sâm lạnh lùng ngắt lời Cao Anh, ngón tay chỉ về cửa phòng: “Thẩm phu nhân, mời bà ra ngoài, đừng ảnh hưởng đến bạn gái tôi nghỉ ngơi.”

Chuyện xảy ra lúc chiều Thẩm Tĩnh Hoa đã hỏi lái xe rồi giản lược kể lại cho Trần Dự Sâm.

Hận cũ hận mới, lúc này việc Trần Dự Sâm muốn làm không chỉ là đuổi Cao Anh đi, anh còn muốn đánh người, nhưng anh không thể ra tay, người làm anh và Tống Sơ Nhất vài lần suýt sinh ly tử biệt chính là mẹ anh. Đuổi Cao Anh đi, Trần Dự Sâm thấy trên má Tống Sơ Nhất có nước mắt, vội lấy một chậu nước ấm, làm ướt khăn mặt nhẹ nhàng lau mặt cho cô.

Khi khăn mặt ấm chạm lên má Tống Sơ Nhất, lông mi cô run lên, nhú máu. Trần Dự Sâm giật mình, sau khi bỏ khăn mặt ra cũng không vội đổ nước mà rửa sạch tay, xoa bóp cho Tống Sơ Nhất. Một vòng theo

chiều kim đồng hồ, một vòng ngược chiều, vô cùng kiên nhẫn vô cùng dịu dàng.

Phòng bệnh rất yên tĩnh, tim đập ngày càng mạnh, như dòng chảy của Trường Giang và Hoàng Hà, không thể hình dung âm sắc, rõ ràng là như chiêm bao, lại làm cho người ta cảm thấy mãnh liệt. Vậy là cô đã nghe được cuộc nói chuyện của mình và Cao Anh. Cô không muốn mở mắt, vậy anh liền giả bộ cùng cô, cùng nhau lãng tránh.

Tổng Sơ Nhất tỉnh lại từ lâu, còn lâu hơn so với tưởng tượng của Trần Dự Sâm. Là khi Cao Anh dùng điện thoại trong phòng bệnh gọi cho Mã Hiểu Na.

Không nghe được đầu kia điện thoại nói gì nhưng Cao Anh nói vậy là đủ rồi. Trong đầu Tổng Sơ Nhất như có trăm ngàn con ong cùng vỗ cánh, đau đớn không thể chịu được.

Tổng Sơ Nhất không hề có cảm giác vui sướng khi từ con nhà nghèo trở thành con nhà quan, cái loại phồn hoa đẹp đẽ này cô chưa hề trải qua, cũng chưa từng nghĩ là vinh quang. Trong lòng cô chỉ có sự khúat nhục và tức giận không thể chịu được. Nếu cô thực sự là con gái của Cao Anh và Thẩm Tĩnh Hoa, vậy cô và Thẩm Hàn chẳng phải là loạn... Xấu hổ và giận sự qua đi, Tổng Sơ Nhất chợt nhớ ra Mạnh Nguyên Nguyệt nói Cao Anh vẫn muốn tác hợp cô ấy và Thẩm Hàn. Cao Anh nghĩ Mạnh Nguyên Nguyệt là con ruột mình nhưng vẫn muốn tác hợp Mạnh Nguyên Nguyệt và Thẩm Hàn. Vậy thì Thẩm Hàn chắc chắn không phải là con ruột của Cao Anh!

Trong lòng đang khó chịu như sóng cuộn biển gầm, nghe thấy Trần Dự Sâm nói chuyện với Cao Anh, hô hấp của Tổng Sơ Nhất như dừng lại.

Thẩm Hàn không chết. Trần Dự Sâm chính là Thẩm Hàn, hơn nữa, nguyện vì cô mà thay đổi thân phận, rời khỏi nhà họ Thẩm. Anh vì cô đã chết một lần, cho dù Cao Anh là người hại chết mẹ, thì người sai cũng không phải anh.

Lần này lại từ chối anh, đẩy anh ra xa, đến lúc mọi việc không thể vãn hồi lại phải hối hận. Nếu cô chấp nhận anh, mẹ ở dưới cửu tuyền chắc cũng sẽ không trách cô đâu nhỉ?

Ngón tay đang xoa bóp ngày càng nóng lên, Tổng Sơ Nhất dùng hết sức mở mắt ra, trong sương mù chỉ thấy ngón tay Trần Dự Sâm di chuyển. Khi cảm thấy cô đã đồng ý đổi mặt, Trần Dự Sâm chậm rãi dừng tay. Trước mắt không có gì ngăn cản, rốt cục cô cũng thấy rõ người trước mặt.

Khuôn mặt xa lạ lại quen thuộc, đôi mắt đen láy bình tĩnh nhìn cô, khóe môi chậm rãi nhếch lên nở nụ cười.

“Thẩm Hàn...” Tổng Sơ Nhất nức nở một tiếng, tay cô vòng qua cổ anh, ngẩng đầu lên nóng bỏng đón nhận.

Vào lúc này, triền miên thân mật khiến cho năm năm xa cách biến mất, bọn họ như chưa bao giờ chia lìa. Trần Dự Sâm ôm chặt cô, cơ hồ muốn khóa chặt cô vào lồng ngực mình. Anh không hề lên bụng xô, bọn họ quấn lấy nhau ở một góc độ không thể tưởng tượng được, ga giường trắng nõn như một hồ nước dập dờn, cơ thể là sóng xanh, đẹp đẽ mà tươi mới. Trần Dự Sâm nhiệt tình mà cẩn thận, vừa mạnh mẽ vừa ôn hòa vỗ về Tổng Sơ Nhất, đưa cô từ lạnh lẽo đến cháy bỏng, rồi sau đó xâm nhập sâu hơn, đùa giỡn....chơi đùa....

Cảm giác tim đập đã lâu mới quay về, Tổng Sơ Nhất không biết hình dung như thế nào. Ý thức của cô dần trở nên mơ hồ, đôi môi tái nhợt trở thành đóa hoa đào thắm ba tầng đẹp, bộ dáng thướt tha, hai má trong suốt trở thành hai quả đào, phần nộn ngọt ngào, dung mạo xinh đẹp làm say lòng người. Cô trở thành một yêu tinh phong tình vạn chủng, Trần Dự Sâm hóa thân thành lệ quỷ mài đao soàn soạt công thành chiếm đất.

Tổng Sơ Nhất liên tiếp bị đánh bại, cô quấn lấy Trần Dự Sâm, khao khát đòi hỏi, lại không thể thừa nhận sự cự tuyệt... Mưa rơi xuống mảnh đất khô cằn, sau khi tra tấn cùng cực lại khiến người ta an tâm.

Tổng Sơ Nhất có rất nhiều nghi vấn muốn Trần Dự Sâm giải thích, nhưng cô rất buồn ngủ, giờ khắc áp bức như bây giờ không thể phá hỏng, cô ôm Trần Dự Sâm, đầu tựa vào ngực anh, nói: “Thẩm Hàn, ôm em ngủ.”

Giường bệnh không rộng, nhưng đối với hai người ôm nhau không rời cũng đủ rồi, còn hơn nhiều nơi khác.

Hết chương 28

29. Chương 29

Chương 29: Mộng đẹp không dài lâu.

Edit: Fleur.

Beta: Mạc Vô Tuyệt.

Tổng Sơ Nhất cảm thấy giấc ngủ này rất dài. Trong mộng ánh trăng chiếu lên mặt hồ trong veo, chiết xạ chói mắt. Cảnh đẹp nhất trong thế giới đó chính là cô và Thẩm Hàn tay nắm tay, từ thanh xuân đến đầu bạc chưa bao giờ xa nhau.

“Thật sự là thần kì, mới qua một đêm mà thể trạng đã tốt như vậy.” Bác sĩ kiểm tra rất kinh ngạc, ánh mắt nhìn Tổng Sơ Nhất như muốn hỏi có phải cô đã ăn quả nhân sâm của Trư Bát Giới hay không.

Tổng Sơ Nhất mím môi cười ngọt ngào, khoe mắt lông mày đều rất xinh đẹp khiến năm bác sĩ trẻ tuổi ngây người.

“Bác sĩ, chân của vợ tôi không sao chứ?” Trần Dự Sâm khẩn trương hỏi.

“Đừng lo, gãy xương là nhẹ nhất rồi. Nghỉ ngơi cho tốt, đi đường không dùng sức là không sao.” Bác sĩ vỗ vai Trần Dự Sâm, cười với Tổng Sơ Nhất nói: “Ba mẹ của cô thoát nhìn rất lạnh nhạt, nhưng chồng cô lại đối tốt với cô như vậy, thật kì lạ”

Ba mẹ nào? Trần Dự Sâm khó hiểu lại lo lắng. Theo anh hiểu bác sĩ đang nói đến Thẩm Tĩnh Hoa và Cao Anh, anh không khỏi lo sợ, sợ Tổng Sơ Nhất nhớ tới người mẹ bị bức tử.

Quả nhiên Tổng Sơ Nhất nhớ tới người mẹ đã mất, nụ cười ngọt ngào trở nên chua xót, miễn cưỡng duy trì. Sau khi bác sĩ đi khỏi, nụ cười trên mặt cô liền biến mất.

“Sơ Nhất.” Trần Dự Sâm cẩn thận cầm tay Tổng Sơ Nhất, “Chuyện bà ấy sai người hại chết mẹ em anh đã biết. Tuy nói rằng con không trách mẹ, nhưng bà ấy đã đi quá xa, không bị trừng phạt là không được. Anh sẽ tìm đầy đủ chứng cứ, ép người đàn ông đã lừa gạt mẹ em ra tòa làm chứng buộc tội để bà ấy chịu sự trừng phạt.”

Năm năm trước không dám kiện vì không có chứng cứ, cũng sợ Thẩm Hàn đau lòng. Mà nay có chứng cứ khiến Cao Anh bị trừng phạt, có thể an ủi người mẹ đã chết dưới tuổi vàng, không thể tốt hơn. Nhưng anh làm nhiều việc vì cô như vậy, sao cô có thể nhẫn tâm để anh gánh trên lưng tội bất hiếu được. Tổng Sơ Nhất trầm mặc, không phản đối, cũng không tán thành.

“Lúc biết mẹ em đã qua đời, anh đã cho người đi tra xét, thám tử đã cho anh địa chỉ của người đàn ông kia. Tìm chứng cứ không khó, chờ em xuất viện, anh sẽ đi tìm người đàn ông kia làm nhân chứng.”

“Thẩm Hàn.” Tổng Sơ Nhất mờ mịt nhìn anh, muốn nói lại thôi.

“Gọi anh là Dự Sâm đi.” Trần Dự Sâm vuốt má Tổng Sơ Nhất, động tác rất nhẹ, ánh mắt dịu dàng: “Sơ Nhất, năm đó đổi tên đổi thân phận là để quên em, nhưng cũng bởi vì nếu bà ấy không phản đối, chúng ta đã không phải chia lìa, khi đó anh cũng sẽ không làm con trai nhà họ Thẩm. Bây giờ bà ấy dè tiện vô sỉ như vậy, anh sẽ càng không khôi phục thân phận.”

“Không phải là do em chê nghèo ham giàu, bạc tình mà chúng ta chia tay sao?” Tổng Sơ Nhất vẽ vòng tròn lên góc áo Trần Dự Sâm.

“Anh nghĩ, nếu không phải bà ấy phản đối, dù em có ham giàu cũng sẽ không thay lòng đổi dạ.” Trên mặt Trần Dự Sâm xuất hiện một vết đỏ ửng, ngón tay bắt được tay Tổng Sơ Nhất, cùng cô làm động tác quần quanh.

Người ta đều nói yêu là mù quáng, anh mù quáng đến giận chó đánh mèo. Tổng Sơ Nhất si ngốc nhìn anh, chậm rãi cởi bỏ quần áo trong của anh rồi rơi lệ nhìn vết thương loang lổ trên ngực.

“Vết thương này là sao? Mặt của anh sao lại thế này?”

“Nói ra rất dài dòng....”

Sau khi ô tô lao xuống vách núi, bình xăng cháy thiêu đốt thành sắt vụn. Thẩm Hàn không cài dây an toàn nên văng ra khỏi cửa xe, thoát được trận cháy đó, nhưng toàn thân anh đều là vết thương chết người. Sau khi Cao Anh được cảnh sát báo tin đã gọi chuyên gia cấp cứu, cuối cùng cũng giữ được tính mạng nhưng những vết sẹo trên mặt và ngực không thể biến mất được.

Trần Dự Sâm chân chính tuy thần mẫn Tổng Sơ Nhất nhưng không thể lờ quấy rầy cuộc sống của cô. Thẩm Hàn rất thương thức sự cuồng ngạo lại phóng khoáng của anh ta, hai người đều là thiên tài trong ngành học của mình, sau cuộc trao đổi kiến thức vẫn thường xuyên liên lạc. Trong lúc Thẩm Hàn trọng thương và đường bệnh tất nhiên sẽ không hồi âm cho anh ta, anh không có tin tức của Thẩm Hàn nên rất lo lắng, đến nhà họ Thẩm trong thành phố B, biết được thương thế của Thẩm Hàn liền đề nghị nhà họ Thẩm đưa Thẩm Hàn đến bệnh viện phẫu thuật chỉnh hình của cha mình.

“Khi đó tâm anh như tro tàn, tinh thần hoảng hốt, chết lặng để bọn họ đưa lên máy bay, tới Los Angeles thì có chút thanh tỉnh, từ chối chỉnh hình, vẫn một lòng muốn chết...”

Trần Dự Sâm chân chính hỏi nguyên nhân biết được Tổng Sơ Nhất quên mất tình cảm cũ, bị đả kích lớn, đêm đó đến chợ đêm đưa xe tinh thần hoảng hốt gặp chuyện không may không thể cứu chữa. Ông Trần không chịu được đả kích vì mất con, thấy Thẩm Hàn có nhiều điểm giống con mình, liền trối anh lại để chỉnh dung, chỉnh thành bộ dạng của Trần Dự Sâm.

“Sau khi chỉnh dung, anh gặp được Lữ Tụng ra ngoài giải sầu do thất bại trong đấu đá gia tộc. Trong quán rượu Lữ Tụng ẩu đả bị thương ở mặt, đến bệnh viện để làm phẫu thuật xóa sẹo.”

Có lẽ là qua thời gian vết thương lòng không còn sâu sắc, có lẽ còn chưa chết tâm muốn nhìn thấy Tổng Sơ Nhất, có lẽ do Lữ Tụng khéo miệng, Thẩm Hàn thể thân Trần Dự Sâm và cùng Lữ Tụng trở về nước, thành lập công ty kiến trúc Trung Đầu.

“Lữ Tụng có thể nói là ân nhân cứu mạng của anh.” Tổng Sơ Nhất thổn thức.

“Ừm, cậu ta nhìn có vẻ phong lưu tùy ý, thực ra rất trọng tình trọng nghĩa.”

Cửa phòng vang lên một tiếng làm gián đoạn câu chuyện của họ. Đẩy cửa vào là một người phụ nữ trung niên mặc váy dễ gần tay cầm hộp thức ăn. Người phụ nữ giật mình nhìn Trần Dự Sâm, hốc mắt ướt át, nghẹn ngào hỏi: “Tiểu Hàn, mặt cháu sao lại thành thế này?”

Trần Dự Sâm cau mày không nói gì, sắc mặt khó chịu. Nước mắt người phụ nữ lại chảy ra.

“Tiểu Hàn, dì Cát đã làm gì sai sao? Tại sao cháu ghét cả dì?”

“Để hộp thức ăn xuống đi.” Sắc mặt Trần Dự Sâm dịu lại.

Dì Cát vui mừng đặt hộp thức ăn xuống, lấp bắp nhìn Trần Dự Sâm một hồi rồi lưu luyến rời đi.

“Bà ấy là bảo mẫu của nhà họ Thẩm, anh là do bà ấy nuôi lớn.” Sau khi dì Cát đi rồi, Trần Dự Sâm liền giới thiệu với Tổng Sơ Nhất.

“Xem ra bà ấy rất tốt với anh.” Tổng Sơ Nhất cười nhìn Trần Dự Sâm lấy đồ ăn ra.

Trần Dự Sâm ‘ừ’ một tiếng, cười khổ một chút: “Cha anh cuồng công việc, rất ít khi ở nhà. Mẹ anh ngày ngày đều vội vàng gặp gỡ với các phụ nhân, nếu không thì đi dạo phố mua sắm, làm đẹp. Vẫn luôn là dì Cát ở cùng anh, lúc còn nhỏ bà càng giống mẹ anh hơn.”

Trong lời nói của anh mơ hồ lộ ra chút phiền muộn, Tổng Sơ Nhất hơi thất thần. Mình không biết có phải là con gái Cao Anh không nhưng chắc chắn anh không phải là con ruột bà ta. Nếu nói cho anh biết sự thật liệu anh có đau lòng hơn không? Tổng Sơ Nhất không biết nên nói như thế nào, môi mấp máy nhưng cuối cùng vẫn không nói ra.

“Tay nghề dì Cát không tồi đâu. Nào, uống canh đi.” Trần Dự Sâm đưa canh cho Tổng Sơ Nhất.

Buổi sáng hai người ngủ dậy trễ, bác sĩ đến kiểm tra mới rời giường, anh vẫn không rảnh ra ngoài mua bữa sáng. Vẫn không muốn ăn đồ của nhà họ Thẩm nhưng lại sợ Tổng Sơ Nhất bị đói.

Tổng Sơ Nhất cũng không muốn ăn đồ của nhà họ Thẩm nhưng nếu cô không ăn Trần Dự Sâm cũng sẽ không ăn. Hôm qua Trần Dự Sâm vội vã từ thành phố G tới đây, chắc hẳn vẫn chưa ăn tối, tối qua hai người chỉ lo.... Nghĩ đến tình hình tối qua, Tổng Sơ Nhất không kìm được, sắc mặt tái nhợt trở nên hồng nhuận, trắng mịn như quả đào ngày xuân, nhan sắc không thể mê người hơn nữa.

Từ khi gặp lại chỉ thấy dung nhan cô tái nhợt, chỉ khi nổi giận hoặc trong thời điểm đặc thù như tối qua mới có thể nhìn thấy một dung nhan khác như vậy. Ánh sáng chói lóa, hoa mẫu đơn Diêu Hoàng Ngụy Tử (1) cũng không thể đẹp hơn. Trong đầu Trần Dự Sâm lại xuất hiện ý xấu, đặt chén canh qua một bên, nghiêng người tiến sát về phía cô, ôm lấy Tổng Sơ Nhất chậm rãi ngã xuống, hôn từ hai má rồi đi xuống, còn khiến cái cổ trắng xanh cũng biến thành màu hồng.

(1) Ngụy Tử Diêu Hoàng: là 2 loại mẫu đơn quý ở vùng Lạc Dương đời Tống. Diêu hoàng là loại hoa vàng ngàn cánh, có gốc gác từ nhà họ Diêu; Ngụy tử là loại hoa hồng nhạt ngàn cánh, có gốc gác từ nhà Ngụy Nhân Bạc

“Đừng, ban ngày ban mặt sẽ có người đi vào.” Tổng Sơ Nhất nhẹ nhàng nói, trong lòng tràn đầy sung sướng từ chối.

“Đừng bây giờ, em thật tàn nhẫn.” Trần Dự Sâm mỉm cười kháng nghị, ngọn lửa bùng cháy trong đôi mắt đen nhánh.

Tổng Sơ Nhất vừa thẹn vừa mừng, trêu ghẹo anh: “Đừng lại sau một đêm thì tàn nhẫn, vậy trong năm năm nay tay anh chắc hẳn rất mệt nhỉ?”

“Hả?” Tay thì liên quan gì ở đây? Năm ngón tay Trần Dự Sâm xoay tròn, sau khi hiểu ra liền cười to.

Sau khi nói ra Tổng Sơ Nhất mới giật mình, anh cười khiến cô xấu hổ. Sau một hồi cô đập anh: “Em chết đói rồi đây, anh còn không đem thức ăn lại đây.”

“Đều tại em, khiến anh quên mất em đang đói bụng.” Trần Dự Sâm nhướn mi chớp mắt, Tổng Sơ Nhất xấu hổ đến mức muốn lấy chăn che mặt.

Bữa sáng ngọt ngào, năm năm ngắt quãng như chưa từng tồn tại. Ăn cơm xong, Trần Dự Sâm ngồi dựa vào đầu giường, ôm Tổng Sơ Nhất vào lòng ngực, đôi tay giúp cô xoa bóp đầu, thỉnh thoảng vuốt ve mái tóc.

Tổng Sơ Nhất không thích uốn tóc, tóc không bị hóa chất ảnh hưởng, không cần dưỡng cũng rất mềm mại, đến gần liền ngửi thấy mùi dầu gội ngọt ngào. Trần Dự Sâm tham lam hít lấy mùi hương ấy, tích tụ trong lòng nhiều năm hóa thành hư không, toàn thân thư thái nhẹ nhàng.

Tổng Sơ Nhất thoải mái mà khép hờ mắt, thỉnh thoảng nhẹ lắc đầu, mái tóc mềm mại làm đầu ngón tay Trần Dự Sâm hơi ngứa, hơn nữa còn chạm vào cả tâm cả thân. Không được! Bây giờ ban ngày ban mặt, hơn nữa Sơ Nhất còn đang mang thai, cần phải khống chế. Trần Dự Sâm rời ý nghĩ sang chuyện khác. Chuyện muốn làm rất nhiều, quan trọng nhất là đăng kí kết hôn và tổ chức đám cưới.

Anh có hộ khẩu ở Mĩ, đây được coi là hôn nhân ngoại giao. Cũng may là anh ở trong nước đã hơn nửa năm, chỉ cần đến Đại sứ quán Mĩ chứng minh tình trạng hôn nhân là được. Tiệc rượu giao cho Lữ Tụng là được, vậy còn phòng tân hôn?

“Sơ Nhất, sau khi kết hôn chúng ta ở tạm trong căn phòng nhỏ ở Kim Đỉnh quốc tế, sau đó anh sẽ mua một căn biệt thự rồi bày trí. Sau khi sinh con là có thể vào ở, rất đúng lúc. Em thấy thế nào?”

Tổng Sơ Nhất không trả lời, trầm mặc một lát rồi hỏi: “Anh quyết định lấy thân phận Trần Dự Sâm tiếp tục sống? Không có quan hệ gì với nhà họ Thẩm nữa?”

“Ừ.” Trần Dự Sâm kiên định trả lời, không có quan hệ với nhà họ Thẩm sẽ không khiến mẹ Tổng Sơ Nhất thất vọng, Tổng Sơ Nhất cũng không có khúc mắc khi kết hôn với anh. Để cô có thể yên tâm ở bên mình, anh hy sinh một chút cũng không sao.

Trần Dự Sâm gọi cho Lữ Tụng, dặn anh ta chuẩn bị tiệc rượu. Con cũng đã có, dĩ nhiên phải kết hôn. Lữ Tụng cũng không có ý kiến, sáng khoái đồng ý. Trần Dự Sâm lại hỏi chuyện thu mua Quý thị.

“Tất cả đều thuận lợi. Tôi để người ta thao túng một chút. Hôm qua cổ phiếu Quý thị đã rớt giá, hôm nay vẫn tiếp tục rớt.” Lữ Tụng rất đắc ý.

“Liên tục rớt giá ba lần sẽ bị đình chỉ. Quý lão gia tử chắc chắn sẽ bị kinh động. Ngày mai cậu định làm gì?” Trần Dự Sâm hỏi.

“Ngày mai sẽ mua lại cổ phiếu.” Lữ Tụng cười nói: “Quý Loan xúc động mà liều lĩnh, Quý Thanh Nguyên thì không hiểu gì, Quý Thanh Đào lại bảo thủ, hôm nay không bán, nhưng nếu mai vẫn rớt giá, chắc chắn ông ta sẽ thay đổi quyết định.”

“Để quá lâu lão gia tử biết chẳng phải là kiếm củi ba năm thiêu một giờ sao?” Quý thị không đến mức sẽ sụp đổ, Quý lão gia tử vẫn có thể cứu vãn được.

“Quý lão gia tử trúng gió nằm viện.” Lữ Tụng vui tươi hơn hớn nói: “Cha con Quý Loan thật thủ đoạn. Tôi vốn nghĩ người khiến Quý Phong và Ninh Duyệt bị phạt là Quý Thanh Nguyên, ai biết lại có ẩn tình khác. Có lẽ Quý Phong không đợi cậu chinh anh ta đã chinh trước bên trong Quý thị.”

“Đừng thừa nước đục thả câu. Quý Phong sao rồi?” Trần Dự Sâm vội vàng hỏi.

“Nghe nói Quý Phong không phải con của Quý Thanh Ba.”

“Không phải là bịa chuyện chứ?” Trần Dự Sâm cảm thấy mơ hồ.

“Tôi vốn cũng nghĩ vậy, nhưng Quý lão gia tử gấp đến mức trúng gió nằm viện, có thể việc này là thật, hoặc là cha con Quý Loan bày trò.” Lữ Tụng càng nói càng vui. Nếu ở trước mặt nhất định anh ta sẽ vỗ vai Trần Dự Sâm để chúc mừng.

Không để anh ta tiếp tục vui vẻ, Trần Dự Sâm hắt ột chậu nước lạnh.

“Lữ Tụng, thời gian trước tôi hiểu lầm Quý Phong, bây giờ tôi đã thay đổi ý định...”

“Cái gì? Cậu giành Quý thị để làm quà? Tôi không những không thể dụng vào Quý Phong mà còn phải dùng hết sức bảo vệ anh ta?” Lữ Tụng chán nản.

“Đúng vậy.” Trần Dự Sâm cúp điện thoại, Tống Sơ Nhất kéo tay anh, anh nhanh chóng giải thích cho cô, nhưng Lữ Tụng đã ra tay, nếu dừng lại Trung Đầu sẽ tổn thất rất nặng.” Trần Dự Sâm lặng lẽ giải thích, tên bắn ra sẽ không thi về được. Trung Đầu là tâm huyết của Lữ Tụng, không thể hủy hoại nó được.

Vậy làm sao bây giờ? Nhà họ Quý làm tổn hại sự trong sạch của Ninh Duyệt và xuất thân của Quý Phong, kể tiếp không biết chuyện gì sẽ xảy ra? Tống Sơ Nhất xoa xoa thái dương. Rõ ràng trong phòng không có có khối nhưng trong họng lại rất khó chịu. Sự ngọt ngào khi gặp lại đã biến mất, thay vào đó là máu tanh khiến người ta sợ hãi.

Sau khi thất thần một lúc, Tống Sơ Nhất nói: “Em tìm người chăm sóc mình là được, anh lập tức đến thành phố S đi. Dù gì nhà họ Quý cũng phải nể mặt anh chứ? Anh gặp Quý học trưởng thì thương lượng với anh ấy một chút xem cần làm gì.”

Cô bị thương lại có bầu, Trần Dự Sâm sao có thể yên tâm rời đi. Nhưng cũng không có biện pháp nào khác. Nếu Quý Phong và Ninh Duyệt xảy ra chuyện gì, anh và Tống Sơ Nhất cả đời cũng không an lòng.

“Hộ lý sao có thể tận tâm, hơn nữa họ không thể ngăn cản mẹ anh được.” Nếu anh rời đi ai sẽ chăm sóc Tống Sơ Nhất, Trần Dự Sâm phiền não, “Anh sẽ hỏi bác sĩ liệu em có thể xuất viện được không. Nếu có thể, chúng ta sẽ mời một bác sĩ đi cùng, anh sẽ đưa em đi cùng.”

Trước khi Cao Anh chứng thực được cô không phải con ruột bà ta, bà ta sẽ không dám làm gì cô, nhưng Tống Sơ Nhất không muốn nói. Cô không hề muốn nhận người mẹ này, huống chi sẽ phải nói ra chuyện Thẩm Hàn không phải con của nhà họ Thẩm. Không thích cha mẹ là một chuyện, nhưng đột nhiên lại biến thành cô nhi không cha không mẹ, dù có lãnh đạm đến mấy cũng không chấp nhận được.

“Mẹ anh sẽ không khó xử em đâu. Trước kia bà ấy muốn anh cưới bác sĩ Mạnh, bây giờ bác sĩ Mạnh đã có con, chắc hẳn bà ấy đã từ bỏ ý định.” Tống Sơ Nhất khuyên Trần Dự Sâm.

“Nguyên Nguyệt kết hôn?” Đúng là tin tốt! Trần Dự Sâm nhin không được tò mò hỏi: “Chồng con bé làm gì? Điều kiện có được không?”

“Cô ấy chưa kết hôn. Đứa bé kia là một năm trước cô ấy tham gia vũ hội hóa trang bị người ta ám hại.”

Một năm trước tham gia vũ hội hóa trang bị người ta ám hại? Thân thể Trần Dự Sâm trở nên cứng ngắt. Anh từng tham gia vũ hội hóa trang, thời gian cũng là một năm trước.

Hoa Diêu Hoàng

Hoa Ngụy Tử

Hết chương 29

30. Chương 30

Chương 30: Hi vọng.

Edit: Fleur.

Beta: Mạc Vô Tuyết.

“Anh nghĩ gì mà nhập tâm vậy?” Tống Sơ Nhất miễn cưỡng nhận thấy sự khác thường của Trần Dự Sâm.

“Mẹ anh vẫn luôn muốn anh trở thành người có tiếng tăm, anh khiến bà mất mặt như vậy, khiến bà không thể ngẩng cao đầu trước người khác không biết bà tức giận đến mức nào.” Trần Dự Sâm cười cười, ánh mắt có chút hoảng hốt, không nhìn vào mắt Tống Sơ Nhất. Anh cúi đầu nghịch bật lửa, động tác vô cùng quen thuộc, ngọn lửa màu xanh bùng lên, anh vội vàng tắt đi, cất vào hộp thuốc.

“Nếu anh muốn hút thì hút đi.” Tống Sơ Nhất châm chọc nói.

“Trước kia không có em bên cạnh mới hút. Bây giờ em đang ở cạnh anh, chẳng lẽ anh có thể yêu thuốc lá hơn em sao?” Trần Dự Sâm nở nụ cười, hòn đá trong lồng ngực biến mất, lấy bao thuốc và bật lửa ra đặt lên tủ đầu giường, nói: “Cho dù anh muốn hút, em cũng cần phải như ngày xưa, trịnh trọng cảnh cáo anh, thuốc lá và bạn gái chỉ có thể chọn một. Không, bây giờ phải là thuốc lá và vợ. Bao thuốc và bật lửa nộp cho em xử lý, về sau anh sẽ không đem theo người nữa.”

“Ba hoa.” Tống Sơ Nhất cười, đẩy Trần Dự Sâm, “Anh mau đi hỏi bác sĩ rồi nhanh chóng đến thành phố S, đừng để xảy ra chuyện rồi đến xử lý.”

Trần Dự Sâm đi ra ngoài hỏi bác sĩ, nụ cười trên mặt Tống Sơ Nhất lập tức biến mất. Trước kia khi Thẩm Hàn và cô bên nhau anh không hút thuốc nên cô không rõ. Nhưng Trần Dự Sâm thì cô rất rõ ràng, mỗi khi có tâm sự anh đều có thói quen hút thuốc. Con của Mạnh Nguyên Nguyệt có liên quan đến anh sao? Tống Sơ Nhất không muốn nghĩ cũng không dám truy hỏi.

Tống Sơ Nhất không yên lòng cầm bật lửa trên tủ đầu giường mà ngắm ngía. Bật lửa bằng bạc Givenchy không chút tỳ vết, hình dáng hoàn mỹ lại đơn giản tao nhã, rất hợp lòng người. Vật nhỏ trên người Trần Dự Sâm cũng bắt phàm như vậy!

Khoảng cách năm năm, vừa rồi còn cảm thấy bọn họ không hề xa nhau, nhưng bây giờ cô lại không dám chắc. Cô vẫn là hai màu đen trắng đơn giản bình thường, Trần Dự Sâm lại càng trở nên xuất sắc. Thoát khỏi danh môn, anh là tinh anh trong giới kinh doanh, địa vị cao, phong thái riêng biệt.

Tống Sơ Nhất hơi bất ngờ với ý nghĩ của mình. Trước kia Thẩm Hàn cũng là con cưng của trời, nhưng cô chưa từng cảm thấy mình khác anh. Trong lòng Tống Sơ Nhất trầm vị hỗn tạp, còn chưa nghĩ kĩ, Trần Dự Sâm đã trở lại, vẻ mặt khó xử.

Bác sĩ không đồng ý cho Tống Sơ Nhất hoạt động. Không kể xương đùi gãy, trên người cô còn rất nhiều vết thương, máu chốt là thai nhi không ổn, không thể có chuyện ngoài ý muốn xảy ra nữa.

“Sơ Nhất, nếu không chúng ta đợi vài ngày nữa đi. It làm việc luôn rất tốt, anh sẽ bảo cậu ta chú ý. Được không?” Trần Dự Sâm do dự hỏi, trong lòng không hề muốn rời khỏi Tống Sơ Nhất.

“Tốt nhất vẫn nên đến đó, đừng để có chuyện xảy ra không thể cứu vãn.” Tống Sơ Nhất lắc đầu, Quý Phong đã giúp đỡ cô rất nhiều, cô không thể lấy oán trả ơn.

Tống Sơ Nhất muốn nói cho Trần Dự Sâm biết sau khi hai người chia tay cô từng phải vào trại an dưỡng, khi đó hoàn toàn nhờ vào Quý Phong chạy ngược chạy xuôi, nhưng mỗi mở ra lại khép lại. Lúc này nói ra, Trần Dự Sâm sợ tinh thần cô không tốt sẽ càng lo lắng không đi được.

Rời đi phải đảm bảo Cao Anh sẽ không tìm Tống Sơ Nhất gây chuyện. Đối phó với người như Cao Anh, tốt nhất là lấy bạo chế bạo. Trần Dự Sâm nhờ bác sĩ y tá bệnh viện để ý chăm sóc cô, còn anh bớt chút thời gian đi Trung Đầu ở thành phố B để lên mạng. Nhiều ngày như vậy, chăm sóc Tống Sơ Nhất, sau đó Tống Sơ Nhất mất tích vội vàng đi tìm cô, anh còn chưa lên mạng xem tài liệu liên quan đến mẹ Tống Sơ Nhất mà Lá chắn xanh đã gửi. Trần Dự Sâm vốn định trước tiên dùng chuyện này uy hiếp Cao Anh để bà ta không hành động thiếu suy nghĩ.

Vừa nhìn mấy dòng đầu, Trần Dự Sâm như bị ánh sáng cực mạnh làm chói mắt. Xoa thái dương, Trần Dự Sâm lại mở mắt ra, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm màn hình máy tính, con trỏ lên lên xuống xuống. Sau khi xem đi xem lại nhiều lần, Trần Dự Sâm cầm điện thoại, khẩn cấp gọi cho Tống Sơ Nhất. Điện thoại đã thông nhưng đầu kia vẫn không nghe máy.

Tống Sơ Nhất đang tranh cãi với Cao Anh. Cũng không hẳn là tranh cãi, chỉ là Cao Anh giải thích liên miên. Tống Sơ Nhất mặt không chút thay đổi lắng nghe, tầm mắt mơ hồ dao động trên người Cao Anh.

Cao Anh chăm sóc mình rất tốt. Tóc uốn cuộn sóng theo mốt, rất tao nhã, váy xanh không ngắn không dài vừa qua đầu gối, giày da sáng bóng. Ở nơi yên lặng như bệnh viện, bà ta như một thứ ánh sáng tươi đẹp nổi bật không hợp với xung quanh, càng khiến người ta ngạc nhiên là khuôn mặt cao ngạo ấy lại thấp giọng nói chuyện.

Kết quả xét nghiệm ADN còn chưa có nhưng Cao Anh đã nhận định Tống Sơ Nhất là con của bà ta và Thẩm Tĩnh Hoa.

Mã Hiểu Na đã đến bệnh viện tra hồ sơ. Năm đó cha Mạnh Nguyên Nguyệt được khai là mất do tai nạn xe taxi, ngồi trên xe có ba người là mẹ Mạnh Nguyên Nguyệt, cùng cha mẹ Tống Sơ Nhất. Trong hồ sơ bệnh viện ghi biển số xe taxi đó và thông tin cha của Mạnh Nguyên Nguyệt, Mã Hiểu Na hiểu sai nên nhận nhầm người.

Sau khi tra lại, bà lại xem tư liệu chi tiết, Tống Sơ Nhất và Mạnh Nguyên Nguyệt đều sinh vào giờ dần, tức ba đến năm giờ sáng, nhưng Tống Sơ Nhất sinh lúc ba rưỡi, còn Mạnh Nguyên Nguyệt là bốn rưỡi. Mã Hiểu Na nhớ rõ chái gái bà sinh ra lúc hơn ba giờ, sau khi Cao Anh nói với bà phải vứt bỏ đứa trẻ, bà vội vàng đến phòng sinh. Thời gian lúc đó cách nhau không lâu, hiển nhiên khi đó Mạnh Nguyên Nguyệt còn chưa ra đời. Cho dù không có giờ sinh chứng minh, theo dung mạo, Mạnh Nguyên Nguyệt không hề giống Ninh Du, Thẩm Tĩnh Hoa hay Cao Anh, Tống Sơ Nhất lại có chút giống Thẩm Tĩnh Hoa, dù chỉ một hai điểm tương tự cũng là đủ.

“Sơ Nhất, mẹ xin lỗi, nhưng mẹ nuôi nó từ nhỏ, con không thể trách mẹ bất công khi muốn tác hợp nó và Tiểu Hàn...” Cao Anh khóc lóc, trong mắt đều là nước mắt.

Cao Anh muốn nhận lại Tống Sơ Nhất không chỉ vì cô là con gái ruột của bà ta. Thẩm Hàn là con nuôi, theo luật bà ta có thể sinh một con nữa, nhưng không hiểu sao vẫn không mang thai. Mấy năm nay quan hệ của bà ta và Thẩm Tĩnh Hoa rất kém, bà ta ngóng trông có con gái ruột để cải thiện mối quan hệ này, củng cố hôn nhân.

“Tôi chỉ có một mẹ. Thẩm phu nhân, bà nhận sai người rồi.” Tống Sơ Nhất không thể chịu được sự ghê tởm khi Cao Anh bày tỏ thâm tình, thấy bà ta nói nửa ngày vẫn không dừng, cô không khỏi cười nhạo: “Thẩm phu nhân, bà sẽ giải thích với chồng mình việc tôi trở thành con gái nhà họ Tống như thế nào? Đừng lấy lý do bệnh viện ôm sai người. Dựa vào địa vị của Thẩm tiên sinh, dù có ười lá gan bệnh viện kia cũng không dám sơ sẩy. Huống chi, mẹ bà là y tá trưởng, bà sinh con tại bệnh viện đó phải không? Bà ấy sẽ nhận nhầm cháu gái sao?”

Trên mặt Cao Anh lúc xanh lúc trắng lúc hồng, đủ mọi màu sắc. Bà ta bỗng nhiên nở nụ cười, sắc mặt biến hóa nhanh chóng: “Chuyện này rất dễ, không ai có thể cam đoan mình không nhầm lẫn, chuyện con là con

của mẹ và lão Thẩm là sự thật, quá trình đứa bé mất tích cũng không quan trọng.” Bà ta dừng lại, khẩn thiết nhìn Tống Sơ Nhất: “Sơ Nhất, con không muốn gả cho Tiểu Hàn sao? Nhận mẹ, nhất định mẹ sẽ giúp con.”

“Bà có thể điều khiển Thẩm Hàn sao? Năm năm trước bà đã không thể ngăn cản chúng tôi, bây giờ lại càng không thể.” Tống Sơ Nhất cười lạnh.

Xa cách nhiều năm nhưng tình cảm không hề thay đổi chính là bằng chứng tốt nhất.

Cao Anh run run, một chút không đành lòng lóe qua, rồi đắc ý nói: “Con đừng nghĩ Tiểu Hàn yêu con như vậy là đủ, các con xa cách năm năm, năm năm này cũng đủ để mẹ làm rất nhiều chuyện, ví dụ như.... con trai của Tiểu Nguyệt.”

Chẳng lẽ con trai Mạnh Nguyên Nguyệt thực sự có liên quan đến Trần Dự Sâm? Tống Sơ Nhất có chút hoảng hốt, che giấu bằng việc buộc tóc. Trần Dự Sâm vừa mới mua cho cô một chiếc kẹp tóc, ánh sáng lấp lánh làm người ta thấy ấm áp. Nhớ lại khi nghe tin Mạnh Nguyên Nguyệt có con, Trần Dự Sâm rất vui vẻ, nhưng sau đó lại cứng ngắc không thoải mái, Tống Sơ Nhất chậm rãi tỉnh lại. Đứa bé kia chắc chắn không thể là con của Trần Dự Sâm, nhưng có thể Trần Dự Sâm biết cha đứa bé là ai.

Miễn cưỡng cặp lại tóc, Tống Sơ Nhất cười yếu ớt: “Bác sĩ Mạnh nói rằng cô ấy bị hãm hại, người ấy chính là bà? Bà cho là Thẩm Hàn sẽ mắc bẫy sao?”

“Mẹ sẽ không nói gì đâu. Sơ Nhất, Tiểu Nguyệt không biết đứa bé là con của Tiểu Hàn...” Cao Anh chân thành thiết nghĩ nhìn Tống Sơ Nhất, êm tai kể lại chuyện cũ.

Sau khi Thẩm Hàn phẫu thuật xong không thừa nhận thân phận, dù ngoài miệng không nói nhưng trong hành động Thẩm Tĩnh Hoa lộ ra sự tức giận, giận Cao Anh khiến con trai có nhà không thể về.

Vì để thuyết phục Thẩm Hàn, Cao Anh vắt hết óc suy nghĩ.

Trung Đầu tổ chức tiệc mừng đầy năm khánh thành, có mời người của chính phủ. Cao Anh cẩn thận hỏi thăm, vốn muốn cho Mạnh Nguyên Nguyệt đi dự tiệc gặp gỡ Trần Dự Sâm bồi dưỡng tình cảm, nhưng nghĩ lại hai người cũng không có tình cảm, dù có gặp nhiều cũng không tạo ra lửa, vì thế liền nghĩ đến chiêu gao nấu thành cơm. Tiệc được tổ chức tại sảnh khách sạn. Bà ta mua chuộc nhân viên khách sạn, khi Mạnh Nguyên Nguyệt và Trần Dự Sâm say rượu thần trí mơ hồ, nhân viên khách sạn đưa bọn họ vào một căn phòng.

“Mẹ vốn định ngày hôm sau sẽ đi bắt gian tại giường, nhưng nửa đêm Tiểu Hàn đã rời đi.”

“Sau khi Tiểu Nguyệt mang thai, mẹ sợ Tiểu Hàn không chịu nhận đã nghĩ đợi một thời gian khi đứa bé lớn lên rồi nói ra. Nó thấy đứa bé đáng yêu, có lẽ sẽ thay đổi quyết định.”

“Con của Tiểu Nguyệt đúng là con của Tiểu Hàn.”

Trần Dự Sâm nhanh chóng chạy về khách sạn, đẩy phòng bệnh đúng lúc nghe được câu cuối cùng. Vừa phát hiện chuyện mẹ Tống Sơ Nhất mất vốn không như cô nghĩ, ngay sau đó lại làm cô tức giận. Trần Dự Sâm đánh một quyền vào cửa phòng.

“Thẩm phu nhân, bà thật quen thuộc với việc bịa đặt vu tội.” Anh cười khê, khóe mắt nhếch lên, nụ cười sáng rỡ.

“Mẹ chẳng qua là ăn ngay nói thật.” Cao Anh bị nói xấu hổ xanh mặt.

“Có rất nhiều người có thể chứng minh tiệc tối hôm đó tôi chỉ xuất hiện nửa giờ. Thẩm phu nhân, tôi có thể kiện bà tội vu cáo.” Trần Dự Sâm cười.

Hết chương 30.

31. Chương 31

Chương 31: Nghĩ mãi không ra.

Edit: Fleur.

Beta: Mạc Vô Tuyệt.

“Mẹ là mẹ con.” Cao Anh run rẩy, ngón tay run run chỉ vào Trần Dự Sâm.

Trần Dự Sâm làm như không nghe thấy, đi đến mép giường ngồi xuống, một tay nắm tay Tống Sơ Nhất, một tay lấy điện thoại ra gọi. Anh bật loa, trong điện thoại truyền đến một giọng nam ồm ồm, Trần Dự Sâm cười hỏi: “Anh Bưu, có nhớ tôi không?”

“Sao có thể không nhớ chứ, cho dù chưa từng nghe giọng nói nhưng cũng không thể quên được bản lĩnh của cậu. Tôi luôn nhớ kĩ những người khách hào phóng lại xuất sắc như cậu.” Trong điện thoại truyền đến giọng nói như chuông đồng.

“Tôi hào phóng xuất sắc ra sao?” Trần Dự Sâm cười khê.

“Một năm trước, đêm hôm đó, cậu ngồi một mình trong quán rượu của tôi, múa đơn trên sân khấu đến hơn nửa đêm. Kĩ thuật của cậu làm không ít người bá phục, sau lại có rất nhiều người đến tìm tôi hỏi về cậu. Sao tôi có thể không nhớ rõ?”

“Anh có nhớ cụ thể là ngày nào không?” Trần Dự Sâm hỏi.

“Nhớ chứ. Ngày hai sáu tháng tám, trước Trung Thu ba ngày.”

“Nhớ rõ tôi đến quán bar khi nào không?” Trần Dự Sâm hỏi tiếp.

“Buổi tối quán bar mở cửa lúc bảy giờ, mở cửa không lâu thì cậu tới, không quá bảy rưỡi đâu.” Anh Bưu trầm giọng hỏi: “Sao thế? Cậu gặp chuyện gì à?”

“Không sao. Có người nói tôi có phép thuật, trong thời gian ở quán bar có thể chạy đến khách sạn Di Nhiên ngủ với phụ nữ.” Trần Dự Sâm nhẹ nhàng nói giỡn.

Anh Bưu cười lớn, không hề lưu tình nói: “Người phụ nữ kia đầu bị nước vào rồi, hận đến mức nào mà ăn nói bừa bãi vu oan cho cậu như vậy. Có muốn tôi tìm vào người khách đêm đó làm chứng cho cậu không?”

“Không cần.” Trần Dự Sâm cười nhẹ, điềm nhiên như mây gió, “Người phụ nữ kia mang thai sinh một đứa con, xét nghiệm ADN là được rồi.”

Vài câu nói của Trần Dự Sâm thổi tan u ám trong lòng Tống Sơ Nhất, Tống Sơ Nhất thở dài một hơi, trong lòng lại dâng lên sự phẫn uất không thể kiềm chế.

Mạnh Nguyên Nguyệt là một cô gái tốt như vậy lại bị hãm hại bị giễu cợt. Nhìn cô ấy có vẻ không quan trọng nhưng thực ra rất cẩn thận, cẩn thận, nhiệt tình tốt bụng, cô ấy cũng coi như là danh môn thực viện nhưng không giống như Cao Anh, cô ấy rất quan tâm đến cô, nhẹ nhàng ôn hòa vì sợ tạo thành áp lực tâm lí cho cô, còn chia sẻ ý nghĩ của mình với cô. Trong lòng Tống Sơ Nhất đang bị đau đớn tra tấn mãnh liệt, hai má đỏ bừng.

Trần Dự Sâm thấy má cô đỏ liền vội vàng đi lấy nước, cẩn thận thổi nguội đưa tới bên môi cô. Chờ cô uống xong lại lấy nước ấm lau tay lau mặt cho cô, sau đó lấy laptop đem về từ công ty ra, hỏi: “Buồn chán không? Muốn xem phim hay đọc báo đọc truyện? Hay là lên diễn đàn? Gần đây trên Thiên Nhai có một bài lượng xem rất cao, tên là ‘Đạo văn – một trăm lẻ tám loại báo ứng của văn cầu’...”

Trần Dự Sâm giới thiệu rất nhiều, giọng nói trầm bổng, ánh mắt không rời khỏi Tống Sơ Nhất, từ đầu đến cuối chưa liếc Cao Anh một cái.

“Em không muốn xem, hơi mệt.” Tống Sơ Nhất biết là anh cố ý vắng vẻ Cao Anh, phối hợp trở thành một đứa bé được chiều chuộng, miễn cưỡng dựa vào người anh.

“Anh bóc hoa quả cho em nhé, muốn ăn gì?” Anh nâng mặt Tống Sơ Nhất lên, chuyên chú nhìn vào mắt cô, dịu dàng gọi: “Sơ Nhất.” Tống Sơ Nhất chớp chớp mắt, đôi môi Trần Dự Sâm mạnh mẽ hạ xuống.

Cao Anh đứng đối diện bọn họ, muốn nhìn cũng không nhìn được. Bọn họ không coi ai ra gì, như một bàn tay không tiếng động tạt vào mặt bà ta, dù da mặt Cao Anh có dày hơn cũng không chịu được.

Cửa phòng mở ra, tiếng giày cao gót thanh thúy dần đi xa, Trần Dự Sâm lại không thể dừng được.

.....

“Đừng nghĩ rằng sẽ dời được sự chú ý của em.” Thời khắc máu chốt, Tống Sơ Nhất lại rất bình tĩnh, tức giận đẩy Trần Dự Sâm ra, ngón tay chọc chọc hai má anh, “Mau thành thật khai báo, con của bác sĩ Mạnh là sao?”

“Anh đoán đứa bé kia là của Lữ Tụng.” Nói đến Mạnh Nguyên Nguyệt, Trần Dự Sâm như là nước sôi gặp phải băng, nháy mắt liền trở nên lạnh lùng, sắc mặt nghiêm túc.

Trong bữa tiệc hóa trang, Trần Dự Sâm bị phụ nữ quấy rầy không thể kiên nhẫn được. Anh không biết là mình đeo mặt nạ trở nên rất quyến rũ, lại hoài nghi là Lữ Tụng tiết lộ thân phận của mình, vì thế liền đổi trang phục cho Lữ Tụng, muốn đem phiền phức trả lại cậu ta. Sau khi đổi trang phục, anh đứng trong phòng một lát, nhìn thấy những người có đôi có cặp không khỏi nhớ đến Tống Sơ Nhất, trong lòng đau đớn khó tả, vì thế liền né mọi người, trở lại phòng thay đồ thay quần áo, đến một quán bar không xa khách sạn uống rượu. Trong lúc đau khổ, anh chạy lên sân khấu quán bar, cũng tuyên bố chi phí của khách trong quán đêm đó sẽ do anh trả.

Trên mặt đeo mặt nạ nên người khác không nhìn rõ mặt, nhất định là người của Cao Anh đã bỏ thuốc theo mặt nạ. Người qua đêm với Mạnh Nguyên Nguyệt nhiều phần trăm là Lữ Tụng.

Lữ Tụng vẫn luôn phong lưu, chuyện nam nữ đối với anh ta như chuyện cơm bữa, chắc hẳn anh ta sợ bị tính kế nên mới bỏ đi.

“Nếu thật sự là Lữ Tụng thì làm sao bây giờ?” Tống Sơ Nhất phiền não hỏi.

Mặt ngoài Lữ Tụng xuất thân giàu có sự nghiệp thành công, dáng người đẹp, tính tình hài hước phong độ, là một người đàn ông tốt. Nhưng thực tế sau bộ tây trang ấy là một cảm thú, phụ nữ cùng anh ta qua đêm không ít. Người như vậy sao có thể xứng với Mạnh Nguyên Nguyệt.

“Chờ việc của nhà họ Quý kết thúc, anh sẽ lặng lẽ lấy tóc Lữ Tụng và con trai Nguyên Nguyệt đi làm xét nghiệm. Kết quả như thế nào sẽ nói sau.” Đầu óc Trần Dự Sâm như bị điện giật, mở hòm thư ra, “Sơ Nhất, em xem, đây là chân tướng vụ tự tử của mẹ em.”

Lá chắn xanh điều tra rất kĩ càng, còn có cả ảnh chụp. Tống Sơ Nhất nhìn thoáng qua, con người trong suốt biến thành màu đỏ, thậm chí còn có cả nước mắt, thân thể cô không khống chế được mà run rẩy.

“Chúng ta đã nghĩ trừ mẹ anh không ai muốn đối phó với chúng ta, nhưng lại quên mất nguy cơ từ phía nhà họ Quý.” Về mặt Trần Dự Sâm trở nên thương tiếc, giọng nói không kiềm chế được sự vui mừng, “Sơ Nhất, mẹ anh không phải hung thủ hại chết mẹ em, chúng ta có thể không áy náy mà bên nhau.”

Vừa rồi khi đối mặt với Cao Anh, anh tỏ ra lạnh lùng cứng rắn nhưng thực ra vẫn không thể hoàn toàn vứt bỏ nhà họ Thẩm, coi Cao Anh như người xa lạ. Tống Sơ Nhất hơi thất thần, sau một lát nhìn chằm chằm màn hình máy tính, đọc từng chữ từng chữ trong báo cáo điều tra.

Giống như Trần Dự Sâm, nhìn một lần Tống Sơ Nhất khó có thể tin, lại nhìn lần thứ hai thứ ba. Người quyến rũ rồi vứt bỏ mẹ Tống Sơ Nhất là Quý Loan.

“Không thể nào! Liệu có điều tra sai không?” Tống Sơ Nhất thì thào. Chỉ nhìn ảnh cũng có thể thấy, Quý Loan cùng lứa tuổi với cô và Trần Dự Sâm, mẹ cô sao có thể ở bên anh ta?

“Nhất định là anh ta. Trước khi xử lý Quý thị, Lữ Tụng đã điều tra mọi người nhà họ Quý. Cậu ta nói với anh, năm năm trước Quý Loan làm sai gì đó, bị Quý lão gia tử đưa ra nước ngoài, không có đồng ý không được về nước. Cháu trai đời thứ ba nhà họ Quý chỉ có Quý Phong và anh ta, nếu anh ta không gây ra việc gì quá đáng, Quý lão gia tử sẽ không phạt nặng như vậy.”

“Nhưng mẹ em...sao bà có thể yêu anh ta?” Tống Sơ Nhất không thể tin.

Mẹ cô tính cách hướng nội trầm tĩnh, khi ba cô mất tuổi bà còn trẻ cũng chưa từng bị đàn ông dụ dỗ, nhưng đến tuổi trung niên sao lại mất khí tiết như vậy.

Trần Dự Sâm cũng không thể lí giải. Quý Loan bề ngoài không tồi, cao lớn như Quý Phong, nhưng không phóng khoáng như Quý Phong, thuộc loại cao lớn cường tráng, tuy rằng không xấu, tiền tài của Quý thị vẫn khiến anh ta trở nên hào hoa. Liệu có phải anh ta dùng mĩ mạo mê hoặc mẹ Tổng Sơ Nhất?

Nhưng người Quý Phong thích là Tổng Sơ Nhất, theo tính cách luôn đối nghịch Quý Phong của Quý Loan, đáng ra anh ta phải quyến rũ Tổng Sơ Nhất mới đúng, sao lại là mẹ cô?

Có tiền có sắc nên anh ta cũng không thiếu phụ nữ. Theo tư liệu của Lá chắn xanh, anh ta và mẹ Tổng Sơ Nhất đã bên nhau một năm, đến khi anh ta xuất ngoại mới cắt đứt liên hệ, mà anh ta xuất ngoại cũng không phải tự nguyện mà do Quý lão gia tử ép buộc. Nói đúng ra, có thể anh ta vứt bỏ mẹ Tổng Sơ Nhất do bị ép xuất ngoại.

Nếu không nghĩ ra vậy để Quý Loan tự mình kể ra, Trần Dự Sâm nghĩ nghĩ liền nói: “Quý Loan về nước. Trong lúc ở thành phố S anh có thể điều tra chân tướng. Chờ tin của anh. Anh nhất định sẽ không để mẹ em chết oan.”

Tổng Sơ Nhất ‘ừ’ một tiếng, trong lòng hận không thể cùng Trần Dự Sâm đến thành phố S, có thể biết tiến triển sự việc.

Hết chương 31.

32. Chương 32

Chương 32: Chuyện đã rồi.

Edit: Fleur.

Beta: Mạc Vô Tuyết.

Trần Dự Sâm có thể đoán được cô muốn gì, anh cũng mong cô có thể đi cùng nhưng bác sĩ nói không được. Vì an nguy của Tổng Sơ Nhất, anh chỉ có thể cắn răng nhẫn nhịn.

Vừa bỏ qua hiểu lầm, hai người khó rời nhau. Sau bữa tối Trần Dự Sâm mới lưu không rời mà đi thành phố S.

Trong một ngày bên phía thành phố S, Lữ Tụng ra tay, mọi chuyện đã kết thúc. Buổi sáng Trần Dự Sâm nói với Lữ Tụng phải dùng Quý thị làm quà cho Quý Phong, Lữ Tụng tuy không vừa lòng nhưng vẫn làm theo. Kế hoạch có biến, nhà họ Quý có biến sinh bất trắc, nếu Quý Phong xảy ra chuyện gì, Trần Dự Sâm trách cứ thì anh ta không thể gánh vác được.

Anh ta vốn định hôm nay sẽ làm Quý thị tiếp tục rút giá, vài ngày sau chậm rãi mua hết cổ phiếu trong tay đám người Quý Thanh Đào, chiếm nhiều lợi ích nhất có thể. Sau khi nói chuyện với Trần Dự Sâm, anh ta liền ra lệnh cho cấp dưới thay đổi kế hoạch. Vốn là dùng vốn lưu động mua cổ phiếu, cổ phiếu Quý thị đang giảm thành tăng, đồng thời anh ta để trợ lí làm hợp đồng như thật đưa cho Quý Loan, khiến Quý Loan kích động, thuyết phục Quý Thanh Đào và Quý Thanh Nguyên bán hết cổ phiếu trong vòng một ngày.

“Cậu nói một câu, công ty tổn thất rất nhiều cậu biết không? Sao còn tự mình từ thành phố B đến đây, gấp vậy sao?” Thấy Trần Dự Sâm từ thành phố B chạy suốt đêm đến, Lữ Tụng nén giận, kể lại mọi việc cho Trần Dự Sâm, lại nửa thật nửa giả nói: “Tôi đây là làm trái luật, nếu xảy ra chuyện gì cậu phải đem cơm vào tù cho tôi đó.”

“Chúng ta đều là cổ đông Trung Đầu, cậu gặp chuyện không may chẳng lẽ tôi có thể chỉ lo ỉn?”

“Tôi có điên mới kéo cả công ty. Nếu thực sự có chuyện xảy ra, tôi chịu một mình, cậu đừng có xen vào.” Lữ Tụng cười nói, liếc Trần Dự Sâm: “Cảm giác ôm mỹ nhân về như thế nào? Nói tôi nghe một chút.”

Trần Dự Sâm không đáp, nghe nói đại cục đã định, nằm trên ghế salon ngủ thiếp đi. Vất vả mấy ngày, tới hôm qua lại say sưa cùng Tổng Sơ Nhất đến rạng sáng, ngủ không đến ba giờ, dù thân thể làm bằng sắt cũng không chịu được.

“Thật đáng thương. Tốt nhất vẫn là một mình.” Lữ Tụng nhẹ lắc đầu, đặt Trần Dự Sâm nằm xuống, cầm chăn mỏng đắp cho anh, còn mình ra ngoài tìm vui. Miệng nói một mình tốt nhất, nhưng trong lòng không phải là không đổ kị. Nhớ tới ngày đó Tống Sơ Nhất cưỡng hôn Trần Dự Sâm, trong lòng Lữ Tụng cực kì khó chịu. Nếu có một người phụ nữ yêu mình như vậy, mà mình cũng nguyện vì cô mà từ bỏ mọi thứ thì thật tốt.

Thất thần khi lái xe là không được. Tiếng phanh xe rất lớn, thân xe rung lắc dữ dội, Lữ Tụng còn chưa phục hồi tinh thần. Cho đến khi chất lỏng trên trán chảy vào hốc mắt, anh mới bất giác phát hiện mình gặp tai nạn xe. Nhìn thoáng qua, Lữ Tụng xác định là mình đụng người ta.

Xe bị đâm là một chiếc Fiat 500 đặc biệt, đối phương hiển nhiên bị nặng hơn anh, kính chắn gió vỡ nát, người lái gục trên tay lái không nhúc nhích. Dựa theo tình trạng tổn hại của xe, đối phương không đến mức bị nguy hiểm đến tính mạng. Lữ Tụng lấy di động gọi cho trợ lý kêu xe cứu thương, cũng đến để xử lí, nộp tiền, vân vân.

Trong thời gian chờ đợi, Lữ Tụng bật đèn xe, ngọn đèn rất sáng, giúp Lữ Tụng nhìn rõ người ngồi trong xe là một người phụ nữ, thậm chí còn thấy rõ nốt ruồi son trên cổ cô.

Nhìn thấy nốt ruồi son kia, cả người Lữ Tụng như bị điện giật. Chẳng lẽ đây là người đã từng qua đêm với anh? Lữ Tụng cảm thấy trong nháy mắt cơ thể nóng lên. Đã lâu không có loại cảm giác này.

Bữa tiệc một năm trước, anh mơ mơ màng màng cảm thấy choáng váng, cơ thể nóng lên, sau đó không thể khống chế mình nữa. Ngày đó khi nhìn thấy Tống Sơ Nhất cưỡng hôn Trần Dự Sâm, Lữ Tụng liền nhớ lại người phụ nữ nở rộ dưới thân mình đêm đó. Người phụ nữ ấy tựa như đóa hoa hồng, nở rộ từng tầng từng tầng, vô cùng diễm lệ, nhưng lại không mất đi sự tươi mát rực rỡ, vừa phức tạp vừa kì diệu. Sau đó anh muốn đánh thức cô hồi nhớ hết thảy, sau đó khiến chuyện một đêm trở thành chuyện N đêm, nhưng khi đứng dậy nhìn thấy máu trên ga giường trắng nõn, hồi tưởng lại cảm thụ đêm ấy, anh xác định đây là đêm đầu tiên. Anh sợ bị trúng bẫy đối thủ trên thương trường, sợ tới mức vội vàng mặc quần áo lạng lẹ trốn đi. Anh thậm chí không kịp nhìn rõ dung nhan của cô. Khi đó cô nằm nghiêng, mái tóc che hết khuôn mặt, anh chỉ nhìn thấy nốt ruồi son trên cổ cô.

Trợ lý đến rất nhanh, còn dẫn theo xe cứu thương và cảnh sát giao thông.

“Lữ tổng, chuyện này lớn rồi.” Lữ Tụng còn đang ngẩn người, sau khi trợ lý và cảnh sát giao thông xem xét hiện trường liền báo cáo cho anh, sắc mặt trợ lý hiem khi tái nhợt.

“Tai nạn chết người?” Lữ Tụng mở cửa xuống xe, chân mềm không thể đứng vững.

“Không phải. Người phụ nữ kia chỉ hôn mê bất tỉnh, nhưng trên trán cô ta có vết thương to bằng ngón út, bác sĩ nói sẽ để lại sẹo.”

“Sẹo? Không sao, ba Dự Sâm là giám đốc bệnh viện chỉnh hình, nhiều sẹo đến mấy cũng xóa được.” Lữ Tụng dựa vào cửa xe trừng mắt với trợ lý, “Thật ngạc nhiên. Suýt hù chết tôi.”

“Người này chúng ta không thể động vào. Cảnh sát giao thông vừa xem giấy tờ của cô ta, nói phải mời anh đến cục cảnh sát hỗ trợ điều tra.”

Hỗ trợ điều tra? Nói thật dễ nghe, thực chất là tạm giam. Lữ Tụng tròn mắt, không dám tin mà nhìn trợ lý, dù gì anh cũng là người có tiếng.

“Tôi đã nói thân phận của anh cho cảnh sát nhưng...” Trợ lý tiến lại gần Lữ Tụng nói một cái tên.

Trông mắt Lữ Tụng sắp rụng xuống đất, thất thần một lát liền nhếch miệng cười: “Đi cục cảnh sát thì đi. Vừa đúng lúc, anh nói với Quý Loan, tôi gặp chuyện, việc hợp tác sẽ tạm hoãn.”

Đối với việc ném cổ phiếu vào không trung Quý Thanh Nguyên cũng không lo lắng, ông ta chưa từng thiếu tiền, tiền tài đối với ông ta chỉ là tờ giấy. Nhưng Quý Thanh Đào không giống như vậy. Trước kia nhà họ Quý còn nghèo, ông ta ba bữa đều ăn bánh mì, thậm chí còn không có quần áo đẹp để đi họp lớp. Ông ta đồng ý bán cổ phiếu là do trông mong vụ hợp tác với Trung Đầu có thể kiếm được nhiều tiền, khi nghe nói Lữ Tụng phải đến cục cảnh sát, hợp tác với Trung Đầu tạm hoãn, ông ta gấp gáp sắp diễn rồi, liền ra lệnh cho Quý Loan: “Mau, nhanh chóng mua lại cổ phiếu của chúng ta.”

“Sợ cái gì! Lữ Tụng vào cục cảnh sát thì Trung Đầu vẫn còn Trần Dự Sâm, vụ hợp tác không thoát được.”

Quý Loan nhàn nhả cầm điện thoại gọi cho Trần Dự Sâm: “Trần Dự Sâm, tôi là Quý Loan. Tôi muốn nói cho cậu vài chuyện về Tống Linh Linh. Bây giờ, cậu lập tức đến nhà hàng Vọng Giang.”

“Sao con có số của Trần Dự Sâm? Tống Linh Linh là ai?” Quý Thanh Đào rất ngạc nhiên.

“Tống Linh Linh là ai cha có thể hỏi ông nội.” Quý Loan trả lời, chỉnh lại cà vạt, chải lại tóc rồi ra ngoài.

Khi Quý Loan gọi điện Trần Dự Sâm vừa mới tỉnh ngủ, nghe được ba chữ Tống Linh Linh anh như bị trúng một dao, ‘Được’ một tiếng liền cúp máy rửa mặt thay quần áo chạy đến nhà hàng Vọng Giang.

Khi Trần Dự Sâm đến nơi, Quý Loan đã đến trước. Trước bức tranh rực rỡ trong đại sảnh, Quý Loan mặc tây trang màu đen, cà vạt đoan chính, kiểu tóc đơn giản, nhìn qua thật cao lớn, khí khái phi phàm.

Thật trùng hợp. Vẫn là phòng bao lần trước đi cùng Quý Phong. Trần Dự Sâm vừa ngồi xuống, Quý Loan liền lấy ra một tập văn kiện.

“Đây là giấy đăng kí khu đất và hợp đồng với Trung Đầu. Kí đi.”

“Tôi không biết gì về nghiệp vụ công ty. Anh hãy tìm Lữ Tụng.” Trần Dự Sâm thản nhiên đẩy về, ánh mắt nghiền ngẫm nhìn Quý Loan.

“Tôi khuyên anh hãy kí nó, Thẩm Hàn.” Quý Loan cười nhạt, lấy từ trong bao ra một văn kiện đưa cho Trần Dự Sâm.

Đó là một phong thư, chất giấy ố vàng qua thời gian. Trần Dự Sâm nhìn thoáng qua, sắc mặt liền trở nên tái nhợt.

“Rất bất ngờ đúng không? Ngay cả Lữ Tụng cũng không biết anh là Thẩm Hàn, sao tôi có thể biết?” Quý Loan châm một điếu thuốc, ngả ngón nói. Cửa sổ căn phòng phản xạ ánh mặt trời lên khuôn mặt anh ta, khiến khuôn mặt có chút âm u, hai mắt híp lại vô cùng âm trầm.

“Bởi vì tôi luôn luôn chú ý đến Tống Sơ Nhất, thay Tống Linh Linh chú ý cô ấy. Mọi chuyện khi hai người gặp lại, tôi đều rõ ràng.” Quý Loan phun ra một làn khói, anh ta không chút để ý nói: “Thẩm Hàn, anh biết không? Tôi hận không thể giết chết anh, chính vì anh và Tống Sơ Nhất ở bên nhau mới khiến cho Tống Linh Linh sụp đổ.”

“Anh nói vậy!” Trần Dự Sâm run rẩy nói, giọng nói lo lắng.

“Tôi không hề nói láo, anh đã xem qua tin tức của Tống Linh Linh, anh cũng có thể lấy tóc mẹ anh và Tống Sơ Nhất đi xét nghiệm ADN xem tôi có nói láo không.” Quý Loan tàn nhẫn nói, lấy điện thoại ra nhẹ nhàng kéo lên kéo xuống, “Hoặc là tôi bảo Tống Sơ Nhất đi xét nghiệm. Bây giờ cô ấy và ba mẹ anh đều ở thành phố B, còn tiện hơn cả anh.”

“Đừng.” Trần Dự Sâm vội vàng đứng dậy ngăn cản Quý Loan.

“Vậy kí đi.” Quý Loan đẩy hợp đồng đến trước mặt Trần Dự Sâm, “Hợp đồng này do Lữ Tụng sai người soạn, anh yên tâm, Trung Đầu vẫn có phần, chỉ cho tôi một chén canh thôi.”

Anh ta cười khê, vỗ vỗ tay Trần Dự Sâm: “Nghe nói Tống Sơ Nhất đang mang thai, nếu cô ấy biết mình có con với anh ruột, anh nói xem cô ấy có thể sống không?”

Không thể nào! Trong lòng Trần Dự Sâm có hàng vạn giọng nói đang phủ nhận, đôi tay đặt trên mặt bàn không kiềm chế được mà run rẩy.

“Kí nó đi, nếu không tôi lập tức gọi cho Tống Sơ Nhất. Đừng khiêu chiến sự nhẫn nại của tôi.” Quý Loan thản nhiên cười, tiếng cười như một lưỡi dao đâm thẳng vào lục phủ ngũ tạng Trần Dự Sâm, nỗi đau đớn lan tràn trong nháy mắt.

Trần Dự Sâm chỉ cảm thấy như đang nằm mơ, chỉ một ngày đêm, cuộc đời của anh biến từ trắng thành đen sao? Anh và Tống Sơ Nhất vừa mới nghênh đón ánh mặt trời mọc, anh vốn nghĩ rằng từ nay về sau hai người sẽ ngọt ngào dắt tay nhau đi đến cuối đời.

Kí hay không kí? Kí, Quý Phong chắc chắn sẽ không đầu lại Quý Loan, Trung Đầu cũng sẽ có rất nhiều phiền toái. Không kí, anh không thể chịu được hậu quả mà Tổng Sơ Nhất sẽ phải chịu.

Một đêm trước cô run rẩy nở rộ trong ngực anh, dịu dàng như vậy, yêu kiều như vậy, anh còn muốn về sau mỗi ngày đều tỉnh dậy trước cô, đếm từng cọng lông mi của cô. Anh còn muốn bảo vệ che chở cô cả đời, quyết không để cô đau lòng rơi thêm một giọt lệ nữa.

Trần Dự Sâm lệ rơi đầy mặt, run rẩy cầm bút kí.

Hết chương 32.

33. Chương 33

Chương 33: Tất cả đều đã qua.

Edit: Fleur.

Beta: Mạc Vô Tuyệt.

Quý Loan vẫn ung dung, gõ gõ trên mặt bàn.

Trần Dự Sâm không có lựa chọn nào khác, giữa Quý Phong với Tổng Sơ Nhất, tất nhiên anh sẽ bảo vệ Tổng Sơ Nhất.

Thư Tổng Linh Linh viết cho Quý Loan rất rõ ràng. Bà nói, bà rất đau khổ, con gái yêu phải người không nên yêu, mà bà lại không thể ngăn cản. Tổng Linh Linh viết năm đó khi bà phát hiện con gái mới sinh không còn thở, cực kì bị thương mà hôn mê bất tỉnh, sau khi tỉnh lại thấy con vẫn còn sống, bà vui sướng muốn điên. Nhưng sau đó trong lúc vô tình bà phát hiện ra nhóm máu con gái không tương xứng với nhóm máu của mình và người chồng đã mất, vì thế bà hiểu con gái mình sinh ra đã chết, còn Tổng Sơ Nhất không biết là con ai. Bà đến bệnh viện hỏi đó, biết được ngày đó lúc rạng sáng chỉ có ba sản phụ, đứa trẻ nhà họ Mạnh còn sống, con của Cao Anh báo là chết non, mà mẹ của Cao Anh là y tá trưởng tại bệnh viện, có cơ hội đổi đứa bé. Bà đoán Tổng Sơ Nhất là con gái Cao Anh, tuy rằng không biết vì sao Cao Anh phải đổi con gái vẫn còn sống với đứa con đã chết của bà, nhưng bà không muốn nói ra. Khi đó, Tổng Sơ Nhất đã tám tuổi, ngoan ngoãn từ nhỏ, là tim gan của bà, là người cho bà dũng khí sống tiếp khi chồng mất. Bà sợ Cao Anh sẽ đi tìm con gái vì thế không ngừng chuyển nhà, thay đổi hộ khẩu, cho con gái theo họ mình.

Tổng Linh Linh nói, bà không dự đoán được tránh Cao Anh nhiều như vậy, con gái lại ở cùng với con trai Cao Anh. Cao Anh cho bà xem ảnh gia đình, tổ vẽ con mình muốn kết hôn với con gái nuôi. Bà nghe đối phương tự giới thiệu là Cao Anh, lại nhìn thấy có nét giống Tổng Sơ Nhất liền ngây người.

Trần Dự Sâm không muốn tin tưởng nhưng không tin không được, năm đó không chỉ Cao Anh phản đối hai người mà còn cả Tổng Linh Linh.

Anh vì muốn Tổng Linh Linh chấp nhận mình, trước khi chia tay với Tổng Sơ Nhất rất thường xuyên đến đó, mỗi lần Tổng Linh Linh đều dùng ánh mắt đau đớn nhìn anh. Khi đó không rõ vì sao, bây giờ đọc được bức thư này mọi chuyện đã rõ ràng.

Trần Dự Sâm không biết làm gì với Tổng Sơ Nhất, trước mắt anh chỉ biết không thể để Tổng Sơ Nhất biết anh và cô là anh em, nếu không cô thực sự không sống nổi. Trần Dự Sâm nặng nề hạ bút, nét cuối cùng của chữ “Sâm” làm rách cả trang giấy.

“Tốt lắm, mong rằng chúng ta sẽ hợp tác thành công.” Quý Loan vươn tay về phía Trần Dự Sâm.

Trần Dự Sâm hờ hững nhìn, cũng không đưa tay ra, lạnh lùng hỏi: “Vì sao anh lại ở cùng mẹ của Sơ Nhất?”

“Việc này phải cảm ơn ông anh họ Quý Phong của tôi.” Quý Loan nở nụ cười, nụ cười bệnh hoạn, trong mắt là tình yêu say đắm và hoài niệm, “Muốn nghe không? Nếu muốn tôi có thể từ từ kể cho anh.” Không đợi Trần Dự Sâm gật đầu, anh ta ngồi lại trên ghế, nhắm mắt lại chậm rãi kể.

Cùng là cháu trai nhà họ Quý, nhưng địa vị của Quý Loan và Quý Phong hoàn toàn khác nhau. Quý Phong có người mẹ tốt, năng lực của hơn mẹ Quý Loan không biết bao nhiêu lần, hơn nữa, Quý lão gia tử đối tốt với Quý Phong hơn Quý Loan rất nhiều.

Vì muốn thu hút sự thương yêu của ông nội, Quý Loan liều mạng học tập, nhưng dù anh ta có cố gắng bao nhiêu cũng không bằng sự ảnh hưởng của hần ở Quý thị. Anh ta cam chịu, cố gắng làm lão gia tử tức giận. Từ đó về sau, mỗi lần Quý lão gia tử về nhà luôn hỏi đến anh ta, hỏi xem anh ta có gây rắc rối gì không. Anh ta tìm được giá trị tồn tại, từ đó luôn gây chuyện, làm Quý lão gia tử tức giận, làm Quý Phong không thoải mái.

“Anh biết Quý Phong thích Tống Sơ Nhất nhưng không biết là thích đến mức nào đúng không?” Quý Loan cười nhạo nói: “Trong phòng anh ta không một vụn thì cũng mấy ngàn thứ muốn tặng Tống Sơ Nhất nhưng không tặng, ống gỗ đựng bút chạm khắc khéo léo, giấy trang trí cửa sổ, kẹp tóc... Chỉ cần anh ta thấy thích hợp với Tống Sơ Nhất hoặc Tống Sơ Nhất sẽ thích, anh ta liền mua về.”

Quý Phong làm to như vậy, Quý Loan phát hiện ra, anh ta quyết định cướp Tống Sơ Nhất đến tay mình để kích Quý Phong. Sau khi nghe ngóng Tống Sơ Nhất và Thẩm Hàn yêu nhau cuồng nhiệt, Quý Loan không tùy tiện hành động, anh ta quyết định theo dõi Tống Sơ Nhất để hiểu rõ mọi chuyện. Sau một tháng theo dõi, Quý Loan biết dù có xuất hiện cũng không hấp dẫn được Tống Sơ Nhất. Anh ta thay đổi kế hoạch, tạo tình huống gặp gỡ tiếp cận Tống Linh Linh.

Đề tài tán gẫu tốt nhất với một người mẹ góa chồng chính là con gái bà ấy, Quý Loan và Tống Linh Linh vừa gặp như đã thân. Anh ta không nhớ rõ lần đầu tiên gặp Tống Linh Linh, tương tự giống như một căn bệnh không giảm theo thời gian.

Tống Linh Linh thích sạch sẽ, quần áo có thể cũ nhưng luôn nhẹ nhàng khoan khoái hợp lòng người. Làn da bà rất trắng, khiến bà trẻ hơn tuổi rất nhiều. Có lẽ là nhiều năm nuôi con một mình, tính cách bà vừa mềm dẻo vừa kiên cường, có sự dịu dàng khoan dung của phụ nữ nhưng không có sự yếu ớt ỉ lại, cũng không có sự sợ hãi và táo bạo như phái nam. Ở bên cạnh bà Quý Loan cảm thấy vô cùng an bình và thoải mái.

Ban đầu Quý Loan có ý lấy lòng Tống Linh Linh, sau lại bị bà hấp dẫn mà muốn nói chuyện với bà, muốn ở bên bà. Con nhà nghèo trưởng thành sớm. Tống Sơ Nhất rất ngoan ngoãn, sự nhu thuận của cô khiến Tống Linh Linh rất vui mừng, nhưng cũng mang đến áp lực rất lớn.

“Trước mặt Tống Sơ Nhất Tống Linh Linh không dám thể hiện sự không vui không thoải mái, mệt muốn chết không muốn làm gì cũng không dám nói. Cô ấy nói với tôi có lần cô ấy bị sốt, cầm thuốc về nhà cũng không dám cho Tống Sơ Nhất biết, sau đó nửa đêm tỉnh lại không thấy Tống Sơ Nhất đâu, gấp đến muốn chết. Sau đó ra ban công liền thấy Tống Sơ Nhất đang quỳ gối hai tay tạo thành chữ thập, cô ấy lặng lẽ mở cửa ra ngoài, nghe thấy Tống Sơ Nhất cầu nguyện, cầu thần phật phù hộ ẹ mau khỏi bệnh. Năm ấy Tống Sơ Nhất mới bảy tuổi...”

Một giọt nước mắt tràn ra khóe mắt Quý Loan. Tống Linh Linh rất khổ. Bà không dám tâm sự với phụ nữ cùng tầm tuổi, vừa kể người ta sẽ tìm đàn ông cho bà. Bà càng không thể kể với đàn ông, sợ dẫn tới những người không có ý tốt. Sau khi quên Quý Loan, mọi bí mật của Tống Linh Linh đều được kể cho anh ta.

“Tình cảm của tôi với cô ấy là thật nhưng không ai tin tôi, cô ấy không tin, ông nội không tin. Sau khi biết tôi và cô ấy thân nhau, ông ấy ép tôi phải ra nước ngoài.”

Trần Dự Sâm trầm mặc, sự tức giận khi bị ép kí hợp đồng dần dần phai nhạt sau khi nghe Quý Loan kể chuyện.

“Tôi biết cổ phiếu của Quý thị đã bị Lữ Tụng thu mua, cổ phiếu đã bán ra tôi cũng không có ý định lấy lại.” Quý Loan bỗng nhiên mở to mắt ngồi dậy, cầm chai rượu rót hai chén, cầm một chén lên ánh mắt sáng ngời nhìn Trần Dự Sâm: “Thẩm Hàn, tôi biết anh khó chịu khi Quý Phong thích Tống Sơ Nhất, mục tiêu của chúng ta giống nhau, nếu không tôi sẽ không biết rõ Lữ Tụng thu mua cổ phiếu Quý thị mà vẫn khuyến khích ba tôi và chú ba bán cổ phiếu.”

Anh ta cười vui sướng, giơ chén rượu nói: “Cụng ly vì sự hợp tác của chúng ta.”

Trần Dự Sâm cầm chén rượu lên nhưng không cụng ly với Quý Loan, ngửa cổ uống thẳng.

“Sao vậy? Đau lòng? Không biết sau này nên làm gì?” Quý Loan cười, “Anh ngay cả chết còn không sợ, thì sợ gì quan hệ loạn luân? Tôi không nói cũng không ai biết, mà bây giờ anh đã đoạn tuyệt quan hệ với gia đình, về sau Tống Sơ Nhất sẽ không sống cùng mẹ anh, hãy coi như cái gì cũng không biết.”

Sao có thể cái gì cũng không biết? Trần Dự Sâm uống rất nhanh.

“Đừng nói là anh muốn buông tay đây. Con cũng có rồi, bây giờ chia tay chính là muốn lấy mạng Tống Sơ Nhất.”

Bởi vì biết nếu chia tay Tống Sơ Nhất có thể sẽ chết nên mới càng đau khổ.

“Vì sao anh không nói sớm hơn?” Nói sớm, anh sẽ không xuất hiện trước mặt Tống Sơ Nhất.

“Anh thật sự là một tên nhu nhược.” Toàn bộ rượu đỏ trên tay Quý Loan hắt lên mặt Trần Dự Sâm, rượu theo hai má Trần Dự Sâm chảy xuống, “Tôi ít tuổi hơn Tống Linh Linh nhiều như vậy còn chưa có ý định buông tay, chuyện của hai người vui vẻ như vậy, anh còn muốn trốn tránh thì gọi gì là đàn ông.”

Kém tuổi không giống với việc này, môi Trần Dự Sâm giật giật, rượu đỏ chui vào khoang miệng, chua chất làm người ta không mở miệng được.

Quý Loan đặt chén rượu xuống, đứng dậy ngang nhiên bỏ đi.

Trần Dự Sâm yên lặng nhìn bóng lưng anh ta, anh phát hiện mình đã bị lừa, Quý Loan sẽ không gọi điện cho Tống Sơ Nhất, anh ta dùng bí mật làm lợi thế bức bách mình, đồng thời cũng là nhắc nhở mình chuẩn bị giấu giếm mọi chuyện. Nếu đứa bé trong bụng Tống Sơ Nhất sinh ra bị dị dạng, để bệnh viện kiểm tra xét nghiệm thì bí mật liền không giữ được.

Chuông điện thoại vang lên, là Lữ Tụng, Trần Dự Sâm tinh thần hoảng hốt nhận máy.

“Dự Sâm, cậu đang ở đâu, sao không tìm được cậu? Chúng ta gặp nhau uống rượu chúc mừng một chút.”

“Chúc mừng cậu được ra khỏi cục cảnh sát à?”

“Xem cậu nói kìa. Nói cho cậu biết, tôi có thể đã gặp được một nửa của mình...” Lữ Tụng hưng phấn không yên.

Vui vẻ nóng bỏng như lửa trại đêm hè, “Dự Sâm, một năm trước, trong tiệc rượu đầy năm của công ty, tôi đã qua đêm với một cô gái. Lúc ấy tôi sợ cô ấy là do đối thủ cài vào nên im lặng rời đi, không nghĩ tới hôm qua lại gặp được cô ấy, chính là người bị tôi đâm vào. Cậu đoán xem cô ấy có thân phận gì?”

Con của Mạnh Nguyên Nguyệt quả thật là của Lữ Tụng, Trần Dự Sâm không hề cảm thấy bất ngờ. Anh không rảnh suy nghĩ, đầu óc lộn xộn, Lữ Tụng đang hưng phấn cũng không đợi anh nói đã tự trả lời, “Cô ấy là... aiz, thân phận như vậy chắc chắn không phải là ai cài bẫy tôi, tôi muốn theo đuổi cô ấy.”

“Lữ Tụng, tôi muốn đưa Sơ Nhất xuất ngoại một thời gian, bên này cậu tự lo đi.” Trần Dự Sâm ngắt lời anh ta.

“Trước khi kết hôn đưa Tống Sơ Nhất đi gặp ba cậu là phải rồi.” Lữ Tụng cười cười hỏi: “Khách sạn tôi đã chọn được, nhưng cậu còn chưa nói với tôi sẽ làm tiệc ngày nào.”

Không có hôn lễ, Trần Dự Sâm bấu chặt vào bàn, hít một hơi thật sâu, cố gắng trấn định: “Không cần thu xếp hôn lễ nữa.”

“Là sao? Cậu không kết hôn nữa?” Lữ Tụng cao giọng hỏi: “Cậu vừa nói đưa Tống Sơ Nhất ra nước ngoài, không phải sẽ trở lại trong mấy ngày sao?”

“Có lẽ không trở lại.” Trần Dự Sâm không có sức giải thích, chỉ nói: “Vừa rồi tôi và Quý Loan của Quý thị đã kí hợp đồng khai phá khu đất thành phố B, hợp tác cụ thể cậu bàn bạc với anh ta.”

“Cái gì? Dự Sâm, cậu có biết là kí hợp đồng với Quý Loan nghĩa là đưa Quý Phong vào chỗ chết không? Không phải cậu nói không thể động vào Quý Phong sao?” Lữ Tụng rống to, trả lời anh chỉ có tiếng ‘tút tut’.

Hết chương 33.

34. Chương 34

Chương 34: Tự mình giám sát.

Edit: Fleur.

Beta: Mạc Vô Tuyết.

Tổng Linh Linh chuyển nhà rất nhiều lần. Thường xuyên chuyển nhà tiêu tốn không ít tiền, bà vẫn làm công việc lương thấp, hai mẹ con ăn uống tiết kiệm nhưng vẫn thường xuyên không đủ. Vì muốn giảm bớt gánh nặng cho Tổng Linh Linh, từ trung học Tổng Sơ Nhất đã bắt đầu đi làm thêm, tự trang trải chi tiêu của mình.

Ngày đó đến học viện kiến trúc đăng kí, sau khi tìm được phòng ngủ, Tổng Sơ Nhất không nghỉ ngơi mà vội vàng ra ngoài tìm việc. Cô đã nói với Tổng Linh Linh rằng trường học có trợ cấp cho sinh viên nghèo, không cần sinh hoạt phí. Nếu không tìm được việc, ngay cả việc ăn bánh mì uống nước sôi cũng khó.

“Oa! Thật đẹp trai!...”

“Đúng vậy, khí phách như vậy, không biết xuất thân của anh ấy như thế nào?”

“Không phú thì quý. Nghe nói người đứng đầu năm hai Quý học trưởng là đại công tử của Quý thị, lai lịch không nhỏ, tôi nghĩ lai lịch người này còn lớn hơn Quý học trưởng.”

.....

Tổng Sơ Nhất đang đi bỗng thấy phía trước có một đám đông, một vài giọng nữ riu rít khê bình luận, ánh mắt đồng loạt nhìn về một phía. Tổng Sơ Nhất nhìn theo ánh mắt họ liền thấy Thẩm Hàn, người sau này rất nổi tiếng ở học viện kiến trúc. Diện mạo anh tuấn, áo T-shirt không tay màu đen bó sát lộ ra dáng người nầy nỏ, con trai đều muốn có vóc dáng con gái yêu thích, mái tóc hơi hỗn độn làm anh càng thêm gợi cảm, vô tình khơi dậy dự vọng của con gái.

“Tôi muốn tỏ tình với anh ấy.” Một nữ sinh ngượng ngùng nói.

“Tôi cũng vậy, nhưng anh ấy xuất sắc như vậy, chắc chắn là đã có bạn gái!...”

“Aiz!...” Tiếng thở dài liên tiếp.

Tổng Sơ Nhất mất nửa ngày vẫn không chen được ra khỏi đội quân ấy, ngược lại còn bị mọi người xô đẩy về hướng Thẩm Hàn. Thẩm Hàn đang nói chuyện với anh khoá trên ở bàn tiếp đón, ngẩng đầu liền thấy Tổng Sơ Nhất.

Ngày đó Tổng Sơ Nhất để tóc dài, mặc một cái quần bò bó màu trắng, áo xám cộc tay, chỉ sạch sẽ hơn so với ăn mày trên đường. Xung quanh cô có rất nhiều nữ sinh, nhiều loài hoa như vậy, lẽ ra cô sẽ không bị chú ý. Nhưng kì lạ là ánh mắt anh lập tức bị khoá chặt vào cô.

Tổng Sơ Nhất thanh tú, ánh mắt đen nhánh sắc sảo. Anh nhìn chăm chăm vào làn da trắng nõn nà của cô nghĩ liệu da trắng như tuyết đầu mùa mà người xưa nói có phải thế này không. Tổng Sơ Nhất cảm nhận được ánh mắt anh, khẽ ngẩng đầu nhìn anh một cái, cười nhẹ như chào hỏi.

“Chào cậu, tôi là Thẩm Hàn, sinh viên năm nhất. Cậu thì sao?” Thẩm Hàn không kìm chế được sự hưng phấn, muốn giả bộ không quan tâm lại không thể kìm lòng, lập tức chào hỏi.

Xung quanh nhiều người như vậy nhưng anh không để vào mắt, lòng bàn tay anh hơi ra mồ hôi, hết sức chăm chú nhìn Tổng Sơ Nhất, chỉ sợ nghe sót từ nào của Tổng Sơ Nhất.

Tổng Sơ Nhất bị anh nhìn chăm chú liền ngây người, trong nháy mắt mồ hôi lạnh chảy đầy lưng, toàn thân như bị ngâm trong nước đá, trong lòng có cảm giác bị ánh mắt các nữ sinh lảng trí. Bên cạnh nhiều người vây xem như vậy, nói sai một câu sẽ bị nước miếng dìm chết.

Tâm lí Tổng Sơ Nhất rất vững vàng, cô mỉm cười, quay lại nhìn các nữ sinh khác, rồi trả lời Thẩm Hàn: “Chào bạn Thẩm, tôi là Hồng Nương, thay mặt tiểu thư Thôi Oanh Oanh nhà tôi vấn an cậu.”

“Hong Nương? Tên này nghe quen quen.” Thẩm Hàn còn chưa kịp phản ứng, nhú mi suy nghĩ. Tống Sơ Nhất cảm thấy buồn cười, nữ sinh vây quanh lại phản ứng rất nhanh, mỗi người mặt ửng hồng lúng ta lúng túng đều là Thôi Oanh Oanh ái mộ chàng Trương. [1]

[1] Thôi Oanh Oanh và Trương Quân Thụy là hai nhân vật trong “Tây sương kí” của Vương Thực Phủ.

Tống Sơ Nhất thừa dịp Thẩm Hàn ngây người lặng lẽ lui về sau, khi Thẩm Hàn phục hồi lại tinh thần, Tống Sơ Nhất đã không còn ở trước mặt. Thẩm Hàn rất ngạc nhiên, đây là cô gái đầu tiên coi anh như rắn rết.

Anh đã nghĩ quá nhiều. Tống Sơ Nhất không coi anh như rắn rết bởi vì ngày hôm sau, Tống Sơ Nhất chủ động tìm anh. Tống Sơ Nhất không tìm Thẩm Hàn để bày tỏ tình cảm mà là giúp nữ sinh đưa thư tình cho anh. Đây là công việc đầu tiên Tống Sơ Nhất tìm được.

Ngày hôm qua cô im lặng bỏ đi đã lưu lại ấn tượng tốt đẹp trong lòng các nữ sinh, bạn ở chung phòng, Ý Hạnh, nghe nói cô đang tìm việc liên giao cho cô việc đưa thư tình cho Thẩm Hàn.

Tống Sơ Nhất không muốn nhận công việc như vậy, cô nói với Ý Hạnh hãy tự đưa thư hoặc gửi bưu điện, nhưng Ý Hạnh chỉ nói vài câu đã khiến cô không thể từ chối. Ý Hạnh muốn Tống Sơ Nhất kể lại phản ứng của Thẩm Hàn, còn muốn Tống Sơ Nhất miêu tả cho Thẩm Hàn dung mạo khí chất của mình.

“Cậu cứ coi như là làm việc kiếm tiền đi. Chỉ cần đưa giúp tớ phong thư này cho Thẩm Hàn, dù kết quả thế nào tớ cũng trả cho cậu một trăm đồng.”

Một trăm đồng là tiền công mẹ cô phải vất vả ba ngày mới kiếm được, một trăm đồng có thể sinh hoạt trong một tuần, Tống Sơ Nhất do dự một lát rồi đồng ý.

Thẩm Hàn run run nhận phong thư màu hồng phấn Tống Sơ Nhất đưa đến, trong mắt anh đều là khuôn mặt tươi trẻ của cô, trong tai chỉ toàn giọng nói ngọt ngào của cô. Anh không nghe được một từ nào của cô, màu toàn thân anh sôi trào, sắc tâm rực rạch, không thể kiềm chế sự kích động của mình.

Tống Sơ Nhất giới thiệu Ý Hạnh xong, hỏi: “Thẩm Hàn, ý cậu thế nào?”

Lúc này Thẩm Hàn đã nghe rõ, lập tức nói: “Tôi rất vui vẻ, tôi đồng ý.”

Hả? Tống Sơ Nhất tưởng là mình nghe nhầm. Thoạt nhìn Thẩm Hàn không phải là người tùy tiện như vậy, sao anh có thể đồng ý một cách dễ dàng như thế?

Hết chương 34.

35. Chương 35

Chương 35: Ai là bà mối?

Edit: Fleur.

Beta: Mạc Vô Tuyết.

Tuy rằng trong lòng khó hiểu nhưng mình cũng chỉ là Hồng Nương (Bà mối) đưa thư, Tống Sơ Nhất rất có đạo đức nghề nghiệp không hỏi rõ chân tướng, mỉm cười gật đầu xoay người bỏ đi.

“Chờ một chút.” Thẩm Hàn kéo tay Tống Sơ Nhất nhưng thấy cô giống như bị điện giật liền vội vàng buông tay.

“Còn chuyện gì sao?” Thư đã đưa, cũng đã giới thiệu Ý Hạnh, anh ta có ý với Ý Hạnh chẳng lẽ không nên hành động, lại còn muốn cô chuyển lời giúp sao?

“Tôi...” Thẩm Hàn có chút cà lăm, tầm mắt dừng trên mặt Tống Sơ Nhất rồi vội vàng rời đi.

Tống Sơ Nhất không tự giác mà nở nụ cười. Không ngờ anh ta anh tuấn phóng khoáng, phong thái hơn người như vậy mà vẫn có một mặt ngại ngùng.

“Có gì muốn nói thì nói đi.” Tôi nhất định sẽ chuyển lời giúp anh, nửa câu sau Tống Sơ Nhất rất phúc hậu không nói nốt, sợ Thẩm Hàn xấu hổ.

Bởi vì thấy thú vị, khuôn mặt trầm tĩnh thanh tú của Tống Sơ Nhất tràn đầy ý cười, khoe mắt đuôi mày đều là vẻ thông minh nghịch ngợm khiến Thẩm Hàn nhìn đến ngây người. Tống Sơ Nhất thấy trong mắt anh có sương mù còn tưởng rằng anh đang nghĩ đến Ý Hạnh, cười cười bỏ đi.

Thẩm Hàn trở lại phòng ngủ, nhìn phong thư màu hồng phấn ngượng ngùng cười, lặn qua lộn lại lại luyến tiếc không muốn mở ra.

“Có chuyện gì vậy? Mới tình đầu à?” Bạn cùng phòng thấy vậy liền lấy mất bức thư.

“Trả lại cho tớ.” Cái khác không sao, nhưng bức thư này không thể cho người khác đọc được, Tống Sơ Nhất sẽ rất thẹn thùng.

“Mới nhập học ba ngày, chẳng lẽ cậu và cô gái ấy đã phát triển đến mức không thể cho người khác biết?” Bạn học cười đáng khinh, hai người khác cũng ồn ào, tiến lên giúp cậu ta ngăn cản Thẩm Hàn, “Mau, mở ra đọc ọi người cùng nghe.”

Không thể được! Thẩm Hàn dùng mọi cách để lấy lại bức thư, cậu bạn kia né tránh như đang chơi trốn tìm. Trong lúc lơ đãng, cậu ta trượt chân ngã xuống đất, lá thư rơi vào chậu nước cạnh giường, bức thư hồng phấn trong nháy mắt nhũn ra.

“Xin lỗi cậu, Thẩm Hàn.” Cậu ta vội vàng nhận lỗi.

Thẩm Hàn vừa buồn vừa tức, đó là bức thư tình đầu tiên Tống Sơ Nhất viết cho anh, chính anh còn chưa đọc nó.

Tống Sơ Nhất trở lại kí túc xá liền báo kết quả cho Ý Hạnh.

“Cậu ấy nói cậu ấy rất vui? Cậu ấy đồng ý?” Ý Hạnh tròn tròn mắt, không dám tin hỏi lại.

“Cậu ta nói với tớ như vậy.” Tống Sơ Nhất nhớ lại bộ dáng ngây ngốc của Thẩm Hàn, không nhịn được nở nụ cười, nói: “Tớ thấy cậu ta vui mừng đến ngây người, không nói nên lời. Chắc cậu ta sẽ sớm bày tỏ với cậu.”

Nói xong, cô không tự giác mà đánh giá Ý Hạnh, trong lòng âm thầm khó hiểu, Thẩm Hàn thích cô gái như vậy sao? Ý Hạnh rất đẹp, đẹp kiểu gợi cảm, đôi chân dài mặc quần tất lưới, váy da rất ngắn, chỉ hơi cúi người sẽ nhìn thấy quần nhỏ, thân trên mặc áo hai dây, mỏng và ít vải, không che hết bộ ngực. Có lẽ con trai đều thích con gái như vậy, Thẩm Hàn cũng không phải ngoại lệ. Tống Sơ Nhất tự giấu cười, nhưng trong lòng có một tiếng nói phát ra, không thể nào, Thẩm Hàn không phải loại con trai nông cạn chỉ nghĩ đến ham muốn như vậy.

Hai chữ ‘ham muốn’ làm Tống Sơ Nhất kinh hãi, cô lắc lắc đầu, cố gắng vứt những suy nghĩ không sạch sẽ ra khỏi đầu.

“Cậu kể lại quá trình đưa thư cho tớ nghe.” Ý Hạnh giữ lấy Tống Sơ Nhất không để cô đi.

Nhớ lại chuyện vừa xảy ra cũng không khó. Tống Sơ Nhất cẩn thận kể lại, không nhắc đến cảnh Thẩm Hàn giữ tay cô. Cũng không phải chột dạ mà là cô nghĩ Thẩm Hàn không muốn người khác biết được bộ dáng mặt đỏ tía tai của mình.

Tống Sơ Nhất không có kinh nghiệm nên hồ đồ nhưng Ý Hạnh có nhiều kinh nghiệm, ánh mắt sắc bén, Tống Sơ Nhất mới kể một nửa, cô đã hiểu là Thẩm Hàn hiểu lầm.

Ý Hạnh thổ lộ với Thẩm Hàn cũng không có quá nhiều hy vọng, cô biết tự đánh giá bản thân. Nhưng cô đang gặp phiền toái. Playboy lừng lẫy của năm thứ hai, Tôn Tiêu đang có ý với cô, cô cảm thấy lai lịch Thẩm Hàn không nhỏ, muốn anh làm bùa hộ mệnh ỉn.

Ý Hạnh suy nghĩ, giữ chặt Tống Sơ Nhất nói: “Làm người tốt thì làm cho trót. Khi tớ và Thẩm Hàn mới bắt đầu, cậu có thể đi cùng tớ không?”

“Tớ không có thời gian.” Tống Sơ Nhất không chút do dự từ chối. Làm kì đà cản mũi và làm người đưa thư là hai việc khác nhau, dù có trả thù lao cô cũng không đồng ý.

Tổng Sơ Nhất đang rất cần việc làm nhưng vẫn chưa tìm được. Vừa khai giảng, mọi người còn bẽ bộn nhiều việc nên chưa liên lạc gì cả. Đảo mắt đã một tuần, trong người chỉ còn mấy đồng. Thứ bảy, Tổng Sơ Nhất bắt đắc dĩ trở về nhà một chuyến. Vốn định xin mẹ mấy chục đồng sinh hoạt phí, nhưng sau khi nhìn thấy đồ trên bàn ăn, nghĩ đến mẹ phải ăn đồ chua mà sống, Tổng Sơ Nhất không thể nói nên lời. Buổi chiều, Tổng Sơ Nhất trở về trường học, vừa mới vào trường đã gặp Thẩm Hàn.

“Sao mấy ngày nay tôi tìm khắp nơi mà không thấy cậu?” Thẩm Hàn sợ đến lớp học tìm Tổng Sơ Nhất sẽ gây ra tin đồn, muốn tìm cô chỉ biết ngây ngốc đến trước cổng kí túc xá yên lặng ngồi chờ. Tổng Sơ Nhất ra ngoài mua bánh rán hoặc bánh mì xong liền đi tìm việc, đến khuya mới về phòng, khi đó Thẩm Hàn đã bị người trông coi kí túc đuổi đi.

“Có chuyện gì sao?” Tổng Sơ Nhất mệt muốn chết, híp mắt hỏi.

“Cậu thổ lộ với tôi, tôi đã chấp nhận rồi, bây giờ không phải là hẹn hò sao? Thẩm Hàn lắp bắp không hỏi ra tiếng. Bình thường anh rất ổn, toàn thân cao quý, bây giờ không hề có sự thông dong như vậy mà chỉ là một nam sinh bình thường. Tổng Sơ Nhất nhin không được lại nở nụ cười, nụ cười thông minh lại ảm áp, làm người khác cũng cảm thấy vui vẻ. Thẩm Hàn cũng cười, trong nháy mắt anh cảm thấy rất thoải mái, lời nói cũng vô cùng tự nhiên nói ra.

“Tôi nay có rảnh không? Chúng ta ra ngoài một chút.”

“Mời tôi hay là mời Ý Hạnh?” Tổng Sơ Nhất trêu ghẹo, trong lòng hơi không thoải mái, dĩ nhiên là anh mời Ý Hạnh.

Ý Hạnh là bạn cô sao? Thẩm Hàn cười nói: “Đều mời.”

Tổng Sơ Nhất còn nghĩ rằng anh rất lịch sự, qua sông không đoạn kiều, ngày cả bà mối cũng mời. Cô để anh đứng chờ ở cổng trường, còn mình quay về kí túc xá gọi Ý Hạnh.

Mấy ngày nay Tôn Tiêu dây dưa không ngớt, Ý Hạnh nóng lòng muốn Thẩm Hàn làm bìa chắn để Tôn Tiêu nghĩ cô ta và Thẩm Hàn có quen biết, như ý nguyện, cô ta lắc đầu: “Tôi làm ở quán bar không có thời gian rảnh. Tôi nay ở đó có hai người có việc không thể đi làm, cậu và Thẩm Hàn đến đó nhé?”

Tổng Sơ Nhất tìm việc cũng có nguyên tắc, quán bar và karaoke không làm. Tuy rằng không có tiền, cô vẫn lắc đầu.

Thấy cô ngoan ngoãn từ chối, Ý Hạnh âm thầm cười nhạo nhưng trên mặt không hề biểu lộ điều gì, kéo cô đi ra ngoài, vừa cười vừa nói: “Có Thẩm Hàn cũng đi làm hộ hoa sứ giả, cậu sợ gì chứ. Hơn nữa, quán bar ấy không có chuyện giao dịch nọ kia, khách đến đó đều là người có thân phận, thực sự rất an toàn.”

Thẩm Hàn cũng chưa tìm được việc làm, sau khi nghe Ý Hạnh nói rất ngạc nhiên, không nói hai lời liền đồng ý. Có anh đi cùng, chắc sẽ không xảy ra chuyện gì, Tổng Sơ Nhất rất có lòng tin với Thẩm Hàn. Ý Hạnh khuyên bảo vài câu, cô cũng nhận lời.

Quán bar có đồng phục. Thẩm Hàn mặc áo sơ mi trắng, bên ngoài là áo vest màu xanh, đeo nơ chỉnh tề. Anh vốn đã rất chói mắt, mặc đồng phục vào lại càng đẹp, ánh mắt khách nữ đưa đến ngày càng nóng bỏng.

“Thật không thoải mái.” Tranh thủ thời gian trống, Thẩm Hàn kéo kéo nơ lạng lẽ nói chuyện với Tổng Sơ Nhất.

“Tôi tưởng cậu đã quen với việc bị nhiều người chú ý.” Tổng Sơ Nhất nhỏ giọng cười, chỉnh lại cổ áo. So với Thẩm Hàn cô còn không quen hơn. Sau khi đến quán bar, Ý Hạnh đưa đồng phục cho cô, một chiếc váy màu đỏ thắm cổ rộng. Tuy chỉ lộ nửa vai nhưng cô vẫn có cảm giác bị nhìn thấy hết.

Thẩm Hàn nghiêng mặt nhìn cô. Đêm nay Tổng Sơ Nhất cực kì khác với lần đầu tiên gặp mặt. Tóc búi cao, trên tai đeo một đôi khuyên tai mã não màu hồng. Cô vốn thanh lệ tinh khiết nay lại trở nên phóng đãng, lộ ra một vẻ đẹp khác. Khi cô tươi cười nói chuyện, anh thấy như có mật đường rót vào tai, rất khó kiềm chế sự xao động trong lòng. Thẩm Hàn trầm luân trong đó, ánh mắt đầy sương mù.

“Hai người bạn này của cô không tồi. Không cần làm gì cũng khiến khách hàng gọi thêm không ít rượu.” Trong một góc tối, quản lí quán bar xoa xoa bờ vai Ý Hạnh, tầm mắt không hề rời khỏi Tổng Sơ Nhất.

“Hai chú chim non. Nhưng bên nam có ý với bên nữ đó. Quản lí à, sợ là anh đã chạm chân.” Ý Hạnh cười nói. Cha mẹ cô ta ly dị từ lâu, không ai quản giáo. Không có phí sinh hoạt, từ lớp 11 cô ta đã bắt đầu đi làm trong các quán bar. Lăn lộn nơi phồn hoa đã lâu, cô ta liếc mắt một cái liền nhìn thấu tính toán của quản lí.

“Khi đóng cửa cô đưa cho bọn họ hai hộp Hồng Trà.” Quản lí cười hàm súc, đưa cho Ý Hạnh một chi phiếu.

Trong quán bar, rất ít người gọi Hồng Trà, bình thường đều sợ uống say hoặc bị tính kế. Không ngờ Hồng Trà bình thường có thể gây ra nhiều chuyện như vậy.

Ý Hạnh sợ run một chút, hỏi: “Đóng cửa mới đưa? Vậy chẳng phải là anh giúp người khác toại nguyện sao?”

“Ở đây dù cô có đưa họ cũng không uống.” Từ khi Tống Sơ Nhất và Thẩm Hàn đến đây, quản lí vẫn âm thầm theo dõi hai người. Mỗi Tống Sơ Nhất và Thẩm Hàn đều đã khô nhưng một giọt nước cũng không uống. Rất cảnh giác. Chỉ có ra khỏi quán bar, bọn họ mới thả lỏng tâm tư.

“Đêm nay bọn họ chưa uống một giọt nước nào đâu.” Ý Hạnh cười, ngăn cản bàn tay đang đưa tới của quản lí, “Quản lí, nếu bọn họ nói rằng họ gặp chuyện không may sau khi tôi đưa Hồng Trà cho, tôi chắc chắn không gánh nổi trách nhiệm.”

Lai lịch của Thẩm Hàn không nhỏ, cô ta không dám rước họa vào thân. Tống Sơ Nhất và cô ta lại không thù không oán, không nên vì một chút lợi ích mà kéo Tống Sơ Nhất vào vũng bùn. Cô ta hiểu rõ cách cách đàn ông có thể hủy diệt một người phụ nữ. Người phụ nữ bình thường sau khi ** liền mất sự rụt rè đoan trang. Quản lí đây là muốn cho Thẩm Hàn đoạt lần đầu tiên của Tống Sơ Nhất, sau đó sẽ thừa cơ xông vào.

“Cô ngốc hay giả ngốc vậy? Cát Hồng Trà vào túi xách, trên đường về trường học vào một quán ven đường ăn khuya, thừa dịp bọn họ không chú ý đưa Hồng Trà cho chủ quán để người ta đưa lên. Như vậy không phải là không liên quan đến cô sao?” Quản lí cúi đầu cười.

Có lí! Ý Hạnh nhìn về phía Thẩm Hàn, thấy anh ung dung phóng khoáng, khí độ bất phàm xuất chúng, cô ta đột nhiên cũng cảm thấy hô hấp khó khăn.

“Cho tôi ba hộp.” Cô ta đứng dậy, nhận lấy chi phiếu từ quản lí.

“Đúng vậy, phải là ba hộp. Chính cô cũng phải uống mới càng vô tội.” Quản lí cười cười, ánh mắt thâm trầm liếc Ý Hạnh, nói: “Nhớ kể cho tôi nghe cảm giác ba người nhé.”

Hết chương 35.

36. Chương 36

Chương 36: Hại người biến thành hại mình.

Edit: Fleur.

Beta: Mạc Vô Tuyệt.

Không chỉ làm mình có vẻ vô tội mà còn có thể làm cho Thẩm Hàn và Tống Sơ Nhất không thể yêu nhau. Tình cảm không thể xuất hiện một hạt cát. Nếu giữa Tống Sơ Nhất và Thẩm Hàn có gì đó, hai người sẽ tình chàng ý thiếp không ai có thể chen vào. Bọn họ nhìn rất xứng đôi. Ý Hạnh lạnh lùng cười. Cô ta vốn cảm thấy mình muốn ở bên Thẩm Hàn là cóc đòi ăn thịt thiên nga. Nhưng có lẽ ông trời muốn giúp đỡ cô ta, Tống Sơ Nhất chính là cầu nối tốt nhất giữa cô ta và Thẩm Hàn.

Đường phố ban đêm rất yên tĩnh. Ra khỏi quán bar, Tống Sơ Nhất rất vui mừng. Đêm nay làm bốn giờ được trả ba trăm hai mươi đồng. Trong thời gian tới cô tiếp tục tìm việc, sẽ không phải lo lắng chi phí sinh hoạt mà còn có thể mua quà ẹ. Cô đang phân vân giữa áo ba-đờ-xuy và áo lông.

Thẩm Hàn thấy Tống Sơ Nhất vui mừng cũng vui mừng theo, lòng bàn tay để trong túi quần đồ đầy mồ hôi, tiền nằm trong tay khiến anh xúc động. Lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên anh kiếm tiền, nên dùng số tiền này mua quà gì cho Tống Sơ Nhất đây?

Trong lúc hai người đang vui mừng, Ý Hạnh rất im lặng, con rắn độc trong lòng cô ta đang bò ra.

Con phố bên ngoài quán bar có rất nhiều quán ăn vặt, đối tượng phục vụ chính là khách của quán bar. Ý Hạnh cười kéo Tống Sơ Nhất vào một quán: “Sơ Nhất, Thẩm Hàn, chúng ta ăn khuya rồi hãy về.”

“Không được, chúng ta phải về ngay.” Hôm nay là chủ nhật, cổng trường sẽ đóng lúc mười hai giờ, bây giờ đã là mười một giờ.

Sau khi tránh khỏi tay Ý Hạnh, Tống Sơ Nhất đột nhiên ngộ ra, người ta còn phải hẹn hò đó! Cô nói: “Hai người ăn đi, tớ về trước.”

“Đã trễ thế này, bạn học Ý, cậu cũng đừng ăn gì nữa, mau về thôi.” Thẩm Hàn sao có thể để Tống Sơ Nhất về một mình, anh không hề liếc Ý Hạnh một cái, bước nhanh đuổi kịp Tống Sơ Nhất, bắt một chiếc taxi, đẩy Tống Sơ Nhất vào: “Đêm khuya, xe trên đường rất ít, chúng ta đừng đợi nữa, đi taxi thôi.”

Tống Sơ Nhất tiếc tiền nhưng Thẩm Hàn nói có lí, về một mình cũng không an toàn. Cô không kiên trì nữa, ngồi vào ghế sau mà Thẩm Hàn đã mở cửa sẵn. Sau khi cô ngồi vào xe Thẩm Hàn cũng ngồi theo.

Động tác của Thẩm Hàn quá nhanh, ngay cả cho Hồng Trà vào đồ uống mua ven đường Ý Hạnh cũng không kịp làm. Hai người họ đã lên xe, cô ta không theo về trường cũng không được. Làm sao bây giờ? Bỏ cuộc như vậy? Ý Hạnh không cam lòng.

“Tối mai chúng ta lại đến đây đi, dù sao mười hai giờ cổng trường mới đóng, vẫn kịp.” Sau khi ngồi vào taxi, Ý Hạnh cười nói.

“Tớ không đi đâu, cậu và Thẩm Hàn đi đi.” Tống Sơ Nhất nói, thầm nghĩ hai người có thể hẹn hò luôn.

“Tôi cũng không muốn đến đây. Bạn học Ý, tốt nhất cậu cũng đừng đến đây nữa, những nơi như vậy nhiều thị phi, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất [1].” Thẩm Hàn đồng ý với Tống Sơ Nhất.

[1] Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất: Câu này có ý nhắc nhở phải làm việc cẩn trọng, đề phòng những việc không hay, khó lường trước xảy ra.

“Sau khi ba mẹ tớ li hôn, mọi người liên mặc kệ tớ, tớ muốn gì cũng phải dựa vào chính mình, việc làm nào có dễ kiếm như vậy, tớ cũng không có cách nào.” Ý Hạnh thở dài, giọng nói trầm trầm, lo lắng.

Cô ta cũng muốn không nhiễm một hạt bụi như Tống Sơ Nhất, nhưng cô ta không chịu được khổ cũng không có cách khác.

“Chúng ta có thể dùng chuyên ngành của mình làm các đơn hàng cho công ty quảng cáo, không nhất thiết phải là công việc mà mọi người có thể làm.” Thẩm Hàn trầm ngâm.

Chuyên ngành còn chưa học đâu. Trong lòng Ý Hạnh cười nhạt, trên mặt lại ra vẻ gật gù đồng ý.

Nếu ngày mai bọn họ không tới, về sau cũng không có cơ hội. Ý Hạnh quyết định sẽ làm liều, cô ta mở túi lấy Hồng Trà ra.

“Anh Trần ở quầy bar trộm cho tớ đây. Nào, uống một chút giải khát nhé.”

Sau khi đưa Hồng Trà cho Thẩm Hàn và Tống Sơ Nhất, cô ta dẫn đầu mở nắp ra uống.

Cả đêm chưa uống một giọt nước nào, Tống Sơ Nhất cũng có chút khát. Nhìn Ý Hạnh uống cô cũng bỏ đi sự cảnh giác, cũng không phải bên trong quán bar. Cô mở nắp.

“Uống trà muộn không tốt cho giấc ngủ.” Thẩm Hàn ngăn cản cô. Ven đường có quán bán đồ uống, anh bảo lái xe dừng xe.

“Sữa chua và nước trắng, cậu muốn uống gì?” Thẩm Hàn mua sữa chua và nước trắng.

Tống Sơ Nhất chọn nước trắng.

“Bác tài, làm đêm vất vả, uống chút đồ nâng cao tinh thần.” Thẩm Hàn đưa Hồng Trà Tống Sơ Nhất đã mở cho tài xế taxi, đặt Hồng Trà Ý Hạnh đưa sang một bên, anh mở sữa chua ra uống.

Con trai ăn sữa chua? Tống Sơ Nhất không dám tin.

Nhận thấy cô đang nhìn mình, Thẩm Hàn quay đầu nhìn cô. Đèn đường xuyên qua cửa kính xe chiếu lên mặt anh, đôi mắt sáng ngời, đẹp khiến người ta đui mù. Đôi mắt anh còn hơi nhếch lên, lộ ra ý cười dịu dàng.

Tổng Sơ Nhất bỗng nhiên đỏ mặt. Anh ngồi rất gần cô, gần đến mức cô có thể cảm nhận được hơi thở của anh, mà sữa chua dính bên môi anh lại gợi cảm như vậy. Tổng Sơ Nhất nhớ tới một loại quả dại trên núi gọi là quả xà. Phiến lá tròn xanh biếc mềm mại, quả đỏ au, to bằng ngón cái. Hái một quả cho vào miệng, răng nanh nhẹ nhàng cắn, nước quả ngọt lành thơm mát, khiến người ta cảm thấy sảng khoái.

Tổng Sơ Nhất liếm liếm môi. Cô muốn cắn Thẩm Hàn một phát, nếm thử xem có ngọt lành tươi mới như vậy không.

Thẩm Hàn chỉ cảm thấy trước mắt giống như tràn ra cả vườn hoa tươi, trong vườn hoa rực rỡ ấy, màu hồng đôi môi Tổng Sơ Nhất là ươt át kiêu diễm nhất. Đôi môi non mềm hồng như cánh hoa. Anh không dám nhìn, muốn cúi đầu lại không thể không chế mà nhìn nhiều hơn.

“Đến đại học QH rồi.” Xe dừng lại, giọng nói của tài xế làm dứt quãng sự kiêu diễm ám muội ở ghế sau.

“Bạn học Ý, tôi và bạn học Tổng đi trước.” Thẩm Hàn đưa cho tài xế năm mươi đồng, vội vàng kéo Tổng Sơ Nhất xuống xe.

“Làm gì vậy?” Anh đi quá nhanh, Tổng Sơ Nhất chạy chậm mới đuổi kịp.

Đúng vậy, để làm gì? Thẩm Hàn không biết, chỉ cảm thấy trong lồng ngực có một ngọn lửa thiêu đốt, ngọn lửa kia chỉ huy anh, anh muốn kéo Tổng Sơ Nhất đến một chỗ yên tĩnh.

Toà kí túc xá nữ đứng im lặng một bên. Thẩm Hàn dừng bước, ánh mắt nóng bỏng lưu luyến trên mặt cô. Ánh mắt kia như một ngọn lửa thiêu đốt Tổng Sơ Nhất, lưu luyến dây dưa. Tổng Sơ Nhất luống cuống, như một con bọ câu run rẩy, cố gắng thế nào cũng không thoát khỏi tầm lưới. Không biết qua bao lâu, tựa hồ đã bị lạc trong nháy mắt. Thẩm Hàn đột nhiên dè bả vai cô.

“Thẩm Hàn...” Anh muốn làm gì, Tổng Sơ Nhất sợ hãi kêu lên.

“Có người đến đây, đừng nói gì cả.” Thẩm Hàn che miệng cô lại.

Tiếng chân dừng lại một góc, đèn đường chiếu ra một bóng người thật dài, Tổng Sơ Nhất sợ tới mức không dám cử động.

“Có ai không?” Là dì ở kí túc xá. Tổng Sơ Nhất trợn to mắt, Thẩm Hàn ngăn ngõ, rồi nhanh chóng cúi áo sơ mi che mặt Tổng Sơ Nhất.

Hơi thở nóng bỏng bao quanh người, thân thể Tổng Sơ Nhất phát run, trong đầu lộn xộn rối tung....

“Đêm đã khuya, mau quay về kí túc đi!” Không nhìn rõ người, dì trông kí túc hừ hừ rồi bỏ đi.

Tổng Sơ Nhất không dám thở mạnh. Thẩm Hàn ôm nửa người cô. Chân cả hai đều có chút mềm, sợ hãi dùng ánh mắt trao đổi, làm sao bây giờ? Bây giờ đi ra ngoài dì trông kí túc sẽ biết là ai làm chuyện xấu, dù bọn họ không hề làm gì xấu.

“Tớ sẽ gây tiếng động lừa dì ấy đi chỗ khác để cậu đi lên.” Thẩm Hàn là người bình tĩnh trước, đỏ mặt đẩy Tổng Sơ Nhất sang một bên rồi lại kéo cô lại, nhỏ giọng nói bên tai Tổng Sơ Nhất: “Tớ rất vui. Mấy ngày nay không tìm được cậu, tớ còn nghĩ cậu thổ lộ với tớ chỉ để trêu đùa.”

“Hả?” Tổng Sơ Nhất cứng đờ, sững sốt một chút bật thốt lên: “Lá thư tôi đưa cậu chưa xem?”

“Bạn cùng phòng làm rơi xuống chậu nước, ướt không thể xem được. Nhưng cậu yên tâm, bọn họ chưa đọc được gì hết.”

Hiểu lầm, tất cả đều là hiểu lầm. Tổng Sơ Nhất dờ khóc dờ cười, muốn giải thích nhưng nhìn con người đen nhánh đầy ý cười của Thẩm Hàn, cô lại không biết nói gì cho phải.

Thẩm Hàn lừa dì trông kí túc ra chỗ khác, Tổng Sơ Nhất vội vàng chạy lên lầu. Đi ngang qua phòng ngủ Ý Hạnh, nhìn thấy cánh cửa khép hờ, Tổng Sơ Nhất theo bản năng đẩy cửa đi vào. Thẩm Hàn hiểu lầm, nói

ra có lẽ Ý Hạnh sẽ nói cô là bà mối lại đẩy mạnh tiêu thụ chính mình, nhưng dù sao vẫn phải nói cho cô ấy biết sự thật.

Ý Hạnh còn chưa về phòng. Tống Sơ Nhất có chút lo lắng, lấy điện thoại ra gọi cho Ý Hạnh. Điện thoại reo thật lâu nhưng không có ai nghe. Tống Sơ Nhất ngày càng bất an, đang muốn xuống lầu đến cổng trường xem xét thì điện thoại được nhận.

“Sơ Nhất, có chuyện gì sao?” Giọng nói Ý Hạnh có chút khác lạ, có vẻ như đang cố sức làm gì đó.

“Cậu đang ở đâu? Sao vẫn chưa trở lại?” Tống Sơ Nhất hỏi.

“Tớ...” Ý Hạnh mới nói một từ bỗng nhiên bén nhọn ‘a’ một tiếng, ngoài ra còn có tiếng rống của một người đàn ông. Tống Sơ Nhất cứng đờ.

“Tớ không sao, cúp máy nhé.” Ý Hạnh vội vã cúp máy. Tống Sơ Nhất ngẩn ngơ trở về phòng ngủ, ngẩn ngơ đứng cạnh cửa sổ nhìn xuống dưới thật lâu.

Trước kia tức xá không có một ai, cảnh vật yên tĩnh. Ở chỗ cô và Thẩm Hàn vừa đứng có bóng người loáng thoáng. Thẩm Hàn vẫn ở đó sao? Ở đó ngoài cậu ta ra có phải có cả Ý Hạnh không? Thẩm Hàn không phải loại người như vậy, nhưng người vừa nảy trừ bỏ Thẩm Hàn còn có thể là ai? Không phải Thẩm Hàn. Giọng nam trong điện thoại trầm đục, còn giọng Thẩm Hàn thanh trong như ánh mắt trời. Vào thời điểm đặc thù, giọng nói có thể thay đổi.

Đêm nay Tống Sơ Nhất lẫn lộn khó ngủ. Trời sắp sáng rồi, cô tự véo mình vài cái, thậm chí mình nghĩ linh tinh, người đàn ông kia có phải Thẩm Hàn hay không cũng không liên quan đến cô. Chuyện quan trọng nhất bây giờ là học thật tốt, sau khi tốt nghiệp tìm một công việc, kiếm nhiều tiền để nửa đời sau mẹ không phải chịu khổ, chuyện tình cảm không cần suy nghĩ cũng không nên nghĩ đến.

Hết chương 36.

37. Chương 37

Chương 37: Quỷ kế thất bại.

Edit: Fleur.

Beta: Mạc Vô Tuyết.

Buổi tối vì muốn thoát khỏi hiềm nghi, Ý Hạnh đã uống Hồng Trà đầu tiên, sau đó thấy Thẩm Hàn đưa Hồng Trà cho tài xế cũng không dám ngăn cản. Trong lòng cô ta còn ôm một chút hi vọng, định bụng khi xe dừng sẽ chạy xuống ngay. Ai ngờ xe còn chưa dừng hẳn Thẩm Hàn đã kéo Tống Sơ Nhất xuống xe bỏ lại mình cô ta. Tác dụng của Hồng Trà rất mạnh, Ý Hạnh bị tài xế giữ lại. Tình nguyện và không tình nguyện cực kì khác nhau, huống chi tài xế kia sau khi chiếm được tiện nghi còn hùng hùng hổ hổ, đồ uống kia là cô ta lấy ra nên cũng không cách nào biện bạch.

Ý Hạnh không ngờ mình định hại người còn bị bị phản tác dụng, liền hận Tống Sơ Nhất đến nghiến răng nghiến lợi. Lúc đầu còn có một chút không đành lòng, nhưng bây giờ là trăm phương ngàn kế muốn dụ dỗ Tống Sơ Nhất, khiến cô cũng rơi vào vũng bùn.

Tống Sơ Nhất không biết chuyện phong lưu của Ý Hạnh và tài xế. Ban đầu cô nghĩ sẽ kể với Ý Hạnh là Thẩm Hàn đã hiểu lầm, sau lại do dự. Nếu giọng nói nghe được là Thẩm Hàn, cô làm như vậy sẽ phá hoại tình cảm của người ta. Tống Sơ Nhất tiến thoái lưỡng nan. Cô tính toán tạm thời tránh Ý Hạnh, mấy ngày nữa nêys Ý Hạnh và Thẩm Hàn thực sự hẹn hò, cô sẽ không nói ra. Nhưng đến xế chiều sau khi tan học Ý Hạnh lại đến tìm cô.

Hốc mắt Ý Hạnh đen thẫm, áp suất thấp bao phủ toàn thân. Tống Sơ Nhất dù không có kinh nghiệm yêu đương nhưng cũng không ngốc, liếc mắt một cái liền hiểu được người đàn ông đêm qua chắc chắn không phải là Thẩm Hàn. Nếu ở cùng người mình yêu mặt mày sẽ phải hơn hớn vui mừng. Trong lòng Tống Sơ Nhất không biết là tư vị gì, giống như thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng khinh bỉ chính mình, cảm thấy mình rất xấu xa ích kỉ.

“Hồng Trà đem về từ quán bar có vấn đề. Tội qua tôi...” Ý Hạnh cắn răng rưng rưng kể lể, tư thái hèn mọn: “Sơ Nhất, nếu tôi qua cậu và Thẩm Hàn không bỏ đi nhanh như vậy tớ cũng sẽ không gặp chuyện gì.”

“Hả?” Tuy rằng đoán được tội qua Ý Hạnh không thoải mái nhưng cũng không ngờ chuyện là như vậy. Tổng Sơ Nhất choáng váng, sắc mặt nháy mắt trở nên trắng bệch, trong đầu rối tung.

Không ngờ chân tướng sự việc lại như vậy, Tổng Sơ Nhất sợ run một lúc rồi nói: “Cậu có nhớ biển số xe không? Chúng ta mau chóng đi báo án.”

“Báo án cũng không giải quyết được gì. Đồ uống là tớ mang đến, đưa cho anh ta là Thẩm Hàn. Nếu làm to chuyện, tớ sao có thể sống nữa?” Ý Hạnh khóc lóc.

“Vậy làm sao bây giờ? Nếu không đi tìm Thẩm Hàn để cậu ta nghĩ biện pháp giúp.” Tổng Sơ Nhất bó tay không có biện pháp, thế giới của cô vẫn luôn đơn thuần và sạch sẽ.

“Không cần. Nếu Thẩm Hàn biết cậu ấy sẽ xem thường tớ.” Ý Hạnh lắc đầu, “Tìm tài xế kia cũng vô dụng thôi, tớ muốn đến quán bar đòi công bằng.”

Tổng Sơ Nhất nhớ lại tình cảnh dâm mê ly trong quán bar. Những nơi không sạch sẽ như vậy, không có con trai đi cùng sao được.

“Nghe nói Tôn Tiêu năm hai có chút lai lịch, cậu giúp tớ tìm anh ấy, nhờ anh ấy giúp đỡ được không?”

“Không quen biết liệu anh ta có giúp không? Nhờ anh ấy ra mặt chẳng phải cũng phải kể lại cho anh ta biết sao, không sợ anh ta truyền ra ngoài?” Tổng Sơ Nhất cảm thấy không ổn lắm. Cô cho rằng tìm người xa lạ không bằng tìm Thẩm Hàn. Thẩm Hàn chắc chắn sẽ không kể lung tung.

Cô nghĩ Ý Hạnh gặp phải chuyện này, nếu vẫn muốn hẹn hò với Thẩm Hàn thì phải thẳng thắn với anh. Nhưng Ý Hạnh rất kiên trì. Trong lòng Tổng Sơ Nhất hổ thẹn, tội qua nếu cô và Thẩm Hàn không bỏ đi quá nhanh sẽ không xảy ra chuyện này, nên liền đồng ý với cô ta.

Tên tuổi của Tôn Tiêu nhiều sinh viên năm nhất cũng đã nghe qua. Tổng Sơ Nhất không quan tâm đến tin tức nên không biết. Ý Hạnh kéo Tổng Sơ Nhất đến trước cửa kí túc xá nam. Chính cô ta không đi lên mà để Tổng Sơ Nhất lên trên gọi Tôn Tiêu xuống.

“Tớ đã hỏi thăm, Tôn Tiêu ở phòng 203.” Cô ta điềm đậm đáng yêu nhìn Tổng Sơ Nhất.

Tổng Sơ Nhất nghĩ cô ta đang bị đả kích lớn, không nói hai lời liền đồng ý.

Bốn năm sinh trong phòng 203 đều có mặt. Một người đang soi gương, thỉnh thoảng lại phun keo lên tóc, mái tóc cao nhất như những ngôi sao nổi tiếng. Bên cạnh cậu ta là một người mặc áo hoa quần bò đang vắn mình. Cách đó không xa một người đang nửa nằm trên giường chơi game, không ngừng hét lên ‘đánh đánh giết giết’. Tổng Sơ Nhất đứng ở cửa nhìn lướt qua, ánh mắt dừng ở nam sinh đang đọc sách trên bàn học trước cửa sổ. Đây là người bình thường nhất trong bốn người. Mái tóc gọn gàng, áo sơ mi trắng sạch sẽ, quần màu lam, chỉ nhìn nghiêng cũng thấy được khí chất đoan chính trầm ổn của anh, rất dễ làm người ta sinh thiện cảm.

“Chào học trưởng.” Tổng Sơ Nhất gõ gõ cửa, ánh mắt nhìn nam sinh kia.

Nam sinh kia chính là Quý Phong. Khi quay đầu lại gặp ánh mắt Tổng Sơ Nhất, con người của anh đột nhiên co rút một chút, cấp tốc liếc nam sinh đang phun keo tóc trước gương một cái, cực nhanh để sách trong tay xuống.

“Học trưởng, anh là Tôn...”

“Đi, đi ra bên ngoài nói chuyện.” Quý Phong ngắt lời Tổng Sơ Nhất, đưa tay mời cô ra cầu thang.

“Học trưởng, anh là học trưởng Tôn Tiêu phải không?” Trong lòng Tổng Sơ Nhất đã nhận định Quý Phong chính là Tôn Tiêu mà cô cần gặp nhưng vẫn hỏi lại.

“Vì sao em cần tìm Tôn Tiêu?” Quý Phong hơi nhú mi, tầm mắt xẹt qua trên người Tổng Sơ Nhất.

Tính cách nội liêm không trang sức hoa hòe, không phải loại con gái nông cạn. Nữ sinh như vậy không nên dây dưa với Tôn Tiêu.

“Em có việc muốn anh ấy giúp đỡ. Anh không phải học trường Tôn Tiêu sao?” Tống Sơ Nhất rất bất ngờ, liếc mắt về phía phòng 203.

Người trước mặt không phải Tôn Tiêu, ba người kia có vẻ không đáng tin cậy, liệu Ý Hạnh có hỏi thăm nhầm không?

“Tôi không phải Tôn Tiêu, người đang soi gương mới là Tôn Tiêu.” Quý Phong bình tĩnh nhìn vào ánh mắt linh động của Tống Sơ Nhất, muốn tìm ra điều kì quái trong đó.

“Người kia mới là Tôn Tiêu.” Tống Sơ Nhất cứng đờ.

Gật đầu với Quý Phong, Tống Sơ Nhất vội vàng xuống lầu. Mặc kệ Ý Hạnh nghĩ thế nào, xin loại nam sinh như con chim công này giúp đỡ còn không bằng đi tìm Thẩm Hàn.

“Từ từ.” Quý Phong gọi Tống Sơ Nhất, hơi trầm ngâm, hạ thấp giọng: “Danh tiếng của Tôn Tiêu rất không tốt.”

Anh làm vài động tác tay, Tống Sơ Nhất nhìn liền hiểu, mặt đỏ tới mang tai chạy đi, ngay cả cảm ơn cũng quên mất.

“Sơ Nhất, sao cậu xuống một mình, anh Tôn đâu?” Ý Hạnh thấy Tống Sơ Nhất hoang mang rối loạn chạy xuống, nghĩ rằng mưu kế đã thực hiện được liền âm thầm đắc ý.

“Tớ không đi tìm anh Tôn. Ý Hạnh, tớ vẫn nghĩ việc này nên tìm Thẩm Hàn.” Tống Sơ Nhất hít sâu, trong lòng hoài nghi Ý Hạnh cố ý để mình đến tìm Tôn Tiêu nhưng vẫn không tin được. Chỉ quen biết nhau mấy ngày, không cừu không oán, sao Ý Hạnh lại hãm hại cô?

Vừa rồi Quý Phong ra hiệu Tôn Tiêu là quỷ hao sắc, trong nhà có tiền có thế, nữ sinh vẻ ngoài tốt một chút anh ta đều muốn kéo lên giường, thủ đoạn dễ tiện ngoan độc. Cô tốt nhất nên tránh xa anh ta.

“Sao cậu có thể nghĩ đến việc đi tìm Thẩm Hàn, cậu muốn tớ mất hết mặt mũi sao?” Ý Hạnh tỏ vẻ tuyệt vọng, nước mắt cuồn cuộn không dứt chảy đầy hai má, “Sơ Nhất, không phải cậu thích Thẩm Hàn chứ? Nếu cậu thích thì nói ra, tớ nhất định sẽ rút lui.”

Thẩm Hàn là một con người, có máu thịt có ý nghĩ, không phải đồ vật cậu muốn là có thể tặng. Tống Sơ Nhất chán nản không thôi. Về sau khi Thẩm Hàn từ chối Ý Hạnh, chắc chắn cậu ấy sẽ hận chết mình.

“Tôn Tiêu thật sự không nên tìm, chúng ta nghĩ cách khác.” Quý Phong dùng tay nói chính là sợ tai vách mạch rừng, Tống Sơ Nhất không tiện nói ra, còn mềm giọng khuyên Ý Hạnh.

Ý Hạnh đâu chịu bỏ qua. Tống Sơ Nhất chắc chắn sẽ không đến quán bar nữa, cô ta phải để Tôn Tiêu coi trọng Tống Sơ Nhất, hủy hoại Tống Sơ Nhất, còn cô ta có thể thoát khỏi ma trảo của Tôn Tiêu. Làm sao bây giờ? Ý Hạnh lóe ra một ý nghĩ, đột nhiên ôm bụng nhỏ giọng kêu.

“Đau bụng sao? Chúng ta đến phòng y tế?”

Tống Sơ Nhất không động vào người, Ý Hạnh khóc càng ngày càng to. Người đi qua dừng chân lại nhìn, trên lầu cũng có người đi ra ban công nhìn xuống. Tống Sơ Nhất nghe thấy một nam sinh ‘a’ một tiếng: “Hai nữ sinh kia bộ dáng không tồi nha.”

Lời nói lưu manh, ngả ngớn, Tống Sơ Nhất gấp đến độ trán đầy mồ hôi.

“Là ai nói chuyện khó nghe như vậy?” Ý Hạnh kéo tay Tống Sơ Nhất, cào cào tay cô, một mặt lại kéo dây buộc tóc của Tống Sơ Nhất, vò rối tóc cô: “Sơ Nhất, người kia có vẻ không có ý tốt, mau lấy tóc che khuất mặt.”

Tôn Tiêu thấy có nữ sinh xinh đẹp liền hành động rất nhanh, từ lầu hai chạy xuống.

“Em là...Ý Hạnh? Khóc cái gì? Ai bắt nạt em? Anh làm chủ cho.” Ánh mắt của anh ta từ trên người Ý Hạnh rơi vào Tống Sơ Nhất, đưa tay muốn gạt tóc cô.

Vò rối tóc còn không bằng chạy nhanh, Tống Sơ Nhất không đụng vào Ý Hạnh, lại nghe thấy Tôn Tiêu gọi Ý Hạnh, hoài nghi trong lòng đã xác định. Nghiêng đầu né bàn tay bẩn thỉu của Tôn Tiêu, Tống Sơ Nhất còn đang nghĩ cách thoát thân, Ý Hạnh đã khóc lóc.

“Bạn em bị người ta... Không phải, không phải bạn em, là em...”

Cô ta nói năng lộn xộn, lúc thì “bạn em”, lúc thì “em”, mọi người xung quanh ríu rít bàn luận, ánh mắt nhìn Tống Sơ Nhất đều là tìm tòi nghiên cứu và đáng khinh, đều nghĩ người gặp chuyện không may chính là Tống Sơ Nhất. Lúc này tóc Tống Sơ Nhất lộn xộn, cũng rất giống một người mới xảy ra chuyện đó.

Tống Sơ Nhất tức đến mức nở nụ cười, rốt cục cô cũng biết vì sao Ý Hạnh vò rối tóc mình. Rất âm độc. Bây giờ cô có giải thích cũng không ai tin.

Khi Tống Sơ Nhất vẫn đang xấu hổ, một tràng vỗ tay vang lên, một giọng nói trong trẻo gào to “Tốt!”, tiếp theo lại lớn tiếng nói: “Hai bạn diễn rất tốt. Các bạn, đây là vở kịch ngắn “Chuyện xấu” mà câu lạc bộ kịch của trường đang luyện tập, cảm ơn mọi người đã tham gia. Ảnh vừa rồi sẽ được xuất hiện trên áp phích, nếu không muốn xuất hiện trên đó, lại đây nói với tôi, tôi sẽ cắt đi.”

Cậu ta giờ giờ chiếc máy ảnh trong tay. Mọi người vây xem đi về phía cậu ta, có người nói không muốn xuất hiện, nhưng phần lớn là muốn nhìn hình ảnh của mình. Tôn Tiêu chen vào nhìn rất háng say. Không còn ai chú ý đến Tống Sơ Nhất và Ý Hạnh nữa.

Hết chương 37.

38. Chương 38

Chương 38: Diễn giả thành thật.

Edit: Fleur.

Beta: Mạc Vô Tuyết

Tống Sơ Nhất thừa dịp Ý Hạnh thất thần liền giật tay lại xoay người bỏ đi.

“Sơ Nhất, chờ một chút.” Ý Hạnh vẫn còn vờ thân thiện.

“Xin đừng đi theo tôi.” Tống Sơ Nhất dừng bước, lạnh lùng nhìn cô ta: “Cậu nghĩ rằng tôi không hiểu gì sao? Nếu không muốn tôi tìm người tài xế kia đến đổi chất, vạch trần những gièm pha cậu gây ra trong trường học thì đừng đi theo tôi.”

Bỏ lại Ý Hạnh sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, Tống Sơ Nhất bỏ đi thẳng.

Cô cũng không cần giải thích ột người hèn hạ vô sỉ như vậy về việc Thẩm Hàn hiểu lầm. Nhưng có nên vạch trần khuôn mặt thật của cô ta cho Thẩm Hàn biết? Tống Sơ Nhất thất thần, đắm vào một người ở dưới kí túc xá. Người này không phải ai khác chính là Thẩm Hàn.

“Sao cậu lại ở đây?” Tống Sơ Nhất ngây ngốc hỏi.

“Đến tìm cậu đó.” Thẩm Hàn rất ngạc nhiên, hỏi: “Chúng ta là bạn bè, tớ đến đây không tìm cậu thì tìm ai?”

Anh nói đúng tình hợp lí, hai má Tống Sơ Nhất lại nóng bừng, vừa thẹn vừa xấu hổ, trong lòng lại vui sướng vô cùng.

“Cậu đi đâu vậy? Tớ chờ ở đây rất lâu rồi.” Chờ từ buổi trưa tan học đến tận bây giờ, trời đã tối đen.

“Cùng Ý Hạnh đi tìm Tôn Tiêu...” Tống Sơ Nhất kể lại từ đầu đến cuối, kể cả việc người thổ lộ với Thẩm Hàn không phải mình.

Hóa ra anh đã hiểu lầm, Thẩm Hàn vừa buồn bực mắt mắt vừa xấu hổ, muốn khóc cũng không biết khóc từ đâu. Trước mắt không phải rối rắm, quan trọng nhất là xóa bỏ được ảnh hưởng xấu do Ý Hạnh mang đến cho Tống Sơ Nhất.

“Vị học trưởng kia nhắc đến câu lạc bộ kịch giải vây cho cậu, vậy có lẽ anh ta là người của câu lạc bộ. Chúng ta phải khiến việc này trở thành sự thật, khiến cho Ý Hạnh không thể gây thêm sóng gió gì nữa. Tớ và cậu cùng đi tìm anh ta, chúng ta phải tham gia câu lạc bộ kịch.”

“Tôi không rảnh tham gia hoạt động của câu lạc bộ kịch, hơn nữa...” Tống Sơ Nhất sợ vừa rồi Tôn Tiêu chỉ là tạm thời quên mất, nếu gặp lại sẽ khiến anh ta nhớ ra cô.

“Trốn tránh cũng không phải cách hay, có thể trốn đến đâu? Để cho anh ta không bao giờ chú ý đến cậu nữa mới tốt. Không phải lo lắng, có tớ ở đây.”

Về ngoài tuần tú, phóng khoáng như ánh mặt trời, khi anh nói lời này đã có sự khí phách và tàn nhẫn không ai có thể bỏ qua. Không hiểu sao Tống Sơ Nhất liền cảm thấy an tâm.

Nam sinh vây xem ở dưới lầu đã tản đi. Thẩm Hàn và Tống Sơ Nhất trực tiếp đi lên lầu hai. Trong phòng 203, Tôn Tiêu đang quần quýt lấy Quý Phong xin thông tin của Tống Sơ Nhất.

“Anh muốn thông tin của bạn gái tôi làm gì?” Thẩm Hàn sải bước đi vào, ánh mắt bình thản lướt trên mặt Tôn Tiêu, lướt qua Tôn Tiêu nhìn về phía Quý Phong, mỉm cười chào hỏi Quý Phong.

Tôn Tiêu chưa bao giờ bị người ta khinh thị như vậy. Đầu tiên anh ta ngẩn ra, tiếp theo nắm đấm phóng về phía Thẩm Hàn.

“Bạn học này, anh chắc chắn muốn động thủ sao?” Như là có mắt sau lưng, Thẩm Hàn xoay người bắt được cổ tay Tôn Tiêu, ‘rắc rắc’ một tiếng, cổ tay Tôn Tiêu trật khớp. Tôn Tiêu hét lên một tiếng, giọng nói như ma quỷ: “Mày dám đánh tao? Mày có biết tao là ai không?”

“Biết. Anh ở khu nhà trắng.” Thẩm Hàn cười cười, không hề kinh ngạc.

Trong đại viện có khu nhà trắng khu nhà đỏ. So với khu nhà đỏ, khu nhà trắng thua kém rất nhiều. Cậu ta biết mình ở khu nhà trắng, chẳng lẽ cậu ta ở khu nhà đỏ? Vậy thì cậu ta còn to hơn mình. Tôn Tiêu khần trương, không dám nói ra lời. Không thể phân cao thấp với cậu ta, nếu không mình chắc chắn sẽ thua.

“Đến khoa chỉnh hình bệnh viện để bác sĩ chỉnh lại tay cho.” Thẩm Hàn tốt bụng nhắc nhở, khéo mắt liếc về phía hai người còn lại trong phòng ngoài Quý Phong.

“Tôn Tiêu, bọn tớ đưa cậu đi.” Hai người kia nhanh nhẹn nói rồi kéo Tôn Tiêu đi.

“Chào học trưởng, em là Thẩm Hàn, cảm ơn anh đã giải vây giúp Sơ Nhất.” Thẩm Hàn mỉm cười đưa tay về phí Quý Phong, thiện ý phát ra từ nội tâm.

“Quý Phong.” Quý Phong cười, nụ cười có chút ngưng trọng.

Chỉ là một cô gái vừa gặp, nói là động tâm thì cũng không phải nhưng khi nghe Thẩm Hàn gọi ‘Sơ Nhất’ vô cùng thân thiết trong lòng anh cảm thấy không được tự nhiên. Làm cho anh không tự nhiên còn có thủ đoạn và bối cảnh của Thẩm Hàn. Đối mặt với Tôn Tiêu, anh chỉ có thể quanh co tránh né, nhưng Thẩm Hàn lại khiêu chiến tận mặt, hơn nữa còn hơn cả Tôn Tiêu.

Hình tượng trầm ổn của Quý Phong rất dễ dàng lấy được thiện cảm của Thẩm Hàn. Muốn nhờ anh giúp đỡ phải kể rõ ràng mọi chuyện với anh. Thẩm Hàn liếc Tống Sơ Nhất một cái, hạ giọng kể lại mọi chuyện với Quý Phong.

“Tham gia câu lạc bộ kịch để chứng tỏ bạn học kia bày trò là tất yếu.” Quý Phong đồng ý với Thẩm Hàn, anh nói với Tống Sơ Nhất: “Anh là chủ tịch câu lạc bộ kịch. Sau khi tham gia câu lạc bộ, em chỉ cần diễn một vở kịch Tết Nguyên Đán là được.”

Anh trầm ngâm một chút nói tiếp: “Những nơi như câu lạc bộ đêm, quán bar nhất định không nên đi. Chủ nhật em đến công ty nhà anh ở thành phố B làm tạp vụ đi, sửa chữa tư liệu, phân loại văn kiện cần đóng dấu vân vân. Lương một ngày là tám mươi đồng. Tiền lương không cao nhưng ổn định và an toàn, đi lại cũng tiện. Chủ nhật anh cũng đi làm, anh có xe, sẽ đưa em đi cùng, lúc về lại đưa về.”

Trong vô thức Quý Phong đã nghĩ ra chủ ý gần quan được ban lộc. Tống Sơ Nhất rất vui vẻ đồng ý. Công việc khác tuy rằng lương cao nhưng lúc có lúc không, không thể tốt bằng công việc này.

Thẩm Hàn cũng không hề phản đối. Khi nói đến câu lạc bộ kịch, Thẩm Hàn nhận viết kịch bản, anh đang nghĩ anh sẽ dạy Tống Sơ Nhất để cô có thể giảm bớt thời gian tập luyện.

Giải quyết xong phiên toái, Tống Sơ Nhất rất vui vẻ, liếc Thẩm Hàn trêu ghẹo nói: “Cậu cũng không phải sinh viên điện ảnh, sao lại tự tin như vậy?”

“Đến lúc đó cậu sẽ biết.” Thẩm Hàn đắc ý cười.

Chỉ là một vở kịch Tết Nguyên Đán, Tống Sơ Nhất cũng không để trong lòng. Cô không hề muốn chơi trội, cô chỉ muốn sống bình thường. Sau đó không thấy Thẩm Hàn nói chuyện kịch bản, trong trường cũng không nghe thấy lời đồn bắt lợi gì, Tống Sơ Nhất liền quên mất chuyện mình tham gia câu lạc bộ kịch.

Mỗi chủ nhật Tống Sơ Nhất đều đi theo Quý Phong đến Quý thị làm, rảnh một chút về thăm Tống Linh Linh, ngày tháng phong phú bận rộn.

Chủ nhật này sau khi tan tầm từ Quý thị trở về kí túc xá, Tống Sơ Nhất bị Ý Hạnh chặn dưới lầu. Ngần ngủ một tháng không gặp, Ý Hạnh thay đổi rất nhiều, ngày một phong trần, mắt đánh xanh đỏ, chính là bộ dáng gái đón khách.

“Sơ Nhất, cậu có thể nói với Thẩm Hàn, nhờ cậu ấy giúp tớ, làm cho Tôn Tiêu buông tha cho tớ không?” Cô ta tội nghiệp nhìn Tống Sơ Nhất.

Tống Sơ Nhất nhíu mày, không muốn nói chuyện với Ý Hạnh, sợ cô ta lại muốn gài bẫy mình.

“Tớ không dám hại cậu nữa. Van cậu, giúp tớ đi mà!” Ý Hạnh rụt rè nói. Cô ta kéo vạt áo, làn da bên trong như bị đông lạnh lại hồng hồng, không có một tấc nào hoàn hảo. Tống Sơ Nhất hoảng sợ. Cô không muốn quan tâm đến Ý Hạnh, nhưng trong lòng rất bất an. Buổi tối khi Thẩm Hàn đến tìm cô cô đã hỏi anh.

“Cậu chinh Ý Hạnh?”

“Ai có hứng chinh cậu ta! Nếu cậu ta không có dã tâm sẽ không dẫn đến chuyện này. Chẳng qua là tớ làm cho cậu ta tự làm tự chịu thôi.” Thẩm Hàn cười nhạt.

Ngày đó sau khi trò hề kết thúc, Thẩm Hàn không tin đồ uống có vấn đề không liên quan đến Ý Hạnh. Anh đến quán bar tìm anh Trần, người Ý Hạnh nói là đưa uống cho cô ta, phải biết là đồ uống trong quán bar đều có bí mật.

Sau đó anh đi tìm Tôn Tiêu, nói cho anh ta Ý Hạnh làm ở quán bar. Đối với những cô gái giữ mình trong sạch, Tôn Tiêu đều bỏ qua. Nhưng đối với những người không đáng tôn kính như Ý Hạnh, Tôn Tiêu rất ngoan độc, không chỉ tra tấn mà còn bắt cô ta làm người hầu ỉn. Hiện tại Ý Hạnh còn không bằng những cô gái bán hoa.

“Liệu có hơi quá đáng không?” Tống Sơ Nhất có chút sợ hãi.

“Nếu không làm như vậy, cậu ta sẽ không bỏ qua cho cậu.” Thẩm Hàn lắc đầu.

Tống Sơ Nhất bất an không yên. Vài ngày sau khi nghe được tin Ý Hạnh và Tôn Tiêu bị đuổi học thì vừa kinh vừa sợ. Cô âm thầm cảm thấy may mắn, may mà Thẩm Hàn dứt khoát cô mới tránh được vụ này.

Ý Hạnh lừa một cô gái khác đến khách sạn làm việc vô sỉ cho Tôn Tiêu. Nhưng cô gái kia rất cơ trí, nhanh chóng chạy thoát được. Sau đó cô ấy lập tức đến cục công an báo án. Không biết là ai tung chuyện này lên mạng, tuy Tôn Tiêu lai lịch lớn nhưng trường học cũng đuổi học anh ta. Ý Hạnh không có bối cảnh, càng không thể ngoại lệ. Nghe nói hai người đều bị pháp luật trừng trị.

Tống Sơ Nhất đến câu lạc bộ kịch tìm Thẩm Hàn, gặp được Quý Phong ở cửa, nhin không được kinh sợ nói: “Sao bọn họ có thể làm được cả chuyện này? Bọn họ vẫn còn là người sao?”

“Trường chúng ta rốt cục cũng thanh tịnh sạch sẽ. Về sau em cũng không cần sợ nữa.” Quý Phong mỉm cười.

“Bạn gái kia rất thông minh tinh táo trốn thoát, lại rất dũng cảm đi báo án, không để ý đến thể diện.” Tống Sơ Nhất khen ngợi.

Bố trí bấy lâu như vậy, cô gái kia tất nhiên có thể trốn thoát. Thù lao báo án là hai mươi vạn, dù có tổn thất chút danh dự nhưng cũng đủ để người ta đi báo.

Quý Phong không nói rõ mọi chuyện, cười nói: “Đến tìm Thẩm Hàn sao? Cậu ta ở trong, nghe nói kịch bản viết tốt lắm. Em vào nhìn xem.”

“Tớ đang muốn đi tìm cậu, đến đây, đọc thử kịch bản đi.” Thẩm Hàn đưa kịch bản cho Tống Sơ Nhất, trên mặt có vết đỏ ửng khả nghi.

Tống Sơ Nhất nhìn lướt qua kịch bản liền ngây dại, nghĩ thầm thật sự không cần tập luyện, chỉ cần diễn đúng sự thật thôi. Anh viết chuyện của bọn họ thành kịch bản, còn cải biên một chút.

Mở đầu là anh thích cô, nhờ một bạn nữ đưa thư cho cô. Bạn nữ kia oán hận trong lòng, tạo chuyện xấu hãm hại cô. Anh làm anh hùng cứu mỹ nhân từ trên trời giáng xuống, kéo cô rời khỏi hiện trường chỉ chỉ trở trở, sau đó kéo đến một nơi yên tĩnh thổ lộ. Lời kịch khi thổ lộ rất ướt át.

Tống Sơ Nhất trố mắt: “Cậu xác định đây là để diễn trước mặt mọi người?”

“Ừm, kịch bản này sẽ được mọi người yêu thích.” Không làm như vậy không biết đến bao giờ Tống Sơ Nhất mới chấp nhận anh, Thẩm Hàn ra vẻ bình tĩnh nói: “Bạn học Tống, chúng ta bắt đầu tập luyện đi.”

Anh kéo Tống Sơ Nhất lên một góc sân khấu, lẳng lặng nhìn, ánh mắt giống như lá bèo mềm mại triền miên, cơ hồ làm Tống Sơ Nhất không thể hô hấp, “Sơ Nhất, ở bên anh nhé?” Anh nói, giọng nói trầm thấp say lòng người.

Bốn phương tám hướng quay lại thiêu đốt, giống như báo động trước khi núi lửa bùng nổ, nóng đến mức làm chân cô mềm nhũn.

Hết chương 38.

39. Chương 39

Chương 39: Không thể vãn hồi.

Edit: Fleur.

Beta: Mạc Vô Tuyết.

Bốn phương tám hướng đều là giọng nói của Thẩm Hàn, thiêu đốt con người, giống như báo động trước khi núi lửa phun trào, nóng đến mức làm chân cô mềm nhũn.

Trong lòng Tống Sơ Nhất vẫn biết đây là tập luyện nhưng vẫn không thể khống chế mà mất hồn.

“Sơ Nhất, ở bên anh nhé?” Thẩm Hàn lại hỏi lại, đỏ mặt nhìn Tống Sơ Nhất, đột nhiên kéo tay cô, ngón tay gãi gãi lòng bàn tay cô.

Tay anh rất đẹp, ngón tay thon dài, khô ráo sạch sẽ, tiếp xúc thân mật với lòng bàn tay cô.

Không được, cô không thể yêu đương. Cơ thể Tống Sơ Nhất run rẩy, không thể nói “không được”, chữ “được” lại vọt thẳng lên môi, mạnh mẽ ép cô phải mở miệng.

Thẩm Hàn tiến lên phía trước, ngày một gần cô. Trên người anh có mùi cây cỏ, hương vị thuần khiết, hấp dẫn trí mạng. Tống Sơ Nhất cảm thấy hô hấp nhanh dần, bỗng nhiên thân nhiệt tăng cao.

“Thẩm Hàn.” Cô run rẩy kêu, ngẩng đầu nhìn anh muốn kháng cự nhưng lại ngã vào vòng xoáy ấy.

Ánh đèn sân khấu nhu hòa chiếu lên mặt Thẩm Hàn, con ngươi anh trong đêm càng đen nhánh, trong mắt đều là cô. Ánh mắt chuyên chú dẫn theo cả dòng điện, Tống Sơ Nhất hoảng hốt, thốt ra một chữ “được.”

Diễn là giả nhưng bọn họ lại thực sự nhập vai.

Cuộc sống ngọt ngào mà đơn thuần. Sau khi biết được thân phận Thẩm Hàn, Tống Sơ Nhất cũng không có áp lực gì. Gia đình trên cao như vậy tựa hồ không thể với tới. Nhưng Thẩm Hàn là một con người có máu có thịt, sức sống tươi mới tỏa ra bốn phía, anh đem đến cho Tống Sơ Nhất một trải nghiệm tình cảm rất xa lạ, có cả sự an bình và kiên định.

Anh và cô cùng nhau ăn bánh rán mấy đồng, đưa cô đi xem quần áo vỉa hè. Cô làm việc ở Quý thị, anh cũng đi xung quanh tìm việc.

Hội thi thiết kế trong học viện có tiền thưởng, Thẩm Hàn tham gia tất cả, kiếm được tiền thưởng, còn làm dự án cho công ty quảng cáo, có khi một ngàn đồng hoặc hai ba ngàn đồng. Đối với Thẩm Hàn trước kia có lẽ không đủ để trả một bữa cơm mời khách nhưng đối với bọn họ bây giờ cũng là sinh hoạt phí một hai tháng, là một thu nhập xa xỉ.

“Anh không lấy tiền trong nhà. Anh nghĩ đàn ông con trai phải tự mình kiếm tiền nuôi vợ con, nhưng phòng ở vẫn là trong nhà cho tiền. Anh nghĩ tốt nhất là kết hôn ngay khi tốt nghiệp. Sơ Nhất, em thấy được không?” Khi nói những lời này, trong mắt Thẩm Hàn có một ngọn lửa. Lúc này hai người mới chỉ nắm tay hôn môi, Tống Sơ Nhất hiểu được ý anh, xấu hổ đến đỏ mặt.

Cô cụp mắt, lông mi đen dài như cánh bướm đang vẫy, Thẩm Hàn thỏa mãn nhìn, hạnh phúc dựa vào lồng ngực anh.

Những ngày tháng ngọt ngào tiếp tục qua đi, áp lực gia đình bị xem nhẹ đã đến vào mùa đông năm thứ ba... Sau khi Thẩm Hàn nói với gia đình là sẽ kết hôn với Tống Sơ Nhất sau khi tốt nghiệp, Cao Anh đã kịch liệt phản đối.

“Mẹ anh phản đối anh và em kết hôn. Bà nói, nếu anh không chia tay theo lời bà, bà sẽ không mua phòng cho chúng ta.” Thẩm Hàn nhẹ nhàng băng quơ nói, tràn đầy tự tin nhìn Tống Sơ Nhất: “Tự mình mua phòng ở được không?”

Tống Sơ Nhất thích sự bình tĩnh của anh, thích sự vô tư của anh, càng thích sự tin tưởng của anh với cô. Cô cười trêu ghẹo: “Anh không sợ em chê nghèo ham giàu chạy đi lấy người khác sao?”

“Không chạy được. Em không thoát khỏi Ngũ Chỉ sơn của anh đâu.” Thẩm Hàn cười to, giơ hai tay về phía Tống Sơ Nhất.

Tống Sơ Nhất lui về sau, sau lưng là tường của vườn trường, tránh cũng không thể tránh. Thẩm Hàn cũng quên mất họ đang ở cạnh vườn trường. Anh không kịp thu tay lại, hai móng vuốt đặt lên ngực Tống Sơ Nhất. Tuyệt dưới chân ‘két’ một tiếng, Thẩm Hàn bước một bước như lọt trong sương mù, cả thể xác và tinh thần đều không ổn.

“Anh bỏ tay ra...” Tống Sơ Nhất ngượng ngùng nói, lúc này dĩ nhiên cô không ngẩng đầu, nhưng cúi đầu cũng không thể. Cúi đầu liền nhìn thấy hai móng vuốt của anh đang...

“Sơ Nhất.” Thẩm Hàn mở miệng, thân thể cũng không hề lùi về sau, ấn cô lên tường, thấp giọng hỏi: “Nhé?” Nhé cái gì chứ. Tống Sơ Nhất ngượng ngùng nhắm mắt lại.

Tống Sơ Nhất nhớ rõ ngày hôm đó cô và Thẩm Hàn đều mặc áo lông đỏ dài đến gối, quàng khăn len đỏ thắm, màu đỏ như lửa theo mí mắt xâm nhập vào lòng, Tống Sơ Nhất cảm thấy cô bị đốt cháy.

Khi Thẩm Hàn cẩn thận kéo lại khóa, giúp cô quàng lại khăn, không hiểu vì sao cô lại cảm thấy mát mát.

“Thật khó chịu. Nhưng vẫn là chờ sau khi kết hôn...” Anh thở dài, nhiệt khí tràn ngập trong không khí lạnh, trước mắt Tống Sơ Nhất giống như tuyết đầu mùa mỏng manh, sương mù mênh mông, trong lòng sôi trào quay cuồng nghĩ: “Đời này có chết cô cũng không rời bỏ anh.”

Cao Anh hèn mọn cười nhạo cô, dùng đủ cách tách cô và Thẩm Hàn ra, cô yên lặng chịu đựng. Sau đó cô vẫn phản bội lời thề này.

Tống Linh Linh nhảy lầu tự tử, di thư ghi là Cao Anh ột người đàn ông đến quyến rũ bà sau đó lại bỏ rơi bà, bà không có mặt mũi sống tiếp, cũng nói với Tống Sơ Nhất dù thế nào cũng không thể kết hôn với Thẩm Hàn.

Tống Sơ Nhất có thể thừa nhận sự khinh bỉ của Cao Anh, nhưng không thể xem nhẹ việc Cao Anh hại chết mẹ cô. Rùa đen có thể giấu đầu đi nhưng không thể trốn cả đời. Mẹ cô vì cô đã trả phải giá cả cuộc đời, sợ cô bị cha dượng ngược đãi mà thủ tiết từ trẻ, kiem ăn kiem uống nuôi lớn cô. Nếu cô kết hôn với con trai kẻ thù sẽ làm bà thất vọng.

Thời tiết không lạnh nhưng khuôn mặt của Tống Sơ Nhất lại tái nhợt đến đáng sợ.

Cô không thể tùy tiện chia tay với Thẩm Hàn, anh sẽ không đồng ý. Cô cũng không thể kể ra nguyên nhân thật sự, anh sẽ rất đau khổ. Anh là người vô tội, không cần chịu hậu quả mà Cao Anh gây ra.

Tống Sơ Nhất nghĩ ra cách làm cho Thẩm Hàn đau đớn đến tận cùng sau đó quên cô đi mà sống hạnh phúc.

Cô sống một ngày bằng một năm, diễn kịch thực sự rất vất vả. Khi ở cùng Thẩm Hàn cô thường xuyên phải chà xát hai má mới có thể làm nó có màu đỏ, cúi đầu mới có thể che lấp nỗi buồn.

Một ngày trước khi mẹ mất, cô và Thẩm Hàn đi thuê phòng ở, cô lấy cớ không đi, Thẩm Hàn không thêm để ý, vui vẻ hài lòng tự mình quét tước mua vật dụng hàng ngày.

“Phòng ở anh đã dọn dẹp sạch sẽ bố trí xong rồi.” Thẩm Hàn cầm tay cô, cúi đầu cười, nói: “Giường rất lớn. Hôm qua anh lăn vài vòng còn không rơi xuống đất, chúng ta đêm nay thử nhé?”

Tống Sơ Nhất cười cười, kiễng chân bỏ nhào vào Thẩm Hàn hôn khẽ lên mặt anh, buông ra rất nhanh. Thẩm Hàn thấy khóe mắt cô có ánh nước, còn tưởng rằng cô vui mừng.

Buổi tối Tống Sơ Nhất không ở trong phòng ngủ. Cô nhờ bạn cùng phòng nói với Thẩm Hàn rằng cô phải tăng ca ở Quý thị.

Ngày hôm sau cô áy náy tìm anh, nói với anh đêm nay nhất định sẽ đi cùng anh. Cô còn sắp xếp hai bộ quần áo để anh mang đi trước. Cô nói: “Anh không cần đến phòng ngủ tìm em, lúc tan tầm em sẽ tự mình đến.”

Cô cố tình nói ra thời gian tan tầm. Cô biết Thẩm Hàn nhất định sẽ đi đón cô, vì thế ngoài cửa lớn Quý thị, cô cố ý diễn kịch làm cho Thẩm Hàn hiểu lầm.

Cô ôm tay Quý Phong bước ra ngoài, trước khi tan tầm đã cố ý trang điểm á hồng, như một đóa hoa sau cơn mưa. Khi ngồi vào xe Quý Phong, cô nghiêng đầu nhìn Quý Phong, ngón út quét qua môi anh, bộ dáng hờn dỗi ngọt ngào.

Ô tô tất nhiên là nhanh hơn hai chân. Khi cô đến phòng trọ Thẩm Hàn còn chưa trở về, sau khi si ngốc đánh giá bốn phía, cô giữ vững tinh thần đun nước nấu mì ăn khuya. Đêm muộn Thẩm Hàn mới trở về phòng trọ. Chỉ qua mấy tiếng mà khuôn mặt anh u tối, hốc mắt hõm sâu, thoát nhìn gầy đi rất nhiều.

Tống Sơ Nhất không biết rốt cục anh đã kiềm chế như thế nào, thần sắc coi như bình tĩnh nhìn cô ăn xong, thậm chí còn nhiệt tình như lửa muốn cô.

Buổi sáng khi rời giường, anh ôm cô, nhẹ nhàng cạo đầu cô, khăn khăn nói: “Sơ Nhất, làm việc ở Quý thị rất mệt, không đi nữa được không? Anh sẽ nhận thêm vài dự án quảng cáo, phí sinh hoạt của chúng ta cũng đủ rồi.”

Tống Sơ Nhất nhìn anh, cổ họng nghẹn lại. Phải yêu sâu nặng đến đâu mới làm ột người kiêu ngạo như anh tình nguyện làm như không biết, vẫn muốn giữ cô lại.

Tống Sơ Nhất không tiếng động cười cười, ánh mắt sáng ngời giống như sao xa, cô nói: “Không được. Nhà anh không đồng ý, nhà em không có tiền, chúng ta còn phải tự kiếm tiền mua phòng ở nữa!”

Cô tiến vào trong ngực anh, tham lam hấp thụ nhiệt độ trên người anh, giọng nói ảm áp bình tĩnh, trong lòng lại đau đến run rẩy.

Mấy ngày kế tiếp, hàng đêm cô vẫn tăng ca ở Quý thị, Thẩm Hàn không hề chất vấn cô, không hề cãi nhau với cô. Ban đêm, anh càng thêm điên cuồng, giống như độc dược, tinh thần cực kì phấn khởi thỏa mãn, cơ thể lại mệt mỏi muốn chết.

Rốt cuộc Tống Sơ Nhất cũng không chịu nổi. Cô biết Thẩm Hàn cho rằng cô vẫn có tình cảm với anh, muốn cô rời khỏi Quý Phong trở lại bên anh. Vì thế, đêm nay trước cửa Quý thị, cô ôm thắt lưng Quý Phong, vùi mặt vào ngực anh, sau đó làm bộ lơ đãng phát hiện ra Thẩm Hàn lặng lặng đứng nhìn họ ở ven đường. Cô đi tới nói với anh: “Thẩm Hàn, anh đều đã thấy, tôi cũng không gạt anh nữa, chúng ta chia tay đi.”

Thẩm Hàn run lên một cái, thân mình lay động, đèn đường ảm đạm chiếu lên mặt anh, trong mắt anh là nỗi đau khó nén.

“Sơ Nhất, chúng ta trở về đi. Hôm nay anh nấu thử cháo trứng muối, cũng không tệ lắm, chắc hẳn em sẽ thích.” Anh ôm lấy cô, hai tay dùng sức, giọng nói run run, “Sơ Nhất, anh không nghe thấy gì hết, chúng ta trở về đi.”

Mặc dù cô từng phản bội tình cảm của họ, anh cũng biết điều đó nhưng chỉ cần cô ở lại bên anh là được. Tổng Sơ Nhất sắp hỏng mất. Cô muốn kể hết thấy cho anh, sau đó cùng anh chết đi, tạ tội với mẹ cô.

Giọng nói trầm thấp ôn hòa của Quý Phong làm cô tỉnh lại: “Sơ Nhất, anh đợi em trong xe.”

Đây là một lần thổ lộ rất dũng cảm của Quý Phong. Lời thổ lộ này chọc giận Thẩm Hàn, anh đánh một quyền vào má Quý Phong. Quý Phong lão đạo lùi lại vài bước, chưa đánh trả. Thẩm Hàn cũng không nhân lúc anh yếu thế mà thu tay lại, nắm đấm của anh rơi xuống như mưa.

Hết chương 39.

40. Chương 40

Chương 40: Thế sự như đánh cờ

Edit: Fleur.

Beta: Mạc Vô Tuyết.

Biết Lữ Tụng rất tức giận nhưng Trần Dự Sâm không rảnh mà giải thích với anh ta.

Năm đó Tổng Linh Linh bị đả kích khi thấy Quý Loan bội tình bạc nghĩa, lại nghĩ rằng anh và Tổng Sơ Nhất là anh em ruột, Tổng Linh Linh không dám nói ra vì sợ Tổng Sơ Nhất không chịu được. Bị hai đả kích lớn bà mới lựa chọn tự tử, bà muốn dùng cái chết ngăn cản Tổng Sơ Nhất gả cho anh.

Trần Dự Sâm cấp bách điều tra liệu anh có phải con trai nhà họ Thẩm, sau đó bình thản nói chuyện với Tổng Sơ Nhất. Anh sợ Tổng Sơ Nhất cũng sẽ giống như Tổng Linh Linh năm đó, vì hiểu lầm mà tình thân rồi ren. Xét nghiệm ADN là chính xác nhất, nhưng cần chút thời gian chờ đợi. Trần Dự Sâm một giây cũng không đợi được, anh sợ bị kịch lại xảy ra.

Trần Dự Sâm muốn gọi cho Thẩm Tĩnh Hoa để chứng thực, mới ấn được một nửa số điện thoại thì có cuộc gọi đến, rất đúng lúc, là Thẩm Tĩnh Hoa gọi đến.

“Ta muốn nói cho con hai việc.” Giọng nói của Thẩm Tĩnh Hoa bình thản nghiêm nghị: “Con không phải con ruột của ta và Cao Anh. Năm đó đứa bé bà ấy sinh ra đã chết, chúng ta nhận con nuôi là con lúc đó được một tuổi.”

Quả nhiên như anh dự đoán. Năm đó không hiểu vì sao Cao Anh bỏ rơi con gái ruột, sau đó lại luyến tiếc đi tìm về, nghĩ Mạnh Nguyên Nguyệt là con gái ruột cho nên mấy năm nay mới yêu thương Mạnh Nguyên Nguyệt hơn anh, mới có thể ép anh lấy Mạnh Nguyên Nguyệt. Anh và Sơ Nhất không phải anh em. Trần Dự Sâm kích động không nói nên lời.

“Còn một việc nữa. Bạn gái con, Tổng Sơ Nhất, là con gái ruột của ta, ta muốn nhận nó, nó không chịu. Con giúp ta khuyên nhủ nó.”

“Ba, sao ba biết?” Trần Dự Sâm kinh ngạc hỏi.

Làm sao mà biết? Thẩm Tĩnh Hoa không nói gì, chỉ nâng mày.

Khi truyền máu Cao Anh thốt ra câu nói “Máu của tôi thích hợp? Không phải ông ấy?”. Lúc đó ông không có biểu hiện gì nhưng trong lòng nổi lên nghi ngờ. Sau khi từ viện về, Cao Anh sai dì Thẩm làm canh đưa đến viện. Ông thấy Cao Anh cố ý làm canh thích hợp cho phụ nữ mang thai. Hai mấy năm vợ chồng, ông rất hiểu Cao Anh, bà sẽ không vì Tổng Sơ Nhất mang thai cháu nội mà quan tâm cô. Mạnh Nguyên Nguyệt có con trai nên không thể gả cho Thẩm Hàn, lúc này Cao Anh phải càng chán ghét Tổng Sơ Nhất mới đúng.

Sau đó Thẩm Tinh Hoa đến bệnh viện một chuyến. Lúc này Tống Sơ Nhất đang ngủ, ông tỉnh tường thấy rõ ngũ quan cô. Huyết thống thực sự kì diệu, không liên hệ với nhau cũng không thấy xa lạ.

Cao Anh mới gặp Tống Sơ Nhất đã hoài nghi cô là con gái riêng của Thẩm Tinh Hoa. Thẩm Tinh Hoa liếc mắt một cái đã xác định cô là con gái của ông và Cao Anh. Trừ Cao Anh ra, ông chưa từng có người phụ nữ khác.

Xét nghiệm ADN. Sau hai ngày Thẩm Tinh Hoa nhận được kết quả. Ông muốn nhận con gái nhưng Tống Sơ Nhất không thừa nhận người cha này.

“Ba, mẹ Sơ Nhất tốt với cô ấy như vậy, chắc chắn cô ấy không muốn sửa họ. Sơ Nhất làm con dâu của ba không được sao?” Trần Dự Sâm thay Tống Sơ Nhất khuyên Thẩm Tinh Hoa.

Anh không hiểu vì sao Thẩm Tinh Hoa nhất quyết muốn nhận Tống Sơ Nhất, ông lạnh nhạt như vậy, có con gái hay không có gì khác nhau?

“Lúc nào con có thể chịu được đứa bé trong bụng Sơ Nhất không gọi con là ba thì hãy khuyên ta.” Ông lạnh lùng trả lời một câu khiến Trần Dự Sâm á khẩu.

Thẩm Tinh Hoa vừa cúp điện thoại, Tống Sơ Nhất liền gọi đến. Lữ Tụng gọi cho Trần Dự Sâm thấy mấy bạn liền cáo trạng với Tống Sơ Nhất.

“Sao lại thế này? Em nghe Lữ Tụng nói anh liên hợp với Quý Loan muốn đẩy Quý học trưởng vào chỗ chết.” Tống Sơ Nhất hỏi.

“Không phải đưa Quý Phong vào chỗ chết, chính là không tham gia vào nội loạn ở Quý thị. Hợp đồng kia thiếu một chữ trong tên anh, sẽ không có hiệu quả.” Trần Dự Sâm chậm rãi kể lại quá trình Quý lão gia tử bức tử Tống Linh Linh, “Sơ Nhất, chuyện Quý thị chúng ta đừng nhúng tay vào.”

Tống Sơ Nhất trầm mặc. Quý Phong ân trọng tình thâm, Ninh Duyệt đối với cô rất tốt, cô có thể cứ mặc kệ mọi chuyện sao? Quý lão gia tử là chủ của Quý thị nhưng Quý Phong và Ninh Duyệt cũng bỏ vào đó không ít tâm huyết.

Tư lợi và đại nghĩa giằng co trong đầu. Sau một hồi, Tống Sơ Nhất hít một hơi thật sâu, cúi đầu kiên định nói: “Anh nghĩ cách gặp Quý học trưởng một lần, thương lượng với anh ấy xem sao. Nếu anh ấy muốn cứu Quý thị thì giúp.”

Vậy còn Quý Loan? Mặc dù Quý Loan rất dễ tiện thủ đoạn nhưng anh ta thật lòng với Tống Linh Linh, hủy diệt Quý thị là để báo thù cho Tống Linh Linh.

Tuy Trần Dự Sâm không tán thành ý tưởng của Tống Sơ Nhất nhưng vẫn nghĩ cách lừa người canh gác tại nhà họ Quý đi để gặp Quý Phong.

Cửa sổ tối om, chỉ có một cửa dành cho chó. Trần Dự Sâm không thể tưởng tượng được trong xã hội hiện đại mà vẫn còn hình phạt như vậy. Quý lão gia tử xử lí thô bạo như thế, khó trách Quý Loan lại hận ông ta.

Gọi để xác nhận Quý Phong ở bên trong, Trần Dự Sâm luồn qua cửa chuồng chó một chiếc laptop, một chiếc điện thoại rồi rời đi. Anh tin chắc Quý Phong sẽ chủ động liên hệ với mình.

Sau khi anh rời khỏi nhà họ Quý mười phút Quý Phong thì gọi đến.

“Thẩm Hàn, chuyện của Quý thị cậu đừng nhúng tay vào. Chúc cậu và Sơ Nhất hạnh phúc.” Anh ta nói, giọng nói rất bình tĩnh.

“Anh không bị cách li? Ý tôi là anh vẫn có liên hệ với bên ngoài? Sao anh biết tôi là Thẩm Hàn?” Trần Dự Sâm có rất nhiều nghi vấn.

“Tôi không thể không có tâm phúc, tôi sẽ không thúc thủ chịu trời cắt đứt liên hệ với bên ngoài.” Giọng nói của Quý Phong rất tự tin, cũng có chút tang thương. Vào sinh ra tử vì Quý thị nhưng Quý lão gia tử nói một câu liền khiến anh mất tự do. Dù có kiên cường đến mấy cũng không thể không bị ảnh hưởng.

Dừng lại một chút để ổn định cảm xúc, Quý Phong tiếp tục giải đáp nghi vấn thứ hai.

“Mẹ tôi muốn cùng Sơ Nhất mở xưởng may ở thành phố G. Khi cậu ở bệnh viện chăm sóc Sơ Nhất, Từ Sướng đã đến thành phố G khảo sát theo lời mẹ tôi, anh ta có đi thăm Sơ Nhất, nhìn thấy cậu chăm sóc Sơ Nhất nên không lộ diện, sau đó lại cùng hai người đến thành phố B. Có một việc không khó suy đoán, hướng chi...” Huống chi tình cảm của hai người nằm đó tôi rất rõ ràng, người có thể làm cho Tổng Sơ Nhất chấp nhận trừ Thẩm Hàn ra không còn ai khác. Anh chỉ cần liên tưởng một chút liền hiểu ra.

“Cảm ơn anh năm đó đã giúp tôi chăm sóc Sơ Nhất.” Trần Dự Sâm chân thành nói.

Quý Phong cười cười. Anh không cao thượng như Trần Dự Sâm tưởng, anh cũng muốn thừa cơ mà chen vào nhưng Tổng Sơ Nhất kiên định trung trinh, anh không tìm ra kẽ hở.

“Cổ phiếu Quý thị rung chuyển anh có biết không?” Trần Dự Sâm hỏi.

“Biết. Vì sao Quý Loan làm vậy tôi cũng biết. Cậu cần làm gì cứ làm, đừng bận tâm đến tôi.” Quý Phong thản nhiên nói.

Ý của anh là mặc kệ Quý thị chìm nổi. Trần Dự Sâm do dự, thấp giọng nhắc nhở: “Thuyền chìm không thể vớt lên.”

“Không đổi máu sao có thể sống lâu?” Quý Phong hỏi lại, dường như đã định liệu trước.

Anh ta muốn đẩy Quý thị vào chỗ chết rồi cứu nó, khiến Quý lão gia tránh xa Quý thị hay là xây dựng một vương quốc mới? Trần Dự Sâm không đoán được nhưng nếu Quý Phong đã nói vậy, anh cũng nên yên lặng theo dõi mọi chuyện.

Cuộc chiến ở Quý thị còn lớn hơn Trần Dự Sâm dự đoán. Quý lão gia phát biểu trên TV và trước toàn thể mọi người rằng ông ta sẽ hủy bỏ tư cách thừa kế của con cả Quý Thanh Ba, lấy lại cổ phiếu, cách chức Quý Phong và Ninh Duyệt, khai trừ ra khỏi Quý thị. Việc này khiến thương trường biến động, cổ phiếu Quý thị giảm mạnh, cổ đông nhỏ tranh nhau bán tháo cổ phiếu, các nhà đầu tư đều rút vốn, công ty hợp tác tìm lỗ hổng để hủy bỏ hợp đồng với Quý thị.

“Xong rồi. Cổ phiếu Quý thị trong tay chúng ta sắp thành số 0 rồi.” Lữ Tụng gọi cho Trần Dự Sâm không ngừng kêu khổ.

Trần Dự Sâm cảm thấy đây là do Quý lão gia tử sau khi phát hiện trên tay Quý Thanh Đào, Quý Thanh Nguyên và Quý Loan không có cổ phiếu mới ép giá để thu mua lại.

“Uy tín của một người lãnh đạo công ty là rất quan trọng. Quý lão gia muốn áp chế giới cổ đông cũng không thể dùng cách tuyệt tình như vậy. Vì thế chân tướng là Quý Phong thực sự không phải con cháu nhà họ Quý.” Lữ Tụng nói như đinh đóng cột.

Trần Dự Sâm gọi cho Quý Phong để chứng thực. Quý Phong trầm mặc rất lâu rồi nói: “Ông nội áp chế cổ đông, thu lại cổ phiếu Quý thị đồng thời là hủy diệt tôi. Hai việc này cũng không mâu thuẫn.”

“Anh thực sự không phải con cháu nhà họ Quý?” Trần Dự Sâm rất bất ngờ. Ninh Duyệt không phải loại người dám làm không dám nhận, nếu có người đàn ông khác, chắc chắn bà sẽ ly hôn với Quý Thanh Ba.

Quý Phong cười khổ: “Không chỉ tôi mà ba tôi cũng không phải người nhà họ Quý.”

Hả? Thì ra người ngoại tình chính là bà nội Quý Phong. Việc này thực sự là một đả kích lớn với Quý lão gia, khó trách ông ta lại tức giận muốn liều lĩnh hủy diệt Quý Phong như vậy. Quý Phong nhờ Trần Dự Sâm nói Lữ Tụng đừng phải bán cổ phiếu Quý thị đi.

“Chờ một thời gian. Chậm nhất một năm sẽ có thay đổi.”

Ba người Quý Phong, Quý Thanh Ba, Ninh Duyệt rời khỏi nhà họ Quý. Xưởng may ở thành phố G đã bắt đầu hoạt động, người thiết kế trừ Tổng Sơ Nhất còn có Quý Thanh Ba. Khách hàng xưởng may hướng đến là những người tầng lớp cao, tai to mặt lớn, nhân vật nổi tiếng. Có nhân lực và quan hệ xã giao từ trước, cùng với thiết kế độc đáo mới mẻ, buôn bán ở đây khá tốt.

“Quý Phong muốn đợi đến khi Quý thị sắp sụp đổ rồi thu mua sao? Nhưng dù Quý thị có là một cái xác cũng đáng giá mấy chục triệu, anh ta lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?” Trần Dự Sâm không hiểu.

“Quý học trưởng làm việc rất cẩn thận, anh không cần lo lắng.” Tống Sơ Nhất hờn dỗi trừng anh.

Mấy ngày nay Trần Dự Sâm rất chú ý đến thương trường, không dính Tống Sơ Nhất như trước khiến cô có chút ý kiến.

Hai người lĩnh giấy kết hôn. Trần Dự Sâm sợ Tống Sơ Nhất mang thai một nhọc nên không tổ chức tiệc rượu, muốn chờ con đầy tháng rồi tổ chức một thể.

Bởi vì Tống Sơ Nhất thiếu chút nữa sinh non hai lần, trừ lúc mới giải bỏ hiểu lầm, Trần Dự Sâm rất kìm chế, coi Tống Sơ Nhất như Quan Âm nương nương mà chăm sóc, vì sợ không khống chế được, ngay cả sờ sờ hôn hôn cũng rất ít.

Khi ở nhà, Trần Dự Sâm ăn mặc rất tùy tiện, thường là áo T-shirt cộc tay và quần vải. Dáng người anh rất đẹp, mặc quần áo đơn giản lại càng có mị lực. Tống Sơ Nhất được mở rộng tầm mắt, ghen đầy bụng dục hỏa không thể phát tiết. Tống Sơ Nhất dùng ánh mắt khao khát ướt sũng nhìn Trần Dự Sâm, sao anh lại không có cảm giác chứ.

Nôn ghen sáu tháng, ngực Tống Sơ Nhất trở nên to hơn, đầu ngực đôi khi còn tiết ra sữa non, mùi hương rất khêu gợi. Trần Dự Sâm thường xuyên không thể khống chế mình, rất vất vả mới không xông đến hút hết chúng.

Nếu trở lại đêm đó, Trần Dự Sâm nhất định sẽ lột sạch Tống Sơ Nhất, hung hăng xâm phạm, làm cô phải khóc lóc cầu xin dưới thân mình.

Hết chương 40.

41. Chương 41

Chương 41: Ai là kẻ ác?

Edit: Fleur.

Beta: Mạc Vô Tuyết.

Trần Dự Sâm bị dục hỏa thiêu đốt chạy vào nhà tắm. Tống Sơ Nhất nghe tiếng nước chảy ào ào, nghĩ đến cảnh sắp diễn ra liền nhin không được nhếch miệng đỏ mặt. Chỉ như vậy cũng rất vui vẻ và thỏa mãn.

Trần Dự Sâm đi ra, tóc tai ướt nhẹp dính vào trán lại là một kiểu đẹp mới, trên người mặc áo tắm, dây lưng buộc hở lộ ra bộ ngực chưa lau khô, mị hoặc không nói nên lời... Tống Sơ Nhất cảm thấy nhiệt độ tăng cao, cơ thể nóng có chút không chịu nổi.

Trần Dự Sâm đứng trước giường, tùy tiện hất tóc, bộ dáng cực kì đẹp trai. Tống Sơ Nhất cố gắng kiềm chế trái tim đang đập mạnh, trêu đùa anh: “Muốn em lấy một chiếc gương cho anh tự thưởng thức dáng vẻ oai hùng của mình không?”

Trần Dự Sâm cười ha ha, kéo kéo dây dưng: “Không cần. Nhìn phản ứng của em là anh biết mình rất đẹp trai rồi.”

Tống Sơ Nhất còn chưa hồi phục tinh thần, tay Trần Dự Sâm đã đi vào. Tống Sơ Nhất ‘a’ một tiếng, không kìm được mà run lên, toàn thân nóng lên, cơ thể trở nên vô lực mềm nhũn.

.....

Đã lâu không làm, ga giường dưới thân Tống Sơ Nhất bị mồ hôi thấm ra ướt đẫm. Khi Trần Dự Sâm xoay người xuống, Tống Sơ Nhất còn đang run rẩy không ngừng.

“Thật là thích.” Trần Dự Sâm dựa vào một bên nhìn xuống Tống Sơ Nhất, con ngươi đen nhanh xuất hiện một chút nước.

Tống Sơ Nhất ngượng ngùng cười, giống một đóa hoa đào mới hé, vừa có sự kín đáo e thẹn của nụ hoa, vừa có sự xinh đẹp phong tình, rất tuyệt.

Trần Dự Sâm nhìn đến mê muội. Khi anh đang rối rắm liệu có nên làm lần nữa không thì điện thoại trên tủ đầu giường vang lên.

Trần Dự Sâm nhìn lướt qua, cười nói: “Là Lữ Tụng. Anh cảm thấy như mình đang nuôi con trai ỹ, ngày nào cậu ta cũng tìm anh kể lể.”

“Có phải anh ấy muốn anh giúp theo đuổi Nguyên Nguyệt không?” Tống Sơ Nhất cũng cười, Lữ Tụng theo đuổi Mạnh Nguyên Nguyệt thật sự vất vả. Mạnh Nguyên Nguyệt chê anh ta phong lưu, không thèm để ý đến anh ta.

Trần Dự Sâm ‘ừ’ một tiếng, không biết Lữ Tụng nói gì mà sắc mặt anh lập tức thay đổi, lập tức ngồi ngay ngắn, xuống giường đi ra ngoài, bàn tay cầm điện thoại run run.

Có chuyện gì phải tránh cả mình? Tống Sơ Nhất cảm thấy khó hiểu, cũng không để trong lòng. Vừa rồi ân ái một phen cô rất mệt, liền nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Trần Dự Sâm đi qua phòng khách ra ban công mới hạ giọng hỏi: “Cậu nói rõ xem nào, thực sự rất giống tôi?”

“Không phải thực sự giống cậu mà chính là cậu.” Ở đầu kia Lữ Tụng hồ hển nói: “Rốt cuộc là sao? Tống Sơ Nhất mang thai cậu có không nhìn được mà ăn vụng cũng phải cẩn thận chứ. Bây giờ bị người ta chụp ảnh gửi cho tôi, không biết có phát tán ra ngoài không. Nếu để Tống Sơ Nhất nhìn thấy sẽ thế nào?”

“Đó không phải là tôi. Tôi chưa từng ở cùng ai ngoài Sơ Nhất.” Trần Dự Sâm lạnh lùng nói.

“Không phải cậu? Vậy... Thoạt nhìn rất giống cậu đó!” Lữ Tụng nói, sau một lúc lại hỏi: “Nếu không phải cậu, vậy có nên thăng thẩn với Tống Sơ Nhất không? Để người khác nói cho Tống Sơ Nhất sẽ không tốt.”

Che đây cũng không phải biện pháp tốt, nhưng thai nhi vẫn chưa ổn định, nếu cô nhất thời nghĩ luẩn quẩn... Trần Dự Sâm không dám mạo hiểm, trầm ngâm một lát nói: “Cậu gửi ảnh đến hòm thư của tôi. Tôi sẽ xem có thể tìm ra sơ hở không.”

Trần Dự Sâm bình tĩnh cúp máy đi về phòng ngủ. Đẩy cửa thấy Tống Sơ Nhất đang ngủ, anh lại nhẹ nhàng đóng cửa ra ngoài.

Máy tính đặt ở góc phòng khách. Anh nhanh chóng mở email xem ảnh mà Lữ Tụng gửi tới. Trong nháy mắt khi nhìn thấy ảnh, tim Trần Dự Sâm đập dữ dội, cơ hồ như sắp ra khỏi lồng ngực.

Bối cảnh trong ảnh là tường trắng, ga giường trắng, sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi. Người phụ nữ quay mặt sang một bên không nhìn thấy mặt, chỉ thấy cằm cổ đỏ ửng, mái tóc mềm mại rối tung, vài sợi che trước ngực, vừa đúng che đi quả anh đào trên bộ ngực trắng nõn, khe ngực có chút mờ hời. Da trắng tót đen còn có mờ hời tạo nên một hình ảnh mê người. Người đàn ông nằm trên cô đang gấp gáp không thể chờ... Không biết ảnh này trừ Lữ Tụng còn có ai nhận được không? Liệu có bị phát tán trên mạng không? Trần Dự Sâm nắm chặt hai tay.

“Cậu lập tức tìm người truy tìm nơi đã gửi ảnh và kiểm tra xem liệu có bị phát tán trên mạng không. Nếu có, không tiếc hết thảy phải xóa bỏ ngay.”

“Sao vậy? Không phải cậu nói là không phải cậu sao? Còn sợ cái gì?” Lữ Tụng khấn trương hỏi.

“Người đàn ông kia là tôi.” Trần Dự Sâm cắn răng, thật lâu sau mới thốt ra một câu: “Người phụ nữ là Sơ Nhất.”

Lữ Tụng sợ ngây người, do góc độ chụp không thể nhìn được mặt, anh ta so sánh thời gian liền cho rằng Trần Dự Sâm ăn vụng bên ngoài.

Phiên toái này còn lớn hơn việc Trần Dự Sâm ăn vụng. Không biết người đó có phát tán trên mạng không. Mọi thứ trên internet được truyền đi với tốc độ ánh sáng, nếu thực sự bị đưa lên, muốn xóa toàn bộ dấu vết phải mất rất nhiều tài lực nhân lực. Trước mắt Trung Đầu lại không phải là Trung Đầu đại tài khí thô như nửa năm trước.

Dự án ở thành phố B còn chưa được phê duyệt, không thể bán ra để thu lời, những tài sản khác đều gán nợ để mua cổ phiếu Quý thị. Trần Dự Sâm là cổ đông của Trung Đầu, ảnh nóng của anh nếu có trên mạng sẽ tổn thất danh dự rất lớn, muốn giải quyết cũng khó.

Trong thời gian này, qua việc cổ phiếu Quý thị, Trần Dự Sâm cũng có hiểu biết một chút về thương trường. Thấy Lữ Tụng nửa ngày không nói gì, cũng đoán được tài chính có vấn đề. Anh hỏi: “Rất khó sao?”

“Còn chưa chắc chắn. Trước tiên tôi sẽ tìm nhân viên kỹ thuật.” Lữ Tụng cố gắng bình tĩnh, “Có tiến triển tôi sẽ nói cho cậu. Cậu tự lo đi, đừng để Tống Sơ Nhất biết.”

Trần Dự Sâm biết, nếu chỉ là ảnh giường chiếu của anh, chỉ cần Tống Sơ Nhất tin là không có vấn đề gì, nhưng.... Trần Dự Sâm nhìn ảnh trên màn hình, chỉ hận không thể đập nát máy tính. Tức giận cũng không giải quyết được gì. Trần Dự Sâm rót một chén nước sôi chậm rãi uống. Nửa giờ sau, sau khi bình tĩnh lại, anh nhìn lại ảnh, phân tích xem ai là người muốn hãm hại anh và Sơ Nhất? Mục đích là gì?

Cảnh vật trong ảnh rất rõ ràng, là trong phòng bệnh ở thành phố B, cũng là lúc Tống Sơ Nhất đến thành phố B chứng thực thân phận của anh, nghe được tin anh chết mà hoảng hốt bị ô tô đâm phải nằm viện. Ngày đó sau khi đuổi Cao Anh đi, anh thần nhiên thừa nhận với Tống Sơ Nhất, sau đó bọn họ không thể không chế, làm ngay tại phòng bệnh. Ảnh này chính là chụp lúc đó.

Trần Dự Sâm bình tĩnh quan sát, nhớ lại bố trí trong phòng bệnh, anh phát hiện theo góc ảnh, camera nằm trong một giỏ trúc cắm hoa bách hợp. Rõ ràng camera ngụy trang trong giỏ trúc. Nhưng ai làm việc này? Trần Dự Sâm nghĩ đến Cao Anh nhưng phủ định ngay. Mặc dù lúc ấy Cao Anh muốn chụp trộm để đối phó với Tống Sơ Nhất nhưng sau đó biết cô là con gái ruột của mình, chắc chắn bà ta sẽ không ác độc đến mức dùng ảnh này để hủy diệt Tống Sơ Nhất.

Vì chuyện của Quý thị, anh rời đi trước khi Tống Sơ Nhất xuất viện. Khi anh đi hoa bách hợp vẫn còn đó. Liệu Tống Sơ Nhất có nhớ ai đã mang nó đi không? Có nên hỏi cô không?

Không! Không được! Sơ Nhất rất nhạy cảm, đột nhiên hỏi cô một chuyện vặt vãnh như vậy chắc chắn cô sẽ nghi ngờ.

Xem ra anh phải tự mình đi bệnh viện thành phố B một chuyến. Nhưng bụng Sơ Nhất lớn như vậy, nếu anh rời đi ai sẽ chăm sóc cô? Cao Anh sẽ rất vui lòng. Mấy tháng nay bà ta đến đây rất nhiều lần, muốn nhận lại Tống Sơ Nhất. Tống Sơ Nhất bướng bỉnh không muốn nhận Cao Anh và Thẩm Tĩnh Hoa. Trong lòng cô chỉ có một mẹ là Tống Linh Linh. Đối với Cao Anh, cô rất oán trách, cô cho rằng vì Cao Anh bỏ rơi cô mới tạo ra nhiều việc âm kém dương sai như vậy, Tống Linh Linh mới có thể tự tử vì hiếu lắm. Cao Anh còn đáng trách hơn Quý lão gia nhiều. Trần Dự Sâm không khuyên Tống Sơ Nhất đồng ý, anh tôn trọng quyết định của cô.

Rà soát lại một lượt những người quen biết, Trần Dự Sâm nghĩ đến Ninh Duyệt.

Trần Dự Sâm nói với Tống Sơ Nhất rằng dự án đặc biệt ở thành phố B có biến động, anh phải đi khảo sát một chút, muốn đưa cô đến nhà Quý phong ở tạm vài ngày.

Bọn họ đang ở khách sạn Lam Hải, một phòng ngủ một phòng làm việc. Nếu Ninh Duyệt đến sẽ không có chỗ ngủ, biệt thự mới mua vừa trang hoàng xong vẫn chưa thể ở.

“Không cần đâu. Để lúc nào dỗi rảnh rồi đến đây với em là được rồi. Buổi tối nếu phải ngủ lại sẽ ngủ cùng em.” Tống Sơ Nhất cười cười. Cô rất vui khi Trần Dự Sâm tin mình nhưng tốt nhất vẫn nên cẩn thận, cô không muốn tiếp xúc quá nhiều với Quý phong.

Ninh Duyệt rất vui vẻ đồng ý. Xế chiều hôm đó Trần Dự Sâm đi đến thành phố B.

“Đàn ông chính là vậy, công việc là nhất.” Ninh Duyệt vừa gọt hoa quả cho Tống Sơ Nhất vừa oán giận. Cũng không phải bà thấy mệt khi ở cùng Tống Sơ Nhất mà chỉ cảm thấy thôi.

Trước kia Quý Thanh Ba đi khắp nơi tìm cảm hứng vẽ tranh. Hai vợ chồng bà chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều. Bây giờ ông làm việc trong xưởng may, cứ tưởng sẽ có cơ hội bên nhau, ai ngờ Quý Thanh Ba rời khỏi tranh sơn thủy lại chú ý đầu vào các kiểu quần áo, hai người hàng ngày chạm mặt nhưng lại không nói được mấy lời.

Trong lòng Trần Dự Sâm, cô chắc chắn quan trọng hơn sự nghiệp, Tống Sơ Nhất không tiện nói, sợ đả kích Ninh Duyệt, kéo bà thảo luận tiếp về việc thiết kế quần áo.

“Bác Quý thật lợi hại, vận dụng tranh sơn thủy vào thiết kế quần áo, cháu sẽ không bao giờ nghĩ đến đâu.”

“Đó là bản năng, sáng tạo nghệ thuật...” Lực chú ý của Ninh Duyệt bị rời đi, hưng trí bừng bừng nói về tác phẩm của Quý Thanh Ba, không hề bất mãn về sự nghiệp của cánh đàn ông nữa.

Tống Sơ Nhất có thể lừa được Tống Sơ Nhất nhưng không thể lừa được Quý Phong. Nghe nói Trần Dự Sâm đi thành phố B, lòng anh trầm xuống, lập tức gọi Từ Sướng đến.

“Cậu cho người tin cậy lặng lẽ đến thành phố B, xem Trần Dự Sâm làm gì ở đó.”

“Sao vậy? Không lẽ anh ta làm chuyện có lỗi với vợ?” Từ Sướng thốt ra.

Quý phong gật đầu nói: “Tôi nghi ngờ rằng anh ta gặp phiền phức, nếu không cũng không rời đi khi Sơ Nhất đã mang bầu sáu tháng như vậy.”

Trần Dự Sâm coi trọng Tống Sơ Nhất còn hơn cả mạng sống, thời gian này thậm chí còn không đi làm ở Trung Đầu, luôn ở nhà vừa thiết kế vừa chăm sóc Tống Sơ Nhất. Đột nhiên rời đi, chắc chắn là có chuyện.

“Có phiền phức cũng không cần chúng ta giúp chứ? Anh ta là người nhà họ Thẩm, bối cảnh gia đình như vậy...” Từ Sướng nói một nửa dừng lại, chính anh ta cũng hiểu, nhà họ Thẩm dù có bối cảnh cũng không thể làm được mọi chuyện, “Tôi sẽ đi sắp xếp.”

Từ Sướng đi rồi, tinh thần Quý phong không yên. Sau khi xem xét giấy tờ, thấy thị trường chứng khoán bắt đầu mở phiên giao dịch liền bật máy tính xem giá cổ phiếu Quý thị.

Giá cổ phiếu Quý thị còn thấp hơn hôm qua. Sau nửa giờ, sắc mặt Quý phong thay đổi. Cổ phiếu Quý thị tăng giá, mua bán tấp nập, có người bán ra liền có người mua ngay. Quý thị là tâm huyết của Quý lão gia, chắc chắn ông ta không bán ra, chỉ có một người.... Quý phong gọi cho Lữ Tụng.

“Lữ Tụng, anh bán cổ phiếu Quý thị?”

Lữ Tụng không lên tiếng, cúp máy luôn. Anh đang bận sút đầu mẻ trán, không rảnh giải thích với Quý phong.

Trên mạng tạm thời chưa tìm thấy ảnh nóng. Tra được tài khoản gửi email là một tài khoản mới, là một IP của một quán net thành phố G. Ở quán đó, người đàn ông kia đăng kí lên mạng bằng giấy căn cước mà người giữ cửa đã báo mất. Người quản lí quán net nhớ lại người đó đeo một cái kính đen rất to, mặc một chiếc áo lông xanh đậm rẻ tiền có thể tìm mua dễ dàng, tóc che nửa mặt, không nhìn rõ mặt, khi vào quán không hề nói một câu.

Không tra được manh mối có ích, hết thấy đều cho thấy đây là một âm mưu. Lữ Tụng chỉ có thể bán cổ phiếu Quý thị chuẩn bị tiền trước.

Quý phong hung hăng bấm máy, trước khi Lữ Tụng kịp nói mình không rảnh anh đã nói: “Anh cần tiền đúng không? Đừng bán cổ phiếu, tôi cho anh mượn tiền.”

“Anh lấy đâu ra nhiều tiền như vậy? Đừng làm phiền tôi.” Lữ Tụng cười nhạo. Quý phong mới mở xưởng may mấy tháng, nhiều nhất cũng chỉ hơn một ngàn vạn.

“Tiền ở đâu anh không cần xen vào, dù sao cũng là tiền hợp pháp. Cần nhiều hay ít? Tôi gửi tiền cho anh, điều kiện là nói cho tôi biết Trung Đầu xảy ra chuyện gì?” Quý phong trầm giọng.

“Anh thật sự có tiền? Vậy sao anh không sớm mua lại Quý thị?” Lữ Tụng không tin.

Thu mua Quý thị quá sớm tức là trở thành kẻ địch của ông nội. Dù ông có bất nhân, anh cũng không thể bất nghĩa, về phần tiền ở đâu, nếu Trần Dự Sâm biết sẽ có khúc mắc. Quý phong lảng tránh, chỉ nói: “Cần bao nhiêu? Mau cho tôi số tài khoản, sau đó nói cho tôi chuyện gì đã xảy ra.”

Hết chương 41.

42. Chương 42

Chương 42: Vượt lửa qua sông.

Edit: Fleur.

Beta: Mạc Vô Tuyết.

Giống như đang nói thật, Lữ Tụng cẩn thận hỏi: “Lãi suất tính thế nào?”

Quý Phong dở khóc dở cười, nếu không có lãi suất sợ là Lữ Tụng sẽ không an lòng, cho rằng anh đang gài bẫy cậu ta. Nghĩ nghĩ, anh nói: “Lãi suất theo tháng.”

Lãi suất theo tháng là có thể chấp nhận được. Tinh thần Lữ Tụng phấn chấn lên, nhanh chóng nói cho Quý Phong khoản tiền, lại vội vàng ra lệnh cho cấp dưới ngừng bán cổ phiếu. Cổ phiếu Quý thị lúc này không phải cát bụi mà là đầu quả tim. Số tiền lớn như vậy nhanh chóng được gửi, thành ý cũng đủ nhiều.

Sau đó Quý Phong truy hỏi chuyện gì đã xảy ra, Lữ Tụng cũng không giấu giếm, kể hết mọi chuyện nhưng không gửi ảnh cho Quý Phong. Ảnh kia có cả Tống Sơ Nhất, anh sợ Quý Phong nhìn thấy không kìm chế nổi mà gây hại cho Trần Dự Sâm.

Lúc này Trần Dự Sâm đi thành phố B chắc chắn là để điều tra chuyện này. Quý Phong trầm ngâm một lát hỏi: “Vì sao người đó không gửi trực tiếp ảnh cho Trần Dự Sâm?”

“Dự Sâm có rất nhiều việc, địa chỉ email của cậu ấy chỉ có tôi và quản lý đội thiết kế biết. Chắc hẳn người đó không biết địa chỉ email của Dự Sâm.” Lữ Tụng nói.

“Vậy còn email của anh? Có những ai biết?”

Người biết rất nhiều, Lữ Tụng cũng không rõ.

“Anh và Trần Dự Sâm thương lượng một chút, lập tức cho người tung tin Trung Đầu bị khủng hoảng kinh tế.”

“Dụ rấn ra khỏi hang!” Lữ Tụng hiểu ngay, chiều này anh và Trần Dự Sâm cũng nghĩ đến nhưng trước đó có rất nhiều nguy cơ, chỉ có thể loại bỏ suy nghĩ đó. Có tiền rất dễ làm việc. Cả người Lữ Tụng thoải mái, sáng khoái gọi cho Trần Dự Sâm.

“Quý Phong lấy đâu ra tiền?” Trần Dự Sâm hỏi.

“Mặc kệ chuyện đó, theo tính cách của anh ta cũng không làm ra chuyện gì trái pháp luật. Nguồn gốc số tiền này chắc không có vấn đề gì.” Lữ Tụng không muốn theo đuổi chuyện đó, hỏi Trần Dự Sâm: “Tra được manh mối gì không? Có rõ ràng không?”

Là ai làm Trần Dự Sâm đã điều tra được, lãng hoa là do người gây tai nạn mang đến, sau đó cũng là anh ta lấy lại. Người nọ chuyên làm thuê ở sân bay. Trần Dự Sâm điều tra bối cảnh anh ta, thấy anh ta không thể là người đứng sau vụ này. Dùng một chút lợi ích dụ dỗ người nọ đã thẳng thắn thừa nhận vụ tai nạn kia là có chủ đích.

Ở sân bay có một người phụ nữ trẻ kéo anh ta lại. Cô ta muốn anh ta đến khu biệt thự phía tây thành phố B, đứng chờ ở ngã tư, khi Tống Sơ Nhất sang đường, anh ta sẽ làm bộ không tránh đi mà đâm về phía cô. Khách hàng trả anh ta năm vạn đồng. Cô ta nói chỉ cần dọa một chút, đừng làm lớn chuyện. Anh ta cảm thấy chỉ là tai nạn nhỏ không đáng ngại, vì thế không chế tốc độ rất chậm mà đâm, cho nên thương thế của Tống Sơ Nhất cũng không nặng. Lãng hoa là người phụ nữ kia đưa cho anh ta, sau đó lại đưa đến một lãng hoa tươi mới thay thế lãng hoa héo kia. Lãng hoa cũ được trả lại cho cô ta.

Sau khi về nước, Trần Dự Sâm không hề lộ diện trong thương trường, trăm phương ngàn kế bày mưu lại có mục tiêu như vậy, rất dễ đoán ra. Trần Dự Sâm vẽ hình La Nhã Lệ, anh ta liếc mắt liền nhận ra người đó chính là La Nhã Lệ.

Biết là La Nhã Lệ cũng chưa xong. Trực tiếp gặp mặt là không được, tâm tư La Nhã Lệ khó đoán, mặt ngoài giao ảnh nhưng vẫn giữ lại càng phiền toái, cần tìm được nhược điểm của cô ta để lấy độc trị độc.

Người đứng sau là La Nhã Lệ, Trần Dự Sâm không lo ảnh sẽ bị lan truyền trên mạng. La Nhã Lệ không có cái gan ấy. Đương nhiên, anh cũng đi một nước cờ để cô ta không có can đảm.

Lữ Tụng không hề đề phòng La Nhã Lệ, Trần Dự Sâm không nói rõ mọi chuyện với anh ta, chỉ nói: “Làm theo lời Quý Phong đi. Mặt khác phải lưu ý chuyện công ty, đừng để người khác thừa cơ chen vào.”

La Nhã Lệ bị dồn vào đường cùng mới phải làm ra hạ sách này. Khi đến thành phố B giải sầu, ngồi trong xe nhìn thấy Tống Sơ Nhất tinh thần hoảng hốt, cô ta nghĩ ra trò đùa dai muốn dọa Tống Sơ Nhất, sau đó lại thấy Thẩm Tĩnh Hoa ra mặt đưa Tống Sơ Nhất đến bệnh viện mà hoảng sợ, rất sợ gặp phải phiền toái. Vì muốn biết rõ bệnh tình của Tống Sơ Nhất, cô ta để người gây tai nạn đem tặng một lẵng hoa có giấu camera. Khi nhìn thấy ảnh chụp của Trần Dự Sâm và Tống Sơ Nhất, cô ta đã hết hy vọng, muốn xóa tấm ảnh ấy đi nhưng nó rất đẹp, chỉ nhìn cũng khiến cảm xúc dâng trào. Sau khi do dự rất nhiều cô ta quyết định không xóa nó. Gần đây cô ta rất phiền não, bác cả muốn gả cô ta cho Quý Thanh Nguyên.

Thiếu Quý Phong và Ninh Duyệt, Quý thị giống như mặt trời sắp lặn. Xảy ra chuyện kia, các công ty bất động sản đều giương mắt muốn ăn thịt Quý thị, La thị cũng là một trong số đó. Nhà họ La đưa ra thành ý gả La Nhã Lệ cho Quý Thanh Nguyên, Quý lão gia động tâm, hai nhà vừa bàn chuyện hôn sự vừa bàn chuyện sáp nhập công ty.

Quý Thanh Nguyên rõ ràng là đàn ông mà lại bị thương trường gọi là Quý tam tiểu thư, lại còn là một tên playboy. La Nhã Lệ gấp đến phát cáu, chỉ có thể bí quá hóa liều. Cô ta muốn tìm một người có địa vị ngang với Quý Thanh Nguyên, phóng mắt khắp nơi cũng chỉ có Quý Phong, Trần Dự Sâm và Lữ Tụng. Quý Phong giữ mình trong sạch, La Nhã Lệ tự biết không thể đả động anh, chỉ có thể nghĩ đến Lữ Tụng và Trần Dự Sâm. La Nhã Lệ thích Trần Dự Sâm nhưng không được. Cô ta gửi ảnh đi với mục đích là một trong hai người sẽ lấy cô ta.

Cô ta đoán trong ảnh có Tống Sơ Nhất sẽ làm Trần Dự Sâm khựng hoảng, sau đó Trung Đầu sẽ gặp phải nguy cơ tài chính, rồi cô ta có thể tiếp cận Lữ Tụng, hấp dẫn Lữ Tụng dùng đám cưới để sáp nhập với La thị. Trung Đầu dù không lớn như Quý thị nhưng lại như mặt trời ban trưa, còn có nhà thiết kế thiên tài, tốt hơn Quý thị rất nhiều. Bác cả cô ta chắc chắn sẽ chọn Trung Đầu thay vì Quý thị.

Nghe nói Trung Đầu gặp nguy cơ tài chính như dự đoán, La Nhã Lệ mừng thầm, vui vẻ gọi cho Lữ Tụng, hẹn Lữ Tụng đi uống rượu.

“Tôi không có thời gian.” Ấn tượng của Lữ Tụng với La Nhã Lệ rất tốt. trước kia hai người thường đi cùng nhau, có chút hương vị mỹ nữ, bây giờ vì thể hiện mình giữ mình trong sạch trước mặt Mạnh Nguyên Nguyệt, trừ tình huống công việc không thể tránh được, anh không hề đi cùng phụ nữ.

“Vội gì chứ? Muốn tôi giúp không?” La Nhã Lệ cười khê.

“Cô có thể giúp gì chứ? Tiền không năng lực cũng không.” Lữ Tụng không khách khí cười nhạo cô ta.

“Cá nhân tôi không có năng lực nhưng nhà họ La có. Nghe nói Trung Đầu gặp nguy cơ tài chính, anh có thể cưới tôi, hợp tác với La thị.” La Nhã Lệ nói.

Hôn nhân là cách rất nhiều công ty dùng để mở rộng thế lực, Lữ Tụng cũng không cảm thấy La Nhã Lệ có gì đường đột, chỉ cười một tiếng nói: “Đừng có đùa. Tôi thích Nguyên Nguyệt, giúp tôi nghĩ cách theo đuổi cô ấy đi. Cảm ơn cô trước.”

Sau khi cúp máy, Quý Phong gọi đến hỏi tiến triển, Lữ Tụng thuận miệng kể chuyện này cho Quý Phong nghe.

Quý Phong trầm mặc nghe, sau khi Lữ Tụng vui vẻ kể xong, anh trầm giọng nói: “Tôi thấy cách này rất tốt. La tiểu thư tôi cũng gặp rồi, là một cô gái rất tốt. Nếu anh không muốn cưới cô ấy thì giúp tôi hỏi xem tôi có thể không?”

“Hà? Không phải anh thích Tống Sơ Nhất nhiều năm rồi sao?” Lữ Tụng kinh ngạc đến rơi cằm, sau lại thấy mình nói chuyện rất vô duyên vội nói: “Anh kết hôn để Dự Sâm và Tống Sơ Nhất không còn lo lắng, thật sự rất tốt. Nhưng xướng may của anh cũng hơi nhỏ, chỉ sợ nhà họ La chê anh. Để tôi nói với La Nhã Lệ anh có một khoản tiền lớn, có thể gia tăng thiện cảm.”

“Đừng, như vậy sẽ bại lộ kế hoạch của chúng ta. Nhiều người nhiều miệng.” Quý Phong vội ngăn cản Lữ Tụng.

“Có lý. Dù sao chuyện của anh và La Nhã Lệ cũng không vội. Chờ việc này kết thúc, để nhà họ La biết anh là đại phú hào là được.” Lữ Tụng đồng ý.

“Lúc nào anh giật dây giúp tôi?” Quý Phong hỏi.

“Không vội. Chờ giải quyết xong vụ ảnh chụp, tôi sẽ hẹn La Nhã Lệ giúp anh.” Lữ Tụng cười, ở nơi Quý Phong không thể nhìn thấy làm một động tác đáng khinh, nói trong lòng: “Anh rình rập người phụ nữ của anh em tôi, tuy rằng chỉ nhìn không hành động nhưng cũng không thể để anh quá thoải mái.”

Anh coi việc kết hôn của Quý Phong và La Nhã Lệ như bản năng động vật, quyết định sẽ làm cho Quý Phong ghen một thờ gian.

“Một cú điện thoại thôi, không tốn nhiều thời gian của anh. Bây giờ anh gọi giúp tôi, lãi suất giảm một nửa.” Quý Phong chậm rãi nói, tâm tình có chút khoái trá.

Không thể nào? Gấp như vậy? Một nửa lãi suất có thể hẹn rất nhiều mỹ nữ tình một đêm. Lữ Tụng tiếc hận nhưng cũng cảm thấy kỳ quái, Quý Phong có vẻ không phải loại người háo sắc như vậy. Tuy rằng khó hiểu, vì tiết kiệm một nửa lãi suất, Lữ Tụng vẫn nhanh chóng gọi cho La Nhã Lệ.

“Quý Phong?” La Nhã Lệ ngạc nhiên, giọng nói cao vút.

“Sao? Rất vui? Chẳng lẽ Quý Phong tốt hơn tôi?” Lữ Tụng mất hứng.

Đương nhiên là hơn. Đại công tử của Quý thị là tình nhân trong mộng của rất nhiều cô gái, tuy rằng bây giờ không còn danh phận ấy, chỉ là chủ một xưởng may nhỏ nhỏ nhưng tiền đồ vẫn rất tốt. Trước kia La Nhã Lệ có nằm mơ cũng không dám tưởng tượng mình có thể lấy Quý Phong. Cố gắng áp chế trái tim đang đập loạn, La Nhã Lệ cười duyên: “Anh giúp tôi đồng ý với anh ấy, hẹn một cuộc gặp mặt. Hối xem đêm nay được không, đêm nay tôi rảnh.”

Hết người này đến người khác vội vã muốn động phòng, chuyện này là sao? Lữ Tụng mờ mịt nhưng không rảnh suy nghĩ, chuyện chờ anh xử lý cũng không ít. Sau khi truyền tin cho Quý Phong, công việc bà mối của anh cũng hoàn thành. Dù sao tiền lì xì của bà mối cũng đã đến tay, Quý Phong và La Nhã Lệ có kết đôi hay không cũng không phải chuyện của anh. Anh cần nhanh chóng gặp Trần Dự Sâm. Trần Dự Sâm đã trở về từ thành phố B, nói rằng có việc cần thương lượng với anh.

“Cái gì? Cậu và Tống Sơ Nhất muốn cử hành hôn lễ?” Một miếng trà của Lữ Tụng thiếu chút nữa phun ra. Không thể nào! Bụng Tống Sơ Nhất lớn như vậy, lúc được ba tháng sợ cô bị mệt, hiện tại lại không sợ?

Trần Dự Sâm mỉm cười gật đầu, đoạt chén trà từ tay Lữ Tụng. Tin tức kế tiếp sẽ còn đột ngột hơn, anh không muốn bị Lữ Tụng phun trà vào mặt.

“Cử hành hôn lễ và công bố thân phận Tống Sơ Nhất? Tống Sơ Nhất có thể có thân phận gì?” Lữ Tụng không phun trà, bĩu môi.

Trần Dự Sâm nhẹ nhàng nói một câu.

Tống Sơ Nhất là con gái của Thẩm Tinh Hoa! Trời ạ! Bông hoa đại lại có xuất thân ngoài dự đoán của mọi người. Cô là vợ của Trần Dự Sâm, Trần Dự Sâm là cổ đông của Trung Đầu, vậy chẳng phải Trung Đầu sẽ có một ngọn núi chống lưng rất tốt sao? Hai mắt Lữ Tụng tròn lên, vui mừng mà hôn mê bất tỉnh. Lữ Tụng còn không biết Trần Dự Sâm là Thẩm Hàn, Trung Đầu sớm đã có núi tựa lớn.

Hết chương 42.

43. Chương 43

Chương 43: Tự tuyệt đường lui.

Edit: Fleur.

Beta: Mạc Vô Tuyệt

“Bao giờ cử hành hôn lễ? Ngày mai được không?” Lữ Tụng tỉnh lại, vui mừng đến phát run.

“Ngày mai có kịp không?” Phải phát thiệp mời, đặt khách sạn vân vân. Anh muốn phải đầy đủ, quá gấp sẽ xảy ra sai sót.

“Kịp! Trước kia cậu nói muốn kết hôn tôi đã chuẩn bị mọi thứ, chỉ cần bỏ tiền là được. Về phần khách...” Lữ Tụng cười hì hì: “Phát thiệp qua mạng là được, bọn họ đi được sẽ đi.”

Hoa tươi mỗi người tung một nắm, dù là có chủ ý hay thuận theo tự nhiên, mọi người vẫn luôn chạy theo xu hướng mới. Lữ Tụng nói rất có lý.

“Trước tiên cậu cứ liên hệ với khách sạn, tôi sẽ thương lượng với Sơ Nhất rồi báo thời gian cho cậu.” Sau khi trở lại thành phố G, Trần Dự Sâm còn chưa về nhà.

“Được. Không thành vấn đề.” Lữ Tụng sáng khoái đồng ý.

Hai người ra khỏi quán bar.

Đến thành phố B, Trần Dự Sâm không ngừng tra rõ chân tướng, lại lo lắng cho Tống Sơ Nhất nên rất buồn ngủ. Anh không tự mình lái xe mà để Lữ Tụng đưa về nhà, trên đường đi còn tranh thủ ngủ một chút. Lữ Tụng vốn muốn kể cho Trần Dự Sâm chuyện La Nhã Lệ và Quý Phong nhưng thấy hốc mắt anh thâm quầng, vừa dựa vào ghế đã ngủ liền vội vàng im miệng. Xe đến Kim Đình, Trần Dự Sâm tỉnh dậy lại vội vã xuống xe, anh ta cũng không có cơ hội kể.

Không biết Tống Sơ Nhất có ngủ hay không, sợ quấy nhiễu cô, Trần Dự Sâm mở cửa rất nhẹ. Tống Sơ Nhất không có trong phòng khách và phòng ngủ, cũng không thấy Ninh Duyệt, Trần Dự Sâm nghĩ cô và Ninh Duyệt đã ra ngoài đi dạo. Anh cũng không vội gọi điện cho cô, cầm quần áo chuẩn bị đi tắm. Xa nhau ba ngày, có chút vội vã, tắm rửa sạch sẽ trước, chờ Tống Sơ Nhất về là có thể muốn làm gì thì làm.... Trần Dự Sâm nghĩ đến liền nhiệt huyết sôi trào.

Một chân bước vào phòng tắm, khoé mắt lại liếc thấy một góc váy xanh trên ghế ngoài ban công. Trần Dự Sâm vội lui lại, rón ra rón rén đi về phía đó. Giống như giường trong phòng ngủ, ghế dựa này cũng rất tình thú, có thể mát xa, điều chỉnh tư thế làm người ta thấy thoải mái. Khi mệt nhọc có thể bật công tắc mát xa thả lỏng gân cốt, rất tiện lợi, lúc đặc biệt còn có một vài chức năng mới mẻ. Khi hai người dọn đến Tống Sơ Nhất đang mang thai, còn chưa thử các công dụng. Dù vậy vẫn có thể coi như ghế nằm bình thường, cũng rất thoải mái. Trần Dự Sâm mua một tấm thảm thật dày màu trắng trải lên trên, tấm thảm xốp nhẹ mềm mại, nằm trên đó như nằm trên mây. Ánh nắng mùa xuân chiếu lên người, thật sự rất hưởng thụ.

Trần Dự Sâm nhẹ nhàng đến gần. Bụng Tống Sơ Nhất đã trở nên tròn vo, không còn dáng vẻ nhỏ bé yếu ớt ngày trước, nhưng lại có vẻ thành thực, làm người khác miệng đắng lưỡi khô. Nửa ngồi nửa quỳ bên cạnh ghế nằm, Trần Dự Sâm khao khát nhìn cô. Xa cách ba ngày, mỗi giây mỗi phút đều muốn nhìn thấy cô, cảm thấy bao nhiêu cũng không đủ.

Tống Sơ Nhất không ngủ, Trần Dự Sâm vừa mới tiến đến cô đã biết, nhưng cô lại giả bộ ngủ thiếp đi. Thấy Trần Dự Sâm chậm chạp bất động, cô vươn tay ôm cổ anh, kéo anh về phía mình, hôn lên đôi môi mát lạnh của anh. Giống như châm lửa đốt củi, hô hấp Trần Dự Sâm nhanh chóng trở nên mãnh liệt. Như vậy sẽ ảnh hưởng đến con, lần đầu tiên mang thai phải hết sức cẩn thận. Trần Dự Sâm gian nan đẩy Tống Sơ Nhất ra: “Anh đi tắm.”

“Trước mặt em còn ngại.” Tống Sơ Nhất cụp mắt. Trần Dự Sâm bị nhìn thấu, đầu tiên là đỏ mắt, sau đó ngay cả hai tai cũng đỏ bừng.

Tống Sơ Nhất nhịn không được nở nụ cười, khoé mắt tràn đầy nước mắt. Cô lấy tay lau đi, càng lau càng nhiều.

“Buồn cười vậy sao?” Trần Dự Sâm lại càng xấu hổ.

Không phải cười đến chảy nước mắt, mà là.... Tống Sơ Nhất không giải thích, mỉm cười đẩy anh ra: “Đi đi, tự ngắm lại mình đi. Anh không để ý đến bề ngoài sao?”

Tóc anh rồi tung, râu bắt đầu mọc xanh, ánh mắt đầy tơ máu, không còn bộ dáng lãng tử như trước. Trong lòng Tống Sơ Nhất chua xót, nếu anh không đi, cô sẽ không nhìn được mà khóc trước mặt anh mất.

Trần Dự Sâm đột nhiên rời đi, Quý Phong thấy khả nghi, Tống Sơ Nhất cũng không ngoại lệ. Biết Trần Dự Sâm không muốn mình lo lắng, Tống Sơ Nhất cố nén không hỏi, ba ngày nay ngoài mặt thì nói nói cười cười với Ninh Duyệt nhưng trong lòng khổ sở rồi rầm vô cùng. Bây giờ anh đã trở lại, bộ dáng chật vật tiêu tụy, rốt cuộc cô cũng nhẹ lòng. Nếu sự việc chưa được giải quyết, Trần Dự Sâm sợ cô lo lắng chắc chắn sẽ chần chừ bề ngoài mới trở về. Anh không hề che giấu tức là sự việc đã được giải quyết.

Trần Dự Sâm tự mình giải quyết một lần trong phòng tắm, đồng thời cọ rửa toàn thân sạch sẽ, không tha chỗ nào. Không như vậy thì khó có thể kiềm chế. Anh tắm rất lâu, từ lúc mặt trời đỏ rực phai tây đến khi lên đèn, ở ngoài ban công sáng lên ánh sáng mờ mờ mới xong. Ăn xong, Trần Dự Sâm mới chậm rãi kể lại mọi chuyện cho Tống Sơ Nhất.

“Anh đừng có xem em như thủy tinh thể, dũa kích như vậy em vẫn chịu được.” Tống Sơ Nhất giận dữ nhìn Trần Dự Sâm, “Không phải chỉ là ảnh chụp chúng ta ân ái thôi sao, hai ta là vợ chồng, sợ cái gì? Hơn nữa, anh cũng nói chỉ lộ nửa người trên, còn bị tóc che mắt. Các ngôi sao điện ảnh ăn mặc lộ liễu còn hơn thế này, em như vậy coi như được trở thành sao rồi.”

“Anh....” Trần Dự Sâm thẹn thùng.

Hai người tâm sự xong lại ôn tồn âu yếm một lúc, sau đó anh gọi cho Ninh Duyệt để bà không phải đến đây nữa.

“Di Ninh chắc đang đi cùng Quý học trưởng, muốn bàn hôn sự của anh ấy.” Tống Sơ Nhất nói.

“Quý Phong muốn kết hôn?” Trần Dự Sâm rất bất ngờ.

“Ừm. Có vẻ như di Ninh không đồng ý, nghe điện thoại xong liền vội vàng đi tìm anh ấy.” Tống Sơ Nhất khoái trá, nói được một hai câu lại buồn ngủ. Bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, cô cả kinh mở to mắt ngồi dậy nhìn Trần Dự Sâm.

Chắc hẳn Trần Dự Sâm cũng nghĩ như cô, sắc mặt thoáng chốc rất khó coi. Liệu có phải Quý Phong muốn kết hôn với La Nhã Lệ để không chế cô ta, bắt cô ta giao phim ảnh không?

Trong quán cà phê Thanh Đằng, Quý Phong mặc tây trang màu đen, đeo cà vạt rất nghiêm chỉnh, không phải kiểu phong lưu tuấn tú nhưng khí chất đoan chính làm người khác tin tưởng. Nói là hẹn hò nhưng gian phòng vắng lặng không tiếng động, Quý Phong nhẹ nhàng khuấy cà phê, không hề nói chuyện với La Nhã Lệ.

Trước khi đến, La Nhã Lệ còn cho là mình may mắn, bước được vào câu chuyện cổ tích, nhưng khi thấy bộ dạng lạnh lùng của Quý Phong, cô biết mình đang mơ. Xem ra Quý Phong muốn ra mặt vì Tống Sơ Nhất, làm sao bây giờ? La Nhã Lệ không cam lòng đưa tay chịu trời.

Thời gian dần trôi đi, sau một hồi, đến khi La Nhã Lệ khản trương đến mức mình đầy mồ hôi, Quý Phong rốt cuộc cũng lên tiếng, chậm rãi nói: “Tôi dùng một năm hôn nhân giúp cô tránh khỏi đám cưới với chú ba tôi. Còn cô, cô tự nguyện chụp ảnh nóng để tôi cất giữ, mặt khác giao phim của tám ảnh kia cho tôi. Thế nào?”

“Anh nghĩ thật hay!” La Nhã Lệ thốt ra, mặt đỏ bừng, vì mình đã ảo tưởng, cũng vì Quý Phong khinh thường mình.

Quý Phong thản nhiên cười, không hề mở miệng, chậm rãi uống cà phê. Khi để Lữ Tụng hẹn La Nhã Lệ, anh đã nghĩ trước tiên dùng hôn nhân để kiềm chân La Nhã Lệ, khiến cô ta không dám manh động, chờ Tống Sơ Nhất sinh con, có thể chấp nhận dũa kích, khi đó sẽ có một trận đánh ác liệt.

Bên này mới cúp máy không lâu Ninh Duyệt liền gọi tới hỏi anh sao lại thế này, thì ra cha mẹ La Nhã Lệ đã tìm Ninh Duyệt để xác nhận việc Quý Phong và La Nhã Lệ đang hẹn hò. Quý Phong cảm thấy rất bất thường, bất tự [1] còn chưa xem, vì sao La Nhã Lệ lại báo cho cha mẹ sớm như vậy? Vì thế anh để Từ Sướng đi điều tra, biết La Nhã Lệ đang bị bức hôn.

[1] Bát tự (tám chữ) là một hình thức bói toán được xây dựng trên cơ sở triết lý của Kinh Dịch với các thuyết Can Chi, âm dương, ngũ hành,... bằng cách lập quẻ Tiên thiên với hào nguyên đường và quẻ Hậu thiên; căn cứ vào giờ, ngày, tháng, năm sinh theo âm lịch và giới tính.

La Nhã Lệ không phải loại con gái được chiều chuộng không có chủ kiến, cô ta rất xem thường loại người như Quý Thanh Nguyên nhưng nhà họ La rất độc ác với những cô cháu không nghe lời. Cô ta thân là một phần tử của nhà họ La không thể thoát được khống chế của gia tộc, chỉ có thể cố bắt lấy cọng rơm cứu mạng.

Vì vậy, Quý Phong thay đổi chú ý, anh nắm chắc phần thắng, chắc chắn La Nhã Lệ sẽ đồng ý với đề nghị của anh. La Nhã Lệ từ chối ngay nhưng không rời đi cũng cho thấy cô ta không còn lựa chọn khác.

La Nhã Lệ cứng ngắc ngồi đó, thẳng như đang mặc áo giáp, cô ta tuyệt đối sẽ không khuất phục.

“Trước đó tôi đã hẹn phóng viên đến chụp ảnh chúng ta chạm mặt bên ngoài quán cà phê, chỉ chờ lệnh đăng hay không đăng của tôi thôi.” Sau một giờ, Quý Phong mở miệng lần nữa, lời nói bình tĩnh ngắn gọn đã phá hủy La Nhã Lệ.

Hành động của mình Quý Phong đã biết, Lữ Tụng và Trần Dự Sâm cũng sẽ biết, muốn Lữ Tụng và Trần Dự Sâm cưới mình là điều không thể. La Nhã Lệ có thể tưởng tượng ra Quý Phong sẽ để báo chí đưa tin như thế nào, sẽ là trong lúc quyết định hôn sự với chú anh là Quý Thanh Nguyên, cô vẫn muốn quyến rũ anh. Vừa rồi bên ngoài quán cà phê, bởi vì vui sướng, cô cười rất tươi, rất thân thiết mà nhìn về phía Quý Phong, còn Quý Phong mặt trầm như nước, đích xác rất giống cô đang quyến rũ Quý Phong, sự thật cũng chính là như vậy.

Một khi ảnh được đăng lên, thanh danh cô sẽ chẳng còn gì, ngay cả Quý Thanh Nguyên cô ta cũng không xứng. Với những cô gái không có giá trị lợi dụng, nhà họ La sẽ rất ngoan độc. Nghĩ đến kết cục bi thảm của một bác gái và một chị họ, La Nhã Lệ bất giác mà rung mình.

“Tôi còn muốn nói cho cô biết một việc, Trần Dự Sâm nguyên danh là Thẩm Hàn, vì giận cha mẹ nên thay tên đổi họ.” Quý Phong chậm rãi nói, từ trong túi lấy ra một chiếc camera đưa cho La Nhã Lệ, “Tôi ra ngoài phòng bao chờ cô. Tự cô chụp, góc chụp ảnh sáng rõ ràng, đỡ phải chụp lại.”

La Nhã Lệ ngơ ngác nhận lấy camera, hồi hận muôn dặm đầu chết. Kiến trúc sư thiên tài Thẩm Hàn có thân phận gì không cần Quý Phong nói La Nhã Lệ cũng biết, tự mình đã dây vào người không nên dây.

Chụp thì chụp. Ảnh nóng đúng không? Cũng chẳng sao. Ảnh giường chiếu của Trần Dự Sâm và Tống Sơ Nhất cô cũng được thưởng thức đó thôi.

La Nhã Lệ mở túi trang điểm, cẩn thận đánh phấn tô son, cực kì tỉ mỉ, muốn mình trở nên đẹp nhất có thể. Cô phải làm người ta kinh diễm, khiến Quý Phong nhìn vào liền muốn.

Đặt camera lên bàn, điều chỉnh góc độ, La Nhã Lệ lưu loát cởi quần áo, bán khỏa thân, lộ ra trước ống kính khe hở mê người, làn da trắng hồng, còn nóng bỏng hơn cả vũ nữ.

Hết chương 43.

44. Chương 44

Chương 44: Tình anh tập hợp.

Edit: Fleur.

Beta: Mạc Vô Tuyệt.

La Nhã Lệ cho rằng để biết cô ta có chụp đúng góc độ, đủ ánh sáng không, có rõ mặt không, Quý Phong nhất định sẽ xem kĩ ảnh chụp. Không ngờ sau khi cô ta đi ra, Quý Phong nhận lấy camera, không hề xem ảnh liền đi ra ngoài luôn.

“Anh không xem một chút sao? không sợ tôi không hề chụp hoặc không lộ mặt sao?”

“Không sợ.” Quý Phong thần nhiên nói, khoe mắt liếc La Nhã Lệ một cái, “Ngày mai khi tôi gọi điện cô cùng tôi ra ngoài một chút. Tôi sẽ hẹn phóng viên chụp ảnh chúng ta, sau đó đăng báo nói chúng ta đang hẹn hò, ngoài ra còn để lộ tin chúng ta đã đính hôn.”

Ý anh ta là....? La Nhã Lệ hít sâu một hơi, tuyệt vọng hỏi: “Anh không đến thăm nhà tôi? Hôn nhân anh nói là tin đính hôn? Trong một năm này anh sẽ không công khai chuyện này?”

Cô ta rất thông minh, nếu không nhiều âm mưu như vậy thì cũng không đến mức xấu xa, vẫn đáng Quý Phong coi trọng, yên lặng lắng đầu trong lòng, anh xác định mình không hề có hứng thú có một cuộc hôn nhân trên danh nghĩa. La Nhã Lệ rất đẹp, nhưng không phải loại anh thích.

Quý Phong nhớ tới Tống Sơ Nhất, cô không có sự ung dung quyến rũ như La Nhã Lệ, nhưng không hiểu sao anh nhìn cô, càng nhìn càng yêu. Tống Sơ Nhất là một cây hoa trầm lặng, không kinh diễm thu hút người nhưng lại có dư vị làm người ta khó có thể quên. Đáng tiếc bên người cô đã có Thẩm Hàn, cô chỉ yêu mình anh ta. Đối với anh, cô chỉ còn là một giấc mộng.

Quý Phong ngồi vào xe nhưng không khởi động, anh châm một điếu thuốc, yên lặng trầm tư trong làn khói mịt mờ. Chuông điện thoại vang lên, Quý Phong nhìn thoáng qua, là số của Trần Dự Sâm, anh không muốn nghe. Nghe Từ Sướng nói, Trần Dự Sâm đã trở về từ thành phố B. Xa cách vài ngày, anh ta và Tống Sơ Nhất nhất định sẽ rất nhiệt tình. Tưởng tượng cảnh Trần Dự Sâm và Tống Sơ Nhất ở cùng nhau, ngực Quý Phong có chút đau đớn. Tiếng chuông vang lên không ngừng, Quý Phong cắn răng nghe máy.

“Quý Phong, việc ảnh chụp tôi có cách giải quyết, anh đừng lấy hôn nhân ra làm trò đùa, tôi và Sơ Nhất sẽ không chịu nổi đâu.” Trần Dự Sâm đi thẳng vào vấn đề.

“Anh nghĩ tốt về tôi quá!” Tin tức truyền đi thật nhanh, Quý Phong cười: “Tôi sẽ không lấy hôn nhân ra làm trò đùa. Chẳng qua chỉ là vẻ bề ngoài, chỉ cần một câu nói có thể phủ nhận tất cả.”

Nghe anh nói, Trần Dự Sâm nhẹ nhàng thở ra, một lúc sau lại hỏi: “Lữ Tụng nói anh cho Trung Đầu vay một số tiền lớn. Anh lấy đâu ra tiền?”

“Từ lúc học năm thứ hai tôi đã tự mình đầu tư. Tôi không thể so với cậu. Ở trong nhà, tôi sinh tồn trong kẽ hở. Tôi đầu tư vào đồ cổ. Cậu nên biết những thứ như vậy, gặp được người thích, mỗi thứ lời cả trăm vạn.” Quý Phong thoải mái cười.

“Lợi hại, tôi bái phục.” Trần Dự Sâm cũng cười. Tiếng cười truyền đến qua điện thoại, dường như Quý Phong lại thấy một Thẩm Hàn hào quang bắn ra bốn phía.

“Buổi tối đến đây ăn cơm đi. Tôi xuống bếp, việc kinh doanh tôi kém anh nhưng xào rau chắc chắn anh không hơn tôi.” Trần Dự Sâm cười mời.

“Được.” Quý Phong sáng khoái đồng ý.

Bình thần lui tới mới làm cho Trần Dự Sâm và Tống Sơ Nhất không lo lắng nữa. Anh nguyện ý phối hợp cảnh thái bình giả tạo, để Tống Sơ Nhất an tâm. Hình chụp của La Nhã Lệ cũng cần phải đưa cho Tống Sơ Nhất bảo quản.

Ngồi trong xe hồi lâu, thuốc lá đã cháy hết, ánh lửa giã giụa trong bóng đêm, cuối cùng vô thanh vô tức lui tàn. Quý Phong ngậy người một hồi, khởi động xe hòa vào dòng xe cộ hối hả.

Nguồn gốc của số tiền đó Quý Phong sẽ không nói, Trần Dự Sâm và Tống Sơ Nhất sẽ vĩnh viễn không biết. Anh không đầu tư vào đồ cổ, chỉ là trong lúc đi dạo, nhìn thấy thứ gì đó, cảm thấy Tống Sơ Nhất sẽ thích liền mua về. Anh không chơi gái không cờ bạc không ăn uống, tiền tiêu vặt và cả tiền lương sau này đều dùng để mua mấy thứ này. Kẹp tóc, trang sức thậm chí ống đựng bút bằng trúc, bình phong nhỏ bằng gỗ tử đàn, quạt ngà voi... Rất nhiều đồ vật tích lũy nhiều năm chất đầy trong phòng.

Khi bị nhà họ Quý đuổi ra khỏi nhà, chuyển cả những thứ này rất phiền toái. Anh lại nghĩ Tống Sơ Nhất và Thẩm Hàn đã ở bên nhau, mình sẽ không có hi vọng, Quý Phong đem bán những đồ vật này. Trong đó có một bức điêu khắc khiến ông chủ cửa hàng biến sắc khi nhìn thấy. Tuy anh không phải gian hương nhưng đầu óc linh hoạt, liền đem đồ đến nơi khác bán, không phải đồ vật bình thường mà là đồ cổ. Không ngờ trong đó có hơn mười thứ là báu vật, giá bán rất cao.

Ngoại trừ Quý Phong, Trần Dự Sâm và Tống Sơ Nhất còn mời Lữ Tụng. Vốn cũng muốn mời cả Ninh Duyệt nhưng đã nhiều ngày Ninh Duyệt không ở nhà cùng Quý Thanh Ba, nên bà phải về nhà cùng ông.

“Các anh tự pha trà, em không thể tiếp đãi.” Tống Sơ Nhất áy náy cười. Tối nay mua rất nhiều đồ làm bữa tối, cô không nấu nhưng cũng không thể lười biếng, làm trợ thủ cho Trần Dự Sâm, đưa muối đường vân vân.

“Tiếp đãi cái gì! Cũng không phải là khách.” Lữ Tụng đĩnh đạc nói, ngã người trên ghế salon, rất không khách khí mà gác chân lên tay vịn.

“Không cần cậu chú ý hình tượng, chỉ cần đừng làm bẩn ghế của tôi thôi.” Trần Dự Sâm giơ chân đá một cước, Lữ Tụng bị đau liền kêu lớn.

“Không phải muốn theo đuổi bác sĩ Mạnh sao? Có biết cái gì thu hút con gái nhất không?” Quý Phong nhìn anh ta, cười hỏi.

Cái này còn phải nói sao, cách nhanh nhất là ***, đây chính là sở trường của Lữ Tụng anh.

“Cho dạ dày cô ấy ăn no.” Quý Phong rất bất đắc dĩ với ánh mắt hèn hạ của Lữ Tụng, anh mỉm cười cởi áo vest treo lên mắc áo, ngoắc Lữ Tụng, “Có sẵn đầu bếp ở đây, phải nhanh chóng lợi dụng chứ. Đi đi, vào bếp học tập Thẩm Hàn mau.”

Lữ Tụng trợn mắt há mồm nhìn Quý Phong mặc tạp dề bên ngoài bộ quần áo đắt tiền.

“Sơ Nhất, phòng bếp nhỏ như vậy, em ra ngoài đi.” Quý Phong cười với Tống Sơ Nhất.

Nụ cười khéo léo của một anh khóa trên, Lữ Tụng run run rẩy rẩy, cả người nổi đầy da gà. Thì ra là sợ Tống Sơ Nhất bê bát đĩa ở phòng bếp bị mệt. Có cần chăm sóc cẩn thận như vậy không? Nhưng anh cao lớn cường tráng như vậy, để Tống Sơ Nhất bụng to phải làm việc cũng không ổn. Lữ Tụng cũng đi vào bếp. Phòng ở chỉ có 60m2, phòng bếp không lớn, ba người đàn ông cao lớn đi vào, Tống Sơ Nhất không có chỗ đứng chỉ có thể rời khỏi phòng bếp. Quý Phong rõ là kiểu người từ nhỏ chưa vào bếp bao giờ, còn Lữ Tụng nữa, để anh ta cầm hoa hồng đứng cạnh bàn ăn thì được, bọn họ có thể xào rau nấu cơm? Tống Sơ Nhất rất chờ mong, không ra phòng khách nghỉ tạm, dựa vào cửa bếp nhìn. Cả ba đều là rồng trong loài người, quả nhiên là cảnh đẹp ý vui.

“Cô đứng ở đây làm tôi rất lo lắng. Ra ngoài nghỉ đi được không?” Lữ Tụng cầm dao thái, đứng cách bàn bếp rất xa, dưa chuột bị anh ta thái to nhỏ không đều, chính anh ta cũng cảm thấy xấu hổ, vì thế có chút buồn bực nói với Tống Sơ Nhất.

“Có giám sát mới có tiến bộ, sót ruột gì chứ?” Quý Phong cười cười giải vây cho Tống Sơ Nhất. Kỳ thật anh cũng rất lo lắng, có nằm mơ anh cũng không nghĩ mình có thể tiếp xúc với cuộc sống của cô gần như vậy.

Khi nói chuyện hai, lỡ tai anh hồng hồng, rất đáng yêu.

“Thật phiền phức.” Lữ Tụng cũng chỉ nói thế, cũng không thực sự đuổi Tống Sơ Nhất đi. ‘Khụ’ một tiếng che giấu sự ngại ngùng, anh ta hỏi Trần Dự Sâm: “Dưa chuột này thái thế nào? Muốn làm món gì?”

“Để nấu canh. Dưa chuột cắt đầu, bỏ hạt, nhồi thịt, thêm chút muối...”

Trần Dự Sâm nhanh nhẹn làm mẫu, ánh mắt chuyên chú, môi khẽ nở nụ cười, vừa làm vừa nói: “Đồ ăn hôm nay khá ngon, nhưng thanh đạm. Sơ Nhất mang bầu không nên ăn nhiều dầu mỡ, khiến hai người chịu thiệt rồi.”

Lữ Tụng và Quý Phong còn chưa nói gì. Hai người kinh ngạc phát hiện phòng bếp tràn ngập nữ tính không hề ảnh hưởng đến vẻ đẹp của Trần Dự Sâm, nó còn làm tăng thêm ấn tượng thị giác của người khác, không che giấu được vẻ hấp dẫn. Thì ra đàn ông đứng làm bếp cũng có mị lực khó miêu tả!

Khi canh dưa chuột nhồi thịt bắt đầu được nấu, lồng hấp bánh bao thủy tinh cũng vừa chín, hương vị tỏa ra khắp nơi.

“Hai người tiếp tục nghiên cứu học làm đi, tôi đem bánh bao cho Sơ Nhất.” Trần Dự Sâm gấp bánh vào bát, đưa Tống Sơ Nhất ra khỏi bếp.

“Có kiểu chủ nhà như vậy sao?” Lúc này Lữ Tụng rất có tự giác của khách, nhìn chăm chăm bóng lưng Trần Dự Sâm mà chảy nước miếng. Bánh bao kia mỏng mà trong suốt, nhân bên trong lộ ra, vừa nhìn đã thấy ngon. Sau khi bực tức, Lữ Tụng phát hiện miệng Quý Phong đang phồng lên mới hậu tri hậu giác phát hiện bên dưới lồng hấp vẫn còn một tầng nữa, tức giận đến kêu gào.

“Không tượng nghĩa gì hết, dám ăn mảnh!”

Lữ Tụng như một chú chó bị dói, tranh đồ ăn với Quý Phong. Bình thường muốn ăn món ăn của Trần Dự Sâm cũng không dễ dàng gì.

“Thơm quá. Khó trách Lữ Tụng ăn quen nhà hàng cao cấp cũng thêm.” Tống Sơ Nhất vừa ăn vừa cười nhìn cảnh trong phòng bếp.

“Đương nhiên. Cùng gia vị nhưng mỗi người làm ra một hương vị. Anh làm cho em ăn, đương nhiên phải ngon.” Trần Dự Sâm cười nói.

“Có bí quyết gì sao?” Tống Sơ Nhất nuốt bánh bao nghiêng đầu nhìn Trần Dự Sâm, trong nháy mắt bị ánh mắt chăm chú của Trần Dự Sâm làm rung động, tâm tình kích động không thể rời mắt.

Trần Dự Sâm tự hào lại bất đắc dĩ phát hiện chỉ một ánh mắt của Tống Sơ Nhất anh liền cứng rẫn, hơn nữa không thể kiềm chế nổi.

“Đau quá!” Trần Dự Sâm than nhẹ.

“Đi, vào phòng ngủ đi.” Tống Sơ Nhất đứng dậy.

“Được không?” Trong nhà vẫn có khách đó.

“Anh khống chế một chút, đừng quá lâu.” Tống Sơ Nhất nhỏ giọng.

Bắt đầu rồi có muốn cũng không thể khống chế, vì vậy, sau khi hai vị khách Quý Phong và Lữ Tụng dùng toàn bộ nguyên liệu trong tủ lạnh làm hai mặn hai chay hai canh, chủ nhà vẫn chưa ra khỏi phòng ngủ.

Hết chương 44.

45. Chương 45

Chương 45: Phòng ngừa tai họa.

Edit: Fleur.

Beta: Mạc Vô Tuyệt.

Quý Phong và Lữ Tụng trường kì tham gia tiệc rượu trên thương trường, tửu lượng cũng không tồi nhưng đêm nay thực sự uống rất nhiều, đi thất tha thất thểu. Trần Dự Sâm không dám để họ lái xe, anh phải ở cùng Tống Sơ Nhất, không rảnh đưa họ về nên đưa hai người xuống lầu gọi taxi.

Lữ Tụng là kẻ thất tình, theo đuổi Mạnh Nguyên Nguyệt hơn nửa năm ngay cả một câu dịu dàng cũng không được nghe, nhưng lên xe nhìn thấy Quý Phong còn thắm hơn mình, nhất thời vui vẻ, cười to ra tiếng: “Trời đất thiếu gì hoa thơm cỏ lạ, sao phải đơn phương yêu thích bông hoa ấy.”

Quý Phong không để ý tới anh ta, mệt mỏi day day thái dương. Đả kích đêm nay còn lớn hơn nhưng gì anh đã nghĩ. Tống Sơ Nhất và Trần Dự Sâm vào phòng ngủ làm gì rất rõ ràng, trước mắt Quý Phong tràn ngập hương vị ngọt ngào, dường như nhìn thấy Tống Sơ Nhất kiều diễm mềm mại bên cạnh Trần Dự Sâm, phong tình vạn chủng. Đêm xuân tươi đẹp nhưng Quý Phong lại cảm thấy mưa hắt vào người mát lạnh. Ngực đau nhói, mắt mắt đã đến cực hạn, miệng vết thương không thể tự lành.

Tống Sơ Nhất đứng trước cửa sổ nhìn Trần Dự Sâm đón taxi, sau khi nhìn Quý Phong và Lữ Tụng lên xe chậm rãi kéo rèm cửa, che lại toàn bộ cảnh đêm. Quý Phong sẽ tìm được hạnh phúc của anh ấy, cô chỉ yêu mình Thẩm Hàn mà thôi.

Ánh đèn mềm mại chiếu xuống, trong suốt mà ấm áp, Tống Sơ Nhất cầm điều khiển giường chỉnh một góc độ thoải mái nằm xuống. Từng nơi trong phòng đều do Trần Dự Sâm cẩn thận bố trí, trong nhà bày một bộ tứ bình, rèm cửa và chăn ga đổi theo bốn mùa, mùa hạ màu xanh, mùa thu màu hồng, mùa đông màu đỏ, bây giờ là mùa xuân dùng màu xanh biếc.

Tống Sơ Nhất mỉm cười ngấm nhìn, ngón tay nhẹ nhàng vuốt tấm đệm, trong lòng tràn đầy hạnh phúc không nói nên lời.

Trần Dự Sâm đi tiễn khách đã trở lại, mở cửa đi vào nói “Sơ Nhất anh về rồi.” nhưng không đi vào phòng ngủ. Tống Sơ Nhất cảm thấy kỳ lạ, nhà ăn phòng bếp vừa rồi Quý Phong và Lữ Tụng say rượu mờ mắt vẫn cố giúp đỡ dọn dẹp, bên ngoài không còn việc gì, vì sao anh không vào phòng?

Tống Sơ Nhất đợi một lát không chịu nổi rời giường bước ra ngoài, thì ra Trần Dự Sâm đang tắm, cửa phòng tắm không biết là cố ý hay vô ý mà trong suốt, đứng bên ngoài có thể nhìn thấy cảnh tượng nóng bỏng bên trong. Trần Dự Sâm anh tuấn, dáng người rất đẹp, dòng nước trút từ đỉnh đầu xuống, vẽ theo hình dáng khuôn mặt, rơi xuống ngực, tụ hội ở bẹn cỏ tươi tốt.... Dù đã nhìn thấy rất nhiều lần, Tống Sơ Nhất vẫn không kìm được mà đỏ mặt, nghĩ muốn quay đầu nhưng hai chân như bị dính trên mặt đất, không nhấc lên được.

Trần Dự Sâm tắt vòi sen mở cửa bước ra, không mặc quần áo. Thân thể đứng giữa sắc màu rực rỡ của phòng bếp càng thêm kinh người, có loại mỹ hoặc không nói nên lời. Anh dừng lại trước cửa phòng tắm nhìn Tống Sơ Nhất cúi đầu cười cười, giọng nói khàn khàn kỳ cục.

“Sơ Nhất, cửa phòng tắm là anh cố ý đặt mua, đẹp không?”

“Không đứng đắn.” Tống Sơ Nhất không được tự nhiên xoay người, không mưu mà hợp với Trần Dự Sâm. Vì muốn tăng thêm không khí kiều diễm, trên người cô mặc bộ váy rất tình thú. Váy mỏng trong suốt, cổ áo và tay áo khá cầu kỳ, cổ áo chữ V che nửa ngọn núi, vai áo giống như cánh bướm, nhẹ nhàng mà tinh xảo.

Ngọn đèn trên trần nhà nhấp nháy, vàng sáng như bị che bởi sương mù, khuôn mặt Tống Sơ Nhất ngày càng hồng, thanh nhuận đỏ tươi, cực kỳ giống trái đào tháng ba, tươi mát mê người. Trần Dự Sâm không thể kìm chế mình, nhanh chóng xông lên. Dục vọng mãnh liệt sắc bén làm tim người ta đập nhanh liên hồi.

Sau khi xong việc, hai người tắm rửa nằm trên giường, Tống Sơ Nhất cầm ngón tay Trần Dự Sâm nói nhỏ: “Anh hôm nay như uống phải thuốc vậy?”

“Anh sợ em bị Quý Phong dụ dỗ.” Trần Dự Sâm thản nhiên.

Lần đầu tiên xuống bếp nhưng Quý Phong rất có thiên phú, đồ ăn làm rất ngon, hơn nữa đều là món Tống Sơ Nhất thích.

“Chúng ta đã kết hôn, cũng có con rồi, Quý học trưởng sẽ buông tay.” Tống Sơ Nhất không cho là đúng.

“Anh thấy anh ta rất khó buông tay.” Không chút do dự đem tiền cho Trung Đầu vay, lại lấy chung thân đại sự ra dụ Là Nhã Lệ cắn câu, thâm tình như vậy nào dễ buông tay.

“Anh có khúc mắc sao?” Tống Sơ Nhất thấy Trần Dự Sâm nhíu mày có chút lo lắng, cô không muốn Trần Dự Sâm đối đầu với Quý Phong, cũng không muốn Trần Dự Sâm rối rắm ghen tuông.

Nhìn nhìn Trần Dự Sâm, Tống Sơ Nhất chậm rãi nói ra chuyện mình từng mắc chứng u buồn: “Lúc ấy tình thân em hoảng hốt, Quý học trưởng nếu muốn thừa cơ xông vào rất đơn giản, nhưng anh ấy không làm như vậy, anh ấy là quân tử, sẽ không cưỡng ép cũng không làm em khó xử, qua một thời gian nữa sẽ buông tay thôi.”

Còn có chuyện như vậy? Khi anh đang giãy dụa trước cái chết, Tống Sơ Nhất còn đau khổ hơn. Trần Dự Sâm đau lòng ôm cô vào lòng, đồng thời bất an trong lòng lại tăng lên. Yêu đến tận cùng không phải là đoạt lấy giữ lấy mà là tôn trọng và sẵn sàng. Quý Phong có thể kiên trì nhìn anh và Sơ Nhất ở bên nhau sao? Nếu anh ta vẫn kiên trì, anh sẽ ngày càng nợ anh ta nhiều hơn.

Trần Dự Sâm mất ngủ. Chuyện tình cảm Trần Dự Sâm chỉ có mỗi Tống Sơ Nhất nên dốt đặc cán mai, sau khi làm phức tạp hóa mọi chuyện trong một đêm, sáng hôm sau anh gọi cho Lữ Tụng.

“Đơn giản. Giới thiệu phụ nữ cho anh ta, một người không được thì hai người, hai người không được thì mười người trăm người, kiểu gì cũng có người làm anh muốn kết hôn. Anh ta là loại người có trách nhiệm, kết hôn có con sẽ có trách nhiệm với người ta, cũng sẽ buông tay.” Lữ Tụng chẳng hề để ý nói.

Giới thiệu phụ nữ cho Quý Phong để anh ta yêu người khác, cách này có vẻ không tồi. Lữ Tụng quen không ít người, chuyện này sẽ để cậu ta lo liệu.

Phiền toái được giải quyết, nhưng Trần Dự Sâm sợ đêm dài lắm mộng, vẫn quyết định làm tiệc rượu mời khách. Tống Sơ Nhất có chút ngại ngùng, không muốn đồng ý. Bụng lớn như vậy lại làm tiệc cưới, theo ý cô, tiệc để sinh con xong làm cũng không muộn. Trần Dự Sâm hận không thể chiếu cáo thiên hạ Tống Sơ Nhất là vợ anh, việc này anh nhất quyết không lùi bước.

“Chỉ lấy giấy chứng nhận làm anh có cảm giác chúng ta làm chuyện lén lút chứ không phải vợ chồng thực sự.” Anh nói, lớn như vậy lại còn làm nũng, “Áo cưới thiết kế rộng không làm lộ bụng, khách khứa sẽ không để ý đâu. Bằng không anh sẽ quần vải lên bụng, cùng mang thai với em.”

“Nói với mọi người là anh mang thai?” Tống Sơ Nhất bật cười, không lay chuyển được anh đành phải đồng ý.

Khách trên thương trường giao cho Lữ Tụng xử lý, về phía người nhà, ông bố chân chính của Trần Dự Sâm từ Mĩ bay về.

“Cả ba anh cũng tới nhé?” Trần Dự Sâm hỏi, ba trong miệng anh là Thẩm Tĩnh Hoa.

“Em không gọi nổi chữ ba này. Trong hôn lễ nhiều người xuất hiện như vậy, ngay cả gọi cũng không gọi được một tiếng, có vẻ không tốt lắm?” Tống Sơ Nhất chỉ phản cảm với Cao Anh, Thẩm Tĩnh Hoa cô không thích cũng không ghét, nhưng gọi Thẩm Tĩnh Hoa là ba vẫn rất khó.

“Không thì gọi là ba chồng.” Người hiện đại cũng gọi cha mẹ chồng là ba mẹ, xưng hô không đổi nhưng trong tâm lí vẫn có chút khác biệt.

Nếu coi là ba chồng thì không khó, chỉ là đó không phải điều Thẩm Tĩnh Hoa muốn. Thẩm Tĩnh Hoa từng tìm cô mấy lần, mỗi lần đến cũng không nói gì, chỉ ngồi trước mặt cô, yên lặng nhìn cô. Ông hứa là sẽ ôn hòa từ ái nhưng bởi vì không quen, khuôn mặt và cơ thể có chút cứng nhắc. Ông không nói không lên án, Tống Sơ Nhất lại cảm thấy sự ưu thương và yêu thương từ tận đáy lòng ông. Cha con chia cách thực sự rất tàn nhẫn với ông, nhưng nhận cha phải nhận cả mẹ. Đối với Cao Anh, Tống Sơ Nhất không thể chấp nhận được.

Trần Dự Sâm vốn muốn cử hành hôn lễ trong vài ngày tới. Cao Anh nghe được tin vội gọi điện đến.

“Kết hôn là chuyện lớn, không thể tùy tiện. Mẹ đã xem rồi, ngày mười lăm tháng tư là ngày lành, con hoãn lại một chút. Khi đó thời tiết ôn hòa, Sơ Nhất mặc áo cưới cũng không sợ lạnh...”

Cao Anh nói liên miên không dứt, mặc dù hơi dài dòng nhưng cũng có lí. Kết hôn nhất định phải mặc áo cưới, ở khách sạn có điều hòa nhưng lên xe xuống xe sợ lạnh. Dù sao nguy cơ cũng được giải quyết, đợi thêm hai mấy ngày cũng được.

“Khi đó thai đã bảy tháng, bụng sẽ lớn hơn.” Sơ Nhất nhỏ giọng nói thầm.

“Anh tự tay thiết kế áo cưới, cam đoan không ai nhìn ra vợ anh mang thai, được không?” Trần Dự Sâm cười cười, cầm bút cực nhanh vẽ lên giấy.

Anh thiết kế nhà cửa rất đẹp, không ngờ thiết kế thời trang cũng không tồi, vẽ vẽ vài nét, một chiếc váy đã hiện ra. Trên cổ là 999 đóa lụa trắng xếp thành hình vòng cổ hoa hồng, váy không tay không cổ, eo thắt nơ, chân váy là tầng tầng lớp lớp lụa trắng, giống như một đám mây trắng. Thiết kế này thực sự rất khó nhìn được dáng cô dâu, Tống Sơ Nhất cười đồng ý.

Về việc có muốn Thẩm Tĩnh Hoa tham dự hôn lễ không, cô cũng cần thời gian suy nghĩ, hoãn ngày vừa vặn thích hợp.

Chuyện xảy ra vào hôn lễ sau đó khiến Tống Sơ Nhất và Trần Dự Sâm nói không ra là may mắn hay tức giận. Nếu không hoãn lại, đứa bé hơn bảy tháng sinh non liệu có phải một xác hai mạng không?

Hết chương 45.

46. Chương 46

Chương 46: Vui quá hóa buồn.

Edit: Fleur.

Beta: Mạc Vô Tuyết.

Hôn lễ sẽ diễn ra vào ngày mười lăm tháng tư, phù rể đương nhiên là Lữ Tụng. Chọn phù dâu cũng mất một phen suy nghĩ, sau đó vẫn quyết định là Mạnh Nguyên Nguyệt. Theo quy cũ, phù dâu phải chưa kết hôn, Mạnh Nguyên Nguyệt tuy chưa kết hôn nhưng đã có con, không thực sự thích hợp. Nhưng Tống Sơ Nhất muốn Mạnh Nguyên Nguyệt là phù dâu của mình, hơn nữa cô còn muốn tạo cơ hội cho Mạnh Nguyên Nguyệt và Lữ Tụng bên nhau.

Lữ Tụng nghe nói Mạnh Nguyên Nguyệt là phù dâu, vui mừng không khép được miệng, tựa như người kết hôn là anh ta, chuẩn bị mấy chục bộ quần áo, mỗi ngày mấy lượt chạy đến Kim Đình để Trần Dự Sâm và Tống Sơ Nhất tư vấn giúp mình.

Anh ta thuộc loại có khí chất lưu manh, đôi mắt hoa đào quyến rũ, ăn mặc thoải mái cũng làm lộ ra ưu điểm, nhưng anh ta lại muốn ăn mặc kiểu thành thực ổn trọng, làm người khác rất xúc động. Lúc đầu Tống Sơ Nhất còn cười cười không nói, sau đó không nhịn được để Trần Dự Sâm giúp anh ta may một bộ vest màu trắng, áo sơ mi bên trong màu hồng phấn, nơ và khăn tay cùng kiểu để Lữ Tụng mặc thử.

“Bộ này không tồi.” Lữ Tụng nhanh nhẹn thay đồ, cho tay vào túi, vui mừng rạo rức đứng trước gương xoay trái xoay phải.

“Không tồi đúng không? Vậy không cần chọn đồ nữa, hôm đó mặc bộ này là được. Đẹp trai quá, tôi sợ cậu sẽ đoạt mất sự nổi bật của tôi mất.” Trần Dự Sâm cười nói.

“Không được. Nguyên Nguyệt vẫn chê tôi gầy gò, mặc bộ này càng giống công tử phong lưu.” Lữ Tụng lưu luyến đặt quần áo xuống, cẩn thận treo lên, nhẹ nhàng sờ sờ, nói: “Không chỉ ngày đó không thể mặc, phỏng chừng sau này cũng không thể mặc. Để lại chỗ của cậu đi, khi nào nhớ tôi sẽ đến mặc.”

“Thật ầu trĩ!” Tống Sơ Nhất lặng lẽ cười nhạo trong lòng. Nhưng đến khi Mạnh Nguyên Nguyệt đến cô vẫn nói vài lời thuyết phục.

“Không phải là cô thấy anh ta đủ thành ý, nguyện thay đổi mình vì tôi nên tôi phải suy xét một chút, không nên xa cách ngàn dặm đấy chứ?” Mạnh Nguyên Nguyệt rất nhạy cảm.

Tống Sơ Nhất khụ khụ không biết nói gì cho phải, cô đúng là có ý này. Mạnh Nguyên Nguyệt và cô sinh cùng năm, đều đã hai mươi chín, không còn trẻ nữa, quan trọng hơn Lữ Tụng là cha đứa bé. Việc cha đứa bé Trần Dự Sâm và Tống Sơ Nhất cũng chưa nói cho Mạnh Nguyên Nguyệt, sợ ảnh hưởng đến quyết định của cô. Lữ Tụng vẫn có danh tiếng phong lưu, bọn họ cũng sợ chó không bỏ được phân, sau này Lữ Tụng sẽ làm việc có lỗi với cô ấy.

Có lẽ, vẫn là phải nói, dù sao khi đứa bé lớn sẽ muốn tìm cha. Tống Sơ Nhất chậm chậm hỏi: “Nếu Lữ Tụng là cha của đứa bé?”

“Cho dù là thế, tôi cũng không gả cho anh ta. Tôi sẽ không để mình thiệt thòi vì con đâu.” Mạnh Nguyên Nguyệt nở nụ cười, véo hai má Tống Sơ Nhất, nói: “Tôi không thích anh ta, không chỉ vì e ngại danh tiếng phong lưu của anh ta, mà tôi còn không hề có cảm giác. Dù cô quan tâm nhưng cô là bạn tôi, không phải mẹ tôi.”

Tống Sơ Nhất ngượng ngùng cười cười, cô không thể làm thuyết khách, chuyện tình cảm của ai nóng lạnh tự biết, người khác không nên can thiệp quá nhiều. Cô không lo thuyết phục nữa liền đổi thành Mạnh Nguyên Nguyệt nói.

Thân thể của Tống Sơ Nhất, Cao Anh đã nói với Mạnh Nguyên Nguyệt, tuy cô không vui khi Cao Anh muốn làm chủ hôn nhân của mình nhưng Cao Anh thực sự rất thương cô, nghe Cao Anh khóc lóc kể lể, đặc biệt nghe nói Thẩm Tinh Hoa suốt ba tháng chưa hề về nhà, còn muốn ly hôn, cô lại càng không yên tâm.

“Cô vẫn không muốn nhận mẹ sao?”

“Không muốn.” Tống Sơ Nhất không chút do dự nói, Tống Linh Linh vì cô mà chịu khổ nhiều như vậy, cô không muốn nhận một người mẹ khác nữa.

Mạnh Nguyên Nguyệt thở dài nói: “Hôm trước mẹ đến thành phố G, bảo tôi lại đây thổi gió rằng bà rất muốn tham gia hôn lễ. Cô nói như vậy, tôi sẽ gọi cho bà để bà không phải đến khách sạn.”

Cao Anh vừa đến khách sạn, ngồi trong xe ngay bên ngoài, còn có Mã Hiểu Na đi cùng. Khi nghe Mạnh Nguyên Nguyệt nói xong, Cao Anh tuyệt vọng khóc lên.

“Quên đi quên đi. Con bé không nhận con cũng không sao, không phải vẫn có Tiểu Nguyệt sao?” Mã Hiểu Na khuyên nhủ, thấy con gái đau lòng như vậy cũng đau lòng không thôi.

Cao Anh khóc càng to hơn, nức nở nói: “Hôm trước lão Thẩm gọi cho con nhắc đến chuyện ly hôn.”

“Không phải cấp trên không cho ly hôn sao?” Mã Hiểu Na kinh hãi.

“Cũng không có văn bản quy định rõ ràng. Nếu lão Thẩm vẫn muốn ly hôn, con cũng không có cách nào.” Cao Anh khóc.

“Ai bảo con.... Haiz, tự tạo nghiệp chướng, con gái ruột không ở bên mình lại không chịu nhận cha mẹ, trong lòng Tinh Hoa chắc chắn không dễ chịu hơn con.” Mã Hiểu Na thở dài.

“Mẹ, mẹ phải giúp con. Nếu Sơ Nhất chịu nhận con, lão Thẩm muốn cho con bé một gia đình đầy đủ chắc chắn sẽ không ly hôn.” Cao Anh hai mắt đầm lệ nhìn Mã Hiểu Na.

“Con lại nghĩ ra chủ ý gì?” Mã Hiểu Na cảnh giác nhìn bà ta, “Đừng có làm bừa. Có Tiểu Nguyệt hiểu thuận con, dù có ly hôn cũng không sao, lúc tuổi già cũng không cô đơn một mình.”

Sao có thể không lo, nếu ly hôn bà ta sẽ không ngẩng đầu lên được. Từ Thẩm phu nhân tôn quý trở thành dân chúng bình thường, thua kém không chỉ là đãi ngộ mà còn là thể diện. Huống chi, bà ta thực sự muốn nhận lại Tống Sơ Nhất, dù thể nào đó cũng là cục thịt trên người bà ta. Nếu nhẫn tâm một chút, năm đó bà ta cũng sẽ không mạo hiểm bỏ qua việc Thẩm Tinh Hoa biết chuyện mà nhận nuôi Mạnh Nguyên Nguyệt.

“Mẹ, mẹ giúp con...” Cao Anh nức nở cầu xin, lặng lẽ nói ra quyết định của mình.

“Sao có thể?” Mã Hiểu Na cả kinh nhảy dựng lên, “Sơ Nhất có thai hơn bảy tháng, nhờ có gì sơ suất thì sao?”

“Cẩn thận một chút sẽ không sao, ở đó không phải còn có mẹ và Nguyên Nguyệt sao? Hai người một người là bác sĩ phụ khoa, một người đã công tác hộ sản mấy chục năm, kinh nghiệm cấp cứu phong phú. Hơn nữa, dù có gì ngoài ý muốn cũng có thể sinh mổ, thai nhi bảy tháng sinh ra có thể sống được rồi. Dù không sống được, Sơ Nhất còn trẻ, có thể sinh đứa khác. Tiểu Hàn đối với con bé tình thâm ý trọng, sẽ không vì một đứa con mà bỏ rơi nó.”

“Không được, mẹ không đồng ý, mẹ phải đi đây.” Mã Hiểu Na vừa tức vừa vội vừa sợ, đưa tay muốn mở cửa xe.

“Mẹ, con nhất định sẽ làm việc này, mẹ không giúp con con cũng sẽ tìm người khác giúp, như vậy con sẽ bị người ta nắm được nhược điểm. Mẹ thực sự mặc kệ con sao?” Cao Anh lớn tiếng nói sau lưng bà.

“Con thật hồ đồ, con nói với Tiểu Hàn mười lăm tháng tư là ngày lành thực ra là muốn kéo dài thời gian, chờ Sơ Nhất mang thai bảy tháng? Con đã sớm nghĩ đến cách này? Con nhẫn tâm để mẹ và con cùng nhau bất an mà sống?” Mã Hiểu Na hỗn hển nói, tức không thở được.

Tuy rằng rất tức giận nhưng Mã Hiểu Na không thể không thỏa hiệp. Bà sợ Cao Anh thực sự sẽ tìm người khác, cả đời sẽ bị người ta nắm được nhược điểm.

Hôn lễ cử hành tại khách sạn năm sao tốt nhất thành phố G. Khách sạn cao cấp phục vụ rất tốt, Lữ Tụng lại chịu bỏ tiền, toàn bộ khách sạn hôm nay không hề có người khách nào khác, chỉ tập trung tổ chức hôn lễ. Tại cửa khách sạn một cổng vòm được dựng lên bằng lụa mỏng hồng phấn và hoa, thảm đỏ trải từ cổng vòm vào tận đại sảnh, bên trên rắc cánh hoa hồng. Toàn cảnh hôn lễ rất xa hoa rực rỡ.

Cao Anh và Mã Hiểu Na chen lẫn trong đám khách đứng dưới bậc thang. Hai người không có thiệp mời nhưng do thân phận, quản lý khách sạn cũng không tiện từ chối, sau khi xin chỉ thị của Lữ Tụng liền để hai người đi vào.

Mã Hiểu Na lo lắng nhìn bậc thang khách sạn, chỉ ba bậc, thảm rất dày, ngã xuống sẽ không có chuyện gì chứ? Cao Anh tự nhiên hơn. Vì để thực hiện kế hoạch, hôm nay bà ta mặc một bộ quần áo rất gọn gàng.

Xe hoa dừng tại cửa lớn khách sạn, khi cô dâu chú rể bước xuống, khách khứa không hèn mà cùng tán thưởng – rất đẹp đôi, nam tao nhã anh tuấn, nữ thanh nhã như nước, thật sự là một đôi trời sinh.

Tổng Sơ Nhất khoát tay Trần Dự Sâm, hai người chậm rãi tiến vào, ý cười ngọt ngào hạnh phúc nhuộm đầy đôi mắt, không hề phát hiện phía trước có người đang tính kế mình. Thảm trải hoa hồng đã ở phía sau, tiến đến bậc thang, Tổng Sơ Nhất nâng bước, cụp mắt, nhẹ nhàng bước lên.

“Sơ Nhất.” Cao Anh dịu dàng gọi, kéo Mã Hiểu Na ra khỏi đám đông, đúng lúc Tổng Sơ Nhất đang đứng trên bậc thang cuối cùng.

Sao bà ta lại ở đây? Không phải đã nói Lữ Tụng không mời bà ta sao? Tổng Sơ Nhất nhíu mày, nhìn về phía Lữ Tụng, anh ta cũng không biết. Hôm nay trong mắt anh ta chỉ có Mạnh Nguyên Nguyệt, chuyện gì cũng không biết. Khi người quản lý gọi điện xin chỉ thị, anh ta không hề nghe thấy gì.

Đều đã vào, trước mắt bao nhiêu người cũng không tiện đuổi đi. Tổng Sơ Nhất thản nhiên gật đầu đáp lại, nâng bước đi tiếp. Cao Anh cắn răng, vừa nháy mắt với Mã Hiểu Na, ý bảo Mã Hiểu Na lặng lẽ giẫm lên lần váy Tổng Sơ Nhất, nói chuyện phân tán lực chú ý của Trần Dự Sâm.

Mã Hiểu Na cắn răng làm theo, giẫm lên váy Tổng Sơ Nhất, lại nói với Trần Dự Sâm: “Tiểu Hàn, cháu và Sơ Nhất tha thứ ẹ cháu đi, nó cũng không dễ dàng gì.”

Bọn họ muốn làm gì? Trước mặt khách khứa diễn kịch kể khổ? Chẳng lẽ không sợ việc xấu trong nhà lộ ra ngoài? Trần Dự Sâm nhíu mày. Chính trong lúc này, Trần Dự Sâm chú ý tới Tổng Sơ Nhất sắp ngã do váy bị giẫm lên.

“Sơ Nhất.” Cao Anh bèn nhón kêu lên, lao về phía Tổng Sơ Nhất. Bà ta vốn định đỡ lấy Sơ Nhất rồi ngã xuống, sau đó tạo ra thương thế nghiêm trọng, khiến Tổng Sơ Nhất cảm động áy náy, hiềm khích giữa hai người sẽ tiêu tan hết.

Quý Phong vẫn si ngốc nhìn Tổng Sơ Nhất. Trong nháy mắt khi Tổng Sơ Nhất ngã xuống, tìm anh như bắn ra ngoài, bỗng nhiên nhanh như chớp, lao lên đỡ lấy Tổng Sơ Nhất trước Cao Anh. Bởi vì chạy quá nhanh, sau khi đỡ Tổng Sơ Nhất không kịp dừng lại mà ngã xuống cầu thang.

Thay đổi trong nháy mắt, hôn lễ vui vẻ hạnh phúc trở thành thảm kịch máu chảy đầm đìa. Tổng Sơ Nhất choáng váng, ngơ ngác nhìn khuôn mặt Quý Phong bị máu nhuộm đỏ, đầu óc rối loạn không có tri giác.

“Sơ Nhất, Sơ Nhất, em có sao không?” Trần Dự Sâm không hề bình tĩnh cũng không có khả năng ứng biến, khuôn mặt trắng bệch kéo Tổng Sơ Nhất lại ôm chặt cô, không thể làm được gì.

“Mau gọi xe cứu thương! Trong khách sạn có đồ sơ cứu không? Mau đem tới! Nguyên Nguyệt, con cầm máu cho cậu ta...” Hôn lễ náo nhiệt nháy mắt trở nên hỗn loạn. Trong tiếng người hỗn loạn, Thẩm Tĩnh Hoa trầm ổn bình tĩnh ra lệnh từng bước.

Hết chương 46.

47. Chương 47

Chương 47: Là phúc hay là họa?

Edit: Fleur.

Beta: Mạc Vô Tuyệt.

Trần Dự Sâm tỉnh táo lại khi nghe thấy lời nói của Thẩm Tình Hoa. Một tay ôm Tống Sơ Nhất, một tay cầm điện thoại gọi 120, sau đó liền nói với Lữ Tụng: “Cậu ra cửa chờ xe cứu thương đi.” Sau đó anh xoa đầu Tống Sơ Nhất trấn an cô: “Hôm nay Quý Phong rất xấu xa, đoạt hết hào quang của anh. Chờ anh ta tỉnh lại, anh sẽ khiêu chiến xem ai quyền rũ hơn.”

Lúc này Tống Sơ Nhất mới từ từ tỉnh táo lại, ‘oa’ một tiếng khóc lên, đẩy Trần Dự Sâm ra tiến lên nhìn Quý Phong.

Trần Dự Sâm cố gắng thoải mái cười đùa cũng nhắc nhở mọi người tình huống

của Tống Sơ Nhất bây giờ còn nguy hiểm hơn so với Quý Phong.

Ninh Duyệt phối hợp với Trần Dự Sâm làm bộ buồn bực nói: “A Phong thật là ngốc, đi cũng ngã. Chờ nó tỉnh lại tôi phải cười nó mới được.”

“Nếu không như vậy thì sao có thể làm nổi bật một bác sĩ lợi hại như tôi?” Mạnh Nguyên Nguyệt cũng cười, đồ sơ cứu của khách sạn còn chưa đem đến, cô dùng tay cầm máu cho Quý Phong: một tay đỡ đầu Quý Phong, ngón cái của tay kia ấn vào động mạch gần tai, bốn ngón còn lại nâng cằm anh ta lên. Không bao lâu sau, dù Quý Phong chưa tỉnh lại nhưng máu cũng đã ngừng chảy.

“Quý học trưởng không sao chứ?” Tinh thần thoải mái của mọi người giúp Tống

Sơ Nhất không còn hoảng sợ luống cuống nữa.

“Không sao. Máu chảy nhiều là do đụng vào bậc thang, bằng không muốn bị thương cũng khó.” Mạnh Nguyên Nguyệt cười.

Đồ sơ cứu đã được đem đến, Mạnh Nguyên Nguyệt lưu loát băng bó vết thương. Ngẩng đầu thấy Tống Sơ Nhất vẫn chưa an tâm, sắc mặt tái nhợt đáng sợ, cô lo lắng cho tình trạng của Tống Sơ Nhất liền cười nói: “Đừng lo lắng, không tin chị có thể xem mạch cho anh ta, mạch đập rất mạnh.”

Nói xong, một mặt cô làm bộ cầm tay Tống Sơ Nhất đưa đến mạch của Quý Phong, một mặt lén lút bắt mạch cho Tống Sơ Nhất. Sau khi bắt mạch, Mạnh

Nguyên Nguyệt lo lắng, vội vàng nhìn về phía làn váy Tống Sơ Nhất. Váy cưới

tầng tầng lớp lớp xõa tung, từ ngoài nhìn vào vẫn trắng như tuyết nhưng trên mặt đất có máu. Tống Sơ Nhất nhìn theo ánh mắt cô, trong nháy mắt cũng phát hiện ra sự khác thường của mình, bụng như có lưỡi dao chậm rãi cứa vào, đau đớn hơn hai lần trước rất nhiều. Có phải con đã xảy ra chuyện không? Tống Sơ Nhất hoảng sợ vươn tay về phía Trần Dự Sâm.

Xe cứu thương đến, Tống Sơ Nhất và Quý Phong được đưa lên xe. Trần Dự Sâm, Mạnh Nguyên Nguyệt và Thẩm Tình Hoa đi theo. Lữ Tụng và Ninh Duyệt sau khi xin lỗi khách khứa cũng vội vàng lái xe đến bệnh viện, không ai còn nhớ đến Cao Anh cả.

Tống Sơ Nhất ngã đứng như dự tính nhưng người cứu con bé lại không phải bà

ta, vô ích rồi. Cao Anh cảm thấy thất vọng. Ngơ ngác đứng đó một lúc lâu, Cao Anh thì thào với Mã Hiểu Na: “Mẹ, tại sao bọn họ có thể đối xử với con như vậy? Tốt xấu gì con cũng là mẹ chúng nó.”

Mã Hiểu Na không nói gì, bà không thể chịu được nữa. Bà đã bảy mươi tuổi, vừa rồi nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Tống Sơ Nhất, dù người đó không phải cháu gái bà mà chỉ là một người bệnh bà cũng lo lắng không chịu nổi.

Là bà giẫm lên váy Tống Sơ Nhất, bà chính là hung thủ.

Khi Tống Sơ Nhất khó khăn tỉnh lại chỉ cảm thấy cả người rất thoải mái, giống như trút được gánh nặng trên người. Cô nhẹ nhàng thở một hơi rồi bỗng ngẩn ra, tay sờ sờ bụng, trong phút chốc liền cảm thấy lạnh người.

Bụng đã xẹp xuống. Con đâu? Tống Sơ Nhất giãy dựa ngồi dậy.

“Sơ Nhất, tỉnh rồi à?” Ninh Duyệt ngồi bên giường rất nhanh biết được động tĩnh của cô, đè lại Tống Sơ Nhất, cười nói: “Cháu sinh con trai, bình an. Thằng bé đang được nuôi trong lồng kính giữ ấm. Thắm Hàn và bác sĩ đang đi thăm nó.”

Con bình an là tốt rồi. Tống Sơ Nhất như tìm được đường sống trong chỗ chết, toàn thân lại vô lực, chợt nhớ tới việc gì lại vội vàng hỏi: “Dì ơi, Quý học trường sao rồi?”

“Rất tốt. Vốn hôm qua đã có thể xuất viện, nhưng bác sĩ nói ở lại quan sát thêm vài ngày, nó rất phối hợp.” Ninh Duyệt thoát nhìn rất vui vẻ, nhỏ giọng nói bên tai Tống Sơ Nhất: “Cháu chính là bà mối đó. A Phong rất có thiện cảm với bác sĩ Mạnh. Xem ra không lâu nữa dì có thể uống trà của con dâu rồi.”

Quý Phong và Mạnh Nguyên Nguyệt sẽ thành đôi? Rất tốt. Hai người đều là người trọng tình nghĩa, Tống Sơ Nhất rất vui vẻ. Nghĩ đi nghĩ lại bỗng nhớ đến Lữ Tụng, cô tiếc hận thay anh ta, xem ra Lữ Tụng lại phải lẫn lộn trong bụi hoa rồi.

“Cháu thấy khỏe không? Nên kiểm tra một chút. Để dì đi gọi bác sĩ.” Ninh Duyệt

cười đi ra ngoài. Ra khỏi phòng bệnh tươi cười liền biến mất, sắc mặt trầm trọng gọi cho Trần Dự Sâm nói cho anh biết Tống Sơ Nhất đã tỉnh lại.

Tống Sơ Nhất hôn mê ba ngày, Trần Dự Sâm không hề đi thăm con cùng bác sĩ mà là tham gia tang lễ của Mã Hiểu Na. Bà đã hơn bảy mươi tuổi, cả đời lao tâm khổ tứ vì con gái, ngày đó ngã xuống không hề tỉnh lại nữa. Cao Anh đau lòng đến phát điên, nhà họ Thắm loạn hết cả lên.

Sau khi Mạnh Nguyên Nguyệt đến nhà họ Thắm, Cao Anh và Mã Hiểu Na rất thương cô, còn thương hơn Trần Dự Sâm. Bây giờ cô cũng không có thời gian đến bệnh viện, căn bản không ở cùng Quý Phong như Ninh Duyệt nói.

Ninh Duyệt sợ Tống Sơ Nhất nhạy cảm hay suy nghĩ, tùy tiện lấy cớ để cô an tâm. Đứa bé cũng không khỏe mạnh như Ninh Duyệt nói, còn đang trong thời kỳ nguy hiểm. Mà vết thương của Quý Phong tuy đã tốt lên lại bị mất trí nhớ, khờ dại như một đứa trẻ, cũng không thể xử lý chuyện nhà xương nữa.

Trước mắt mọi người vẫn không có cách gì, chỉ muốn cảm xúc của Tống Sơ Nhất ổn định, không có biến chứng gì sau khi sinh. Tuy với Tống Sơ Nhất, Mã Hiểu Na chỉ là người xa lạ nhưng mọi người vẫn nhất trí không nói cho cô tin bà chết.

Trần Dự Sâm vội vàng chạy từ lễ tang về bệnh viện, không để ý mà đâm vào người khác.

“Trần Dự Sâm, đi đâu mà gấp thế?” Người bị va vào là La Nhã Lệ trong tay còn cầm bình nước.

Trần Dự Sâm mặc kệ cô ta, chân vẫn không ngừng chạy. La Nhã Lệ cũng không để ý, nhún nhún vai phong tình vô hạn, cô ta phải đi thăm Quý Phong. Ngày đầu tiên thăm Quý Phong là vì muốn làm bộ cho họ hàng xem, ai ngờ lại phát hiện Quý Phong mất trí nhớ, rất ôn hòa với cô ta. La Nhã Lệ mừng rỡ. Hai người là hôn phu hôn thê trên danh nghĩa, biết đâu có thể hóa giả thành thật.

Phòng của Quý Phong và Tống Sơ Nhất nằm cạnh nhau, phòng của Quý Phong ở bên trong. La Nhã Lệ đi qua phòng của Tống Sơ Nhất thì thấy Trần Dự Sâm đang cúi đầu mỉm cười nhìn Tống Sơ Nhất nằm trên giường, tư thế ân cần, không khỏi âm thầm đau lòng.

Cùng là phụ nữ, cô không kém gì người ta, tại sao Tống Sơ Nhất lại hạnh phúc như thế, có thể được Trần Dự Sâm yêu thương che chở?

Đau lòng thì đau lòng nhưng đến cửa phòng bệnh của Quý Phong, La Nhã Lệ lại tươi cười, ý chí sục sôi.

Tống Sơ Nhất thấy La Nhã Lệ tạm dừng trước cửa phòng, liền nhíu mày hỏi Trần Dự Sâm: “Sao La Nhã Lệ lại ở đây?”

“Mọi người không muốn trở mặt, dù sao cũng là lẽ tiết cơ bản.” Trần Dự Sâm nói nhẹ nhàng.

Cũng đúng. Người trong thương trường luôn có khả năng đóng kịch.

Tổng Sơ Nhất cũng không hoàn toàn yên tâm, muốn đi xem con, rồi thăm Quý Phong.

“Bác sĩ nói sinh mổ không thể động mạnh, em xem ảnh trong máy anh là được. Còn Quý Phong thì em đừng đi thăm, anh sẽ ghen.” Trần Dự Sâm nửa thật nửa giả nói:

“Lúc đó anh ở ngay bên cạnh mà vợ lại để người ta cứu. Đúng là mất mặt!”

“Nói lunh tung gì thế?” Tổng Sơ Nhất liếc anh một cái, vốn vẫn muốn đi thăm nhưng ánh mắt đã bị ảnh chụp trong máy Trần Dự Sâm hấp dẫn.

Con rất nhỏ, ánh mắt nhắm chặt như đang ngủ. Tổng Sơ Nhất tham lam nhìn, trong lòng cảm thấy tạo hóa thật thần kì, một sinh mệnh đã ra đời.

Trần Dự Sâm có tâm bệnh, không dám cho cô xem cẩn thận, vừa muốn lấy lại, Tổng Sơ Nhất đã phát hiện ra, chỉ vào đứa bé: “Sao em lại cảm thấy màu da không bình thường lắm?”

“Chắc là do ánh sáng. Lúc anh đi thăm vẫn rất bình thường.” Trần Dự Sâm ngạc nhiên không thôi, nói: “Để anh đi tìm bác sĩ đưa anh đi thăm lại.”

Vấn đề không phải do ánh sáng. Đứa bé còn đang tiến hành cấm thực, súc ruột, thân thể tím tái, tình trạng không hề tốt. Trần Dự Sâm định dùng cơ sinh mổ để trì hoãn Tổng Sơ Nhất, đợi một thời gian theo dõi tình trạng của đứa bé, nếu thật sự không được sẽ tìm người chưa kết hôn muốn vứt bỏ con, hoặc người nghèo không thể nuôi được muốn bán con để mua một đứa trẻ khác. Ảnh chụp khá xa không nhìn rõ, không cho Tổng Sơ Nhất nhìn thấy đứa bé vẫn có thể giấu diếm được cô.

Nhớ tới thân thể Tổng Sơ Nhất và lời kể của Thẩm Tĩnh Hoa nói anh bị cha mẹ

ruột bán đi, trong lòng Trần Dự Sâm nặng trĩu, không ngờ hai thế hệ đều không nuôi con ruột mà lại nhận con nuôi. Hít một hơi thật sâu để bình tĩnh lại, Trần Dự Sâm không đi thăm con mà đi vào phòng bệnh của Quý Phong.

Bác sĩ nói Quý Phong bị thương ở đầu, vốn không thể mất trí nhớ, hẳn là do bị áp lực nặng nề, tiềm thức muốn quên đi mọi chuyện. Loại bệnh này phải do bệnh nhân tự nguyện bình phục, cách chữa của bác sĩ không có tác dụng.

Bây giờ Quý Phong đang khờ dại, nhưng thân thể vẫn là một người đàn ông trưởng thành, La Nhã Lệ rất dễ dùng thủ đoạn, nếu để có thai mọi chuyện sẽ rất khó giải quyết. Anh phải nghĩ cách đuổi La Nhã Lệ đi.

Ninh Duyệt muốn hộ lí đặc biệt chăm sóc cho Quý Phong, còn bà đến bệnh viện chủ yếu là thăm Tổng Sơ Nhất. Sau khi Trần Dự Sâm đến bà liền vội vàng quay về xưởng may, trong phòng bệnh chỉ còn hộ lí đặc biệt.

Sau khi vào phòng bệnh, La Nhã Lệ nói láo vài câu lừa hộ lí ra ngoài, dùng đủ các kĩ năng quyến rũ Quý Phong.

Tóc cô ta xõa ra, dung mạo xinh đẹp gợi cảm, càng trêu chọc người khác là cô ta ngồi trên tủ đầu giường, đôi chân thon dài đặt trên mép giường, ngón chân sơn đỏ thắm lộ ra ở mũi giày, bộ váy trên người trượt theo bắp vai, bộ ngực lộ ra ngày càng nhiều, không kiêng nể gì hấp dẫn Quý Phong.

Hết chương 47.

48. Chương 48

Chương 48: Làm người tốt thật khó.

Edit: Fleur.

Beta: Mạc Vô Tuyết.

Cửa phòng bệnh không khoá nhưng có khép, một tay Trần Dự Sâm đưa ra nắm lấy tay nắm cửa rồi lại rụt về. Anh lẳng lặng nhìn qua khe cửa. Anh có thể giúp Quý Phong thoát khỏi nguy hiểm nhưng không thể giúp cả đời. Đàn ông ba mươi tuổi cũng không thể học lại mọi thứ từ đầu. Tổng Sơ Nhất là tình yêu sâu nặng của Quý Phong, những tổn thương do La Nhã Lệ gây ra cho cô đã in sâu trong trí óc Quý Phong. Có lẽ anh có thể lợi dụng La Nhã Lệ kích thích Quý Phong nhớ lại.

La Nhã Lệ nóng bỏng nhiệt tình nhưng Quý Phong lại không hề nhìn thấy cảnh đẹp trước mắt, anh chỉ híp mắt chăm chú nhìn ánh mặt trời chiếu lên mặt đất, giống như đang nhìn một thứ rất kì diệu.

Trần Dự Sâm nhú mày, cảm thấy rất kì quái. Nếu thật sự là tâm trí trẻ con, cho dù Quý Phong không động tình với La Nhã Lệ thì cũng phải hiếu kì mà nhìn chứ. Chẳng lẽ Quý Phong cố ý làm như bị mất trí nhớ?

Nhưng sau khi tỉnh lại Quý Phong chưa hề đi thăm Tổng Sơ Nhất, cũng không hỏi thăm về cô, không thể không mất trí nhớ.

Ánh mắt Quý Phong có chút mông lung, một bàn tay đặt trên chân không ngừng lật quyển sách trong tay. Trần Dự Sâm yên lặng nhìn động tác của Quý Phong. Lúc mới tới Mỹ, tinh thần anh không được ổn, Cao Anh từng tìm bác sĩ tâm lý trị liệu cho anh. Anh từng đọc một quyển sách tâm lý, người đang lo lắng luống cuống sẽ vô thức lật sách, cũng có thể do cảm thấy vô vị nhàm chán. Nếu Quý Phong thật sự tâm trí trẻ con, lúc này tò mò hay phản ứng gì cũng có thể xuất hiện, chỉ là không phải lo lắng luống cuống. Hành động này của anh ta hiển nhiên là do cảm thấy nhàm chán.

Trần Dự Sâm cười khở rời đi. Cũng thật khó cho Quý Phong, chiêu mất trí này cũng nghĩ ra được. Nếu chỉ giả vờ mất trí anh cũng không cần lo La Nhã Lệ sẽ làm ra chuyện xấu. Trần Dự Sâm gọi điện để Lữ Tụng cho người đem laptop

của Tổng Sơ Nhất đến đây. Cả ngày nằm trên giường không làm gì, Sơ Nhất chắc chắn sẽ thấy buồn chán.

Trong điện thoại Lữ Tụng vô tình ‘ừ’ một tiếng, rồi dừng lại nói: “Tự tôi sẽ mang đến.”

“Cậu sẽ đến đây?” Trần Dự Sâm hỏi.

“Tôi rất buồn bực, cậu không hiểu sao? Cũng không thèm hỏi thăm tôi một tiếng. Cậu vẫn là anh em của tôi đấy à?” Lữ Tụng nén giận.

Lúc này môi anh ta vểnh lên rất cao, sau đó nhìn vào gương tự nhủ: Mình đẹp trai như vậy, phong lưu phóng khoáng, hoa gặp hoa nở như vậy, tại sao lại không được yêu thích?

Trần Dự Sâm vừa bực mình vừa buồn cười mắng: “Trước kia tôi nhắc cậu giữ mình trong sạch, cậu không nghe, bây giờ hối hận cũng muộn rồi. Nguyên Nguyệt không thích cậu, tôi khuyên cậu nên dừng lại, đừng dây dưa nữa, nếu không ngay cả bạn bè cũng không làm được đâu.”

“Tôi đang ăn năn đây! Năm nay tôi đâu tìm phụ nữ?” Lữ Tụng kêu lên, “Sao cậu biết tôi lo chuyện Nguyên Nguyệt?”

“Bây giờ trong lòng cậu ngoài Nguyên Nguyệt rả thì làm gì có cái gì. Tôi có thể không biết sao?” Trần Dự Sâm hỏi lại, nghe thấy giọng nói đau lòng của Lữ Tụng lại nói: “Cậu gọi cho Nguyên Nguyệt, nói tôi muốn cậu đem quần áo đến cho Sơ Nhất, nhờ nó đến Kim Đình sắp xếp giúp. Nếu nó muốn đến viện thăm Sơ Nhất, cậu có thể tiện đường lái xe đưa nó đến.”

Không hổ là anh em cùng vào sinh ra tử, còn tạo cơ hội ỉn nữa. Lữ Tụng vui vẻ đồng ý.

Trần Dự Sâm gọi điện ngay trước cửa phòng bệnh, giọng nói rất lớn không hề che giấu. Tổng Sơ Nhất ở trong phòng nghe rất rõ. Sau khi Trần Dự Sâm vào phòng cô nhú mày: “Nguyên Nguyệt không thích Lữ Tụng, anh đừng làm bừa.”

Trần Dự Sâm gơ tay: “Bà xã đại nhân đã có lệnh, tiểu nhân tuân chỉ. sau này sẽ không làm bừa nữa!”

“Thật chanh chua!” Tổng Sơ Nhất sẵng giọng, trong lòng lại ngọt ngào vô cùng. Trần Dự Sâm lại trở về bộ dáng hài hước thời đại học, không thể tốt hơn.

Một lúc lâu sau Lữ Tụng mới đến, tay phải ôm một túi quần áo to, tay trái xách một lồng chim.

“Nguyên Nguyệt không tới sao?” Tống Sơ Nhất nhìn sau lưng anh ta.

“Cô ấy đi sau, tự lái xe.” Lữ Tụng hơi buồn rầu nhưng lập tức vui vẻ hơn hở, vạch tấm vải che lồng chim ra khoe: “Nguyên Nguyệt tặng tôi một con chim. Thế nào, đẹp không?”

Chỉ một con chim cũng vui đến mức đem đến bệnh viện khoe khoang. Tống Sơ

Nhất nở nụ cười nhìn về phía con chim kia, nó nhìn thấy ánh sáng liền hót vang, giọng rất lớn, cặp mỏ dài, không phải vẹt cũng không phải hoàng oanh hay chim sẻ.

“Đây là chim gì?” Tống Sơ Nhất hỏi.

“Tôi cũng không biết. Nguyên Nguyệt nói Dự Sâm biết.” Lữ Tụng nói, anh ta và Tống Sơ Nhất cùng nhau nhìn về phía Trần Dự Sâm mới phát hiện Trần Dự

Sâm nhẹ nhàng đi về phía cửa, bộ dáng rất kì lạ.

“Dự Sâm, cậu đừng đi, Nguyên Nguyệt nói ngày trước cậu rất thích loại chim này. Cô ấy nói cậu biết thuần hoá chim. Chim thả ra nhưng chỉ nghe thấy tiếng cậu sẽ tự động bay về.” Lữ Tụng đắm chìm trong sự vui sướng được Mạnh

Nguyên Nguyệt tặng quà, chậm chạp không nhận ra sự khác thường của Trần Dự

Sâm, vừa nói vừa mở lồng chim. Có tiếng chim nhỏ bay ra khỏi lồng.

“Lữ Tụng, đừng thả.” Tống Sơ Nhất kêu to nhưng đã muộn, chim kia đã ra khỏi lồng. Cùng lúc đó, Trần Dự Sâm như tên rời cung, lập tức chạy khỏi phòng bệnh.

“Dự Sâm, cậu đừng đi.” Lữ Tụng kêu, nhưng nào còn bóng dáng Trần Dự Sâm ở đây.

“Sao lại thế này?” Con chim hót vang phòng bệnh. Lữ Tụng khó hiểu đi vòng quanh nó, không ngờ con chim nhỏ như vậy lại dọa Trần Dự Sâm chạy mất.

“Anh mau chạy theo đi.” Tống Sơ Nhất vội vàng nói. Trần Dự Sâm từng đưa cô đi vườn bách thú, hổ, sư tử, mãng xà cũng không sợ, chắc hẳn là có chương ngại tâm lí.

Tống Sơ Nhất vừa dứt lời, Trần Dự Sâm đã trở lại. Tống Sơ Nhất ngẩng lên nhìn anh, giật mình suýt chút nữa kêu lên, Lữ Tụng cười đến ngã xuống đất, lảo lộn không thể thở.

Trần Dự Sâm vô trang đầy đủ như chuyên gia vào phòng thí nghiệm. Trên đầu đội mũ bảo hiểm, mặc áo mưa, bên dưới dùng chăn quấn kín. Thật khó cho anh, vừa ra ngoài đã phải kiếm một đồng trang phục đạo cụ.

“Sơ Nhất, mau lấy chăn che mặt.” Trần Dự Sâm không cười, nghiêm mặt, đầu

đầy mồ hôi nói với Tống Sơ Nhất, ánh mắt không rời con chim kia, run run theo chuyển động của nó.

Lữ Tụng càng cười to, ôi ôi liên tiếp, “Trời ạ, Dự Sâm, không ngờ cậu lại sợ một con chim nhỏ.”

“Cậu cứ cười đi, đợi đến lúc nó mổ cậu thì cậu không cười được nữa đâu.” Mặt Trần Dự Sâm trắng bệch, tức giận trùng mắt với Lữ Tụng.

“Chim nhỏ sẽ mổ người? Cậu nghĩ nhiều rồi.” Lữ Tụng cười càng vui vẻ, đột nhiên hai mắt mở lớn, nhìn con chim đang lao về phía mình, “Đây là chim gõ kiến à? A! Đừng mổ chim nhỏ của tao!”

“Mau che đống quần!” Trần Dự Sâm kêu to, nhanh chóng che giúp Tống Sơ Nhất.

“Chim nhỏ của tôi!” Lữ Tụng kêu to.

Cửa phòng kêu lên, tiếp theo là tiếng cười của Mạnh Nguyên Nguyệt, “Chim nhỏ của anh làm sao?”

“Nguyên Nguyệt, chuyện này là sao?” Lữ Tụng sợ tới mức sắp tè ra quần.

“Chết sao được. Sợ thành như vậy cũng là đàn ông à?” Mạnh Nguyên Nguyệt vuốt vuốt chú chim đậu trên vai mình, nói: “Đưa lồng chim cho tôi, nếu không tôi sẽ cho Tiểu Hắc mổ chết anh.”

“Anh lấy, anh lấy.” Lữ Tụng run rẩy, một tay lấy lồng chim, một tay ôm đũng quần.

“Tiếc Hắc theo tôi như hình với bóng. Lữ Tụng, anh còn muốn theo đuổi tôi không?” Mạnh Nguyên Nguyệt cười dịu dàng, Lữ Tụng như nhìn thấy nữ quỷ, sợ tới mức run rẩy. Lưu luyện liếc Mạnh Nguyên Nguyệt một cái, Lữ Tụng chạy trốn chết.

Mạnh Nguyên Nguyệt cười to, cầm theo lồng chim như một tướng quân thắng trận không nói hai lời rời đi.

“Có chuyện gì thế?” Tống Sơ Nhất bỏ chăn ra, nhỏ giọng hỏi.

“Nguyên Nguyệt thích nuôi chim gõ kiến. Lúc anh còn nhỏ, chim của nó từng mổ ở đây.” Trần Dự Sâm lau mồ hôi, cười khổ chỉ vào đũng quần, “Lần đó làm anh rất sợ...”

Khi đó Trần Dự Sâm mười hai tuổi, vừa dậy thì, rất để ý đến chim nhỏ của mình, từ đó gặp chim liền biến sắc.

Nuôi chim gõ kiến. Mạnh Nguyên Nguyệt thật kì lạ. Tống Sơ Nhất cứng lưỡi không thôi, rồi bỗng nhiên cười ha hả, nắm tay Trần Dự Sâm lay lay, bắt anh phải kể lại mọi chuyện.

“Có gì mà kể, chuyện này khiến anh sợ hãi nhiều năm. Em nghỉ ngơi đi, anh đi tắm một chút.” Trần Dự Sâm cười khổ, vừa rồi bị dọa đến xấu hổ, trùn kín mít như vậy cả người liền toát mồ hôi, dính dính không thoải mái.

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước, nghĩ rằng Trần Dự Sâm không thể nghe được, Tống Sơ Nhất cầm điện thoại gọi cho Mạnh Nguyên Nguyệt.

“Nguyên Nguyệt, em biết rõ anh em sợ chim, sao còn để Lữ Tụng cầm lồng chim đến dọa anh ấy?”

“Đúng là trọng sắc khinh bạn.” Mạnh Nguyên Nguyệt cười khê, nói: “Anh ấy biết em không thích Lữ Tụng còn cố ý tạo cơ hội, em dọa anh ấy một chút có sao đâu.”

“Không tốt lắm. Nếu nó mổ thật thì sao?” Tống Sơ Nhất có chút tức giận, vừa rồi cô cười trước mặt Trần Dự Sâm kì thật là sợ Trần Dự Sâm ngược. Một người đàn ông còn bị chim dọa như vậy, thật mất mặt.

“Chị quá coi thường anh của em rồi. Mổ lần đầu không có nghĩa là mổ được lần thứ hai.” Mạnh Nguyên Nguyệt cười cười, lầm bầm với cái điện thoại, nghĩ rằng lòng tốt không được báo đáp, làm chuyện tốt còn bị mắng. Làm người tốt thật khó!

Trần Dự Sâm muốn làm mối cho cô và Lữ Tụng, cô không hề vui vẻ gì, cũng không phải ngại thơ muốn trả thù mà đưa chim đến chỉ muốn làm chuyện tốt.

Sau khi Tống Sơ Nhất gặp chuyện không may, Trần Dự Sâm rất lo lắng vẫn không thể ngủ được. Nếu anh không trấn tĩnh lại, dù hai mẹ con Tống Sơ Nhất không sao, anh cũng sẽ ngã xuống trước. Cô làm việc này là muốn sau khi kinh hoàng Trần Dự Sâm sẽ thả lỏng, có thể ngủ ngon một giấc.

Như Mạnh Nguyên Nguyệt đã đoán trước. Sau khi tắm sạch sẽ, cả người Trần Dự Sâm mệt mỏi rũ rượi, ra khỏi phòng tắm không nói được mấy câu với Tống Sơ Nhất liền ngáp liên tục, không bao lâu sau liền thiếp đi.

Hết chương 48.

49. Chương 49 (hết Chính Văn)

Chương 49: Biết vậy chẳng làm.

Edit: Fleur.

Beta: Mạc Vô Tuyệt.

Trần Dự Sâm ngủ rất say. Ba ngày ba đêm không chớp mắt, dù người có làm bằng sắt cũng không chịu nổi. Lần này thả lỏng ngủ đến sét đánh cũng không tỉnh. Tổng Sơ Nhất nhìn mà đau lòng.

Chạng vạng khi bác sĩ trưởng đến, Tổng Sơ Nhất vội xua tay nhỏ giọng nói: “Bác sĩ đi khám bệnh sao? Có thể quay lại khi chồng tôi tỉnh lại không?”

“Không kịp, con cô có biến chứng của sinh non, hô hấp đã tạm dừng. Đây là giấy cam kết phẫu thuật, cô xem một chút nếu không có ý kiến gì thì kí vào, chuyên gia đang chờ mổ cho đứa bé.”

Không phải nói con rất khỏe sao? Tổng Sơ Nhất ngơ ngác tiếp nhận giấy từ tay bác sĩ, nhìn chăm chăm nhưng một chữ cũng không đọc được, hai tay run rẩy không ngừng.

“Cô nhanh chóng quyết định đi. Tình trạng đứa bé rất nguy kịch không thể chờ thêm nữa.” Bác sĩ rất lo lắng, “Nếu không dám quyết định thì gọi chồng cô dậy.”

Tổng Sơ Nhất nhìn về phía Trần Dự Sâm, hơi thở của anh vẫn đều đều không có dấu hiệu tỉnh lại. Ba ngày nay chắc hẳn anh rất mệt. Tổng Sơ Nhất hít sâu một hơi bắt mình tỉnh táo lại.

“Cảm ơn.” Sau khi kí tên, Tổng Sơ Nhất mỉm cười đưa giấy cam kết cho bác sĩ.

Bác sĩ cũng cười trấn an Tổng Sơ Nhất: “Hai người con trẻ, cho dù đứa bé có chuyện gì cũng có thể sinh đứa khác.”

“Vâng.” Tổng Sơ Nhất mỉm cười tỏ vẻ đồng ý, chờ bác sĩ ra ngoài, cô lấy tay che miệng, cố nén tiếng khóc trong cổ họng.

Bên ngoài không biết mưa từ khi nào, nước mưa tạo thành dòng trên cửa sổ.

Trước mắt Tổng Sơ Nhất ngày càng mơ hồ, hai má cũng dính đầy nước như cửa sổ.

Cửa phòng nhẹ nhàng được đẩy ra, nhìn thấy bóng dáng cao lớn cương nghị, Tổng Sơ Nhất đau lòng đến mức quên không đuổi người. Người đến là Thẩm Tĩnh Hoa. Chính cô còn để con mình đối mặt với cái chết, ông không được con gái thừa nhận chắc hẳn cũng rất đau khổ?

“Bác sĩ gọi điện thoại cho ta nói tình trạng của đứa bé không tốt. Đúng lúc ta đang ở dưới lầu liền lên đây.” Thẩm Tĩnh Hoa đi đến mép giường ngồi xuống, chần chờ một lấy liền đưa tay lau nước mắt trên má Tổng Sơ Nhất.

Ngón tay ông rất thô, làm đau Tổng Sơ Nhất. Hiển nhiên ông đã phát hiện ra, muốn buông tay lại không biết nên làm thế nào, bàn tay cứng ngắc giữa chừng. Ông không còn là một người nghiêm nghị khí thế bức người mà chỉ là một người cha lo cho con, một người cha không biết làm thế nào để con vừa lòng. Đúng lúc ông ở dưới lầu, không phải đứng díp mà là luôn ở bệnh viện nhưng không dám đi lên.

Cổ họng Tổng Sơ Nhất chát chát, nghẹn nửa ngày rốt cục cũng nói ra tiếng: “Ba.”

Thẩm Tĩnh Hoa đang luống cuống chân tay, ngây ngốc nhìn Tổng Sơ Nhất, quên cả đáp lại.

“Nếu ba biết em gọi ông ấy như vậy, chắc chắn ba sẽ rất vui.” Trần Dự Sâm đang ngủ mơ màng màng nghe được lẩm bẩm một câu, ôm ngang Tổng Sơ Nhất, rúc đầu vào người cô giống như đang bú.

Tình cảnh như thế này dù là ba cũng không tiện ở lại.

“Ba đến phòng phẫu thuật chờ.” Thẩm Tĩnh Hoa nói, nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Tổng Sơ Nhất thấy trong nháy mắt khi xoay người trong mắt ông xuất hiện ánh nước.

Cô dùng sức ôm lấy Trần Dự Sâm, ánh mắt đau đớn nhưng nước mắt không hề chảy ra. Nhiệt độ cơ thể Trần Dự Sâm đang sưởi ấm cho cô, tay chân ấm dần lên, trái tim như có ánh mặt trời chiếu rọi. Khóe môi Tổng Sơ Nhất cong lên, không hề che giấu ý cười. Con cô sẽ không sao. Ba nó thương nó như vậy, mẹ nó coi nó như tâm can bảo bối, sao nó có thể rời bỏ cõi đời này chứ? Tổng Sơ Nhất dần cảm thấy buồn ngủ, nhắm mắt ngủ cùng Trần Dự Sâm.

Nghe nói tâm lý rất quan trọng, ý nghĩ lạc quan có thể đem lại điều may.

Tổng Sơ Nhất không biết liệu có phải ý nghĩ của mình có tác dụng hay không. Sáng ngày hôm sau khi cô và Trần Dự Sâm tỉnh dậy thực sự nghe được tin tốt. Bác sĩ nói phẫu thuật rất thành công, đứa bé hoàn toàn khỏe mạnh, sau này sẽ không bị nguy hiểm đến tính mạng nữa.

“Nó có vẻ giống ba và ông nội, rất rắn rỏi khỏe mạnh.”

“Em biết chuyện rồi?” Sau khi bác sĩ ra ngoài, anh khiếp sợ nhìn cô.

Tổng Sơ Nhất ‘ừ’ một tiếng, véo tay anh quát to: “Dám không nói cho em, khi quân phạm thượng, cả gan làm loạn. Anh nói xem em nên phạt anh thế nào?”

“Bà xã tha mạng.” Trần Dự Sâm đưa ra hình phạt: “Quỳ bần giặt? Ngủ sô pha? Ngồi xồm ngoài cửa...”

“Đều quá lợi cho anh.” Tổng Sơ Nhất cười, ngoắc tay gọi anh lại gần, tiến đến bên tai anh nhỏ giọng: “Cấm dục một tháng.”

Bác sĩ nói Tổng Sơ Nhất sinh mổ, không thể quan hệ, một tháng cũng không sao. Trần Dự Sâm vội vàng tuân chỉ.

“Không được dùng tay, cũng đừng nghĩ đến việc em sẽ dùng miệng giải quyết. Nếu để em phát hiện anh không tuân thủ đúng thì tiếp tục cấm.” Tổng Sơ Nhất lạnh lùng nói.

Hả? Nếu xuất tinh trong mơ thì sao? Trần Dự Sâm kêu thảm thiết. Xem ra những ngày sau phải tìm đồ buộc tên không an phận kia lại, không để Sơ Nhất nghĩ rằng anh tự giải quyết.

Sau đó Trần Dự Sâm lại lặng lẽ lên mạng tìm, thấy một người có nick là ‘đôi mắt cừu’ dùng đồ rất thú vị liền mua về, vật kia làm Tổng Sơ Nhất say mê.

Anh nhìn thấy một thế giới mới. Sau đó cuộc sống của hai người ngoại trừ giường nước còn có rất nhiều trợ hứng, rất phong phú.

Hai người hi hi đùa giỡn, đang vui vẻ thì Cao Anh đến, trong lòng ôm một bọc tã lót.

Trần Dự Sâm biến sắc. Con không thể rời lòng giữ ấm, bà ta ôm ra làm gì?

Bác sĩ đâu? Tại sao lại đồng ý?

“Ngoan nào, Sơ Nhất, đừng khóc. Mẹ, mẹ có thấy Sơ Nhất đáng yêu không? Giống con hay giống lão Thẩm?” Cao Anh dịu dàng nói.

Tổng Sơ Nhất ngậy người quay sang nhìn Trần Dự Sâm, Trần Dự Sâm cứng ngắc không biết nói gì.

Cao Anh đến gần, Tổng Sơ Nhất và Trần Dự Sâm nhìn rõ bà ta ôm một bọc quần áo có tã lót, bên trong không hề có đứa trẻ nào.

“Mẹ, con có Sơ Nhất, lão Thẩm sẽ không nhắc lại việc ly hôn, mẹ nói có đúng không? Sơ Nhất thật đáng yêu, Sơ Nhất, mẹ nhất định sẽ thương con, sẽ không vứt bỏ con.” Bà ta thì thào nói, ánh mắt mông lung.

Bà ta điên rồi! Tổng Sơ Nhất choáng váng.

“Xin lỗi Tiểu Hàn, là dì Cát sơ sẩy để phu nhân chạy đến đây.” Dì Cát vội vàng đi vào giữ chặt Cao Anh, “Phu nhân, chúng ta mau về cho bé uống sữa đi.”

“Hả? Sao dì không nói sớm? Mau, mau về thôi!” Cao Anh đột ngột đến, đi cũng nhanh, phòng bệnh lại yên tĩnh trở lại. Tại sao có thể như thế? Tổng Sơ Nhất ngơ ngác nhìn Trần Dự Sâm.

“Bà ngoại đã mất, mẹ bị kích thích, tinh thần ngày càng kém. Hôm qua anh vẫn thấy bà còn bình thường, sao có thể.... Chắc là ba đã chính thức muốn ly hôn rồi.” Không giấu được nữa, Trần Dự Sâm chỉ có thể nói thật.

Sớm biết như vậy, thì ngày trước đã không làm. Tổng Sơ Nhất không kìm được mà rơi lệ.

HẾT CHÍNH VĂN.

50. Chương 50

Chương 50: Ngoại truyện: Không rời xa.

Edit: Fleur.

Beta: Mạc Vô Tuyệt.

Lữ Tụng bị Mạnh Nguyên Nguyệt dùng chim gõ kiến dọa không dám lượn lơ trước mặt nhưng vẫn không cam lòng buông tay. Trong lúc nhàm chán, anh ta vô cùng nhiệt tình làm ông mai – giới thiệu bạn gái cho Quý Phong.

Sau một thời gian giả mất trí, sau khi bị Trần Dự Sâm phát hiện, Quý Phong liền ngưng ngưng khôi phục trí nhớ.

Tuổi tốt, xuất thân tốt, đáng người tốt, là người đàn ông độc thân hoàng kim

tiêu chuẩn, mà bản thân anh cũng rất phối hợp, những người Lữ Tụng giới

thiệu anh đều đặt lịch hẹn. Tống Sơ Nhất và Trần Dự Sâm rất vui mừng nghĩ rằng Quý Phong sẽ sớm gặp được người tâm đầu ý hợp. Không ngờ sau một trăm lẻ tám lần xem mặt, Quý Phong vẫn là cây vô chủ.

“Sao lại thế này?” Sau sinh nhật một tuổi của con, Trần Dự Sâm và Tống Sơ Nhất giống như anh chị cả giữ Quý Phong và Lữ Tụng lại. Vấn đề của người

ta không được giải quyết, ông mai cũng phải chịu trách nhiệm.

“Cũng không hiểu ánh mắt Lữ Tụng thế nào nữa.” Quý Phong không hề nghiêm túc như trước, nói chuyện cũng hài hước hơn, ánh mắt u oán nhìn Lữ Tụng.

“Mất tôi làm sao?” Lữ Tụng kêu oan, lấy ảnh từ trong túi đưa ra, “Dự Sâm, Tống Sơ Nhất, hai người nhìn đi, đây là người tôi giới thiệu cho Quý Phong. Người nào chả xinh như hoa.”

Dung mạo trong ảnh rất được, nhiều mỹ nữ như vậy, Lữ Tụng cũng bỏ ra không ít công sức. Tống Sơ Nhất nhìn Quý Phong.

“Những người cậu ta giới thiệu ưu điểm duy nhất là khuôn mặt, đầu óc thì không nhiều lắm.” Quý Phong xoa mi tâm, thở dài: “Lữ Tụng, cậu giúp tôi tìm vợ hay tìm vật hi sinh thế, chỉ nhìn mặt không nhìn chỉ số thông minh.”

Có lẽ do ghen đã lâu, anh lấy ảnh chụp kể lại cho Tống Sơ Nhất và Trần Dự Sâm nghe.

Cô gái đầu tiên dẫn theo một người bạn. Trong lúc xem mặt, bạn cô ta hỏi Quý Phong rất nhiều thứ, từ ông bà nội, ba mẹ anh chị em rồi đến lương tháng. Hỏi cẩn thận hơn cả đồn cảnh sát. Mỹ nữ chỉ ngồi một bên lẳng lặng nghe, thỉnh thoảng dùng ánh mắt sùng bái nhìn bạn mình. Sau khi ăn xong, Quý Phong lễ phép đưa mỹ nữ và bạn cô ta về.

Dưới lầu nhà mỹ nữ, cô ta mím môi hàm súc cười, bạn cô ta hỏi Quý Phong thời gian buổi hẹn sau. Quý Phong cười từ chối, bạn mỹ nữ kinh ngạc hỏi: “XX đáng yêu như vậy, vì sao anh không thích cậu ấy?”

“Tôi thực sự chẳng thấy cô ta đáng yêu gì cả. Tôi đã nói không thích, không có cảm giác rồi, bạn cô ta lại cứ đuổi theo tôi không ngừng hỏi tại sao, hỏi gần nửa giờ không cho tôi đi.”

Tống Sơ Nhất không nói gì, mặt Lữ Tụng đỏ lên, lặng lẽ cất ảnh chụp vào cặp da.

Vị mỹ nữ thứ hai tốt hơn, không dẫn theo bạn mà đi một mình. Có thể nhìn ra cô ta rất ngại ngùng. Lần gặp đầu tiên, cho đến lúc chia tay gượng mặt hồng như quả táo, không dám nhìn vào mắt anh. Khi gặp nhau, cô ta chỉ vâng vâng dạ dạ không ngừng gật đầu. Quý Phong cố tìm đề tài nói chuyện. Một lần gặp mặt còn mệt hơn bản hợp đồng kinh doanh.

“Nhưng cô ấy có vẻ tốt, lần đầu gặp nhau xấu hổ là bình thường. Gặp thêm vài lần sẽ quen thôi.” Tống Sơ Nhất cảm thấy phụ nữ hay ngại rất tốt, dịu dàng hiền lành, vẫn có thể thử hẹn hò.

“Anh cũng cho là thế. Sau đó anh có hẹn cô ấy ba lần, lần nào cũng chỉ vâng vâng dạ dạ. Anh nghĩ có thể là đi cùng anh cô ấy lo lắng, đi cùng người

quen sẽ không sao. Sau đó có lần anh chủ động mời bạn cô ấy đi cùng.”

Sau buổi hẹn ấy, Quý Phong quyết đoán gọi điện chia tay với cô gái kia.

“Tôi đưa cô ấy và bạn đi karaoke. Trong lúc đó tôi có rời đi toilet một chút, khi quay trở lại phòng tôi có nghe được cô ấy nói chuyện với bạn. Mọi người đoán xem tôi nghe thấy gì?”

Cô gái ấy bị nói lấp, một cây phải nói rất lâu mới nói xong.

“Nếu ngay từ đầu cô ấy thẳng thắn nói ra, tôi còn có thể thử hẹn hò với cô ấy, đưa cô ấy đến gặp bác sĩ.” Quý Phong cười khổ.

Lữ Tụng đỏ mặt cắt ảnh đi.

“Sau khi gặp cô gái này, tôi rất muốn chạy đến đánh cho Lữ Tụng một trận.”

Quý Phong chỉ vào bức ảnh thứ ba.

“Vì sao?” Lữ Tụng thấy khó hiểu, đánh giá kĩ càng tấm ảnh: “Đúng giờ, eo nhỏ ngực lớn, phụ nữ như vậy mới thú vị.”

“Ba câu không bỏ được tính phong lưu.” Trần Dự Sâm lườm anh ta, bản tính khó đối, chẳng trách Mạnh Nguyên Nguyệt không thích anh ta.

“Cậu đã từng ngủ với cô ta.” Quý Phong nói.

“Có ai làm anh em như cậu không?” Trần Dự Sâm nổi giận, cầm gạt tàn thuốc đập Lữ Tụng.

“Tôi không cố ý.” Lữ Tụng ôm đầu chạy trốn.

“Tôi biết cậu không cố ý, cậu đã quên cậu và cô gái kia từng hẹn hò, nếu không tôi đã đánh cậu một trận rồi.” Quý Phong cười cười, phụ nữ của Lữ Tụng nhiều lắm, không nhớ hết là bình thường. Nhưng cô gái kia rất được, rất thành thật, ngay lần gặp mặt đầu tiên đã thẳng thắn với anh.

Cô ta nói: “Nếu anh có thể chấp nhận chúng ta sẽ thử hẹn hò, nếu không thì thôi.”

Anh hẹn hò với mục đích kết hôn. Lữ Tụng là bạn bè, cúi đầu thấy ngượng đầu gặp, Quý Phong không thể chấp nhận việc vợ và bạn từng có chuyện phong lưu được.

“Cũng không phải tất cả đều kém. Cô gái này không tồi, nhưng quá nhiệt tình, làm người ta khó chấp nhận.” Quý Phong lấy ảnh đưa cho Tống Sơ Nhất.

Cô gái này là giáo viên, mặt tròn mắt to, da rất trắng, hoạt bát sáng sủa.

Tuy hai người không có đề tài chung nhưng cô ta rất giỏi việc đặt câu hỏi, vừa không làm người khác phản cảm lại làm không khí hòa hợp. Khi Quý Phong nói đến một vài ý nghĩ về hôn nhân sự nghiệp, cô ta rất đồng ý với anh. Có lẽ cô gái này rất coi trọng Quý Phong nên cố gắng đón ý nói hòa theo, so với những người trước, lần này có vẻ rất tốt. Khi bữa ăn kết thúc đưa cô gái về nhà, dưới lầu, Quý Phong đang nghĩ thời gian buổi hẹn tiếp theo, cô ta mời anh lên nhà, còn ám chỉ mình chỉ ở một mình. Quý Phong không biết làm sao. Việc này phát triển quá nhanh, vì thế đã từ chối.

Một lần khác, Quý Phong đã hẹn địa điểm với cô gái kia, đợi nửa giờ không thấy cô ta đến, anh gọi điện. Cô ta không hề có ý xin lỗi, chỉ nói mình đang đi dạo phố với bạn, muốn anh đến tìm cô ta.

“Anh đi?” Tống Sơ Nhất hỏi, ánh mắt tức giận bắn về phía Lữ Tụng, giới thiệu người kiểu gì vậy?

“Đi. Anh muốn gặp mặt từ chối.” Nhưng Quý Phong không để ý chút nào, nhún vai nói: “Cô gái kia không tốt lắm, nhưng bạn cô ta khá được. Nếu không phải bạn cô ta mà là một người xa lạ, có lẽ anh sẽ theo đuổi.”

Ngày đó nắng rất to, nơi cô gái này đi dạo là phố đi bộ, không cho xe đi vào. Quý Phong đi bộ rất xa, ở nơi cô gái kia nói nhìn thấy hai cô gái đội mũ che nửa mặt. Một người nhìn thấy anh liền bỏ mũ ra đón ánh

nắng chói mắt, nhìn anh mỉm cười giải thích: “Ngại quá, tôi không biết hôm nay hai người gặp nhau. Xin lỗi, trời nóng như vậy còn bắt anh đi xa, thật xấu hổ. Hai người nói chuyện đi, tôi đi trước.”

Cô đi nhưng chưa đi ngay mà đến cửa hàng mua hai chai nước hai khăn tay trở

lại, một đưa cho cô gái, một đưa cho Quý Phong rồi mới rời đi. Cô gái được hẹn vẫn đội mũ sau khi bạn cô ta đi, không hề giao tiếp với mắt Quý Phong.

Quý Phong rút khăn tay lau mồ hôi trên trán, lại uống nước giải nhiệt, sau đó nói tạm biệt với cô ta. Đây là lần gặp mặt kì quái nhất của anh, mặt của người ta anh còn chưa được nhìn.

“Bạn cô gái này rất cẩn thận, xử sự chu đáo.” Tống Sơ Nhất có chút tiếc nuối vì Quý Phong đã bỏ qua một cô gái tốt.

“Đúng vậy, đáng tiếc không phải người xa lạ.” Quý Phong cười, bạn của đối tượng xem mắt, dù có thích cũng không thể ra tay. Huống chi ngoại trừ Tống Sơ Nhất còn chưa có cô gái nào làm anh phần đầu quen mình.

Đương nhiên không phải cô gái nào cũng không tốt, cũng có người khiến Quý

Phong thiếu chút nữa bàn chuyện hôn nhân.

Đó là tổng giám đốc một công ty, là kiểu phụ nữ vì công việc, rất có khả năng, trên người có khí chất độc đáo, thành thực mà không kiêu ngạo, có rất nhiều đề tài chung với Quý Phong. Lần đầu gặp nhau hai người hàn huyên ba giờ, rất hòa hợp. Sau đó hai người cũng thường xuyên gặp nhau. Cô ấy cũng không phải loại phụ nữ bình thường, so với đàn ông còn giống đàn ông hơn, hung ác quyết đoán, thành thạo trên thương trường, có những giải thích độc đáo về những việc trên thương trường. Mỗi lần gặp nhau Quý Phong nói chuyện với cô ấy rất vui vẻ. Quý Phong kể với cô ấy một vài chuyện không thoải mái trong gia đình thời thơ ấu, cô khuyên anh, cũng kể lại một vài mưu mô cô gặp phải trên thương trường. Cô gái vừa mạnh mẽ vừa dịu dàng hiểu lòng người là một người vợ rất hoàn mỹ. Nhưng bọn họ không thể vượt khỏi ranh giới bạn bè.

Có một lần, khi hai người hẹn hò gặp được bạn cô gái. Người bạn ấy chỉ vào Quý Phong hỏi: “Bạn trai cậu?”

Cô nói: “Là bạn nam.”

Bạn nam và bạn trai, chỉ khác một chữ nhưng thực sự kém rất nhiều.

Quý Phong cười, ăn mừng cùng cô gái, chúc mừng mình có một người bạn như vậy.

Không đến mức ai cũng không vừa ý chứ? Trần Dự Sâm lật ảnh chụp, lấy ra một tấm: “Còn cô gái này?”

Cô gái trong ảnh mặc áo trắng như tuyết, nhã nhặn lịch sự, có vài nét giống Tống Sơ Nhất. Đây là người anh hẹn hò lâu nhất, gần nửa năm.

Đối với cô gái này, hiển nhiên Quý Phong không muốn nói nhiều, anh nhìn thoáng qua rồi đưa cho Lữ Tụng, cười nói: “Cất đi, đều đã là quá khứ rồi.”

Thật sự là quá khứ sao? Tống Sơ Nhất không muốn Quý Phong tìm kiếm bóng

dáng cô trên người khác nhưng có một cô gái có thể làm Quý Phong rung động, cô thật sự rất ngạc nhiên.

Sau đó Tống Sơ Nhất có hỏi Ninh Duyệt về cô gái này.

“Hữu duyên vô phận.” Ninh Duyệt cười nói.

“Dì không nghĩ rằng nếu Quý học trưởng sớm cưới vợ dì sẽ sớm được ôm cháu sao?”

“Con người rồi sẽ gặp được người thuộc về mình, không gặp được.” Ninh Duyệt

lơ đễnh, thấy Tống Sơ Nhất có vẻ rất ngạc nhiên với chuyện của cô gái này liền trả lời.

Cô gái này không chỉ có bề ngoài giống Tống Sơ Nhất, tính cách cũng giống. Ninh Duyệt rất vừa lòng, chính Quý Phong cũng rung động. Hai người hẹn hò nửa năm rồi bàn đến hôn nhân. Nhưng vận mệnh không muốn cho bọn họ ở bên nhau. Một người đàn ông vẫn theo đuổi cô gái này đã cường bức cô. Sau đó trong lúc Quý Phong không biết gì, hai người đã đăng kí kết hôn.

“Cô bé đó quá bảo thủ, cho rằng đã *** thì chỉ có thể gả cho người đó. Không ngờ vào thời buổi này vẫn còn cô gái có tư tưởng lạc hậu như vậy.”

Ninh Duyệt thở dài, “Sau khi A Phong biết chân tướng đã đi tìm cô gái đó, nói rằng hành vi của người đàn ông kia là phạm pháp, có thể giúp cô gái đó kiện anh ta, cũng có thể giúp li dị, nếu cô gái đó không ngại, bọn họ có thể kết hôn ngay sau khi cô ấy li hôn. Nhưng cô gái đó từ chối, nói rằng mình không còn trong sạch, không xứng gả cho A Phong.”

“Không thể bỏ qua cho tên kia, đó là tội cường gian.” Tống Sơ Nhất không kìm được tức giận.

“Không bỏ qua thì sao?” Ninh Duyệt cười khổ, bây giờ cô gái kia đã mang thai, nếu bọn họ nhúng tay trừng trị tên kia, cô ấy làm sao bây giờ? Ai sẽ chăm sóc cô ấy?

Kỳ thật như vậy cũng tốt. Cô gái kia giống Tống Sơ Nhất như vậy, nếu Quý Phong cưới cô, chỉ sợ Trần Dự Sâm sẽ cảm thấy khó chịu.

Hết chương 50.

51. Chương 52

Chương 52: Đàn ông cặn bã hoàn lương.

Edit: Fleur.

Beta: Mạc Vô Tuyết.

Đối với loại dưa chuột công cộng như Lữ Tụng, Mạnh Nguyên Nguyệt rất khinh thường. Làm bác sĩ, không chỉ về mặt tâm lý mà cả sinh lý cô cũng có bệnh ưa sạch sẽ. Cho nên dù Lữ Tụng theo đuổi đã lâu, cô vẫn thờ ơ, mặc dù sau đó đã nghe Tống Sơ Nhất lộ ra Lữ Tụng chính là ba của con trai, cô vẫn không có ý định kết hôn với Lữ Tụng.

Sau khi Cao Anh bị điên, cả ngày chỉ nhắc đến Tống Sơ Nhất không muốn rời khỏi thành phố G. Vì thế Mạnh Nguyên Nguyệt từ chức, đến thành phố G sống cùng Cao Anh. Lữ Tụng càng tiện lợi, mỗi ngày đều mặt mày rạng rỡ chạy đến trước mặt cô. Sau khi Trung Đầu khai phá khu biệt thự, Tống Sơ Nhất và Trần Dự Sâm tặng cô một căn, Lữ Tụng cũng chuyển đến cách vách, chạy qua chạy lại càng tiện hơn.

Nửa năm trước, tình thần Cao Anh tốt hơn, trở về thành phố B, dì Thẩm cũng quay về đó chăm sóc bà. Lữ Tụng tìm cơ ngủ lại không đi. Ngay cả phòng cho khách Mạnh Nguyên Nguyệt cũng không cho anh ta ngủ, anh ta liền ngủ trên sofa phòng khách. Mạnh Nguyên Nguyệt muốn đuổi anh ta ra khỏi nhà rất đơn giản. Làm cho cô đau đầu chính là con trai Tiểu Tinh.

Có lẽ là thiên tính cha con. Tiểu Tinh không biết Lữ Tụng là ba nó nhưng rất thích Lữ Tụng.

Ba mươi một tuổi, Mạnh Nguyên Nguyệt có rất nhiều người theo đuổi nhưng cô không hề có hứng thú yêu đương.

Hôm qua làm một cuộc phẫu thuật phá thai, một chết người nên buổi sáng Mạnh Nguyên Nguyệt dậy muộn. Cũng may bây giờ bữa sáng do Lữ Tụng làm, đưa Tiểu Tinh đi nhà trẻ cũng là chuyện của anh ta, sắp đến giờ đi làm nhưng vẫn không sợ muộn.

Tắm rửa đánh răng, Mạnh Nguyên Nguyệt ăn mặc chỉnh tề rồi xuống lầu ăn sáng. Vị trí chủ nhà trên bàn ăn hình chữ nhật còn trống, một lớn một nhỏ ngồi hai bên trái phải. Trên bàn là trứng rán, bánh mì nướng, sữa nóng, cháo loãng,... Đủ sắc hương vị Trung Quốc và phương Tây.

“Chào buổi sáng, mẹ.” Sau khi Mạnh Nguyên Nguyệt ngồi xuống, Tiểu Tinh chạy đến bên cạnh cô, chụt một phát thơm lên má phải cô.

“Chào buổi sáng, mẹ.” Lữ Tụng cũng bu lại, Mạnh Nguyên Nguyệt bị tấn công hai bên chưa kịp hoàn hồn Lữ Tụng liền hôn cô.

“Lữ Tụng!” Mạnh Nguyên Nguyệt âm trầm nhìn Lữ Tụng. Thân thể Lữ Tụng run run, khóe mắt cầu cứu Tiểu Tinh.

“Mẹ, mẹ sao vậy? Mẹ đừng giận, con sợ.” Tiểu Tinh rất phối hợp, ôm lấy cánh tay Mạnh Nguyên Nguyệt cọ cọ.

Cơn giận bị chặn họng, Mạnh Nguyên Nguyệt không thể phát hỏa được.

“Chị và anh em nghĩ cách đuổi Lữ Tụng đến thành phố khác đi.” Tối hôm đó, Mạnh Nguyên Nguyệt đến gặp Tống Sơ Nhất.

“Tự em đuổi không được sao.” Tống Sơ Nhất có chút không yên lòng.

“Chị đừng chỉ biết hạnh phúc mà quên mất em chồng.” Mạnh Nguyên Nguyệt phát hỏa.

“Không phải chị không quan tâm em, nhưng chính em đã thật quyết tâm chán ghét anh ta, giờ lại muốn bọn chị ra mặt sao?”

Tống Sơ Nhất rất bất đắc dĩ. Quá khứ của Lữ Tụng không tốt nhưng ba năm nay, một công tử thế gia vì Mạnh Nguyên Nguyệt mà trở thành một người đàn ông tốt, không đi quán bar, câu lạc bộ đêm, mỗi ngày đều học xào rau với Trần Dự Sâm, tìm cách để dỗ vợ con vui vẻ, làm tùy tùng vây quanh Mạnh Nguyên Nguyệt. Nửa năm nay từ khi Cao Anh và dì Thẩm rời đi, việc trong nhà Mạnh Nguyên Nguyệt đều là anh ta lo: dọn phòng, vệ sinh, nấu cơm, xào rau. Ngay cả Trần Dự Sâm đều nói nếu Lữ Tụng cứ tiếp tục như vậy, anh cũng không bằng anh ta. Lữ Tụng còn chưa biết Tiểu Tinh là con mình đâu. Vì Mạnh Nguyên Nguyệt mà làm được thế này đã là rất tốt rồi.

Mạnh Nguyên Nguyệt không tìm được đồng minh, tức giận ngồi trên salon thở dài: “Em không về. Chị không giúp em, em sẽ không đi.”

Cô nói được thì làm được. Tống Sơ Nhất hoảng sợ, trong nhà cô không ít bí mật, nếu Mạnh Nguyên Nguyệt thật sự không đi, nghe được một vài thứ không thể nghe, nhìn thấy một vài thứ không thể nhìn thì làm sao bây giờ.

Thấy Tống Sơ Nhất sốt ruột, Mạnh Nguyên Nguyệt lé mắt nhìn cô, ê ẩm nói: “Chị kết hôn ba năm trở nên thật hấp dẫn, tựa như mỗi ngày đều ngâm mình trong mật, ngọt làm người ta muốn cắn một miếng. Có đàn ông bên cạnh thực sự tốt như vậy sao?”

“Đương nhiên.” Tống Sơ Nhất mỉm cười, vừa có ý nghĩ liền tiến đến nói nhỏ bên tai Mạnh Nguyên Nguyệt.

“Em không cần. Anh ta bắn như vậy, cũng không biết đã làm với bao nhiêu người.” Mạnh Nguyên Nguyệt nhún mày.

“Cứ thử với anh ta một lần đi, sau đó tra tấn anh ta, nếu anh ta không nhịn được mà ra ngoài lẳng nhăng, em có thể nắm được nhược điểm bắt anh ta rời đi.” Tống Sơ Nhất che miệng cười.

Bế tắc của Mạnh Nguyên Nguyệt và Lữ Tụng kì thật là do Lữ Tụng sợ hãi, Mạnh Nguyên Nguyệt lại bừa hãn. Nếu hai người thoát khỏi điểm mấu chốt ấy thì tương lai chắc chắn rất xán lạn.

Sợ Mạnh Nguyên Nguyệt không dám, Tống Sơ Nhất lặng lẽ nói rất nhiều điều làm người ta đổ mồ hôi, kéo Mạnh Nguyên Nguyệt lên ban công lầu hai, để cô nằm lên chiếc ghế tình thú để linh hoạt thêm. Mạnh Nguyên Nguyệt nằm lên ghế, mặt đỏ, trán đầy mồ hôi, hô hấp dồn dập. Làm bác sĩ phụ sản đã thấy nhiều thân thể bệnh nhân, cô bài xích theo bản năng nhưng không thể áp chế được bản năng thân thể. Phụ nữ ba mươi mốt tuổi, rất thành thực, thành thực đến mức ra nước.

Buổi tối, Tiểu Tinh ngủ, Lữ Tụng còn chưa muốn ngủ, gõ cửa phòng Mạnh Nguyên Nguyệt xin chỉ thị: “Nguyên Nguyệt, em có muốn ăn khuya không?”

“Cũng được.”

“Muốn ăn gì?” Lữ Tụng vui vẻ, mắt hoa đào nhếch lên sung sướng.

“Muốn ăn chim nhỏ của anh.” Mạnh Nguyên Nguyệt lăm bằm, tuy rằng trong lòng hoảng loạn nhưng bên ngoài không hề yếu thế.

Ăn chim nhỏ của anh? Chim nhỏ là cái gì? Lữ Tụng nóng nảy. Thật vất vả Mạnh Nguyên Nguyệt mới muốn ăn khuya, nếu phụng dưỡng không thành... Trong đầu Lữ Tụng hiện lên tình cảnh mình bị đuổi ra khỏi nhà, xách theo một bọc nhỏ độc hành, thật bi thảm. Chỉ một thoáng lệ đã rơi đầy mặt.

Không phải là anh ta chơi gái nhiều quá đã bị phế chứ? Nghĩ rằng Lữ Tụng là vì bị phế mới không ra ngoài ăn chơi đàn đúm, Mạnh Nguyên Nguyệt giận giữ, tức giận quát lớn: “Đi lấy dao lại đây!”

Chỉ cần không đuổi anh ra ngoài là được. Lữ Tụng vội vàng chạy xuống bếp lấy dao.

“Cởi quần ra.” Mạnh Nguyên Nguyệt đoạt lấy dao, hung tợn nhìn Lữ Tụng.

Đến bây giờ Lữ Tụng đã hiểu chim nhỏ Mạnh Nguyên Nguyệt nói chính là cái kia của mình, không phải đồ ăn gì mới. Trong phút chốc mở cờ trong bụng, xấu hổ cởi quần ra, còn nói nhỏ: “Nguyên Nguyệt, tình thú tuy rằng không thể ít nhưng em phải nhẹ nhàng đấy.”

Tên ngọc này còn nghĩ rằng cô muốn tình thú với anh ta nữa chứ! Thú cái đầu anh! Mạnh Nguyên Nguyệt chuẩn bị tinh thần chém xuống để cho Lữ Tụng thực sự trở thành tàn phế.

Khi đưa dao xuống, ánh mắt Mạnh Nguyên Nguyệt lồi ra. Mặc dù là bác sĩ phụ sản, không phải bác sĩ nam khoa nhưng vật kia có bệnh hay không vẫn có thể nhìn ra ngay. Huống chi cái kái của Lữ Tụng nhìn thế nào cũng không giống sinh bệnh, hùng dũng hiên ngang, vô cùng đồ sộ.

Một đêm mất hồn. Ngày hôm sau, tỉnh lại thấy lưng đau chân nhuễn, trong lòng Mạnh Nguyên Nguyệt cực kì hối hận. Vì sao về sau lại đi quá nắm tay hôn môi, cái gì cũng chưa xem chưa nhìn đã trở thành trình diễn sức mạnh rồi? Chiều này Sơ Nhất inh là để đuổi Lữ Tụng đi cơ mà. Mạnh Nguyên Nguyệt úp mặt vào gối, yên lặng chảy nước mắt trong lòng.

“Nguyên Nguyệt, em tỉnh rồi?” Ăn xong rất vừa lòng, Lữ Tụng thần thanh khí sảng đã sớm rời giường, sau khi làm bữa sáng đưa Tiểu Tinh đi nhà trẻ cũng không đi làm mà ngồi trước giường nhìn cô. Mạnh Nguyên Nguyệt vừa có động tĩnh anh liền chạy đến, “Muốn rời giường chưa? Anh đã làm bữa sáng, có cháo gà ác, cháo hoa...” Anh ta liệt kê rất nhiều.

“Câm miệng. Toàn thân tôi khó chịu muốn chết. Rời giường cái gì?” Cơn tức của Mạnh Nguyên Nguyệt rất lớn. Đêm qua Lữ Tụng như uống phải thuốc, cô bị lật đi lật lại, còn dùng các loại gây sức ép. Tuy rằng cô cũng thích nhưng cả người không thoải mái, lại thấy Lữ Tụng tỏa ra bộ dạng lấy âm bổ dương cơn tức càng lớn.

“Rất khó chịu sao? Đó là vì em lâu không làm. Đi tắm nước ấm đi, anh sẽ mát xa cho em.” Lữ Tụng vui sướng nói.

Mạnh Nguyên Nguyệt khó chịu chứng tỏ năng lực đàn ông của anh. Anh có thể không vui mừng sao?

Tắm nước ấm đúng là có thể tiêu trừ mệt mỏi. Chuyện ấy cũng đã làm, nơi không nên nhìn cũng đã bị nhìn, Mạnh Nguyên Nguyệt cũng không làm kiêu, đưa tay để Lữ Tụng kéo cô đứng lên.

“Em cứ nằm đi, anh xả nước tắm xong sẽ quay lại ôm em.” Từ lâu Lữ Tụng đã muốn bế cô theo kiểu công chúa, cơ hội khó có được, anh rất muốn cùng cô vào nhà tắm.

Dùng bàn chải chải đi chải lại bồn tắm. Kì thật cũng không có gì phải chải, tối qua vừa mới cọ rửa nhưng Lữ Tụng rất vui. Nước tắm xả xong, Lữ Tụng vừa lòng nhìn bồn tắm lớn hai người cũng vừa, lặng lẽ giơ ngón cái inh. Năm đó khi trang hoàng nhà chọn bồn tắm lớn, bây giờ dùng để tắm uyên ương rất tiện. Minh thực sự rất biết nhìn xa trông rộng!

Nước ấm thấm vào da thịt, lỗ chân lông toàn thân nở ra, lại có một đôi tay không nặng không nhẹ mát xa, đau nhức giảm bớt không ít. Mạnh Nguyên Nguyệt vừa lòng ‘ừm’ một tiếng. Lữ Tụng nghe được lòng như bị mèo cào, tay cũng sờ đến nơi không nên sờ.

“Lại muốn bị đuổi phải không?” Mạnh Nguyên Nguyệt lười biếng hỏi, dịu dàng như con mèo nhỏ nhưng Lữ Tụng lại hoảng sợ, vội vàng quay lại nơi cũ.

Thi triển các kiểu kỹ năng hầu hạ Mạnh Nguyên Nguyệt thư thái, Lữ Tụng vui mừng rạo rức hỏi: “Nguyên Nguyệt, khi nào chúng ta kết hôn?”

“Ai nói muốn gả cho anh?” Mạnh Nguyên Nguyệt liếc anh, cao ngạo ngẩng đầu lên: “Xét thấy việc xấu của anh rất nhiều, khảo sát ba năm chắc chắn không thể thiếu.”

Ba năm! Lữ Tụng khóc lóc nỉ non: “Có thể rút ngắn thời gian đi không? Ba năm sau em đã ba tư tuổi, sản phụ cao tuổi rất nguy hiểm.”

“Ai muốn làm sản phụ cao tuổi?” Mạnh Nguyên Nguyệt đá một cước, hung tợn nhìn Lữ Tụng.

“Này...Nguyên Nguyệt, nếu anh không có con trai ruột rất khó nói chuyện với mọi người trong nhà.” Lữ Tụng ngập ngừng, cẩn thận giải thích.

“Anh không có con trai ruột?” Mạnh Nguyên Nguyệt giận điên lên, cầm gối ném về phía Lữ Tụng, “Lữ Tụng, anh rất tốt! Ăn xong không nhận. Tiểu Tinh không phải con trai anh đúng không? Được, anh lập tức cắt đi cho tôi.”

Đương nhiên anh sẽ đối với Tiểu Tinh như con trai ruột, nhưng dù sao cũng không phải ruột thịt. Lữ Tụng muốn giải thích, bỗng nhiên như bị sét đánh mà ngây người.

“Tiểu Tinh là con anh?”

“Không phải con anh thì con ai?” Mạnh Nguyên Nguyệt khóc như hoa lê dưới mưa.

“Anh xin lỗi, anh xin lỗi, là anh không tốt, anh không sinh nữa, chỉ cần một đứa con trai là Tiểu Tinh là được.”

Lữ Tụng sắp điên rồi, không thể tưởng tượng được anh thực sự có thể làm một lần liền có con trai.

“Anh không phải đàn ông.” Mạnh Nguyên Nguyệt mắng anh.

“Anh không phải đàn ông.” Lữ Tụng phụ họa.

“Anh không tốt.”

Anh vốn không phải đồ vật, Lữ Tụng không dám cãi lại, sợ Mạnh Nguyên Nguyệt dưới cơn tức giận không muốn kết hôn, vội vàng nhận tội, viết bản kiểm điểm một ngàn chữ, phủ nhử bản thân từ đầu đến chân.

“Viết không tồi.” Mạnh Nguyên Nguyệt chuyển từ tức giận sang vui vẻ, ném bản kiểm điểm về phía Lữ Tụng: “Đi đóng khung treo trong phòng khách.”

“A! Đừng mà vợ ơi!” Lữ Tụng đau khổ cầu xin.

Cũng không thể treo trong phòng khách, như vậy khách khứa đến nhìn thấy Lữ Tụng sẽ bị mất mặt. Mạnh Nguyên Nguyệt hơi trầm ngâm, lui một bước, “Treo trong phòng ngủ.”

“Có thể không treo không vợ?” Lữ Tụng rơi lệ.

“Có thể. Tôi liên hệ với bác Quý mở triển lãm tranh cho anh.”

“Thôi, tốt nhất cứ treo đi.” Hai lựa chọn, Lữ Tụng chỉ có thể chọn cái nhẹ nhàng hơn.

Sau khi Trần Dự Sâm nghe kể lại liền gõ cho Lữ Tụng một phát, “Về sau đừng nhận là anh em của tôi. Quá ngu ngốc!”

“Tôi cũng không có cách khác, không thể để Nguyên Nguyệt mở triển lãm ọi người xem chứ?” Lữ Tụng uất ức nói.

Trần Dự Sâm thở dài. Không nói, mặc dù làm bạn bè cũng được nhưng làm em rể có vẻ thân thiết hơn. Lữ Tụng cứ ngốc như vậy cũng tốt, để anh có người mà trêu chọc.

Hết chương 52

52. Chương 53

Chương 53: Ngoại truyện Trẻ con.

Edit: Fleur.

Beta: Mạc Vô Tuyết.

Bạn nhỏ Trần Nhĩ Nhã có rất nhiều tên gọi, bảo bối, tiểu soái ca, tiểu khốc ca, bảo bối tiểu Nhã, vân vân. Cậu có thể dựa vào cách mẹ gọi mình để phản ứng, khi gọi cả họ tên tức là mẹ tức giận, khi đó dù là hoạt hình hay truyện tranh cũng không được quấy luyến, phải lập tức thi hành mệnh lệnh của mẹ, hơn nữa phải hoàn thành trăm phần trăm. Khi mẹ gọi là Nhĩ Nhã tức là tâm tình mẹ không tốt, lúc này cũng không thể bỏ qua, nhanh chóng làm theo lời mẹ. Đương nhiên cũng không cần quá khắt khe. Khi mẹ gọi những cái tên buồn nôn như bảo bối, bảo bối tiểu Nhã thì cứ yên tâm mà chơi. Mẹ Sơ Nhất nói cậu rất nghịch ngợm, nhưng còn biết nhìn mặt người khác mà làm việc. Cậu cười tủm tỉm nghe, sau lưng tự giờ ngón cái cho chính mình.

Ở nhà với ba mẹ, bạn nhỏ Nhĩ Nhã bách chiến bách thắng chưa từng bại trận, nhưng đấu với Tiểu Tinh nhà họ Lữ, cậu bại nhiều hơn thắng. Bạn nhỏ Nhĩ Nhã rất không cam lòng, cậu cảm thấy Tiểu Tinh chỉ dựa vào việc hơn mình hai tuổi. Vì muốn thắng Tiểu Tinh, bạn nhỏ Nhĩ Nhã vắt hết óc suy nghĩ, đầu tiên là muốn áp đảo đối phương trên quan hệ họ hàng.

“Ba em là anh của mẹ anh, mẹ em là chị của mẹ anh. Cho nên anh phải gọi em là đại ca.”

“Không đúng.” Tiểu Tinh lắc đầu, ở nhà trẻ cậu vừa học về quan hệ họ hàng, cậu liền cho Trần Nhĩ Nhã xem sơ đồ quan hệ rạch rỡ màu sắc, “Em xem, anh của mẹ là cậu, chị của mẹ là dì, cậu và dì không thể kết hôn. Rốt cuộc ba mẹ em là gì của mẹ anh?”

Bạn nhỏ Trần Nhĩ Nhã cảm thấy hồ đồ. Lúc này cuộc tranh giành chức đại ca không có kết quả.

Lại qua mấy ngày, trong lúc nhàm chán Trần Nhĩ Nhã nhớ ra mình còn chưa bắt Tiểu Tinh gọi mình là đại ca, cậu cố gắng suy nghĩ, quyết định lần này nhất định phải đánh bại Tiểu Tinh, làm Tiểu Tinh cam tâm tình nguyện gọi cậu là đại ca.

Hôm nay bạn nhỏ Nhĩ Nhã trèo lên núi giả lăn lộn vài vòng, tóc tai rối bời, trên mặt trên người dính đầy bùn đất, có vài phần hình tượng yêu ma. Cậu vừa lòng bẻ một cây trúc làm vũ khí, uy phong lẫm lẫm đi tìm Tiểu Tinh. Tiểu Tinh không thích mẹ tìm bảo mẫu coi chừng mình nên cậu đang ở nhà một mình, đúng là cơ hội tốt.

Khi Trần Nhĩ Nhã đến, Tiểu Tinh vừa tắm rửa sạch sẽ, áo trắng quần yếm, còn thất nơ bướm, thực sự là một quý ông nhỏ. Trần Nhĩ Nhã gờ cây gậy trúc “Kim Cô” hung thần ác sát tiến lên, Tiểu Tinh sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, oa oa khóc lớn chạy vào phòng. Khi Trần Nhĩ Nhã đuổi theo vào, Tiểu Tinh đã trốn vào phòng khóa trái cửa, dù cậu gọi thế nào cũng không ra.

Lúc này Tiểu Tinh bị dọa, khóc lóc hơn nửa tháng mới im, cũng không ở một mình nữa. Buổi tối ở cùng ba mẹ, ban ngày theo mẹ đến bệnh viện. Trần Nhĩ Nhã không có bạn chơi, buồn bã không vui, quyết định tạm thời không tranh chức đại ca, trước tiên dỗ dành Tiểu Tinh để cậu ở nhà chơi cùng mình.

Nhưng lấy gì dỗ Tiểu Tinh đây? Trần Nhĩ Nhã rất buồn rầu. Đồ chơi truyện tranh của Tiểu Tinh còn nhiều hơn của cậu, đồ ăn vặt thì người lớn hai nhà không cho ăn, bị phát hiện sẽ phải dọn phòng. Cuối cùng Trần Nhĩ Nhã nghĩ đến trò chơi bái đường, càng nghĩ càng thấy hay. Trò chơi này không những giữ được Tiểu Tinh ở nhà chơi cùng cậu mà còn có thể làm đại ca của Tiểu Tinh.

Sau khi nghe cậu miêu tả rất tốt đẹp, Tiểu Tinh đồng ý.

Trần Nhĩ Nhã tìm thấy trong đồng vải mẹ cậu may quần áo một tấm vải đỏ, bao Tiểu Tinh đỏ từ đầu đến chân, lại cắt một tấm khăn voan hồng, còn tự mình quần một đóa hoa đỏ thắm giả làm chú rể, dùng dũa làm gậy gạt khăn. Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, Trần Nhĩ Nhã đội khăn voan lên đầu Tiểu Tinh, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Tiểu Tinh vừa lòng kéo tay cậu, nói: “Nương tử thật xinh đẹp, vì phụ nhất định sẽ đối tốt với nàng.”

Tiểu Tinh ngượng ngùng uốn éo thân thể, ‘ừ’ một tiếng, hôn một phát lên mặt bạn nhỏ Trần Nhĩ Nhã, nói: “Phu quân, để biểu đạt thành ý, mời chàng quỳ bần giặt.”

“Hả?” Mắt bạn nhỏ Nhĩ Nhã lồi lên.

“Trên TV đều diễn như vậy.” Tiểu Tinh ném ra một ánh mắt ‘em thật ngốc’.

Trần Nhĩ Nhã ngoan ngoãn quỳ bần giặt. Sau đó, Tiểu Tinh muốn ăn đồ ăn vặt này nọ, sai cậu đi lấy táo, tiếp theo giơ chân lên bắt cậu bóp chân.

“Vẫn chưa xong sao?” Trần Nhĩ Nhã kháng nghị.

“Nhà anh như vậy đấy, Ba anh nấu cơm giặt giũ, lau bàn, lau nhà, đấm lưng bóp chân ẹ anh, pha nước trái cây ẹ anh uống...” Tiểu Tinh nói đến không thở nổi, liệt kê rất nhiều ví dụ. Nói xong, cậu ‘haiz’ một tiếng, “Khát nước, anh muốn uống nước dưa hấu, đi pha một ly đi, nhớ phải bỏ hạt.”

“Em không muốn làm chú rể.” Trần Nhĩ Nhã nằm úp sấp trên sofa, bất động.

“Sao em vô dụng vậy. Vậy em làm cô dâu, anh làm chú rể?” Tiểu Tinh rộng lượng tỏ vẻ tình nguyện trao đổi thân phận.

Làm cô dâu phúc lợi nhiều như vậy, Trần Nhĩ Nhã cảm thấy đổi lại cũng tốt liền đồng ý.

Hai người bái đường lại. Sau khi Tiểu Tinh vén khăn voan, Trần Nhĩ Nhã vừa định cho Tiểu Tinh quỳ bần giặt, Tiểu Tinh không nói một câu đẩy cậu ngã xuống đất, nhanh chóng ngồi lên lưng cậu.

“Anh làm gì vậy?” Trần Nhĩ Nhã bất mãn kêu to.

“Anh thực hành phu cương.” Tiểu Tinh nói: “Trên Tv đều diễn như vậy, không tin em xem đi.” Cậu đã sớm chuẩn bị tốt, bấm điều khiển TV. Trên màn hình xuất hiện ba mẹ Tiểu Tinh, ba Tiểu Tinh cười trên lưng mẹ Tiểu Tinh, mẹ Tiểu Tinh khóc lóc bò về phía trước.

“Vừa rồi anh không nói.” Trần Nhĩ Nhã nén giận.

“Ai bảo em không xem TV nhiều.” Tiểu Tinh cười xảo quyệt.

“Mẹ em không cho xem.” Trần Nhĩ Nhã uất ức nói.

“Em không biết xem trộm à?”

“Nếu mẹ em phát hiện, phải dọn dẹp phòng, hai tháng không được mua truyện tranh mới.”

“Tìm ba làm đồng minh. Mẹ em không cho em mua thì bảo ba mua.” Tiểu Tinh bày cách cho cậu.

“Mẹ em nói gì ba em cũng ủng hộ vô điều kiện. Vô ích thôi.” Trần Nhĩ Nhã càng uất ức.

“Ai bảo em ngốc quá cơ. Nhanh lên, bò ba vòng rồi anh dạy cho. Cam đoan ba em sẽ lấy lòng em, thỏa mãn tất cả mọi yêu cầu của em.”

Điều kiện trao đổi có vẻ không tồi. Trần Nhĩ Nhã cố gắng bò về phía trước. Phòng khách quá lớn, bò ba vòng rất lâu. Thật vất vả bò hết, Tiểu Tinh hừ hừ cổ họng để truyền thụ kinh nghiệm thì mẹ Nhĩ Nhã đến. Trần Nhĩ Nhã không được nghe Tiểu Tinh truyền thụ kinh nghiệm. Sau khi mẹ cậu vào nhà nhìn thoáng qua màn hình TV sắc mặt liền thay đổi, hung tợn lấy điều khiển trong tay Tiểu Tinh tắt TV, sau đó gọi ẹ Tiểu Tinh.

“Nguyên Nguyệt, sao em không cất kĩ loại đĩa CD này?”

“Sao chị biết được! Khi chị đi vào hai đứa đang xem em và Lữ Tụng đó!”

Mẹ Nhĩ Nhã bị chọc tức, Trần Nhĩ Nhã cảm thấy lúc này mẹ còn giận hơn khi gọi cả họ tên cậu. Cậu lặng lẽ trốn sau lưng Tiểu Tinh, lại phát hiện Tiểu Tinh còn sợ hãi hơn cậu.

“Sao thế? Không phải có ba anh là đồng minh sao? Còn sợ mẹ em?”

“Đĩa này do anh trộm trong két của ba.” Về mặt Tiểu Tinh trở nên buồn rười rượi: “Ba đã nói đồ khác tùy ý nghịch nhưng két thì không được đụng vào.”

Đêm nay Tiểu Tinh bị mẹ xử lí rất mạnh tay, mặt mũi bầm dập. Hôm sau, không đợi Trần Nhĩ Nhã bắt ép liền gọi cậu là đại ca, cầu xin Trần Nhĩ Nhã đưa mình về nhà tị nạn.

Hết chương 53.

53. Chương 54

Chương 54: Ngoại truyện: Trẻ con

Edit: Fleur

Beta: Mạc Vô Tuyết

Tiếng gọi ‘đại ca’ của Tiểu Tinh làm Trần Nhĩ Nhã thần hồn điên đảo, trong lòng vui sướng, nhất thời cha mẹ là ai cũng quên, kéo tay Tiểu Tinh chạy về nhà.

“Không được.” Tống Sơ Nhất từ chối cho Tiểu Tinh đến nhà tị nạn, “Làm sai còn dám bỏ nhà đi là sao?”

Cái gì gọi là làm sai còn bỏ nhà đi! Hai nhà cùng một khu, cách nhau chưa đến mười thước đó! Trần Nhĩ Nhã oán thâm. Lần này Tiểu Tinh gặp nạn, nếu cậu không lấy khí phách đại ca giữ Tiểu Tinh lại, sau này đừng nghĩ làm đại ca nữa. Trần Nhĩ Nhã động não liền nghĩ đến một cách. Đó là dụ ba mẹ ra ngoài, cậu ở lại làm chủ nhà.

Trần Nhĩ Nhã đập lợn đất, những tờ tiền màu hồng rơi đầy đất. Đêm tiền. Trần Nhĩ Nhã rất hài lòng, không tồi, tổng cộng có năm nghìn đồng, đủ để làm việc. May mà mẹ rất dân chủ, không tịch thu tiền mừng tuổi của cậu. Trần Nhĩ Nhã cầm năm nghìn đồng đi tìm Tiểu Tinh.

“Có được không? Liệu có chọc tức mẹ em không?” Tiểu Tinh sợ bị Mạnh Nguyên Nguyệt dạy bảo, có chút lo lắng.

“Không sợ, anh ngấm lại đi. Ba em giữ mẹ em chặt như vậy, nếu mẹ em tức giận, chắc chắn ba em sẽ muốn dỗ mẹ. Dỗ con gái ngoại trừ hoa tươi trang sức không phải còn có tuần trăng mật sao? Bọn họ vừa đi, chúng ta có thể có thể giới hai người.”

Thế giới hai người có phải có nghĩa là mỗi ngày đều được đọc truyện tranh không hạn chế, có thể xem phim hoạt hình, có thể làm lưới bắt chuồn chuồn, có thể bỏ nhào lên giường... Làm gì cũng không có ai quản.

Tiểu Tinh tưởng tượng, càng nghĩ càng xúc động.

“Anh sẽ lấy cả tiền mừng tuổi của anh.” Tiểu Tinh hưng phấn nói, sợ tài chính của Trần Nhĩ Nhã không đủ.

“Không cần, chỗ này là đủ rồi, nhìn em đây!” Trần Nhĩ Nhã tự hào vỗ ngực, dặn dò Tiểu Tinh, “Đừng quên lời kịch đó.”

“Quên sao được, chúng ta là anh em, mẹ anh muốn ngoại tình, chúng ta sợ ba mẹ sẽ ly hôn nên tìm một người phụ nữ giả làm tình nhân của ba, khiến mẹ lo lắng, quay đầu lại sống với ba.” Tiểu Tinh hèn mọn nhìn Trần Nhĩ Nhã, “Trên TV mỗi ngày đều chiếu như vậy, anh nhớ rất rõ.”

Hai bạn nhỏ tay trong tay ra khỏi tiểu khu, nhưng tìm ai để giả làm tình nhân của ba đây? Hai đứa đều nghĩ rất hay nhưng đến khi làm mới thấy nhức đầu. Lắc lư rất lâu, Trần Nhĩ Nhã mệt mỏi, đặt mông ngồi lên tảng đá bên đường.

“Đứng lên, bắn chết mắt!” Tiểu Tinh kéo cậu, Mạnh Nguyên Nguyệt làm bác sĩ nên rất sạch sẽ, Tiểu Tinh bị cô dạy dỗ nên từ nhỏ đã bị bệnh sạch sẽ.

Trần Nhĩ Nhã không muốn đứng lên. Trong lúc giằng co, Tiểu Tinh ngã trên đất. Mẹ ơi, bắn quá! Tiểu Tinh nhìn đất cát trên tay và trên người, khóc.

“Xin lỗi, xin lỗi. Về nhà em sẽ tắm rửa, giặt quần áo cho anh.” Trần Nhĩ Nhã vội vàng đứng lên giải thích. Hai tay cậu quét trên mặt đất rồi bôi lên mặt, “Anh xem, em còn bắn hơn anh, có thấy dễ chịu hơn không?”

“Ai muốn em làm như vậy?” Tiểu Tinh lại tức giận.

“Anh đừng khóc được không?” Trần Nhĩ Nhã đầu hàng, chạy quanh cậu, “Đại ca, em gọi anh là đại ca nhé? Anh đừng khóc được không?”

“Anh cứ khóc, ai bảo em làm mình bẩn như vậy.” Tiểu Tinh nói trong lòng, khóc càng to hơn.

Trần Nhĩ Nhã bị cậu dọa cũng khóc theo, nhất thời cả hai đều mắt đăm đăm lệ. Khi một cô gái mặt đầy nước mắt đi qua, hai bạn nhỏ đồng loạt bĩu môi, rồi lại đồng loạt trợn mắt. Chúng không khinh bỉ cô gái này lớn như vậy còn khóc bởi vì người này rất giống mẹ Nhĩ Nhã.

Trần Nhĩ Nhã quay sang nhìn Tiểu Tinh, sau đó trong lúc trao đổi bằng mắt, hai đứa đã đạt được ý kiến chung – chính là cô ấy!

“Dì à, dì giúp chúng cháu được không...” Hai đứa chạy đến giữ chặt cô gái, gặt lệ cầu xin. Nước mắt và bụi dính trên mặt trông rất đáng thương.

“Chuyện này có ổn không? Chuyện này sẽ làm ba mẹ các cháu cách xa hơn, nói không chừng còn ly hôn?” Cô gái do dự nói.

Cô này thật dễ lừa, Trần Nhĩ Nhã và Tiểu Tinh quay lại giơ chữ V với nhau. Trần Nhĩ Nhã khóc nói: “Không đâu, mẹ sẽ không ly hôn, mẹ không nỡ bỏ chúng cháu đâu. Dì không có con nên không biết, đối với người mẹ, quan trọng nhất là con mình.”

“Dì hiểu.” Một bàn tay cô gái đặt lên bụng, nước mắt tuôn rơi. Nếu không phải bị tên kia đá vào bụng sinh non, cô cũng không độc ác đến mức rời khỏi anh ta.

“Dì đồng ý rồi?” Trần Nhĩ Nhã biết mình hỏi thừa, vẻ mặt cô gái chứng tỏ cô đã đồng ý vô điều kiện với chúng.

“Ừm, đi thôi.” Cô gái gặt đầu.

“Cảm ơn dì.” Trần Nhĩ Nhã vui mừng nhét tiền thù lao vào tay cô gái. Cô gái nhảy lên như bị điện giật.

“Sao các cháu có nhiều tiền như vậy? Trộm trong nhà sao?”

“Không phải. Đây là tiền mừng tuổi của cháu.” Trần Nhĩ Nhã vội vàng giải thích, còn nói: “Dì, chúng cháu không có cách nào khác, ngay cả tiền mừng tuổi cũng lấy ra rồi.”

“Dì, dì xem chúng cháu đáng thương như vậy hay nhận tiền giúp bọn cháu đi.” Tiểu Tinh xoa mắt dèm thêm vào.

Cô gái nhìn tiền trong tay, thở dài cất đi. Sau khi mang thai cô đã từ chức, hôm nay vội vàng bỏ đi trên người không có đồng nào, lại không muốn quay về nhà ba mẹ, chắc chắn ba mẹ sẽ bắt cô quay lại với tên kia. Bây giờ tạm thời nhận số tiền này, về sau sẽ trả lại sau.

“Dì à, dì cũng không cần làm gì hết. Khi ba mẹ cháu về, dì chỉ cần mắt đăm đăm lệ nhìn ba cháu một cái rồi chạy đi là được.” Trần Nhĩ Nhã nhỏ giọng dặn dò. Không thể làm quá được, mẹ mà tưởng thật ba lại không dỗ được thì xong đời.

Khi Trần Dự Sâm và Tống Sơ Nhất về nhà nhìn thấy cô gái trên salon mà ngớ ra. Đó là cô gái Quý Phong đã từng hẹn hò sao? Không phải đã kết hôn mang thai rồi sao? Nếu đúng như Quý Phong nói, bây giờ cô gái này phải mang thai sáu tháng rồi, tại sao bụng lại nhỏ thế kia?

Cô gái nhìn thấy Tống Sơ Nhất cũng ngơ ngẩn. Một lát sau, lấp bắp nói: “Xin lỗi, tôi nhầm nhà.”

Nói xong liền chạy mất.

Sao lại tự tiện đổi lời thoại? Trần Nhĩ Nhã và Tiểu Tinh nấp sau tủ lạnh quay ra nhìn nhau, còn đang than thở mất toi năm nghìn đồng thì thấy mẹ Nhĩ Nhã hô to, “Đừng đi!” rồi đuổi theo.

“Sơ Nhất, chậm một chút, cẩn thận một chút...” Ba Nhĩ Nhã cũng đuổi theo.

“Sao lại thế này? Vì sao lại không giống như trên TV?” Tiểu Tinh cảm thấy khó hiểu.

“Mặc kệ đi, dù sao cũng có phản ứng, phỏng chừng sau khi trở lại sẽ chuẩn bị đi hưởng tuần trăng mật.” Trần Nhĩ Nhã rất vui mừng tiếp đón Tiểu Tinh, “Bây giờ chúng ta là chủ nhà. Chơi gì bây giờ?”

“Trước tiên chơi lăn lăn đi.” Tiểu Tinh nghĩ nghĩ rồi nói.

“Giường em quá nhỏ, chúng ta sang giường của ba mẹ đi.” Trần Nhĩ Nhã biết Tiểu Tinh ưa sạch sẽ, chơi lăn lộn cũng không chơi trên mặt đất, mặc dù trên đất cũng rất sạch sẽ, không kém giường bao nhiêu.

Giường của ba mẹ Nhĩ Nhã rất lớn, hai đứa có lăn như thế nào cũng không rơi xuống đất, hơn nữa mặt trên là ngọc thanh mát rượi, rất thoải mái. Lăn hơn một giờ, Trần Nhĩ Nhã mệt mỏi, nằm bất động trên giường.

“Thừa dịp người lớn không ở nhà mở TV xem phim đi.” Tiểu Tinh nói.

“Em không muốn động đây.” Trần Nhĩ Nhã hấp hối, dù sao cũng ít hơn hai tuổi, thể lực không thể bằng Tiểu Tinh được.

“Ai muốn em động. Không phải trên tường đối diện giường có TV sao?” Tiểu Tinh hèn mọn nhìn cậu, rồi lại nhìn xung quanh, thấy trên tủ đầu giường có điều khiển từ xa liền cầm đến.

Không giống điều khiển trong nhà, Tiểu Tinh cũng không để ý, cậu biết hăng không giống thì điều khiển cũng không giống. Nút bật nguồn rất dễ nhận, Tiểu Tinh ấn nút.

Tiếng nước chảy chậm vang lên, TV không có phản ứng, chiếc giường dưới thân hai đứa lại động, nệm phập phồng như sóng biển.

“Oa, giường nhà em thật cao cấp.” Tiểu Tinh tán thưởng, lại nén giận, “Sao em không nói sớm. Nếu không chúng ta cũng không cần lăn lộn cũng có thể chơi.”

“Em cũng không biết.” Trần Nhĩ Nhã giải thích, “Mẹ em nói phòng ngủ của ba mẹ rất bừa bãi, không cho em đi vào.”

“Hả? Thì ra cũng giống như két bảo hiểm của ba anh, không cho phép sờ vào. Chúng ta đừng chơi nữa, mau đi ra thôi.” Tiểu Tinh sợ hãi.

“Chơi đến khi ba mẹ em về thì ra.” Trần Nhĩ Nhã không muốn động đây, sai bảo Tiểu Tinh, “Anh gọi điện cho ba mẹ em hỏi xem khi nào họ về.”

Cũng tốt, Tiểu Tinh cầm điện thoại trên tủ đầu giường gọi cho Tống Sơ Nhất, mẹ Nhĩ Nhã.

Tống Sơ Nhất và Trần Dự Sâm còn đang ở bệnh viện. Quả nhiên cô gái kia là người Quý Phong từng hẹn hò. Sau khi gả cho tên đàn ông đã cưỡng bạo mình, tên kia cũng không quý trọng cô, hết đánh lại mắng, nói cô ở doanh trại Tào lại nghĩ về Hán, còn nhớ đến Quý Phong, nửa tháng trước anh ta đá vào bụng cô làm cô sinh non. Hôm nay ngay tại bệnh viện anh ta mắng cô nhu nhược yếu đuối, hại anh ta tốn nhiều tiền bạc, cô gái không chịu nổi chạy ra khỏi bệnh viện liền gặp Trần Nhĩ Nhã và Tiểu Tinh. Khi cô gái nhìn thấy Tống Sơ Nhất liền biết cô chính là người Quý Phong thầm mến. Nhớ tới Quý Phong, vừa hối hận vừa đau lòng chạy ra ngoài. Chạy quá nhanh cơ thể không chịu được liền té xỉu. Tống Sơ Nhất và Trần Dự Sâm đuổi theo vội vàng đưa cô đến bệnh viện Mạnh Nguyên Nguyệt đang làm.

“Chúng ta không về. Mẹ cháu cũng không về, ba cháu đến đây cùng mẹ cháu. Đêm nay cháu ở lại nhà đi cũng Nhĩ Nhã, đừng về nhà.” Tống Sơ Nhất dặn dò rồi vội vàng cúp điện thoại.

“Yeah! Quá tuyệt vời!” Tiểu Tinh cúp điện thoại hô to.

Sau khi nghe cậu truyền đạt lại, Trần Nhĩ Nhã cũng rất vui mừng lăn vài vòng trên giường. Cuộc sống không có người lớn quán lý thật tuyệt vời. Hai bạn nhỏ thương lượng nên chơi như thế nào. Xem phim hoạt hình, xem phim hay đọc truyện tranh? Không được, những việc này bình thường vẫn có thể làm, thời gian tự do quý giá dùng như vậy quá lãng phí. Lăn lộn? Không được, vừa rồi chơi rất lâu, đã chán rồi.

Làm túi lưới ra ngoài bắt chuồn chuồn? Ban đêm tối như mực không tìm được chuồn chuồn. Thà bắt muỗi còn hơn. Không được.

Hai đứa suy tính rất nhiều, nhất trí cảm thấy làm chuyện bình thường quá lãng phí thời gian.

“Chúng ta học nấu cơm xào rau nhé? Mỗi lần ba em bưng đồ ăn thơm ngào ngạt đi ra, mẹ em có vẻ rất vui.” Trần Nhĩ Nhã reo lên.

“Có lí, ba anh cũng nói, một người đàn ông tốt cần phải biết nấu ăn.” Tiểu Tinh đồng ý, ưỡn ngực tựa hồ muốn nói anh chính là một người đàn ông tốt.

Nói là làm, hai đứa bé nhanh nhẹn rời giường đi vào bếp. Trong tủ lạnh có rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, tầng dưới là thịt, giữa là đồ ăn, trên là hoa quả sữa trứng.

Làm món gì đây? Làm như thế nào? Khi bắt tay vào làm, hai đứa quay sang nhìn nhau.

“Trước kia ba anh không biết nấu ăn, đều phải xem sách, nhà anh rất nhiều sách, anh sẽ về lấy.” Tiểu Tinh chạy về nhà, mang đến một chồng sách dạy nấu ăn cao bằng cậu.

Có sách dạy nấu ăn nhưng vấn đề vẫn chưa được giải quyết. Hai bạn nhỏ không biết chữ.

“Không phải anh lớn hơn em hai tuổi sao?” Trần Nhĩ Nhã nén giận.

“Cô giáo không dạy chữ cho anh.” Tiểu Tinh uất ức. Tuy rằng cậu đã lên lớp lá ở nhà trẻ nhưng cô giáo cũng không dạy nhiều chữ. Hơn nữa, chỉ một chữ thì cậu biết nhưng xếp cạnh nhau cậu lại không hiểu.

Không hiểu sách viết gì nhưng hai đứa cũng không muốn bỏ cuộc. Người lớn đã nói bỏ dở giữa chừng rất đáng xấu hổ.

Lật sách, chữ không biết nhưng có thể nhìn hình. Hai đứa nghiên cứu nửa đêm, quyết định làm khay hoa quả.

Vấn đề lại xuất hiện. Tiểu Tinh chỉ cao hơn bàn bếp một cái đầu còn Trần Nhĩ Nhã chỉ cao bằng chiếc bàn, hai đứa không thể làm gì trên bàn hết. Bạn nhỏ Tiểu Tinh rất không vui.

Con người Trần Nhĩ Nhã chuyển động, chạy ra phòng bếp cầm vào hai chiếc ghế nhỏ. Hai bạn nhỏ đứng trên ghế, Tiểu Tinh cầm dao, Trần Nhĩ Nhã rửa ha quả đặt lên đĩa, phối hợp ăn ý.

Cà cắt mớ nửa úp một góc đĩa, tiếp theo là cắt miếng quả táo, sau đó là đào... Mân mê hồi lâu, khay hoa quả đã xong, mí mắt hai đứa không thể nhắm lên được, không ăn mà chạy về phòng ngủ.

Hai bạn nhỏ nằm mơ, Tiểu Tinh mơ mình nấu được rất nhiều đồ ăn ngon, Trần Nhĩ Nhã khen ăn rất ngon, cái miệng nhỏ nhả nhét đầy đồ ăn. Khi cậu đang đắc ý chống nạnh cười chột nghe một tiếng thét chói tai.

Tiểu Tinh mơ mơ màng màng mở mắt, chỉ thấy vẻ mặt Trần Nhĩ Nhã kinh hoàng nhảy xuống giường.

“Sao thế?”

“Chúng ta làm khay trái cây nhưng không ăn. Nếu mẹ em thấy được sẽ mắng em gây chuyện, nói không chừng còn tìm bảo mẫu trông chừng chúng ta khi mẹ không có nhà.” Trần Nhĩ Nhã vội vàng vàng mặc quần, vì quá lo lắng đã mặc ngược, lỗ nhỏ ở đũng quần đã chạy ra sau lưng, cái mông nhỏ như ẩn như hiện. Tiểu Tinh không quen nhìn hình tượng này của cậu liền túm cậu bắt mặc lại.

“Đại ca, em tiêu diệt khay hoa quả rồi sẽ mặc lại.” Trần Nhĩ Nhã gấp đến muốn khóc.

“Gấp cái gì? Đợi lát nữa ăn mặc chỉnh tề đi xuống, nếu mẹ em đã về liền nói khay hoa quả đó là làm cho bọn họ ăn, nếu chưa về, hai chúng ta chậm rãi tiêu diệt.” Tiểu Tinh chậm rãi nói.

Khi hai đứa ăn mặc chỉnh tề xuống lầu, Tống Sơ Nhất cũng đẩy cửa đi vào.

“Mẹ, sao cả đêm mẹ không về?” Trần Nhĩ Nhã được Tiểu Tinh dạy dỗ, nước mắt lưng tròng giống như chú chó nhỏ nhìn mẹ.

“Xin lỗi, mẹ bận quá, tiểu bảo bối thật ngoan.” Tống Sơ Nhất đau lòng ôm chặt con trai dỗ dành.

“Di, cháu và tiểu Nhã làm khay hoa quả cho di đó, hai chúng cháu thức rất khuya đó.” Tiểu Tinh tiếp lời.

“Thật là ngoan.” Tống Sơ Nhất khen. Hoa quả đã khô quá thoát nhìn cũng biết ăn không ngon, nhưng nể mặt hai bạn nhỏ đã cố gắng, Tống Sơ Nhất rất nể tình ăn hết.

“Ăn ngon không?” Mắt hai bạn nhỏ lóe sáng hỏi.

Tuyệt đối không ngon, Tống Sơ Nhất sợ làm tổn thương tâm hồn chúng, gật đầu khen: “Ăn rất ngon.”

“Mẹ, về sau chúng con học nấu ăn nấu ẹ được không?” Trần Nhĩ Nhã đánh tiếng trước với Tống Sơ Nhất. Tuy rằng không hiểu sách viết gì nhưng quyết tâm học nấu ăn của cậu không hề lay động.

“Được.” Tống Sơ Nhất gật đầu có lệ, nghĩ rằng hai đứa chỉ nhất thời thích, cũng không để trong lòng.

Tống Sơ Nhất sắp xếp quần áo, sờ sờ đầu hai bạn nhỏ, lại dặn dò bảo mẫu vài câu rồi vội vã đi luôn.

Tình trạng của cô gái kia rất không tốt. Sau khi kiểm tra, Mạnh Nguyên Nguyệt nói cô gái này bị người ta đá dẫn đến sinh non, lại không được chăm sóc tốt, tâm tình hậm hực, hôm qua lại đi ngoài đường quá lâu, tình trạng cơ thể rất kém.

Cô đã gọi cho ba mẹ cô gái này biết được họ sợ bị người ta đàm luận, lại có thể muốn cô gái quay lại với tên cận bà kia. Tống Sơ Nhất tức giận đuổi ba mẹ cô gái đi. Cô lấy quần áo muốn đến bệnh viện để tự mình chăm sóc cô gái đó.

Gặp nhau là duyên. Hai người giống nhau như vậy lại càng là duyên phận khó có được.

Hết chương 54.

54. Chương 55

Chương 55: Ngoại truyện trẻ con.

Editor: Fleur.

Beta-er: Mạc Vô Tuyết.

Ba mẹ Nhĩ Nhã không trùng kế đi hưởng tuần trăng mật nhưng cả ngày đều ở bệnh viện. Trong nhà dù có bảo mẫu nhưng bảo mẫu lại không dám đắc tội với hai vị tiểu thiếu gia, vì vậy nên hai đứa muốn làm gì thì làm.

Đúng là ung dung tự tại như thần tiên.

Sau khi bắt hết chuồn chuồn bướm bướm, chơi hết các trò trước kia không thể chơi, hai đứa trẻ cảm thấy rất buồn.

“Thật nhàm chán.” Tiểu Tinh nói.

“Đúng thế.” Trần Nhĩ Nhã nói.

“Nếu chúng ta được vào phòng ngủ của ba mẹ em, thử nghịch chiếc giường thần kì kia thì tốt biết mấy.” Tiểu Tinh thở dài.

Giường lớn của ba mẹ Nhĩ Nhã có thể nhấp nhô lên xuống, bên trong nệm như có đom đóm phát sáng, chơi rất vui.

“Hôm đó mẹ em vội như vậy mà vẫn nhớ khóa cửa phòng...” Trần Nhĩ Nhã cũng thở dài.

“Ước gì có bạn chơi cùng chúng ta.” Tiểu Tinh buồn rầu.

“Không phải anh có mấy người bác sao? Bảo bọn họ đưa trẻ con đến chơi với chúng ta đi.” Trần Nhĩ Nhã đưa ra ý kiến.

“Họ lớn hơn chúng ta rất nhiều. Hơn nữa, anh không thích bọn họ, bọn họ đều xấu như ba mẹ họ vậy, nhạo báng ba anh, nói ba anh là nô lệ của mẹ (thê nô).”

Nhắc đến họ hàng của ba, Tiểu Tinh rất tức giận, “Bọn họ luôn xúi giục ba anh bắt nạt mẹ anh. Thật xấu xa!”

“Chúng ta không cần bọn họ.” Trần Nhĩ Nhã tức giận cùng Tiểu Tinh, lên tiếng phụ họa.

Sau khi mắng các bác của Tiểu Tinh, hai đứa càng thấy nhàm chán.

“Đi, đừng ngơ ngẩn trong phòng nữa, ra ngoài đi dạo thôi. Biết đâu chúng ta có thể bắt được bọ rùa Thất Tinh đấy.”

Trong khu này có bọ rùa Thất Tinh à? Trần Nhĩ Nhã hơi chần chừ, nhưng ra ngoài chơi vẫn hơn ở trong phòng nhiều, cậu vội vàng đi tất đi giày vào. Chịu sự ảnh

hưởng bởi bệnh sạch sẽ của Tiểu Tinh, Trần Nhĩ Nhã không thể đào giun hay nghịch bùn, chỉ có thể nắm tay Tiểu Tinh đi lung tung trong khu.

Đi hết một vòng tiểu khu, hai bạn nhỏ có thu hoạch, căn nhà phía trước có một đứa trẻ tầm tuổi chúng. Khi nhìn rõ đứa bé kia, Tiểu Tinh và Trần Nhĩ Nhã cùng chảy nước miếng. Đúng là một em gái xinh xắn! Khuôn mặt trái xoan trắng mịn, lông mi dài đen, đôi mắt to ngập nước, cái miệng nhỏ xinh như một bông hoa anh đào.

“Chào em gái.” Sau khi chảy nước miếng, Tiểu Tinh và Trần Nhĩ Nhã tiến lên, chào hỏi rất lịch sự. Trần Nhĩ Nhã còn còn ngắt một bông hoa từ bụi hoa đưa tới làm quà gặp mặt, “Em gái thật xinh đẹp, rất như một tiểu tiên nữ.”

“Các cậu gọi ai là em gái?” Tiểu tiên nữ hung ác hỏi, nắm tay

trắng nõn nhỏ bé khua loạn trước mặt Tiểu Tinh, hiển nhiên là đã bị chọc tức.

“Gọi em đó.” Trần Nhĩ Nhã cảm thấy không ổn nhưng vẫn không biết sợ nói.

Vừa dứt lời, một tiếng ‘bốp’ giòn tan vang lên, tiểu tiên nữ tát cậu. Bộ dạng tiểu tiên nữ mềm mại xinh xắn nhưng sức không hề yếu, Trần Nhĩ Nhã lùi

hai bước rồi đặt mông ngã xuống đất.

Thấy Trần Nhĩ Nhã bị đánh, Tiểu Tinh nổi giận, lao về phía tiểu tiên nữ. Cú tập kích bất ngờ này khiến tiểu tiên nữ ngã xuống như Trần Nhĩ Nhã. Tiểu Tinh vẫn chưa bỏ qua, cậu kéo áo cô bé để cô đứng lên, bàn tay nhỏ vừa tát liên tục vào hai má cô vừa hét: “Tiểu Nhã, đếm đi, cậu ta đánh em một cái, anh đánh lại mười cái. Một, hai,

ba...”

Mười cái tát này Tiểu Tinh không hề thương hoa tiếc ngọc, khuôn mặt trắng nõn của tiểu tiên nữ nháy mắt trở nên đỏ bừng.

“Buông ra, hai người bị mù gọi tôi là em gái, tôi đánh các người thì sao?” Tiểu tiên nữ kêu to, hốc mắt đỏ lên.

“Không gọi là em gái thì gọi là gì? Chị chắc? Cậu lớn hơn chúng tôi à?” Tiểu Tinh cười nhạo, đánh xong còn chưa hết giận, cậu tàn nhẫn đẩy tiểu tiên nữ

xuống đất, lại vội vã kéo Trần Nhĩ Nhã dậy.

“Tôi không phải em gái cũng không phải chị gái, tôi là con trai.” Tiểu tiên nữ tức giận đến phát run: “Tôi là con trai.”

“Cậu là con trai?” Tiểu Tinh và Trần Nhĩ Nhã đồng loạt kêu lên sợ hãi. Trần Nhĩ Nhã cố nén cơn đau trên mông, đi hai vòng quanh tiểu tiên nữ rồi lắc đầu: “Không đúng, cậu không phải là nam, cậu là con gái.”

“Tôi là con trai!” Tiểu tiên nữ lớn tiếng rít lên, tức giận cởi quần ra, chống nạnh, ngẩng đầu nhìn Trần Nhĩ Nhã và Tiểu Tinh, ánh mắt tỏ vẻ: “Thấy chưa? Mau giải thích cho tôi.”

Mắt Tiểu Tinh và Trần Nhĩ Nhã lồi ra, vừa nhìn cục thịt giống hệt hai đứa của tiểu tiên nữ, vừa cẩn thận nhìn mũi nhỏ, môi đỏ, mắt hạnh của tiểu tiên nữ rồi liếc nhau, ăn ý kêu lên: “Quái vật chim dài!!!! Chạy mau...”

Muốn giải thích à, không có cửa đâu...

Khi tiểu tiên nữ phục hồi tinh thần, ngay cả bóng hai đứa cũng không thấy nữa.

Ha ha ha... Chạy trốn thành công. Tiểu Tinh và Trần Nhĩ Nhã cười to vỗ tay ăn mừng.

Sau khi về nhà, Tiểu Tinh kéo Trần Nhĩ Nhã đi tắm, vừa rồi chạy một vòng lớn, cả người toàn mồ hôi, không tắm không được.

“Bạn kia thật xinh xắn, vì sao không phải là em gái chứ?” Trần Nhĩ Nhã vừa rửa chim nhỏ của mình vừa tiếc nuối hỏi Tiểu Tinh ngồi đối diện.

“Đúng thế. Xinh như vậy mà, vì sao không phải là em gái chứ?” Tiểu Tinh cũng thấy khó hiểu.

“Liệu chim nhỏ kia có phải là giả không?” Trần Nhĩ Nhã hỏi.

“Cũng có thể, trên TV, có những người một giây trước còn là bà lão, nhưng chỉ cần cúi đầu lộ mặt nạ đã trở thành di trẻ tuổi đó.” Tiểu Tinh nghĩ ngợi, nâng chim nhỏ của mình lên nhìn, rất thâm thúy nói với Trần Nhĩ Nhã: “Có thể là dùng bùn đất nặn thành rồi dùng keo dính lên.”

Hai đứa trẻ bàn luận nửa ngày, nhất trí cho rằng chim nhỏ của tiểu tiên nữ là giả, vì thế vội vàng ra khỏi bồn tắm lớn, ăn mặc chỉnh tề ra ngoài.

Tiểu tiên nữ vẫn còn ở đó, hai tay chống nạnh hung dữ nhìn xung quanh. Khi nhìn thấy Tiểu Tinh và Trần Nhĩ Nhã liền lao về phía chúng.

Tiểu Tinh và Trần Nhĩ Nhã không hề sợ hãi. Hai với một, kiêu gì chúng cũng thắng. Khi tiểu tiên nữ chạy về phía này, Tiểu Tinh liền giơ chân ra, tiểu tiên nữ ngã lộn trên đất.

“Mau hành động.” Kế hoạch được thực hiện, Tiểu Tinh đè tiểu tiên nữ để Trần Nhĩ Nhã tụt quần tiểu tiên nữ.

Trần Nhĩ Nhã ra tay, sau khi cởi quần tiểu tiên nữ liền kiểm tra chim nhỏ.

“Dính rất chặt, không dứt ra được.” Trần Nhĩ Nhã nhíu mày.

“Ngốc thế! Dùng sức đi!” Tiểu Tinh bắt mẫn, sức lực của tiểu tiên nữ không nhỏ, liều mạng giãy dụa, cậu thật sự rất vất vả.

Trần Nhĩ Nhã dùng sức kéo...

“Đau quá....” Tiểu tiên nữ hét lên.

Cô gái giống Tống Sơ Nhất tên là Dương Mang. Được Tống Sơ Nhất chăm sóc cẩn

thận, cô đã có thể xuất viện. Khi Tống Sơ Nhất đang giúp cô sắp xếp quần áo, điện thoại bỗng nhiên vang lên, là số máy ở nhà. Tống Sơ Nhất mỉm cười

nhận máy, dịu dàng nói: “Bảo bối Tiểu Nhã nhớ mẹ phải không?”

“Bà chủ, là tôi.” Giọng nói hoảng sợ của bảo mẫu vang lên, “Hai vị thiếu gia ra ngoài chơi từ sáng đến giờ vẫn chưa trở lại.”

Bây giờ đã là bốn giờ chiều, Tống Sơ Nhất nôn nóng: “Tại sao lâu như vậy mới gọi cho tôi?”

“Tôi đến xem ghi chép trong phòng trực ban của tiểu khu, hai vị thiếu gia không hề ra ngoài, tôi nghĩ chơi trong tiểu khu sẽ không có chuyện gì không may.” Bảo mẫu vừa vội lại vừa sợ, sợ Tống Sơ Nhất tức giận, sợ đến mức khóc lên.

Không ra ngoài, chỉ ở trong tiểu khu chắc sẽ không sao, Tống Sơ Nhất an tâm. Để Dương Mang tự sắp xếp quần áo, cô vội vàng gọi Trần Dự Sâm đang làm thủ tục xuất viện cho Dương Mang về nhà tìm con.

Hết chương 55.

55. Chương 56 (hết)

Chương 56: Ngoại truyện trẻ con.

Editor: Fleur.

Beta-er: Mạc Vô Tuyệt.

Bảo mẫu tìm khắp tiểu khu, Tống Sơ Nhất và Trần Dự Sâm cũng tìm thêm lần nữa nhưng vẫn không thấy.

“Làm sao bây giờ? Hay chúng ta báo cảnh sát đi?” Tống Sơ Nhất đề trái tim đang rối loạn xuống.

“Không cần, chúng sẽ không sao đâu.” Trần Dự Sâm khá bình tĩnh, anh tin con trai mình. Đừng chỉ thấy con anh kém Tiểu Tinh hai tuổi mà coi thường nó, nó rất tinh ranh, dù có ra khỏi tiểu khu cũng sẽ không sao, huống chi nó vẫn ở trong khu này.

Bên này, trong nhà tiểu tiên nữ, Trần Nhĩ Nhã và tiểu tiên nữ đang ở trong phòng tiểu tiên nữ chơi vật nhau, Tiểu Tinh ưa sạch sẽ nên đứng một bên làm trọng tài. Cửa đã bị chúng khóa lại, Tống Sơ Nhất và Trần Dự Sâm ấn chuông tìm người, chúng nghe thấy nhưng chơi quá vui nên không thèm để ý.

Buổi chiều, Trần Nhĩ Nhã giật mạnh, dần dần tiểu tiên nữ không chịu nổi,

chuyển từ hung thần ác sát sang khóc lóc. Cậu vừa khóc như hoa lê dưới mưa, tâm tình thương hương tiếc ngọc của Trần Nhĩ Nhã và Tiểu Tinh lại xuất hiện, hơn nữa giật lâu như vậy mà chim nhỏ cũng không tung ra, các cậu cũng tin tiểu tiên nữ thật sự là nam, nhất thời liền cảm thấy xấu hổ.

Mẹ nói làm sai phải sửa, Trần Nhĩ Nhã kéo Tiểu Tinh giải thích với tiểu tiên nữ. Hai người từ vênh váo tự đắc trở nên ôn hòa, tiểu tiên nữ hết giận, uất ức nói bộ dáng xinh đẹp cũng không phải lỗi của cậu, rõ ràng là có chim nhỏ mà vẫn bị hiểu lầm là em gái, thật đau lòng!

“Đừng đau lòng. Anh dạy em làm thế nào để về sau không bị hiểu lầm là em gái nữa.” Tiểu Tinh rất có khí khái vỗ vai tiểu tiên nữ.

“Làm thế nào?” Tiểu tiên nữ thu lại nước mắt, vui mừng nhìn Tiểu Tinh. Bị hiểu lầm

là em gái khiến cậu rất đau lòng, có thể không bị hiểu lầm nữa thì quá tốt.

“Em ít hoạt động, thoát nhìn rất nhu nhược, hoạt động nhiều lên, có vẻ khỏe mạnh mới giống nam tử hán.” Tiểu Tinh vỗ ngực, nói ra lí do mẹ cậu bắt cậu chạy bộ hàng sáng.

Tiểu tiên nữ bị Tiểu Tinh thao thao bất tuyệt hù dọa quên cả sự sỉ nhục bị giật chim nhỏ, cũng quên mất khi làm việc không được nghe địch diễn thuyết mà phải thừa lúc địch chưa chuẩn bị mà ra tay.

Tiểu Tinh rất vừa lòng, há mồm định cho tiểu tiên nữ chạy bộ nhưng vừa rồi cậu phải giữ tiểu tiên nữ nên rất mệt, không còn sức để cùng tiểu tiên nữ chạy rèn luyện cơ thể nữa. Không thể chạy có thể vật nhau. Tiểu Tinh sai tiểu tiên nữ vật nhau với Trần Nhĩ Nhã.

“Được!” Trần Nhĩ Nhã vỗ tay. Cả ngày chơi cùng Tiểu Tinh chỉ bị nói thế này bản thể kia bản, có thể đưa tay ra chơi cũng không tồi rồi.

Tiểu tiên nữ cũng nói được, tuy rằng không mạnh mẽ như Trần Nhĩ Nhã nhưng cũng rất vang dội.

Không chơi bên ngoài vì Tiểu Tinh chê mặt đất bẩn, ba đưa bé liền vào nhà tiểu tiên nữ. Ba mẹ tiểu tiên nữ không ở nhà, trong nhà cũng không có bảo mẫu, rất tiện.

Trong phòng tiểu tiên nữ, Trần Nhĩ Nhã đứng làm dáng, tiểu tiên nữ giương nanh múa vuốt lao về phía Trần Nhĩ Nhã, Trần Nhĩ Nhã hùng hổ ôm cậu, dùng chân gạt chân cậu. “Bịch” một phát, chỉ vừa đối mặt, tiểu tiên nữ đã ngã xuống đất, mông nở hoa.

“Cậu ăn gian!” Tiểu tiên nữ không phục, vừa chỉ trích vừa dùng ánh mắt cầu cứu trọng tài.

Tiểu Tinh rất khó xử, một bên là anh em, một bên là tiểu mỹ nhân, nên giải quyết mâu thuẫn này thế nào đây?

“Vật nhau chính là như vậy, giả giả thật thật, thật thật giả giả. Dù bây giờ người một nhà chúng ta tự luyện với nhau nhưng vẫn phải có quy tắc, như vậy khi gặp phải kẻ địch mới có thể chiến thắng.” Trần Nhĩ Nhã rất chuyên nghiệp giảng giải cho tiểu tiên nữ.

Nghe cậu nói là người một nhà, cơn giận của tiểu tiên nữ biến mất không còn tăm hơi. Sau đó, tiểu tiên nữ giống như một bao cát tập luyện, rất vui vẻ chịu đòn của Trần Nhĩ Nhã. Ba của Nhĩ Nhã lớn lên trong đại viện, Trần Nhĩ Nhã được ba dạy bảo, kỹ thuật đánh nhau rất tốt, đón đỡ, né tránh, tấn công, bộ pháp linh hoạt, động tác nhanh nhẹn, khiến tiểu tiên nữ vô cùng sùng bái.

Tiểu Tinh không vui, vai trò trọng tài của cậu đã mất tác dụng, hai bạn nhỏ đánh nhau vui vẻ đến mức quên cậu mất rồi.

“Anh muốn gia nhập.” Tiểu Tinh lớn tiếng tuyên bố.

“Sẽ bắn quần áo đó.” Trần Nhĩ Nhã chỉ tiểu tiên nữ. Tiểu tiên nữ bị cậu đập vào sườn khiến quần áo toàn là vết chân.

Thật sự rất buồn! Trong đầu Tiểu Tinh đang giằng co kịch liệt, tiếp tục sạch sẽ hay tham chiến? Cậu không có đáp án.

Trần Nhĩ Nhã nhìn ra mâu thuẫn của cậu, trong đầu cũng rối rắm. Tiểu Tinh không chơi cùng sẽ không vui, có nên dừng lại không?

“Nhanh lên nào.” Tiểu tiên nữ kêu, số lần cậu bị vật bị đập đang giảm, hưng trí đang tăng cao.

Vật nhau là cậu nói ra, tiểu tiên nữ không nói ngừng mà ngừng thì thật xấu hổ. Trần Nhĩ Nhã quăng sự không hài lòng của Tiểu Tinh ra sau đầu, tiếp tục vật nhau với tiểu tiên nữ.

Tiểu Tinh đau lòng, cậu thấy rằng Trần Nhĩ Nhã có bạn mới liền quên bạn cũ, cậu sống thật thất bại. Lòng tự trọng của Tiểu Tinh bị tổn thương, vào lúc Trần Nhĩ Nhã vừa vật ngã tiểu tiên nữ, cậu bỗng hét to lên.

“Tiểu Tinh, anh sao thế?” Trần Nhĩ Nhã sợ hãi, bỏ lại tiểu tiên nữ vội vàng chạy tới hỏi cậu.

Tổng Sơ Nhất ở ngoài tìm con sắp điên đầu bỗng nghe được tiếng Tiểu Tinh hét lên, chân mềm không thể đứng vững. Trần Dự Sâm đi lên gõ cửa, vợ yêu bị dọa như vậy, không dạy dỗ hai tên nhóc kia là không được.

“Khoan đã, an toàn là trên hết, cẩn thận chút, không biết có phải bị bắt cóc hay không.” Tổng Sơ Nhất kinh hoàng hạ thấp giọng.

Bắt cóc cái gì! Tiếng khóc này của Tiểu Tinh rõ ràng là tiếng sấm to mưa nhỏ, muốn Nhĩ Nhã chủ động hỏi han. Trần Dự Sâm không cần nhìn cũng biết, trong phòng con mình lại đang quay trái quay phải đồ Tiểu Thôi rồi. Trần Dự Sâm quyết định, sau khi đem con về thì nhất định phải chuyển nhà, đưa con mình cách xa Tiểu Tinh một chút mới được.

Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-khac-thuong>